

ŽIDOVSKÝ RASIZMUS

MOJE PREBUDENIE DO ŽIDOVSKEJ OTÁZKY

DAVID DUKE

AUTOR KNIHY MOJE PREBUDENIE

ŽIDOVSKÝ RASIZMUS

MOJE PREBUDENIE DO ŽIDOVskej OTÁZKY

“S antisemitizmom a židovským šovinizmom možno bojovať len súčasne“

Israel Shahak

Túto prácu venujem zosnulému Israelovi Shahakovi, Židovi, ktorý prežil Holokaust a izraelskému občanovi, ktorý ukázal morálnu a intelektuálnu odvahu postaviť sa židovskému rasizmu, ktorý ohrozuje Židov aj nežidov.

Táto práca je tiež venovaná pamiatke nevinných Američanov, ktorí zomreli v hrozných útokoch z 11 septembra 2001. Útoky boli tragickým dôsledkom americkej zahraničnej politiky, ktorá stavia izraelskú agendu nad bezpečnosť a záujmy Ameriky.

OBSAH

➤ *O AUTOROVI*

➤ *ÚVOD AUTORA*

1) *ŽIDOVSKÁ OTÁZKA*

2) *ŽIDOVSKÝ RASIZMUS*

3) *JUDAIZMUS A KREŠŤANSTVO*

4) *ŽIDIA, KOMUNIZMUS A OBČIANSKE PRÁVA*

5) *ŽIDOVSKÁ MEDIÁLNA NADVLÁDA*

6) *ŽIDOVSKÁ POLITICKÁ NADVLÁDA*

7) *KOREŇE ANTISEMITIZMU I: EKONOMICKÉ VYKORISŤOVANIE*

8) *KOREŇE ANTISEMITIZMU II: ZLOČIN A ZRADA*

9) *IZRAEL I: RASISTICKÝ ŠTÁT*

10) *IZRAEL II: RASIZMUS VYJADRENÝ TEROROM*

11) *IZRAEL III: ZRADA VOČI AMERIKE*

12) *SKÚMANIE HOLOKAUSTU*

13) *ŽIDMI VEDENÁ INVÁZIA*

14) *ŽIDOVSKÁ EVOLUČNÁ STRATÉGIA*

➤ *POZNÁMKY*

O AUTOROVI

David Duke je pravdepodobne najkontroverzejším voleným činiteľom v súčasnej americkej histórii. Nenávidený takmer celým americkým politickým a mediálnym zriadením, bol Duke zvolený do Snemovne Reprezentantov v Louisiane v roku 1989. Neskôr dostal lavínu hlasov od Európsko-Amerických voličov v dvoch celoštátnych voľbách, jednej do Amerického Senátu a potom o guvernéra.

Vo voľbách o guvernéra porazil republikánskeho úradujúceho guvernéra, Buddyho Edwardsa. Médiá prehlasovali, "Voľte podvodníka, Je to dôležité." Na koniec bol Duke porazený obrovským návalom židovských peňazí (v predvolebnej kampani bol finančne prekonaný 100 ku jednej) a nehanebnou kampaňou ekonomického vydierania voči ľuďom Louisiany. Aj napriek tomu však získal okolo 60 % hlasov Európskych Američanov.

V roku 1996 bol Duke zvolený do Republikánskeho Výkonného Výboru v najväčšom republikánskom okrese Louisiany a následne ho ostatní zvolení členovia výboru jednohlasne zvolili za svojho predsedu. Na tejto pozícii slúžil až do roku 2000, kedy sa pustil do ďalšieho výskumu a verejného rečenia po Európe.

Duke sám seba nazýva aktivistom za ľudské práva, a pracuje na obrane práv a dedičstva všetkých ľudí, vrátane Európskych Američanov. Duke hovorí, že všetci ľudia by mali mať rovnaké práva a sebaurčenie. Hovorí, že židovskí rasisti usilujú o nadvládu nielen nad Palestínčanmi na Strednom východe, ale nad všetkými národmi. "Nielen Západný breh Palestíny je okupovaný", hovorí Duke, "ale aj Východný breh rieky Potomac." David Duke udržiava názor, že bezuzdná moc židovských rasistov vo vláde a médiách vedie Ameriku a zvyšok sveta ku globalizmu, ktorý zlikviduje ľudskú rozmanitosť a slobodu.

David Duke je tiež autorom knihy Moje Prebudenie, ktorá je rovnako dostupná na stránke www.europskenarody.info

ÚVOD AUTORA

Slubujem, že táto kniha vás vyzve. Jej ohromujúce písomné dôkazy sa postavia aj niektorým vašim najzarytejším názorom.

Ak môžete tak ako najlepšie viete odložiť bokom predsudky, ktoré možno máte na túto tému a dokonca prípadnú predpojatosť voči mojej osobe – môžete spravodlivejšie ohodnotiť myšlienky a dôkazy v tejto knihe. To je všetko, čo môže žiadať autor od svojho čitateľa; a ja to žiadam od vás. Som úplne presvedčený, že ak sa posnažíte udržiavať vašu myseľ otvorenú, to čo si prečítate vás prekvapí.

Skutočná sila tejto knihy pochádza z jej dokumentácie hlavných zdrojov. Vlastne, rýchlo objavíte, že väčšina mojich dokumentov o židovskom rasizme je zo židovských zdrojov. Oni moje stanovisko obhajujú oveľa presvedčivejšie, než čokoľvek čo som mohol napísať. Povzbudzujem vás, aby ste sa pozreli na zdroje ktoré citujem a sami si ich skontrolovali. V tejto knihe vás beriem spolu so mnou na fascinujúcu objavnú cestu zakázanou témou. Nalieham na vás, aby ste počas skúmania tém, ktoré sú pred vami, odvážne udržiavali myseľ otvorenú, pretože to je jediný spôsob, ako môže ktokoľvek z nás nájsť pravdu.

Niektorí túto knihu zavrhnú ako antisemitskú. Avšak, nie je považované za anti-americké skúmať kruté historické zaobchádzanie s indiánmi. Nikto nenazýva anti-kresťanským hovoriť o hrôzach inkvizície. Nikto nehovorí, že je anti-moslimské skúmať extrémne prvky moslimského fundamentalizmu. Je niekto považovaný za proti-bieleho za dokumentovanie dejín Jima Crowa na Juhu?

Táto kniha nie je antisemitská; jednoducho len skúma a dokumentuje prvky etnického šovinizmu, ktorý existuje v židovskej komunite od dávnych čias až po tie dnešné.

Akákoľvek kritika židovského rasizmu je okamžite odsúdená ako “antisemitská”. Chronické recitály médií o hrôzach Holokaustu urobili z pojmu “antisemitský” morálny ekvivalent súhlasu s masovou vraždou. Už samotné slovo zastavuje rozum a vyvoláva teplo namiesto svetla. Toto slovo je zjavne nadmerne používané; a to dokonca voči tým, ktorí len protestujú proti porušovaniu ľudských práv Izraela voči Palestínčanom.

Zdráham sa začať moju knihu hovorením toho čím nie je. Podmienky v médiách ma však k tomu nútia. Vďaka nesmiernej sile médií prekrúcať všetko čo hovorím a píšem, dôrazne uvádzam tu a teraz, že ja sa nestaviam proti všetkým Židom, o nič viac než sa autor vyšetrujúci hrôzy Inkvizície stavia proti všetkým kresťanom. *Židovský Rasizmus* skúma dlhý záznam židovskej rasistickej ideológie a dejín, ktoré majú silný a poškodzujúci účinok na židovský aj nežidovský svet.

Ako prvý uznám, že nie všetci Židia podporujú, alebo zdieľajú tento rasizmus. V skutočnosti, množstvo odvážnych Židov vo veľkej miere trpí za to, že sa mu stavajú. Táto kniha je venovaná pamiatke jedného z nich: Izraelskému profesorovi, Dr Israelovi Shahakovi, ktorý nedávno zomrel.

Dr. Shahak veril, že židovský rasizmus veľmi poškodil Palestínsky ľud, rovnako ako ostatnú nežidovskú spoločnosť po celom svete. Ponúkol silný dôkaz, že židovskí radikáli neúnavne vedú etnickú vojnu proti nežidom od dní ich pobytu v Egypte. Dr. Shahak veril, že tento extrémny šovinizmus zapríčinil storočia opakujúcich sa antisemitských reakcií, od Faraónových pogromov až po hrôzy toho, čo sa dnes nazýva Holokaust. Presvedčivo obhajoval názor, že ak sa Židia aj nežidia spoločne nepostavia proti tejto rasistickej agende a jej moci, naďalej bude predstavovať vážne nebezpečenstvo pre jedných aj druhých.¹

Táto kniha je v konečnom dôsledku o zmenšení nebezpečenstva a nenávisti medzi našimi národmi. Toto sa však nemôže stať, až kým si Židia, tak ako aj nežidia nevypočujú opačnú stranu Židovskej otázky, uhol pohľadu v súčasnom modernom svete zakázaný.

Ako tak píšem tieto riadky, sedím na hore v Colorado Rockies, pomenovanej po osike, ktorej tieň si teraz vychutnávam. Jej valcovité lístie sa zľahka obracia v chladnom vánku, odrážajúc slnečné svetlo a ponúkajúc mi očarujúci obraz. Cez to žiarivé lístie vidím sneh, pokrývajúci vrcholce na obzore. Tento pohľad potešuje moje oči aj dušu. S tohto tajomného miesta nevidím ani jedinú ľudskú bytosť; len veľkoleposť Prírody vyplní moje oči. Otázky politiky, kultúry, náboženstva, národností, etnicity a rasy sa zdajú byť odtiaľto tak vzdialené. Z miesta s tak pekným výhľadom mi svet a aj samotná Príroda pripadajú pokojné. Avšak, keď sa lepšie pozriem na malebnosť prírody, vidím konflikt a vojnu, ktoré zďaleka zatieniajú aj ten najhorší chaos aký ľudstvo zažilo.

Tu na tejto hore zúri nekonečný zápas prvkov proti prvkom a druhov proti druhom. Vietor, dážď a sneh jedného dňa zrovnajú túto horu skál so zemou. Aj tečúci potok, hlavný symbol vyrovnanosti pre mnohých ľudí, ostro bojuje s horou o svoj nevyhnutný pohyb. Skutočne, za určitý čas napokon táto veľká hora podľahne aj tomu najmenšiemu potôčiku a iným eróziám Prírody.

Zatiaľ čo píšem do zápisníka, dva mravce sa približujú k broskyňovej kôstke na skale vedľa mňa. Jeden mravec je väčší ako ten druhý a je veľmi odlišne vybavený. Ide si svojou cestou cez toho menšieho, ale to porazené stvorenie uteká späť do svojho kráľovstva, aby ohlásilo správu o veľkej zásobe sladkého jedla. Jeho príbuzní sa budú snažiť vrátiť k pokladu ešte pred svojimi protivníkmi. Tie dva malé druhy sú schopné ísť do vojny pre kúsok jedla. Pozorujem vojnu, ktorá sa vedie všade okolo mňa. Na tejto hore zápasia stromy, kríky a tráva o slnečné svetlo a o samotný život. Menšie vtáky sú ostrážité pred jastrabmi. Flóra a fauna čelia nebezpečenstvu zániku od hmyzu a parazitov, ktorí sa ich snažia skonzumovať. V rámci každej životnej formy sa vedie dokonca mikroskopická vojna. Čím bližšie sa človek pozerá, tým intenzívnejší je tento zápas. Na každom kubickom metri úrodnej pôdy je zranených, zabitých, zjedených, alebo dokonca vykorisťovaných a ztročených viac živých tvorov než všetkých ľudských bytostí na Zemi, ktorí čelia podobnému osudu. Biológovia by mohli ponúknuť nekonečné množstvo príkladov nikdy nekončiaceho zápasu o život a nadvládu medzi životnými formami, dostatočne veľa na to, aby nimi zaplnili milión kníh o rozsahu tejto.

Čo je navyše zvláštne, je to tento brutálny boj o prežitie, vedený viac ako miliardu rokov, ktorý vytvoril vyrovnanú krásu, ktorá ma tak očaruje, keď sa pozerám z tohto vysokého miesta. Takže táto hora možno nie je tak odlišná od večných zápasov medzi ľudstvom. Historický zápas medzi ľudskými rasami hral významnú úlohu v našom ľudskom vývoji tak ako u všetkých foriem života v celom prírodnom svete. Jeho výsledok pre ľudstvo nie je o nič menej úžasný než pohľad s tejto hory. Vytvoril vyššiu ľudskosť, ktorá nám dala DaVinciho dielo *Madony s Dieťaťom*, dokonalé prejavy božskej lásky, vyjadrené v Shakespearovom diele *Rómeo a Júlia*, alebo Keatsovej *Óde na Grécku Urnu*.

Tento večný zápas vytvoril evolučný rozvoj, ktorý nášmu druhu umožnil zanechať stopu na Mesiaci. Je stále ťažké pochopiť, že ľudské bytosti kráčali po inom svete a cestovali k zlatej svetelnej guli, na ktorú ľudstvo hľadalo s údivom po tisícročia. Mohli byť tieto veci dosiahnuté bez evolučného zápasu o život a nadvládu, ktorý nás poháňal vpred? Môžeme s istotou tvrdiť, že je to tento boj na život a na smrť o evolučnú zdatnosť, ktorý vytvoril krásne a dokonalé formy lásky a úspechu, ktoré nám zase dávajú význam. Tento zápas stvoril krásu v ľudstve a slávu jeho výtvorov, práve tak, ako zdanlivo krutá Príroda vytvorila veľkolepú nádheru, ktorú možno vidieť na tejto hore, ktorú milujem.

Takže možno tu hore, obklopený veľkolepým portrétom Prírody, nie som vo svete veľmi vzdialenom od ľudských konfliktov tam dole. Väčšina ľudí vidí zdanlivo pokojné pohľady na Prírodu a nikdy nespozná vojnu, ktorá zúri pod jej estetickým povrchom. Sú tiež takí, ktorí si nie sú vedomí rasových a etnických vojen, odohrávajúcich sa na povrchu ľudskosti aj pod ním.

Napriek tomu, že fantazírujeme o mierumilovnej povahe ľudských bytostí, väčšina ľudských dejín hovorí o kmeňovej, etnickej či rasovej vojne jedného či iného druhu. Napríklad, najčítanejšia kniha na Zemi, Biblia, zaznamenáva krvavé dejiny konfliktu medzi Izraelitami a inými národmi stredovýchodnej oblasti. Hovorí nám slávne príbehy o vojne a šokujúce opisy genocídy. Každý, kto číta Starý Zákon nezaujato, jednoducho rozpozná jeho rasový a etnický šovinizmus. Nachádza sa v ňom veľa očividných vyjadrení etnického nadradovania.

- Izraeliti sú “vyvolení ľudia“, vyvolení Bohom nad všetkými ostatnými národmi sveta.²
- Izraeliti majú právo vládnuť nad všetkými ostatnými ľudmi a je im sľúbené, že jedného dňa budú vlastníť celý svet a vládnuť mu.³

- Izraeliti sa pýšia genocídou proti celým národom a kráľovstvám.⁴
- Izraeliti majú prikázané zavraždiť všetkých ľudí krajín, v ktorých zamýšľajú bývať, a zabiť všetkých ľudí z cudzích národov, ktorí sa nepodrobia otroctvu.⁵
- Izraeliti majú zakázané zotročovať vlastných ľudí, sú však povzbudzovaní k zotročovaniu neizraelitov, ktorých môžu ďalej navždy prenechať ako otrokov svojim potomkom.⁶
- Izraeliti majú zakázané cudzorasové manželstvá, alebo “miešanie svojho semena” s inými národmi.⁷

Len málo ľudí sa odváži čo i len priznať očividný rasizmus Biblie. A tí, ktorí si uvedomia extrémny židovský rasizmus v Starom zákone, majú sklon veriť, že takéto zmýšľanie sa radí do starovekých čias a nemý žiaden vplyv na súčasnosť. *Židovský rasizmus* však dokazuje, že silný etnocentrizmus starovekého judaizmu pokračoval v rozvoji až do moderných dní. V tejto knihe uvediem presvedčivé dôkazy o tom, že židovský rasizmus aj v 21. storočí žije a má dramatický a narastajúci dopad na svetové udalosti.

Je možné povedať, že ja ako kresťan tiež uctievam rovnaké šovinistické knihy Starého Zákona. Rozdiel je však samozrejme v tom, že kresťanský Nový Zákon predstavuje ostrý posun od Starého. Namiesto “oko za oko, zub za zub“, Kristus učí “kto do teba kameňom, ty doňho chleбом“. V protiklade k židovskému rasizmu, kresťanstvo ponúka všeobecnú spásu.

Judaizmus nemilosrdne odmietol Ježiša Krista a nikdy sa nepridal k jeho učeniu lásky a tolerance. V skutočnosti, židovskí najvyšší duchovní, Farizeji, sa nielenže snažili o jeho ukrižovanie, títo vodcovia svoju vieru usmerňovali v opačnom ideologickom smere. Dá sa povedať, že okrem ukrižovania Kristovho tela zabili vo svojich srdciach aj jeho ducha.

Bolo by nesprávne nenávidieť alebo prenasledovať dnešných Židov kvôli ich roli v ukrižovaní Krista, je však dôležité porozumieť ideologickej, náboženskej a etnickej vojne, zrodenej medzi týmito obdobiami.

Od najranejších dní kresťanstva sa židovstvo stalo jeho hlavným prenasledovateľom, pretože farizeji videli kresťanské spasenie “Židov aj Grékov” ako hrozbu pre ich etnickú čistotu a rasizmus. Treba povedať, že judaizmus je tiež úplne odlišný od moslimskej viery, ktorá je rovnako ako kresťanská chápaná ako celosvetový odkaz. Židovskí rasisti sa nielenže postavili proti samotnému Kristovi, ale nemilosrdne prenasledovali jeho nasledovníkov, raných kresťanov.

Nikto však nehovoril o ňom verejne zo strachu pred Židmi. (Ján 7:13)⁸

... lebo aj vy ste trpeli od vlastných rodákov, čo tamtí od Židov, ktorí zabili aj Pána Ježiša a prorokov, aj nás prenasledovali. Ani Bohu nie sú milí a všetkým ľudom sú odporní. (1 list Tesalonickým 2:14-16)⁹

V priebehu niekoľkých nasledujúcich storočí uzákonili židovské ústne tradície a Babylonsky Talmud prijali za svoj najdôležitejší náboženský text. Ten podľa Univerzálnej židovskej encyklopédie mení dokonca Torah v autoritu.¹⁰ Tak ako Ježiš Kristus stelesňuje vývoj väčšej lásky a tolerance, Talmud iba zvyšuje šovinizmus Torah. Tento fakt dôkladne zdokumentujem s pomocou samotných židovských textov a citátov veľkých židovských učencov, ktorí hovoria o význame Talmudu. Z nehanebných a častých narážok Talmudu na nežidov ako na zvieratá a “bohom odmietnutých”¹¹, rovnako ako z príbehov o varení ich nepriateľov v semene a výkaloch¹² by sa mohol dokonca aj Hitler červenať.

Tento kontroverzný výrok dokážem v tejto knihe a ukážem aj to, ako židovskí predstavitelia hlavného prúdu, rovnako ako necenzúrované vydania ďalšieho veľkého židovského zdroja, Židovskej Encyklopédie, potvrdzujú nenávisť protinežidovské učenie Talmudu. Ukážem aj to, že fanatické protinežidovské učenie je aj v moderných časoch stále podporované mnohými z najväčších židovských publikácií, ako sú napríklad populárne židovské noviny v Spojených štátoch s názvom Židovská tlač. Tie nastavujú tón židovských náboženských a kultúrnych postojov viac než akékoľvek iné noviny.

Jeden z hlavných náboženských osobností je rabín Simcha Cohen, ktorý má vzdelávaciu kolónku typu Drahý Abbey nazvanú Halachické otázky. Nie tak dávno, rabín Cohen poučal svojich čitateľov,

že Talmud označuje nežidov za “zvieratá” (ako je to naznačené v talmudských spisoch Gemara Kiddushina 68a a Metzia 114b)¹³ V ďalšej časti diskutuje o tom, ako židovská žena nie je označená za prostitútku ak má predmanželský sex so Židom, ale je šľapka ak má akékoľvek sexuálne vzťahy s nežidom, dokonca aj keď je vydatá.

Svadba s nežidom nemôže byť nikdy vysvätená alebo odpustená, takýto vzťah klasifikuje ženu ako zona... spoločný žargón označuje termínom zona prostitútku....¹⁴

Ďalšia z veľkých židovských publikácií, *Jewish Chronicle*, v článku nazvanom “Niekoľko opatrne a neopatrne zvolených slov” odhaľuje, že židovské slovo pre nežidovskú ženu je slovo z jazyka Jidiš *šiksa* – znamenajúce “šľapka”, z hebrejského základu *sheiget* (“opovrhnutie”). Zdôrazňuje tiež, že malé nežidovské dievča je nazývané *šikselke*, čo znamená “malé ženské opovrhnutie”

Šiksa – židovský termín pre nežidovskú ženu, odvodený od slova *sheiget*, znamenajúci “opovrhnutie” alebo “šľapka”

Šikselke – malé nežidovské dievča, vo význame “malé ženské opovrhnutie”

Ako by Židia a médiá reagovali, ak by nežidia bezstarostne nazývali židovské ženy a malé dievčatá “židovské šľapky” a “malé židovské šľapky”? Čo ba sa stalo ktorémukoľvek politikovi alebo zabávačovi kdekoľvek na svete, ktorý by židovské ženy a dievčatá nazval “ židovskými šľapkami”? Mal by som byť teraz nazvaný antisemitom, pretože som sa jednoducho odvážil odhaliť takéto nenávisné protinežidovstvo dokázané v dvoch najvplyvnejších židovských novinách v Amerike?

Extrémne rasistické učenie Talmudu je určite silným faktorom na zabránenie asimilácie židovských ľudí s kresťanskými a moslimskými komunitami. Napriek tomu, že Židia ako malá menšina v nežidovských národoch už po viac ako 3000 rokov, najväčší židovskí genetici a antropológovia hrdo vyhlasujú, že Židia si zachovali svoju charakteristickú genetickú identitu.¹⁶ Ukážem, ako sú rasistické doktríny strachu a nenávisť voči nežidom, spolu s predstavami o židovskej nadradenosti, dôkladne vštepované v každej generácii. Každý mladý Žid sa učí o zradnej povahe nežidov od Faraóna až k Hitlerovi. Učia ich, že sú “vyvolení” nad všetkými ľuďmi na Zemi: čo je snáď najväčšie vyjadrenie etnickej nadradenosti.

Tí, ktorí si chcú naďalej myslieť, že židovský rasizmus je len fenomén starodávnych biblických čias, nech si prečítajú nasledujúce slová Dr. Stephena Steinlighta, jedného z vedúcich Židov v Amerike, ktorý napísal tieto poznámky v októbri 2001. Steinlight nie je žiadnou nevýznamnou židovskou osobou. Päť rokov pracoval ako Riaditeľ pre Národné Záležitosti (domáca politika) v najsilnejšej a najrešpektovanejšej židovskej organizácii v Spojených štátoch, Americkom Židovskom Výbore. Steinlight priznáva kontrole sa vymykajúci židovský rasizmus a nelojálnosť k Amerike, ktoré presakujú Americkú židovskú komunitu.

Priznám sa aspoň, že tak ako tisíce iných židovských detí mojej generácie som bol vychovávaný ako židovský nacionalista, dokonca až takmer separatista. Každé leto počas desiatich rokov môjho detstva a dospievania som dva mesiace navštevoval židovský letný tábor. Tam som každé ráno salutoval cudzej zástave, oblečený v uniforme, ktorá odrážala jej farby, spieval cudziu národnú hymnu, učil sa cudzí jazyk a cudzie ľudové piesne a tance a naučil sa, že Izrael je moja skutočná vlasť. Emigrácia do Izraela sa považovala za najväčšiu cnosť a rovnako ako veľa iných židovských detí mojej generácie, strávil som dvoje prázdniny v Izraeli pracujúc na spoločnej farme, zatiaľ čo som zvažoval túto možnosť.

Viac v tichosti a podvedome ma učili o nadradenosti mojich ľudí nad nežidmi, ktorí nás vždy len utláčali. Naučili sme sa pozerat' na nežidov ako na outsiderov nehodných dôvery, ľudí, od ktorých možno očakávať náhle výbuchy nenávisť, ľudí menej vnímavých, inteligentných a morálnych ako my. Učili nás tiež, že naše temné dejiny nám hovoria, že sa nemôžeme spoľahnúť na nikoho.¹⁷

Ak by sa nejaký nežidovský politik odvážil povedať, že “typické židovské deti” sú zámerne učené, že ich vernosť nepatrí Amerike ale Izraelu; a že Židia sú nadradení nad nežidmi v inteligencii

a morálke, bol by nemilosrdne odsúdený médiami a vyštváný z politiky ako antisemita. Presne to je však jasné priznanie bývalého riaditeľa pre Národné Záležitosti Amerického Židovského Výboru. Treba zdôrazniť, že Steinlightové slová nepochádzajú z náhodnej alebo neopatrznej konverzácie, ale sú jeho starostlivo vybrané slová z článku, ktorý napísal pre židovských čitateľov nazvanom "Židovský podiel na americkej meniacej sa demografii."

Táto kniha ukáže, že oficiálna politika moderného Izraela a mnohých vedúcich zložiek Svetového Židovstva stále obsahuje radikálne rasistické názory a postoje. Organizované židovské zložky po celom svete vytrvalo uskutočňujú svoje vlastné rasistické agendy. Tieto agendy sú častokrát v konflikte so záujmami host'ovských národov, v ktorých Židia žijú.

Moje trvanie na tom, že existuje silný, súdržný, svetový židovský rasizmus podporujú dôkazy, ktoré poskytujú prevažne samotní židovskí rasisti. Ich rasistická ideológia nachádza jasné vyjadrenie v založení, štruktúre a správaní Izraela, národa, nehanebne založeného na etnickom šovinizme. Je to štát, ktorý zbavuje majetku, terorizuje a hrubo porušuje ľudské a občianske práva Palestínskych ľudí.

Čo je to židovský rasizmus?

Definícia bieleho rasizmu z *Random House Unabridged Webster's Dictionary* ho označuje ako "vieru v nadradenosť nad inými rasami a udržanie si kontroly vo všetkých vzťahoch." Pozrime sa na definíciu, ktorá sa vzťahuje výhradne na termín *Židovský rasizmus*.

Židovský rasizmus – Viera, teória, alebo doktrína, že Židia sú nadradení všetkým rasám a mali by si udržiavať kontrolu vo všetkých vzťahoch.

Pokiaľ ide o prvú časť definície, táto kniha zhromažďuje silné dôkazy o tom, že mnohí z vedúcich Židov vo svete uznávajú vieru, teóriu, alebo doktrínu, že sú *nadradení* nad všetkými ostatnými ľuďmi. Jasne tiež dokážem, že sa snažia o *kontrolu vo všetkých vzťahoch s inými ľuďmi*. David Ben Gurion, prvý izraelský ministerský predseda, často nazývaný "Izraelský George Washington", povedal zreteľne, že verí v "morálnu a intelektuálnu nadradenosť" židovských ľudí.¹⁸ Takéto zmýšľanie je časté v spisoch židovských vodcov po celom svete. Predstavte si tú búrku hnevu, ak by Prezident Spojených štátov vyhlásil, že verí v morálnu a intelektuálnu nadradenosť bielej rasy! Židmi ovládané svetové média židovských rasistov tak veľmi chránia pred kritikou, že ich najslávnejší vodcovia môžu podobné veci hovoriť bez strachu z akýchkoľvek následkov.

Žiadne pobúrenie v svetovej tlači sa nekonalo, keď Ben Gurion vyslovil svoje poznámky, ani nenasledoval žiadny protest po jeho rasistickom proroctve citovanom v časopise *Look* v roku 1962; predpoved', že Izrael bude jedného dňa sedieť na vrchole svetovej vlády.

"V Jeruzaleme vybudujú Spojené národy (skutočné spojené národy) svätyňu prorokov, aby slúžila ako federatívna únia pre všetky kontinenty; toto bude miesto Najvyššieho súdu pre ľudstvo."¹⁹

Rovnako sa zdalo kruto ironické pre palestínske obete, že zaznel len malý protest keď bol vystatovačný terorista Menachem Begin ocenený Nobelovou cenou za mier. Begin sa vo svojej knihe *The Revolt* vychvaľuje masakrom viac než dvesto mužov, žien a detí v Deir Yassin.²⁰ Svet chytá podozrivých nacistických vojnových zločincov, ale krvou poškvŕnenému židovskému dá . . . Nobelovu cenu mieru! Už len táto jedna udalosť by nám mala povedať, kto skutočne vládne v modernom svete.

Druhou dôležitou časťou pojmu *rasizmus* poukazuje na zmocnenie sa kontroly nad inými rasami. Budem prejednávať to, že židovskí rasisti sa snažia o kontrolu nad národmi v ktorých žijú. Intenzívne sa snažia ovládať dva najkritickejšie faktory moci v modernom svete, masmédiá a vládu. Táto kniha ponúka zdokumentované dôkazy ich neuveriteľnej nadvlády v týchto oblastiach. Toto ohromné sústredenie moci existuje nielen v Amerike, ale aj vo väčšine národov sveta, zahŕňajúc Kanadu, Britániu, Rusko, Francúzsko, Brazíliu a oveľa viac ďalších. Je to celosvetový vzor naznačujúci zámer a nie náhodu.

Izrael: Židovský rasistický štát

Izrael vznikol masívnou etnickou čístkou a vyhnaním domorodej palestínskej populácie. V čase Balfourovej deklarácie v roku 1917 tvorili Židia len 10 % populácie na území dnešného Izraela. Po tom, čo bola väčšina palestínskej populácie vyhnaná terorizmom v rokoch 1947 a 1948, židovskí rasisti založili Izrael. Sionistický štát stále svedomito chráni kultúrnu a genetickú identitu židovských ľudí.

Izrael chráni svoju židovskú kontrolu nad svojou etnickou enklávou dôkladným strážením svojej etnickej podstaty. Svoju imigráciu zakladá na genetickom štandarde a obmedzuje ju výlučne na tých, ktorí majú biologicky židovský pôvod. Ateistický Žid z New Yorku, ktorý nikdy nevšetročil na územie Izraela, je finančne povzbudený k imigrácii, zatiaľ čo stovky tisíc Palestínčanov, ktorých rodiny tam žijú už tisíce rokov, majú zakázaný návrat do svojho rodiska.

Izrael nie je "multikultúrny národ". Je to nehanebne židovský štát oddaný výlučne záujmom Židov. Národ so značnou palestínskou menšinou je určite najprísnejšie segregovanou spoločnosťou na svete. Sú tu oddelené školy pre Židov a Arabov, oddelené bytové komplexy, oddelené štvrte a oddelené usadlosti. Mnohé zákony a obmedzenia nepriaznivo postihujú Palestínčanov v porovnaní so Židmi. Napríklad, Palestínčania majú zákonom zakázané vstúpiť do armády. Napriek ich 22 % zastúpeniu v populácii (čo je takmer dvojnásobok zastúpenia černochovej v Amerike) nebol nikdy v izraelskom kabinete žiadny palestínsky člen.

Bývalý člen izraelského najvyššieho súdu, Haim Cohen, popísal systém, ktorý platí pre Židov a Palestínčanov v Izraeli, ako podobný Norimberským zákonom v nacistickom Nemecku.

. . .Krutou iróniou osudu, ktorý viedol rovnaké biologické a rasistické zákony propagované nacistami a ktoré inšpirovali neslávne Norimberské zákony, poslúžil ako základ pre definíciu Judaizmu v rámci štátu Izrael.²¹

V tejto knihe sa dostanem hlbšie do témy o Izraeli teraz by som však nemal opustiť tému bez poukázania na fakt, že na židovský rasizmus, ktorý dominuje Izraelu, je vyvíjaný malý negatívny tlak vo svete. Pouvažujte o pozitívnych zmienkach v tlači, ktorých sa dostáva Izraelu v porovnaní s jednohlasným a celosvetovým odsúdením, vedeným proti bývalému režimu Apartheidu v Južnej Afrike. Odsúdenie bolo pokrytecky vedené americkými médiami, ktorým bezo zvyšku vládnu stúpenci Izraela.

Pomaly som si uvedomoval dvojité morálku presakujúcu židovsko-nežidovské vzťahy. Židia hlásajú jednu morálku pre seba a inú pre nežidovský svet. Ich najvyššou morálkou je rasová hrdosť, solidarita, tradície a vlastné záujmy. Pre svojich potenciálnych protivníkov však propagujú rozmanitosť a liberalizmus. Ak by takáto dvojitá morálka neexistovala, ako by mohli Židmi-ovládané americké média

- Podporujú štát Izrael, ktorý presadzuje judaizmus vo svojich školách, zatiaľ čo sa stavajú proti spievaniu vianočných kolied v amerických školách?
- podporujú štát Izrael, ktorý má prísne oddelené školy, komunity a zariadenia pre Židov a Arabov - zatiaľ čo odsudzujú oddelené školy a bývanie v Amerike a Južnej Afrike?
- Podporujú štát Izrael s jeho obmedzujúcimi imigračnými zákonmi typu "len pre Židov", zatiaľ čo podvracajú americké pokusy o zníženie ilegálnej imigrácie?
- Podporujú štát Izrael, ktorý dovoľuje každému židovskému občanovi nosiť zbraň, ak si to želá, zatiaľ čo obhajujú kontrolu zbraní pre amerických občanov?
- Podporujú štát Izrael, ktorý otvorene priznáva svoju úlohu na ochranu židovských ľudí a dedičstva, zatiaľ čo odsudzujú Palestínčanov, ktorí si želajú svoj vlastný štát a ničia Európskych Američanov, ktorí sa odvážia podporovať ochranu Západného dedičstva a kultúry v Amerike?
- Vždy vykresľujú historické vzťahy medzi Židmi a nežidmi portrétovaním nežidov ako zlých a Židov ako nevinné obete, kým nežidov odsudzujú ako "antisemitov" ak sa bránia takýmto etnickým ohováraniam?

Dokonalým príkladom zívajúceho dvojitého štandardu možno nájsť v spisoch najdôležitejšieho redaktora najdôležitejších amerických novín, A.M. Rosenthala z New York Times. Rosenthal je nadšeným multikulturalistom podporujúcim otvorené hranice pre Ameriku, ale zarytý židovský rasista, obhajujúci zatvorené hranice pre Izrael.

Takýto dvojitý štandard v masmédiách vyvoláva ďalšie otázky. Prečo je svetová tlač tak krátkozraká pokiaľ ide o etnické utláčanie Izraelom? Je logické domnievať sa, že zaujatosť v tlači by mohla byť následkom prevahy židovskej moci? Berúc do úvahy veci ako je židovský rasizmus, táto nadvláda určite ponúka dôvod prečo sa termín židovský rasizmus, na rozdiel od termínu biely rasizmus, nikdy nepoužíva v tlači. A rovnako nie je tento pojem ani preskúmaný. Dokonca ani keď Meier Kahane nazval Palestínčanov "psami" a obhajoval násilné vyhnanie všetkých Palestínčanov z Izraelom okupovaných území, nikdy nebol označený za *židovského rasistu*.

25 februára 1994 vošiel americký Žid Baruch Goldstein do mešity v Hebrone a samopalom postrieľal 29 Palestínčanov pri modlitbách. Niektoré židovské skupiny v Amerike aj Izraeli odvtedy urobili z Goldsteina svätca, stavajúc preňho svätyne. Ani Goldstein ani tí, ktorí preňho postavili svätyne, nie sú nikdy označovaní ako židovskí rasisti, alebo dokonca "proti-nežidovsky orientovaní".²² Na druhej strane, ak sa nežid odváži čo i len citovať vyhlásenie Haima Cohena zrovnávajúce izraelské zákony k nacistickým Norimberským zákonom, určite bude médiami označený za "antisemitu".

Dvojitý štandard svetových vlád a tlače je často úplne udivujúci. V čase keď píšem tieto slová, Americký prezident George Bush sa v období po bombových útokoch na Svetové Obchodné Centrum usilovne snaží odstrániť terorizmus, rovnako ako zničiť "všetko zlo sveta." Tento cieľ nevidí ani čo i len trocha príliš ambiciózný. Bush oznámil, že ktorýkoľvek národ, ktorý ukrýva teroristov, pocíti hnev amerických bômb.

Nie dlho po tomto svojom vyhlásení obedoval s jedným z najhorších teroristov sveta, ministerským predsedom Izraela Arielom Šaronom. Ako svet vie, Šaron má na svedomí veľa terorizmu a vražd, vrátane zodpovednosti za masaker 1500 mužov, žien a detí v utečeneckých táboroch Sabre a Chatile v Libanone. Počas obeda neurobil Bush nič iné len že mu na Šarona spadla oliva. Na rozdiel od nešťastného Afganistanu, žiadne bomby nespadli na Tel Aviv za ukrývanie teroristov. V skutočnosti, Izrael nielen ukrýva teroristov, mnohých z nich povýšil na svojich najvyšších vodcov. Šaron nie je prvým teroristom, ktorý to dotiahol na ministerského predsedu; niekoľko z najhorších teroristov ktorí dosiahli tejto pozície sú Begin, Šamir a Barak.

Zdá sa že dvojitý štandard nikdy nekončí. Keď bol izraelský člen kabinetu Rechavam Zeevi zavraždený Palestínčanmi, Šaron a niektorí americkí úradníci to odsúdili ako "terorizmus." Ale ak je zastrelenie Zeeviho skutočne terorizmus, ako nazvať izraelské mnohoročné "cielené zavraždenia" stoviek palestínskych politikov, filozofov, duchovných a básnikov? Prečo tlač nez dôrazňuje aj to, že Zeevi bol sám židovský rasista, ktorý nazýval Palestínčanov "všami" a obhajoval ich nútené vyhodenie z okupovaných území?

Niektó by mohol argumentovať tým, že existencia rasistického štátu Izrael nemusí nutne znamenať, že Židia žijúci mimo Izraela uznávajú rovnakú rasistickú agendu. Avšak mal by sa zväžiť fakt, že organizované Židovstvo po celom svete *oddane podporuje* rasistický štát Izrael. A za druhé, existuje dostatok dôkazov, že židovská politika rasizmu sa tiahne ďaleko za hranice Izraela. Mocní Židia v médiách a vládach po celom svete sa často správajú tak, aby *uplatnili kontrolu* nad ľuďmi medzi ktorými žijú.

Celosvetová agenda

Židovské skupiny vyvíjajú strategické agendy a správajú sa spôsobom, aký si myslia, že poslúži konkrétnym židovským záujmom. Myslím, že budete udivení dôkazmi, ktoré podávam o mediálnej a politickej moci, uplatňovanej židovskými rasistami po celom svete.

Zreteľne možno dokázať, že organizované Židovstvo má celosvetové strategické ciele od začiatku minulého storočia. Napríklad, prvým cieľom ruského a svetového Židovstva na začiatku 20. storočia bolo zvrhnutie toho, čo oni považovali za antisemitskú, Cársku vládu Ruska. Židovské komunity po celom svete podporovali zriadenie prvého židovského, komunistického režimu v Rusku. Zaobstarali

väčšinu vodcov a financií.²³ pre “Ruskú revolúciu“, revolúciu, ktorá bola v skutočnosti vedená viac Židmi ako Rusmi. Jej hlavným finančníkom bol newyorský židovský kapitalista a extrémny židovský rasista, Jacob Schiff.²⁴

Jeden z mnohých prekvapujúcich dokumentov ktoré uvádzam, pochádza z Národných Archívov Spojených štátov. Odhaľuje, že v prvej vláde komunistického Ruska bolo len 13 etnických Rusov a viac než 300 Židov s celkového počtu 384 Komisárov.²⁵ Nech je táto prekvapujúca skutočnosť lepšie pochopená: *V prvej bolševickej vláde “Ruskej revolúcie“ bolo len 13 etnických Rusov.* Hlavný dopisovateľ pre noviny *London Times* v Rusku to v tom čase popísal ako úplne “cudziu inváziu“ a zvrhnutie Ruska Židmi.²⁶ To isté povedal aj náš americký veľvyslanec v Rusku, David Francis,²⁷ a úradníci americkej výzvednej služby v Rusku. Dokonca aj Winston Churchill opísal Ruskú revolúciu ako zvrhnutie bolševickými Židmi, ktorí “. . . strhli Ruský národ za vlasy a stali sa prakticky neochvejnými pánmi ohromného impéria.²⁸ Toto je len malá ukážka prekvapujúcich dokumentov, ktoré nájdete v tejto knihe.

Úspešné zvrhnutie veľkej národnej vlády (a zavraždenie jej vláducej rodiny) ako časti svetovej židovskej agendy dokazuje, že už v raných dňoch 20. storočia mali značnú celosvetovú ekonomickú, politickú a mediálnu moc. V ďalších rokoch ich moc rapídne narástla. Väčšina ľudí si stále vôbec neuvedomuje rozhodujúcu úlohu Židovstva vo vzniku bolševizmu v Rusku a šírení komunizmu po celom svete.

Nedostatok vedomostí verejnosti v tejto oblasti objasňuje vplyvná úloha Židovstva v akadémii a médiách. Ako by inak mohli byť tak dôležité a ľahko overiteľné fakty z dejín udržané mimo všeobecného povedomia?

Odhaľuje to aj neuveriteľnú súdržnosť a koordináciu židovskej moci vo svete, ktorá sa dokáže zmobilizovať za účelom zvláštnych židovských cieľov. Ďalším príkladom moci, ktorú držia v najvyšších radoch veľkých národov bola ich úspešná snaha o založenie štátu Izrael. Od vydania Balfourovej Deklarácie (len veľmi nedávno sa svet dozvedel, že Balfour bol v skutočnosti utajovaným Židom)²⁹ cez založenie a ustavičnú podporu Izraela, až po irackú vojnu v roku 2003, ukázali svoju schopnosť dostať čo chcú.

Židovská nadvláda má pokryteckú a závistlivú podstatu. Ak by ľudia, medzi ktorými židovskí rasisti sídlia, prijali programy etnickej vernosti a solidarity podobné tým židovským, Židia by pochopiteľne nemohli uplatniť svoju moc a kontrolu, pretože tvoria len malé percento populácie. Len keď sú etnické a nacionalistické pocity hostiteľského národa zmenšené, židovskí rasisti môžu sústrediť dostatok moci k dosiahnutiu ich agendy. Jasný vzor židovského vplyvu v akademickom svete, vláde a médiách sa zameriava na oslabenie všetkej etnickej solidarity a vernosti medzi svojimi hostiteľmi, zatiaľ čo úmyselne povzbudzuje k etnickej hrdosti a solidarite medzi Židmi. Existuje sústredené úsilie na oslabenie skupinovej solidarity Palestínčanov, Britov, Francúzov, Európskych Američanov, Afroameričanov a medzi Moslimami v arabskom svete. Tento vzor je prítomný vo všetkých národoch, kde je významný počet Židov.

Rovnaké sily, ktoré podporujú židovský rasizmus, ma pokrytecky obvinili, že som “biely rasista.“ Odmietam tento prívlastok, pretože na rozdiel od židovských rasistov, ja sa nesnažím o nadvládu alebo kontrolu nad žiadnou inou rasou; chcem proste chrániť vlastné dedičstvo. Uznávanie toho, že existujú vnútorné rozdiely v kultúre, správaní, tradíciách a dokonca genetike medzi rozličnými rasami nerobí z človeka rasistu. Pravdou je, že väčšina ľudí prirodzene dáva prednosť stretávaniu sa so svojou vlastnou rasovou alebo etnickou skupinou; a úprimne povedané, väčšina ľudí si o tej svojej skupine myslí, že je najlepšia. To, čo vytvára skutočný rasizmus, je keď sa jedna skupina snaží kontrolovať alebo vládnuť nad inou.

Rozdeľ a panuj

Rasistickí Židia sa strachujú a odporujú každej etnickej solidarite mimo ich vlastnej. V Západných národoch sa ustavične stavajú proti všetkým organizáciám usilujúcim o záchranu záujmov a dedičstva Európanov. Podobne je to aj v neeurópskych národoch, kde sústavne pracujú na podlomení solidarity a homogenity prevládajúcej etnickej skupiny. Je to časť židovskej rasistickej taktiky podnecovať k

rôznorodej imigrácii a multikulturalizmu v každom národe kde žijú (samozrejme okrem Izraela), keďže rozhádanú a nejednotnú spoločnosť považujú za ľahkú korisť pre ich intenzívne a dobre organizované snahy o kontrolu. Dr. Stephen Steinlight, bývalý riaditeľ Amerického Židovského Výboru, ktorého som už citoval, to vyjadruje ohromne otvorene.

Pretože možno už v ďalšej generácii, čo je optimistická predpoveď, bude židovská komunita v pozícii, kedy bude môcť rozdeľovať a panovať a vstupovať do výberových koalícií, ktoré podporujú našu agendu.³⁰

V Amerike nielenže pracujú na oslabení solidarity Európskych Američanov, ale aktívne sa postavili proti afroamerickým nacionalistickým hnutiam ako napr. hnutie Marcusa Garveya a Islamský Národ. Tieto čierne organizácie si len priali chrániť svoje vlastné dedičstvo namiesto začlenenia sa do multikultúrnej spoločnosti. Židovskí rasisti pokrytecky chcú, aby si nikto okrem nich nebol vedomý vlastného dedičstva a spoločných záujmov. Chcú, aby sa iné skupiny cítili vinné len za to, že sú hrdé na svoju vlastnú kultúru. Etnickú hrdosť a súdržnosť medzi ostatnými ľuďmi vykresľujú ako rasistickú alebo nenávistnú.

Výstižný príklad tejto metódy zvanej rozdeľ a panuj možno vidieť v Palestíne a Libanone. Väčšina Palestínčanov a Libanončanov sú moslimovia, avšak významné množstvo tvoria aj kresťania. Izrael aktívne podporuje nenávisť a občiansku vojnu medzi kresťanmi a moslimami na Strednom východe. Jedným z dôvodov, ktorý Ariel Šaron zariadil na vraždenie moslimských utečencov libanonskými falangistickými silami domobrany v roku 1982, bolo podporovať krutejšiu nenávisť a vojnu medzi arabskými nepriateľmi Izraela. Denníky jedného z izraelských bývalých Ministerských predsedov, Mosheho Šareta, odhalili skutočnosť, že toto bola jedna z izraelských hlavných taktík.³¹ Narušenie stability národov povzbudzovaním masívnej multirasovej a multináboženskej imigrácie, rovnako ako zvyšovanie existujúcich etnických a náboženských rozdielov v rámci národov – je dlho uplatňovanou stratégiou židovských rasistov.

Tento pokus o zlomenie etnickej solidarity ich nepriateľov môže byť vysvetlený v súvislosti s Palestínskym národom. Ak sa Izraelom vyhnaní Palestínčania plne asimilujú v cudzích krajinách s ich host'ovskou populáciou a tým stratia svoju identitu ako Palestínčania, oni a ich asimilovaní potomkovia už určite nebudú s takou pravdepodobnosťou podporovať palestínsku vec. Židovskí rasisti pracujú tak tvrdo na asimilácii iných ľudí ako pracujú proti asimilácii svojich vlastných.

Zatiaľ čo sa snažia zlomiť etnickú solidaritu iných ľudí, židovské rasistické sily v médiách financujú večné recitály o historickom antisemitizme. Takýto zámer má dva ciele. Po prvé, zvyšuje židovskú solidaritu a celosvetovú podporu pre Izrael, a po druhé, podnecuje kolektívnu židovskú nenávisť voči nežidovskému svetu a tým znižuje asimiláciu Židov. Recitály o nežidovskej bezcharakternosti voči Židom ich tiež chránia pred nežidovskou kritikou, pretože ak sa ktokoľvek odváži kritizovať židovský rasizmus, je vykreslený ako morálne rovný so šíritel'mi Holokaustu.

Ďalší príklad obrovského pokrytectva židovských rasistov možno vidieť vo veci medzirasových manželstiev. Počas svojej prezidentskej kampane sa George Bush podrobil ostrej kritike tlače za to, že hovoril na univerzite Boba Jonesa, inštitúcii, ktorá sa stavia proti medzirasovým vzťahom a manželstvám. Samozrejme, počas kampane mali obaja, Bush aj Al Gore, veľa závažných prejavov pre mnohé židovské organizácie. Iróniou je, že každá synagóga v Amerike a každá väčšia židovská organizácia sa aktívne stavajú proti medzirasovým manželstvám Židov s nežidmi. Tento očividný dvojité štandard samozrejme nenachádza v domnelo spravodlivej a slobodnej americkej tlači žiadnu zmienku. Takéto odhalenie by nebolo dobré pre židovské vzťahy z verejnosťou.

Existujú tisíce kníh a filmov, mnohé z nich napísané, režirované a predávané rasistickými Židmi, ktoré odsudzujú doktríny a hnutia rasovej a etnickej nadradenosti medzi nežidmi. Len málo kníh sa však odváži preskúmať svetovo najstaršiu, najmocnejšiu a najjedovatejšiu formu rasizmu: židovský rasizmus. Zdá sa, že ak by boli títo rasistickí Židia čestní, mohli by radšej písať o rasizme, o ktorom vedia najviac: *ich vlastnom*.

Samozrejme, že nie všetci Židia sú rasistickí, tak ako nie všetci Nemci boli počas Hitlerovej éry nacistami, faktom však zostáva, že organizované Židovstvo vedie úspešnú agendu, ktorá v moderných časoch nahromadila neuveriteľnú moc. S vytvorením Izraela zriadili ten najrasistickejší národ na Zemi.

Čo je však dôležitejšie, podarilo sa im nadobudnúť obrovskú moc v mnohých z veľkých vlád sveta (predovšetkým v Spojených štátoch) a dnes bezo zvyšku vládnu svetovým spravodajským a zábavným médiám. Keď budete čítať moju zdokumentovanú kapitolu o médiách, zistíte, že ich moc je oveľa väčšia, než by ste sa mohli domnievať.

Tí, ktorí sú v Spojených štátoch v centre politického vplyvu, aj tí z iných národov, sú si vedomí obrovskej sily izraelskej loby. Židovská loby je jedinou loby vo Washingtone, ktorej sa žiadny americký politik neodváža postaviť. To by malo pobúriť každého vlastenecky založeného Američana pri pomyslení, že najsilnejšia loby v Americkom Kongrese je v službách cudzieho národa.

Umlčovanie kritikov

Rozsah židovskej moci je presne tým dôvodom, prečo si toho široká verejnosť nie je vedomá, pretože tí, ktorí to vedia, poznajú aj vysokú cenu, ktorú by zaplatili za otvorené diskutovanie o tom. V Amerike by to mohlo mať za následok poškodenie reputácie, alebo dokonca stratu funkcie alebo zamestnania. Takéto hovorenie pravdy môže vyústiť do hrozieb, zastrašovania a dokonca fyzických útokov od skupín ako napr. Židovská Obranná Liga (JDL). Liga proti ohováraniu (ADL), skupina, ktorá sa údajne stavia proti rasovej a náboženskej nenávisti, je vždy zaneprázdnená obviňovaním svojich kritikov z rasovej, náboženskej alebo etnickej neznášanlivosti, zatiaľ čo horlivo bráni a popiera očividný izraelský rasizmus. Táto židovská rasistická skupina dokáže zruinovať obchodnú alebo politickú kariéru takmer každého koho chce.

Čo je dokonca nebezpečnejšie, židovskí rasisti sú teraz úspešní v uväzňovaní svojich kritikov v mnohých európskych národoch. V západných krajinách síce ešte stále nemôžu voľne vraždiť svojich kritikov, tak ako povraždili stovky palestínskych spisovateľov, básnikov a duchovných v arabskom svete. V dnešnej Európe sa však za obyčajné citovanie výrokov židovských vodcov môže človek dostať do väzenia.

V tejto chvíli sú vo väzniciach stovky disidentov, ktorí sa odvážili otvorene hovoriť alebo písať o židovskej etnickej neznášanlivosti. Napriek tomu, že médiá nám ustavične tvrdia, že na rozdiel od nacistov alebo komunistov, my máme slobodu slova; veľa občanov európskych národov je teraz za prosté vznášanie námietok voči politicky správnym židovským verziám historických udalostí akou je napr. Holokaust, vo väzení.

Židovskí rasisti vynakladajú veľa snahy na oslabenie zmyslu etnického povedomia a vernosti medzi Európanmi. V našej modernej mediálnej politickej správnosti sa považuje za "nenávistný prejav" ak Európania hovoria o svojej láske k vlastnému dedičstvu a vyjadrujú svoju túžbu chrániť ho. Ako Európsky Američan verím, že moji ľudia majú právo chrániť svoj spôsob života. Zároveň toto právo uznávam pre všetkých rozličných ľudí a národnosti na Zemi. Napríklad, aké zvláštne je, že Palestínčania, ktorí sú etnicky vyhánaní z vlastného národa a sú im odopierané ich najzákladnejšie ľudské práva, sú tak často označovaní za "antisemitov" a "teroristov", kým "protinežidovsky orientovaní" židovskí rasisti ktorí ich terorizujú a ukradli im celú ich krajinu, sú v svetovej tlači len málo kritizovaní.

Palestínčania a ostatní v Arabskom svete musia porozumieť, že zdroj ich vlastnej kritickej situácie pochádza zo skutočnosti, že Európskym Američanom je zabráňované chrániť svoje národné záujmy a dedičstvo práve tak, ako je to zabráňované Palestínčanom. Palestínčania nikdy nenájdu oslobodenie vo svojom národe, až pokiaľ Európski Američania nenájdu v Amerike oslobodenie od židovského rasizmu.

Napriek tomu, že som rozhodne aktivistom za Európskych Američanov, vážim si a súhlasím s každým, kto si praje zachovať svoj vlastný spôsob života a čo je ešte podstatnejšie, svoju samotnú existenciu ako etnického celku. Podľa mňa je etnické prežitie najzákladnejším ľudským právom. Je taktiež základným ľudským právom, aby ľudia žili pod vládou a s médiami, ktoré odrážajú ich vlastné hodnoty, tradície a sociálne a ekonomické záujmy. Zvyšujúci sa globalizmus 21. storočia, riadený židovskými rasistami, bude pokračovať v znižovaní možností a slobôd všetkých ľudí. Popritom ohrozí zachovanie jednotlivých kultúr, tradícií, hodnôt, náboženských presvedčení a etnickej identity.

Konečným dôsledkom globalizmu bude ohromná svetová vláda; taká, ktorá rozdrví slobodu a rozmanitosť ako parný valec kvetinu.

Myšlienka, že vláda by mala reprezentovať svojich vlastných ľudí a nie žiadnu cudziu moc je hnacím princípom Deklarácie nezávislosti a Amerického národa: právo ľudu mať vládu *jeho vlastnú* a s *jeho vlastnými* záujmami. Úvodná časť ústavy Spojených štátov to jasne vyjadruje, keď hovorí o vláde “*pre nás a našich potomkov*.”

V Amerike je židovská nadvláda na kľúčových pozíciách vlády ohromujúca. Počas vlády prezidenta Clintona opísali popredné izraelské noviny *Maariv* “oddaných Židov”, vo význame verných záujmov Izraela, ako tých, ktorí držia rozhodujúco dôležité pozície v Národnej bezpečnostnej rade Spojených štátov. *Maariv* uviedli, že 7 z jej 11 členov sú “oddaní Židia.”³²

Na začiatku 21. storočia bola Madeleine Albrightová hlavou Ministerstva zahraničných vecí, George Tenet viedol CIA, William Cohen bol minister obrany a Sandy Berger bol predseda Národnej bezpečnostnej rady. Všetci sú Židia. Obsah knihy *Židovský rasizmus* bol po prvý raz preskúmaný a napísaný počas Clintonovej vlády a ako taký ponúka úlomok historického obdobia. Nemyslite si však, že nesmierna židovská moc sa pod vládou prezidenta Busha zmenšila. Jeho prezidentúra začala s menším počtom Židov na najviditeľnejších pozíciách, avšak základná vládna byrokracia, ktorá zahŕňa rôzne vlády, je tak židovská ako obvykle. Dobrým príkladom je Alan Greenspan, ktorý slúžil ako predseda vplyvnej Federálnej Rezervy pre veľa vlád oboch politických strán.

V Národnej bezpečnostnej rade prebieha od prvých dní Bushovej prezidentúri rastúce židovské upevňovanie moci. Richard Sale z UPI napísal 28 februára 2003 o sionistovi Elliottovi Abramsovi: “Dôkladná reorganizácia osadenstva Národnej bezpečnostnej rady pravdepodobne znamená, že Spojené štáty zaujmú tvrdší pro-izraelský postoj na Strednom východe. . . . Elliott Abrams, kontroverzný bývalý pracovník v Reaganovej vláde, ktorého prezident Bush minulý december menoval do Národnej bezpečnostnej rady aby sa ujal Palestínsko-Izraelského konfliktu, odvolal niekoľko členov osadenstva, ktorí boli v tejto záležitosti považovaní za nestranných.”³³

Kniha *Židovský rasizmus* jasne ukáže, ako židovskí rasisti použili svoju politickú a mediálnu moc na vnútenie svojej vôle Amerike a iným národom, hoci ich agenda evidentne odporuje skutočným záujmom týchto národov. Skvelým príkladom je americká a britská snaha v irackej vojne.

Iracká vojna

Nie je žiadnou náhodou, že dva národy, ktoré sú najviac pod vplyvom židovských rasistov, Spojené štáty a Británia, spustili v marci 2003 vojenskú inváziu proti Iraku. Tým že šla Amerika do vojny v Iraku bojovala proti *sebe samej*. Zahájila vojnu, v ktorej bolo isté, že spôsobí viac nenávisť a terorizmu proti Spojeným štátom, stratu stoviek miliárd dolárov a spôsobí hroznú škodu americkým ekonomickým a diplomatickým záujmom doma aj v zahraničí. Čo je však dôležitejšie, bola to bezohľadná zrada statočných bojujúcich mužov americkej armády, ktorí by nemali byť nikdy vystavení nebezpečenstvu iným spôsobom než pre skutočnú bezpečnosť a slobodu Američanov.

Najznámejší vplyvný a dlhodobý zástanca vojny je fanatický sionista, Richard Perle, predseda Výboru obrannej politiky Pentagonu. Perle a jeho manželka boli zároveň zakladateľmi *JINSA*, *Židovského inštitútu pre národnú bezpečnosť*. Perle a dobre prepojený spolok židovských neokonzervatívcov sa stali hlavnými propagandistami vojny. Patrí medzi nich veľa bývalých prominentných marxistov, ako napr. Norman Podhoretz, ktorý sa postavil proti Vietnamskej vojne, ale zmenil sa na konzervatívneho jastraba pre Izrael. Podhoretz pracuje ako redaktor *Commentary*, časopisu *Amerického židovského výboru*. Medzi židovskými neokonzervatívcami boli Paul Wolfowitz, Bill Kristol, David Wurmser, Douglas Feith, Elliot Abrams, Paul Frum, Henry Kissinger a dokonca aj bývalý marxista a podporovateľ Čiernych panterov, David Horowitz.

V roku 1996 stál Perle za reportážou nazvanou *Dokonalý prelom: Nová stratégia pre zabezpečenie oblasti*. Volala po vojne v Iraku, nebola však napísaná pre Spojené štáty, ale pre nastupujúceho izraelského predsedu vlády za stranu Likud, Benjamina Netanjahu. Akonáhle sa Izraelčania rozhodli vyvolať americkú vojnu v Iraku, museli si vymyslieť odôvodnenie pre vojnu, tak vytrubovali svoje dôvody, prečo Amerika a svet musia ísť do vojny, a ich židovskí spojenci v masmédiách

spolupracovali. Izrael bol samozrejme zďaleka viac vinný z každého údajného prečinu než bol Irak. Židovskí rasisti v médiách by však nikdy nedospeli k jasným porovnaniam – Tu je niekoľko:

Prečo ísť do vojny proti Iraku?

Irak má zbrane hromadného ničenia.

Ale Izrael má jeden z najväčších a najhrozivejších arzenálov biologických, chemických a nukleárných zbraní na svete.

Irak sa snažil zabrániť v prístupe inšpektorom OSN.

Ale Izrael nikdy nepovolil žiadne inšpekcie svojich obrovských zásob zbraní hromadného ničenia. Izrael dokonca bránil vo vyšetrovaní izraelských vojnových zločinov ako Šaronov masaker v Šabre a Chatile a masové vraždenie v Jenine.

Irak napadol a okupoval svojho suseda Kuvajt.

Ale Izrael napadol a 18 rokov brutálne okupoval Libanon, pričom zavraždil viac než 20 000 civilistov a zničil 100 000 domov.

Irak brutálne okupoval Kurdske oblasti v Iraku.

Ale Izrael už 35 rokov vojensky okupuje tri milióny ľudí na Západnom brehu a v Gaze. Táto brutálna okupácia zabila a zmrzčila desiatky tisíc Palestínčanov, mnohých nahnala do špinavých koncentračných (utečeneckých) táborov, mučila stovky tisíc vo svojich väzniciach a odoprela Palestínčanom dokonca tie najzákladnejšie ľudské práva.

Irak predstavoval nebezpečenstvo pre Spojené štáty.

Irak však nikdy nedvihol ani len prst proti Spojeným štátom, zatiaľ čo Izrael mal za sebou dlhý rad terorizmu a zrady voči Spojeným štátom ako napr. Lavonová aféra, útok na USS Liberty a Polardov špionážny prípad.

Irak porušil rezolúcie OSN, ako napr. Rezolúcia 1441.

Ale Izrael porušil viac než trikrát toľko rezolúcií OSN ako Irak, vrátane mnohých podporovaných Spojenými štátmi. Už 35 rokov porušuje Rezolúciu OSN č. 242 požadujúcu úplné stiahnutie zo Západného brehu a Gazy.

Ak by bolo možné nájsť dôvod pre vojnu v Iraku za zločiny vyhlasované židovskými neokonzervatívcami a médiami, zďaleka silnejší dôvod by sa našiel pre vojnu proti Izraelu! Vojna proti Iraku bola nemorálna, pokrytecká vojna – vojna, ktorá sa bojovala za Izrael a proti každému dôležitému záujmu Spojených Štátov Amerických. Bola to proste vojna, ktorá by nebola možná bez židovskými rasistami ovládanej vlády a médií.

V Amerike sa rasistickí Židia stali tak nehanebnými vo svojej moci, že verejne trestajú a ponižujú kohokoľvek, kto to prizná. Za jednoduchú zmienku o očividnej roli organizovanej židovskej komunity za Irackou vojnou bol americký kongresman Jim Moran prinútený rezignovať na svoj vedúci post medzi Demokratmi. *Spojená tlač* zo 14. marca 2003 oznamuje: “Jim Moran bol v piatok vytlačený z pozície vedenia svojej strany po rozruchu nad jeho poznámkami o roli amerických Židov v možnej vojne s Irakom.”³⁴ Je úchvatné vidieť ako židovskí rasisti uplatňujú svoju moc v tom istom okamihu ako popierajú, že takáto sila existuje.

Bránenie práv všetkých ľudí

Vidím hodnotu *všetkých* ľudí brániacich svoje kultúrne, národné a aj genetické dedičstvo. Každý národ má právo chrániť si svoju jedinečnú identitu, vrátane Židov. Táto kniha je o skutočnosti, že organizované židovské vedenie sa vytrvale usiluje o sebazáchovu a vlastný pokrok, zatiaľ čo neustále odmieta, aby iné národnosti a rasy konali podobným spôsobom v ich vlastnom záujme.

Ich konečné víťazstvo by spôsobilo nielen stratu slobody, ale aj zničenie rôznorodého dedičstva a kultúry všetkých ľudí na Zemi. Pevne verím, že všetci z nás, všetky národy a ľudia, zatiaľ čo budeme

priznávať naše príslušné rozdiely v náboženstve, rase, kultúre a národnosti – budeme pracovať spolu na sebaobrane pred jedným neuveriteľne silným rasizmom, ktorý nás všetkých ohrozuje.

Veľa z tejto knihy je prebraté z mojej autobiografie *Moje Prebudenie*. Táto kniha je členená rovnakým spôsobom. Je to príbeh mojej osobnej cesty prebudenia do skutočnosti židovského rasizmu: *najhoršieho rasizmu*. Jej silu objavíte v mnohých priamych citátoch z dôležitých židovských zdrojov, z ktorých všetky dôkladne dokumentujem stovkami poznámok o zdrojoch, na ktoré sa môžete obrátiť.

Židovský Rasizmus je práca napísaná v autobiografickej podobe. Je to príbeh môjho prebudenia do židovskej otázky, ktorý začal na konci 60-tych rokov v dobe, keď som bol ešte mladým mužom. Väčšinu základov svojich znalostí som získal na konci zmieneného desaťročia, ale v priebehu posledných 30 rokov sa moje rasové vedomosti o mnoho prehĺbili. Od 60-tych rokov sa stali dostupnými mnohé nové vedecké a politické materiály. V opisovaní môjho prebudenia sa nesnažím čitateľovi vtlačiť dojem, že všetky mnou citované materiály a štúdie boli v 60-tych rokoch dostupné. Do tohto príbehu vkladám súčasné údaje a dokumentáciu, aby mal čitateľ výhodu získania najnovších poznatkov. Z dôvodu spojitosti a usporiadania sa tiež zameriavam na jednu hlavnú oblasť objavovania v jednom úseku, kým v živote nie je získanie znalostí tak úhladne rozškatuľkované. V niektorých židovských citátoch, ktoré považujem za obzvlášť odhaľujúce, nájde čitateľ určité opakovanie. Opakujú sa najmä keď sa vzťahujú na viac než jednu tému.

Bol by som tiež nedbanlivý keby som nedodal, že keď píšem “zistil som“ alebo “objavil som“, neprivlastňujem si zásluhy za pôvodný výskum, pretože moje vzdelávanie sa v tejto oblasti pochádza od nespočetného množstva autorov a ich kníh a článkov. Som ich dlžníkom, rovnako ako mnohých mojich podporovateľov a priateľov, ktorí ma vzdelávali s pochopením a znalosťami nadobudnutými ich vlastným prebudením. Zhromažďujem, organizujem, analyzujem a komentujem materiály zozbierané učencami a spisovateľmi od starovekých čias až po súčasnosť.

Môj predhovor skončil, musím zavrieť svoj zápisník a zostúpiť z Aspenových vrchov. Uvedomujem si, že tým neopúšťam Prírodný svet, pretože jeho zákony pokračujú vo svete ľudských konfliktov tam dole. Zápas o život a slobodu existuje medzi rôznymi typmi ľudstva presne tak ako to platí pre formy života a energie na tejto hore.

Účasť v zápase o život a slobodu mojich ľudí je tak prirodzená ako prúd kryštálového prameňa tečúceho vedľa mňa. Dúfam, že Európanom, Palestínčanom a skutočne všetkým ľuďom na svete bude umožnené najzákladnejšie ľudské právo zo všetkých: *žiť* – chrániť svoje jedinečné kultúry, slobodu a identitu. Aby sa to podarilo, musia sa ubrániť najhoršiemu rasizmu na Zemi: židovskému rasizmu.

Bol by som blázon, keby som si neuvedomoval nebezpečenstvo pre môj život, povesť a slobodu, ktorému čelím za odhaľovanie židovského rasizmu. Avšak ako verný Európsky Američan; ako vlastenecký občan Spojených štátov a taktiež ten, kto si úprimne želá spravodlivosť pre všetkých ľudí na svete – moja povinnosť je jasná.

Pri schádzaní z Aspenových vrchov vidím vedľa seba horský potok. Ide si svojím smerom.

A ja tiež.

David Duke

*Bývalý člen Snemovne Reprezentantov
Štát Louisiana, Spojené Štáty Americké.*

KAPITOLA 1

ŽIDOVSKÁ OTÁZKA

V prvých rokoch 21. storočia je akákoľvek kritika Židov, ich náboženstva alebo štátu Izrael považovaná za najhorší morálny zločin. Židia sú najnedotknuteľnejší z nedotknuteľných a ktokoľvek, kto sa o nich zmieni čo i len jediným negatívnym slovom je nevyhnutne označený nálepkou "antisemita". Ak raz človek dostane túto nálepku, bez ohľadu na to, či je pravdivá alebo nie, nič ho nevykúpi z toho, na čo sa masmédiá pozerajú ako na konečný hriech. Takže nevykúpiteľný aký som - môžem otvorene písať a hovoriť o tabu, ku ktorému sa odváži priblížiť len málokto. Viete, nie som antisemita a odmietam tento prívlastok. Musím sa však vyjadriť k tomu, čo Henry Ford nazýval "svetovým najpálčivejším problémom",³⁵ k problému, ktorý je teraz životne dôležitý nielen pre Palestínskych ľudí, ale tiež každý iný národ na zemi.

Je takmer nemožné v našom holokaustom presiaknutom svete čo i len povedať slovo "Žid" bez pozdvihnutia emócií. Masmédiá Západného sveta to umožnili neustálym a neúnavným pretriasaním "holokaustu". Ako vraví Britský historik David Irving, "Holokaust sa hlásuje s veľkým H - stal sa obchodnou značkou."³⁶

Holokaust prešiel od vedľajšej dejinnej poznámky spomínanej pod čiarou do bodu, kde sa vojna stala dejinnou poznámkou holokaustu. V priebehu roka pred vydaním mojej autobiografie, *Moje Prebudenie*, čo je viac než 50 rokov po skončení vojny, moje miestne noviny ("miestne" je vlastne zlé označenie, keďže ich vlastnia Newyorčania) *The Times Picayune*, uverejnili tucty správ a článkov rozoberajúcich rôzne aspekty holokaustu. V tom istom roku tie isté noviny takmer vôbec nespomenuli sovietske gulagy, kde zomrelo 10 až 30 miliónov ľudí a mali len jeden článok, ktorý spomínal kambodžské vraždenie troch miliónov. Neobjavil sa ani jediný článok o vraždách 30-tich až 40-tich miliónov ľudí v Červenej Číne.

Prezerajúc staré noviny som objavil, že koncom 90-tych rokov bolo uverejňovaných aspoň 10 krát viac článkov o holokauste, než koncom 40-tych alebo v 50-tych rokoch. Žiadna udalosť sa nestala viac spomínaná a opisovaná s takým odstupom času. Napríklad námet druhej svetovej vojny sa stal predmetom zobrazovania v oveľa väčších proporciách v kinách, televízií, dokumentárnych programoch, knihách a časopisoch koncom 50-tych rokov než koncom rokov 90-tych. Nie však holokaust: Čím viac sa nám zdá, že sa od tejto udalosti vzdiaľujeme, tým viac nás ťaží, ako sa holokaustový priemysel rozširuje.

Bolo by heraklovou úlohou čo i len spočítať všetky tie, na holokaust orientované televízne príbehy, dokumentárne filmy a "drámy", knihy, časopisové články, filmy a hry. Príbehy obetí holokaustu, ich príbuzných, tých, čo prežili, vojnových zločinov, zločincov, reparácie, holokaustom ovplyvnené umenie a literatúra, spomienky a memoriály, nás bombardujú takmer každý deň. Celá váha tohto náporu primäla množstvo Židov, aby ho nazývali "Holokaustovým obchodom."³⁷

Múzeum holokaustu dnes stojí na najsvätejšej pôde v Americkom Pantheone, v Mall, neďaleko Smithsonian Institution, financované nemalou mierou z našich daní. Zaujímavé je, že bolo vybudované dlho predtým, než sa objavilo skutočné úsilie na postavenie pamätníka obetiam druhej svetovej vojny. Je to masívna, moderná verzia Izby hororov voskového múzea Madame Tussaud.

Holokaust nie je jedinou židovskou traumou nad ktorou musíme všetci smútiť, pretože vidíme mnoho bolestných historických príbehov a traumatických hollywoodskych stvárnení o ďalších historických prenasledovaniach Židov. Stávajú sa obeťami Arabských teroristov na Strednom východe, fašistov v Európe a dokonca aj Klanu v Spojených Štátoch. Existuje doslova nevyčerpatel'né množstvo kníh, článkov, filmov a hier o individuálnych Židoch, ktorí trpeli zlom antisemitov.

Každý rok desaťtisíce príbehov o inteligentných, súcitiacich, nesebeckých, tvorivých, morálnych a odvážnych Židoch vyplňajú dve stopy široké obrazovky a 30 stôp široké filmové plátna; naše noviny, časopisy a knihy; naše javiská, kazateľnice a pódia; naše rozhlasové vlny a satelitné vysielania. Existujú tisíce zobrazení prenasledovaných Židov ako nevinných, šľachetných a hrdinských; zatiaľ čo

ich oponenti sú zobrazovaní ako stelesnené zlo. Žiadna skupina na svete nemá lepší styk s verejnosťou ako práve Židia.

Či už je to faraónova armáda s vytasenými mečmi prenasledujúca Hebrejcov, alebo cár so svojimi antisemitskými kozákmi, Hitler so svojimi jednotkami SS, oblečenými v čiernom, bezmenný palestínsky terorista pokúšajúci sa uniesť izraelských školákov, alebo dôvernejší príbeh citlivého Žida, s ktorým antisemitský obchodník zle zaobchádza - všetci sme videli tento antisemitský stereotyp, videli kostnaté telá a zdieľali židovskú bolesť. Viem to z prvej ruky, pretože som tomu ako mladý veril.

V dvanástich rokoch čítajúc *Annu Frankovú: Denník mladého dievčata* v školskej knižnici ma zaskočila neľudskosť antisemitizmu. Keď som knihu dočítal, cítil som sa, akoby som stratil členov vlastnej rodiny. Rukávmi košele som si utieral zvlhnuté oči.

Len párkrát som sa s otcom rozprával o Židoch, ktorých on len chválil. Rozprával o mojom prastrýkovi Nathanovi, kňazovi, ktorý prestúpil zo židovskej viery na kresťanskú a vzal si sestru môjho starého otca, moju pratetu Gussie. Otec mal pred Nathanom ohromný rešpekt a tiež pred všetkými ostatnými, ktorých on volal "Hebrejci", mysliac si, že toto slovo má v sebe viac úcty ako slovo "Židia". Viackrát opisoval "Hebrejcov" ako tvrdo pracujúcich, múdрых, šetrných a skvelých. "Šetrní" bol prívlastok, ktorý na mňa urobil výrazný dojem, pretože som vedel, že otec pozeral na túto črtu ako na jednu z najdôležitejších. Nenávidel akékoľvek plytvanie. Túto lekcii som sa naučil stovkykrát pri obedňajšom stole, keď som musel zjesť celú porciu, kým som odišiel od stola. Myslel som si, že šetrnosť je škótska ako rodina Dukovcov, ale novina, že je židovská ma prekvapila.

Moje prvotné dojmy o Židoch formovali recitály holokaustu a biblické príbehy. Filmové klasiky Cecil B. DeMillesovej na základe desiatich prikázaní ma viedli k zosobneniu súčasných Židov s hrdinskými "Izraelitami" Starého zákona. Vytvoril som si hlboký obdiv k "vyvoleným" ľuďom.

Ako som teda prišiel od svojich raných názorov na Židov k prívlastku, od mocných židovských organizácií ako napr. ADL (Anti-Defamation League of B'nai B'rith), nebezpečný "antisemita"? Žiadny Žid mi nikdy neublížil, antisemitizmu ma neučili ani rodičia ani priatelia a nevinil som ich ani za ukrižovanie Ježiša Krista. Napriek tomu, že rozhodne odmietam byť označovaný nálepkou antisemita, rozhodne verím, že - tak ako ktorýkoľvek iní ľudia - Židia si zaslúžia chválu za svoje schopnosti a nemali by byť teda na druhej strane imúnni voči kritike za svoje nedostatky. Jediným problémom je, že v povojnovej, holokaustom presýtenej Amerike, je akákoľvek kritika Židov ako skupiny chápaná ako morálny ekvivalent ospravedlňovania masovej vraždy.

Ak niekto kritizuje akúkoľvek časť židovských dejín alebo správania, netolerantné aspekty ich náboženstva alebo dokonca izraelskú sionistickú politiku, nevyhnutne mu prischne nálepka "antisemita", čo je termín veľmi poškodzujúci a predpojatý. Ak však niekto hovorí o zlom zaobchádzaní s Indiánmi v Amerických dejinách, nie je považovaný za "antiameričana". Tí, ktorí vyjadria zdesenie nad hrôzami španielskej inkvizície, nie sú označovaní za "antikresťanov" alebo "antišpanielov".

Tie isté médiá, ktoré zakazujú čo i len najmenšiu kritiku Židov, sa nezdráhajú ponížovať iné skupiny. Bieli Južania, Palestínčania, Nemci, Kresťania a Moslimovia - týmito skupinám sa dostáva viac než dosť zosmiešňovania a ponížovania. Portrétovanie ošumelého, ignorantského, rasistického, nenávisného, vražedného, vydieckého Bieleho Južana sa stalo stereotypom v hollywoodskych filmoch. Biely Južania nie sú jediní. Jednou z najlepšie predávaných kníh konca 90-tych rokov je médiami propagovaná kniha *Hitler's Willing Executioners*³⁸ ktorá tvrdí, že Nemci majú v sebe čosi temné a zlé, vrozenú poruchu, ktorá ich všetkých robí vinnými za krutosti holokaustu.

V Európe sú dnes takzvané zákony z nenávisťi, ktoré môžu človeka poslať do väzenia za vyjadrenie čohokoľvek kritického voči Židom. V skutočnosti sú stovky mužov uväznených za jednoduché spytovanie historických otázok o Židovskej verzii holokaustu. Títo učitelia netvrdia že Židia sú zlo, prosté len používajú vedecké a historické dôkazy, aby oponovali prevládajúcim interpretáciám o perzekúcii Židov počas Druhej Svetovej Vojny.

Za jednoduché poskytnutie odlišnej historickej analýzy alebo názoru, sú mnohí Európski učitelia ako napríklad David Irving, Dr. Robert Faurisson a Juergen Graf súdne stíhaní. Na druhej strane, Daniel Goldhagen, autor knihy *Hitler's Willing Executioners*, muž ktorý tvrdí že Nemci sú prirodzené

zlo, nie je stíhaný za hanobenie rasy, je oslavovaný! Samozrejme Arabský terorista je teraz hlavným námetom hollywoodskych filmov. V úplnom kontraste, kedykoľvek sú Židia spomínaní ako skupina, je to vždy s tichou úctou. Čo je to, čo vyvoláva takú nesmiernu pochlebovačnosť a zároveň vnútornú nenávisť voči Židom?

Keď som sa presvedčil, že ľudia Európskeho pôvodu a po pravde všetci ľudia majú právo chrániť a zachovávať svoje dedičstvo a kultúru, stal som sa mladým členom Občianskeho združenia. Po škole a počas daždivých letných dní som často navštevoval kanceláriu na ulici Carondelet v New Orleanse, aby som tam dobrovoľne pomáhal.

Do kancelárie prichádzalo množstvo fascinujúcich publikácií od stoviek pravicových skupín z celej Ameriky. Jedného dňa, keď som dopomáhal s prácou na pošte kancelárie, náhodou som objavil noviny s názvom *Zdravý rozum*. Boli to konzervatívne, pravicové noviny vymodelované podľa vzoru Tomasa Painea, len odkaz bol zjavne odlišný. Titulky jedného čísla oznamovali: "KOMUNIZMUS JE ŽIDOVSKÝ", a ďalší vytruboval "NAACP AKO SÚČASŤ KOMUNISTICKÉHO PLÁNU!" Našiel som aj zopár starých čísel. Obrovské titulky v jednom z nich tvrdili "ČERVENÁ DIKTATÚRA DO ROKU 1954!" Ak sa takéto upozornenie čítalo v roku 1965, nevzbudzovalo veľa dôveryhodnosti! Titulky typu National Enquirer sa mi zdali nezmyselné, bolo však ťažké odolať čítaniu niečoho tak škandalózneho, aj keby som sa mal nad tým len zasmiať.

Ostré slová Mattie Smithovej

Jedna z pravidelných dobrovoľníčok, Mattie Smithová, staršia pani v kvetinových šatách a bizarnom klobúku ma videla smiať sa na podivných titulkoch novín a jednoducho povedala: "Vieš, ono je to pravda."

"Červený diktatúra do roku 1954?", odvetil som s úsmevom.

"Nie," povedala, "komunizmus je židovský. Oni sú za tým."

Pomyslel som si, že trochu pobavím starú pani slušným polemizovaním. "Madam. Ako by mohli?", spýtal som sa. "Komunisti sú ateisti; neveria v Boha. Židia v Boha veria, tak ako môžu byť komunistami?"

"Vieš kto je Herbert Aptheker?" odpovedala otázkou.

"Nie," odpovedal som nenútené.

Bola ako natiahnutá pružina, čakajúca na uvoľnenie. "Má oficiálnu úlohu hlavného teoretika komunistickej strany USA a je na zozname *Kto je Kto vo svetovom židovstve*.³⁹ Leon Trockij, komunista, ktorý prevzal vládu v Rusku s Leninom bol v *Kto je Kto v Americkom židovstve*.⁴⁰ Jeho skutočné meno je Lev Bronstein. Obaja sú ateistickí komunisti a obaja sú hrdo uvádzaní ako významní Židia v týchto knihách, publikovaných hlavnými židovskými organizáciami na svete."

Pokorne som ponúkol vysvetlenie: "Možno sú tam uvedení, pretože kedysi boli Židmi."

"Ešte sa toho máš čo učiť," odvetila s výdychom. "Podľa Izraelského Zákona návratu, môžeš byť ateistický komunista a stále sa prisťahovať do Izraela. Veď tam aj mnohí sú. Jedinou podmienkou prisťahovania je, že musíš byť Žid a Žid je opísaný jednoducho ako osoba židovského pôvodu. Takže vidíš, môžeš byť Žid a ateista zároveň a tiež komunista - a vravím ti, komunizmus je židovský!"

"Všetci Židia sú komunisti?" spýtal som sa sarkasticky.

"Nie, nie, nie," empaticky odpovedala s veľkou trpezlivosťou, s ktorou oddeľovala slová. "Všetci Židia nie sú komunisti, tak ako všetky hady nie sú jedovaté. Ale väčšina vedúcich komunistov v Amerike sú Židia, rovnako ako väčšina usvedčených ruských špiónov v Amerike, rovnako ako vodcovia Novej Lavice. A historicky, väčšina komunistických revolucionárov v Rusku boli tiež Židia."

Slová pani Smithovej mi boli akési nepríjemné. Napriek tomu, že ešte nebol čas na odchod, povedal som, že musím stihnúť autobus domov. Rýchlo som odišiel s kancelárie. Pani Smithová sa musela myliť, nemal som však dostatok informácií, ktoré som potreboval, aby som vyvrátil jej tvrdenia. Rozhodol som sa urobiť na tému výskum, aby som jej mohol ukázať prečo sa mýlila. Trápilo ma ešte niečo iné. Cítil som sa trochu previnilo, že som sa vôbec rozprával s niekým, kto tvrdil také veci o Židoch. Bol som neochvejným antikomunistom a navrhnúť, že Židia boli za hrôzami komunizmu bolo pre mňa strašné tvrdenie, o ktorom mi srdce vravelo, že to nemôže byť pravda. Bolo

to po prvýkrát, čo som sa ocitol tvárou v tvár osobe, o ktorej som sa domnieval, že je antisemita. O chvíľu som bežal ulicou, aby som chytil električku.

Nasledujúcich pár dní som sa vyhýbal čo i len pomysleniu na túto tému a nešiel do kancelárie Občianskeho združenia. Nakoniec som si však prečítal dvoje noviny *Zdravý rozum*, ktoré som si vzal domov. V jednom čísle tvrdili, že NAACP (National Association for the Advancement of the Colored People, Národná asociácia pre pokrok farebných ľudí, pozn. prekl.) je čelnou komunistickou organizáciou venovanou konečnému prevratu nášho spôsobu života.

Združovala 12 Židov a jedného černocho ako jej zakladateľov a všetci boli oddanými marxistami s desaťročia dlhými komunistickými spojeniami. Článok tvrdil, že jediný hlavný čierny zakladateľ NAACP, W. E. B. Dubois, bol otvoreným členom komunistickej strany, ktorý emigroval do komunistickej Ghany (kde bol nakoniec pochovaný). Škandalózný článok ďalej tvrdil, že NAACP je financovaná židovskými peniazmi a vždy mala židovského prezidenta. Že Žid, Kivie Kaplan je jej súčasným prezidentom a skutočným vodcom organizácie a nie čierny "predstaviteľ" Roy Wilkins. Napriek tomu, že verejnosť považovala za vodcu Wilkinsa, noviny tvrdili, že v skutočnosti mal nižšie postavenie národného tajomníka.

Zdravý Rozum argumentoval tým, že Židia vedú a podporujú integračný NAACP pretože stoja v opozícii proti silným Afroamerickým nacionalistickým vodcom ako bol napríklad Marcus Garvey a neskôr vodcovia Islamského Národa (organizácie, pozn. pr.). Uvádzal, že v skutočnosti nemali žiadny záujem na tom, aby sa Afroameričania stali sebestačnými alebo nezávislými. Zastával názor, že židovskí vodcovia majú záujem na rasovom pluralizme, rozmanitosti a konfliktoch iba preto, že to poskytne určité výhody Židom ako skupine.

Ďalšie číslo *Zdravého rozumu* nebolo o nič menej prekvapujúce. Obsahovalo dlhý článok tvrdiaci, že medzinárodný komunizmus je židovský výtvor a Ruská Revolúcia v skutočnosti nebola vôbec ruskou. Židia vraj financovali a viedli komunizmus od jeho počiatku a stále dôkladne dominujú komunistickému hnutiu v Spojených štátoch a po celom svete.

Tento pravicový *National Enquirer* citoval mnohé mená, dátumy a zdroje na podporu týchto neuveriteľných tvrdení. Bol som veľmi skeptický k jeho výrokom, ale informácie boli príliš pôsobivé na to, aby som ich ignoroval. Navyše som sa už naučil neodsúdiť hneď nepopulárny názor.

Napriek ich zdanlivo silnej dokumentácii sa tieto tvrdenia zdali byť príliš zvláštne na to, aby boli pravdivé. Ako by mohla byť najväčšia a najsilnejšia Afroamerická organizácia v Amerike založená, financovaná a vedená Židmi, dokonca marxistickými Židmi, namiesto Afroameričanov? Ako by mohlo byť niečo tak neuveriteľné držané v tichosti a väčšina ľudí by o tom nevedela? Ak ruská revolúcia bola skutočne revolúciou vedenou Židmi a nie marxistickými Rusmi, prečo je takýto ohromný historický fakt úplne ignorovaný v historických knihách a v našich populárnych médiách? Nevedel som tiež pochopiť prečo bohatí a silní Židia podporujú rasové miešanie a komunizmus.

Otec mi často rozprával o zle komunizmu a od prečítania kníh *The Conscience of a Conservative* od Barryho Goldwatera,⁴¹ *None Dare Call it Treason* od Johna A. Stormera⁴² a *You can trust the Communist (To be Communists)* od Fredericka Charlesa Schwarza,⁴³ som bol presvedčeným antikomunistom. Tieto a iné knihy ma presvedčili o preniknutí komunistickej ideológie do našej spoločnosti, médií a vlády.

Kubánska kríza sa udiala len pred troma rokmi a otcov plán vybudovať protiletecký úkryt bol stále čerstvý v mojej pamäti. Dokonca si na to kúpil jedlo a iné zásoby na prežitie. V tomto čase sa abstraktná myšlienka nukleárnej vojny stala realitou skutočnej prípravy na ňu. Na začiatku 60-tych rokov väčšina komunít testovala každý deň na poludnie sirény leteckého útoku. Občas, keď sme v škole stratili potuchu o čase a zaznela siréna, divili sme sa, že vojna je tak blízko.

Počas kubánskej krízy väčšina dospelých verila, že termonukleárna vojna sa neuskutoční, pretože sa nesmie uskutočniť – lebo už samotná myšlienka na ňu bola príliš hrozná. Ako 11 ročný som bol viac náchylný veriť, že ktosi by mohol stisnúť tlačidlo. Po rokoch svet objavil, že v skutočnosti sme mali k nukleárnej vojne oveľa bližšie, než si v tom čase väčšina Američanov uvedomovala. Fakt, že komunisti ohrozili moju rodinu značne prispel k môjmu antikomunistickému postoju.

V jednom vydaní novín *Zdravý Rozum* bol celostránkový článok napísaný Winstonom Churchillom, ktorý sa volal "Sionizmus verzus boľševizmus: Boj o dušu židovského národa." Článok

bol pôvodne vydaný v *Illustrated Sunday Herald* 8. februára 1920. Churchill zastával názor, že svetové židovstvo sa zmieta medzi vernosťou ku komunizmu na jednej strane a sionizmu na strane druhej. Churchill dúfal, že Židia si osvoja sionizmus ako východisko z toho, čo nazýval "diabolský" a "zlovestný" bolševizmus. V dobre napísanom článku z čias Ruskej revolúcie Churchill opísal komunizmus ako "zlovestnú konfederáciu medzinárodného Židovstva", ktoré strhlo ruský národ za vlasy a stalo sa prakticky neochvejným pánom ohromného impéria." ⁴⁴

Nie je potrebné zveličovať časť vo
vytvorení bolševizmu a uskutočnení ruskej
revolúcie, ktorú zohrali medzinárodní a
väčšinou ateistickí Židia..."

Winston S. Churchill

Článok ma natoľko šokoval, že som si musel overiť jeho autenticitu. Ukázalo sa, že je pravý. Dokonca som naň našiel zopár židovských odkazov, vyplakávajúcich, že Churchillov článok dal pokrm antisemitom vo svete. Nasledujúce je úryvok z jeho článku.

"V násilnej opozícii všetkým týmto sféram židovského úsilia vyrastajú plány Medzinárodných Židov. Stúpenci tejto zlovestnej konfederácie sú väčšinou muži vychovaní medzi nešťastnou populáciou krajín, kde sú Židia prenasledovaní kvôli ich rase. Väčšina, ak nie všetci, zanechali vieru svojich predkov a opustili všetky duchovné nádeje budúceho sveta. Toto hnutie medzi Židmi nie je nové. Od dní Spartaka-Weishaupta až ku Karlovi Marxovi a Trockému (Rusko), Bélovi Kunovi (Maďarsko), Rose Luxemburgovej (Nemecko) a Emme Goldmanovej (USA), toto celosvetové sprisahanie na prevrátenie civilizácie a rozriedenie spoločnosti na základe spomaleného vývoja, závistlivej zlomyseľnosti a nemožnej rovnosti neustále rastie... a teraz nakoniec táto skupina výnimočných osobností z podsvetia veľkých miest Európy a Ameriky strhla Ruský národ za vlasy a stala sa prakticky neochvejným pánom ohromného impéria.

Nie je potrebné zveličovať časť vo vytvorení bolševizmu a uskutočnení Ruskej revolúcie, ktorú zohrali medzinárodní a väčšinou ateistickí Židia..." ⁴⁵

ILLUSTRATED SUNDAY HERALD, FEBRUARY 8, 1920. Page 5.

ZIONISM versus BOLSHEVISM.

A STRUGGLE FOR THE SOUL OF THE JEWISH PEOPLE.

By the Rt. Hon. WINSTON S. CHURCHILL.

COME people like Jews and some do not; but no thoughtful man can doubt the fact that they are beyond all question the most formidable and the most remarkable race which has ever appeared in the world.

Disraeli, the Jew Prince Minister of England, and leader of the Conservative Party, who was always true to his race and people of his religion, said on a well-known occasion: "The Lord dealt with the nations as He willed, but He dealt with the Jews as He pleased." Certainly when we look at the incredible state of Russia, where of all countries in the world the Jews were the most cruelly treated, and compare it with the fortunes of our own country, which owes its home rule to predominantly Jewish aid, the awful truth of their power is made plain. That nothing that has ever happened in the history of the world has broken the faith of Disraeli's confident assertion.

Good and Bad Jews.

The conflict between good and evil which pervades unquestionably the history of mankind reaches such an intensity in the Jewish race. The dual nature of mankind is nowhere more strongly or more terribly exemplified. We owe to the Jews in the Christian civilization a system of ethics which, even if it were entirely rejected from the representation, would be incomparably the most precious possession of mankind, worth in fact the fruits of all other wisdom and learning put together. On that system and by that faith there has been built up all that

Mr. Churchill inspecting his old regiment, the 4th Hussars, at Aldershot last week.

people, most of whom are themselves suffering from the revolutionary regime. It has come, therefore, specially important to foster and develop any strongly-marked Jewish movement which leads directly away from these fatal Jewishities. And it is here that Zionism has such a deep significance for the whole world at the present time.

A Home for the Jews.

Zionism offers the third sphere in the political development of the Jewish race. In the first century of international communism, it offered to the Jew a national idea of a commanding character. It has fallen to the Jewish Government, as the result of the conquest of Palestine, to have the opportunity and the responsibility of securing for the Jewish race all over the world a home and a unity of national life. The internationalism and socialism, even of Mr. Balfour, were meant to bring this opportunity. Disraeli's faith has been made which have enormously decided the policy of Great Britain. The very courage of Mr. Balfour, the leader, for practical purposes, of the Zionist project, backed by many of the most prominent British Jews, and supported by the full authority of Lord Allenby, are all directed to achieving the creation of this inspiring Jewish state.

Of course, Palestine is far too small to accommodate more than a fraction of the Jews on earth, and the majority of Jewish Jews will be in the East. But if, as may well happen, they should be created in our own lifetime in the banks of the Jordan a Jewish

The National Russian Jews, in spite of the disabilities under which they have suffered, have managed to play an important and useful part in the national life even of Russia. As bankers and industrialists they have enormously promoted the development of Russia's economic resources, and they were foremost in the creation of those remarkable institutions, the Russian Commercial

The Bolshevists or Lunacharski cannot be compared with the spirit of Trotsky, or of Zinoviev, the Dictator of the Red Guard (Petrograd), or of Krasin or Radek—all Jews. In the Soviet institutions the persecution of Jews is even more atrocious. And the persecution, it is indeed the principal, part in the system of terrorism applied by the Revolutionary Com-

Napriek tomu, akou významnou osobnosťou bol Churchill, bol stále len jedným hlasom. Zdôvodnil som si, že sa o pôvode Ruskej revolúcie mohol mýliť. Jeden z článkov *Zdravého Rozumu*, ktorý som čítal odkazoval na sériu výbušných dokumentov (spolu s číslami zložiek) z Národných archívov Spojených štátov. Napísal som miestnemu kongresmanovi F. Edwardovi Hebertovi a požiadal som ho, či by jeho kancelária mohla pre mňa získať kópie týchto dokumentov. O pár týždňov na ceste domov zo školy, na mňa čakala veľká obálka od kongresmana.

Bola potvrdená pečaťou Spojených štátov amerických a dokumenty v nej boli z Národných archívov. Obsahovali správy od tajných služieb zahraničných vlád a rozsiahle správy od našich hlavných spravodajských pracovníkov v Rusku v časoch Ruskej občianskej vojny v raných dňoch komunistickej revolúcie. Začiatkom 20-tych rokov bolo ešte ďaleko do založenia OSS a CIA. V tom čase túto prácu vykonávala americká armáda. Jeden z predstaviteľov našej vojenskej spravodajskej služby v Rusku počas revolučného obdobia bol kapitán Montgomery Schuyler. Posielal do USA pravidelné správy veliteľovi výzvednej armádnej zložky, ktorý ich potom ďalej poskytol ministrovi obrany a prezidentovi Spojených štátov.

Čítanie dlhých správ mi dalo možnosť nazrieť do dejinných udalostí, o ktorých vie len málo Američanov. Oznamovali hrozné masakre tisícok ruských aristokratov a inteligencie, zavraždených jednoducho pre to, lebo mohli poskytnúť účinné vedenie v opozícii proti komunistom. Veľa Američanov vie aspoň čosi o Stalinovom vraždení miliónov. Milióny však zomreli aj v raných dňoch bolševizmu pod Leninom a Trockým, pretože to boli práve títo dvaja muži, ktorí iniciovali prvé masové vraždy a gulagy.

Správy bez akejkoľvek dvojzmyselnosti tiež oznamovali židovskú povahu revolúcie.

V jednej z oficiálnych Schuylerových správ, sprístupnených verejnosti v roku 1958, takmer 50 rokov po tom, čo ich napísal a odoslal sa uvádza:⁴⁶

"Je pravdepodobne nerozumné povedať toto nahlas v Spojených štátoch, ale bolševické hnutie je a od začiatku bolo vedené a kontrolované ruskými Židmi najpodlízavejšieho typu..."

Kapitán Shluyer, americká výzvedná služba v Rusku počas revolúcie. (vo svojej oficiálnej správe)

Citovaním tejto oficiálnej správy nemám v úmysle nikoho uraziť, ale Schuylerova správa jasne vypovedá, či sa nám to páči alebo nie.

V ďalšej správe napísanej o štyri mesiace neskôr, kapitán Schuyler pokračuje citovaním dôkazu Roberta

Wiltona, ktorý bol vtedy hlavným ruským spravodajcom autoritatívnych novín *London Times*. Wilton neskôr napísal niekoľko najlepšie predávaných kníh o revolúcii, vrátane široko uznávanej *Russia's Agony* a *Last Days of the Romanovs*.⁴⁷ 9. júna 1919 Schuyler cituje Wiltona nasledovne:

Tabuľka zhotovená v roku 1918 Robertom Wiltonom, spravodajcom London Times v Rusku ukazuje, že v tom čase tam bolo 384 komisárov vrátane 2 černocho, 13 Rusov, 15 Číňanov, 22 Arménov a viac než 300 Židov. Z posledne menovaných prišlo 264 zo Spojených štátov po páde Cárskej vlády.⁴⁸

Nebolo samozrejme príčiny pochybovať o správe novín *Times* alebo kapitána Schuylera. Nemohol som uveriť vlastným očiam pri prezeraní si papierov rozložených po plastikovom obruse na stole v jedálni. Čudoval som sa, ako je možné, že "Ruská revolúcia" mala len 13 etnických Rusov z 384 členov vrchnej vlády. Churchillov popis "strhnutia Ruského národa za vlasy" ožil na stránkach, ktoré som dostal z našich vlastných Národných archívov.

Popri čítaní som zároveň neuveriteľné dokumenty Národných archívov aj kontroloval. Nielenže náš šéf výzvednej americkej služby napísal prezidentovi Spojených štátov o židovskej povahe komunizmu, to isté urobil aj americký veľvyslanec v Rusku David R. Francis. V januári 1918 telegraficky oznamoval našej vláde:

Bolševickí vodcovia, z ktorých väčšina sú Židia a z ktorých 90% sú navrátení vyhnanci, sa

nestarajú o Rusko alebo akúkoľvek inú krajinu, ale sú to internacionalisti a pokúšajú sa začať svetovú sociálnu revolúciu.

David Francis, americký veľvyslanec v Rusku v čase revolúcie.⁴⁹

Národné archívy mi poslali aj kópie svojich dokumentov o komunikácii so Scotland Yardom a Britskou spravodajskou službou. Vedenie Britskej spravodajskej služby poslalo do Ameriky a iných krajín dlhú správu datovanú zo 16. júla 1919 o boľševizme v zahraničí. Volala sa "mesačný prehľad pokroku revolučných hnutí v zahraničí." Táto dlhá správa dokumentuje komunistické hnutia v hlavných krajinách sveta. Hneď prvá veta prvého odseku na prvej strane tejto správy Britskej vlády stroho tvrdí, že Židia kontrolujú medzinárodný komunizmus.⁵⁰

"Máme definitívny dôkaz o tom, že Bolševizmus je medzinárodné hnutie kontrolované Židmi."

Riaditeľ Britskej výzvednej služby americkému bezpečnostnému úradu

Po rokoch, ako študent louisianskej štátnej univerzity som sa prihlásil do kurzu venovanému výlučne Ruskej revolúcii. Ani môj profesor vo svojich prednáškach, ani učebnica (*The Soviet Achievement*)⁵¹ nespomenula dejinný židovsko-ruský konflikt a židovskú nadvládu v komunistickej strane.

Židovská rola v komunistickej revolúcii však bola spomenutá v mnohých veľkých židovských publikáciách ako *Jewish Encyclopedia* a *Universal Jewish Encyclopedia*. Ohromilo ma, keď som zistil, že sa vlastne chvália vedúcou úlohou Židov v Ruskej revolúcii. Zdôrazňovali dokonca úsilie komunistických Židov zakryť židovskú rolu – úspešná snaha - pretože väčšina nežidov v Amerike a Európe o tom stále nevie.

Komunistické hnutie a ideológia hrali významnú úlohu v židovskom živote, hlavne v rokoch dvadsiatych, tridsiatych a počas a po druhej svetovej vojne... Jednotliví Židia hrali dôležitú úlohu v raných štádiách bolševizmu a sovietského režimu... Značná príťažlivosť komunizmu medzi ruským a neskôr aj západným židovstvom sa vynorila so zriadením sovietskeho režimu v Rusku...

Mnohí Židia po celom svete teda považovali sovietsky koncept riešenia "židovskej otázky" ako skutočne pozitívny prístup... Komunizmus sa rozšíril do prakticky všetkých židovských komunít. V niektorých krajinách sa Židia stali vedúcim prvkom legálnych a nelegálnych komunistických strán a v niektorých prípadoch boli dokonca vedení komunistickou internacionálou k zmene ich židovsky znejúcich mien a vystupovaniu ako nežidia, aby nepotvrdili pravicovú propagandu, ktorá ukazovala komunizmus ako cudzie, židovské sprisahanie.⁵²

Kniha Trockého *Stalin*, napísaná v exile, sa pokúšala ukázať, že Stalin hral len nepatrnú rolu v raných dňoch komunistického uchopenia moci. Trockij sa toto pokúsil ilustrovať rozširovaním pohľadnice, ktorá kolovala v prvých mesiacoch po revolúcii. Pohľadnica zobrazovala šiestich vodcov revolúcie.

Zobrazení sú Lenin, (ktorý bol aspoň zo štvrtiny Židom, doma rozprával jidiš a oženil sa so Židovkou); Trockij (skutočné židovské meno: Lev Bronstein); Zinoviev (skutočné židovské meno: Hirsch Apfelbaum); Lunacharskij (nežid); Kamenev (skutočné židovské

meno: Rosenfeld) a Sverdlov (Žid).⁵³ Pohľadnica nielenže ukazuje židovskú nadvládu revolúcie, zároveň ilustruje fakt, že židovskí komunistickí vodcovia si skutočne zmenili mená tak, ako to uvádza *Encyclopedia Judaica*.

Napriek tomu, že fakt o Leninovom židovskom pôvode bol dlhé roky držaný v tajnosti, židovskí spisovatelia si to teraz začínajú všímať. David Shub, autor knihy *Lenin: A Biography*, uviedol v liste ruským emigračným novinám *Novij Žurnal*,⁵⁴ že Leninova matka bola Židovka prinajmenšom z otcovej strany a pravdepodobne aj z matkinej.⁵⁵

Okrem toho, Francúzsky židovský časopis *Review de Fonds Social Juif*⁵⁶ oznámil, že sovietskej spisovateľke Mariette Shaguinianovej sovietska cenzúra zabránila uverejniť dôkaz o Leninovom židovskom pôvode. Niekoľko židovských publikácií v posledných rokoch odhalilo Leninove židovské dedičstvo, vrátane *Jewish Chronicle*.⁵⁷

Tajná polícia (Čeka), mala svojho prvého veliteľa Žida, Mosesa Uritzkého a väčšina nasledujúcich vodcov boli tiež Židia, vrátane Sverdlova a Jagodu (ruský výraz pre "Yehuda" – "Žid"), ktorí riadili pogromy, ktoré zabili milióny

kresťanov. Minister sovietskej propagandy počas vojny bol Žid, Ilja Ehrenburg, ktorý sa nechválne preslávil nabádaním sovietskych vojakov v druhej svetovej vojne k znásilneniam a vraždám žien a detí v Nemecku.⁵⁸ Anatol Goldberg citoval Ehrenburga vo svojej knihe *Ilija Ehrenburg* ako hovorí, "...Nemci nie sú ľudské bytosti...nič nám neprináša toľko radosti ako nemecké kostry."⁵⁹

Komunistická tajná polícia, ktorá prešla mnohými zmenami mena, vrátane Cheka, OGPU, GPU, NKVD, NKGB, MGB a KGB bola najobávanejšou policajnou agentúrou v dejinách sveta.

Uväznila, umučila alebo zavraždila viac než 30 miliónov Rusov a východných Európanov. Dokonca aj najkonzervatívnejší sovietski historici 60-tych rokov uvádzali počet zavraždených medzi 20 až 40 miliónmi, čo sú čísla, ktoré nezahŕňajú milióny ďalších, ktorí boli zbavený majetku, uväznení, poslaní do vyhnanstva, mučení alebo premiestnení.

Nositeľ Nobelovej ceny Alexander Solženicyn vo svojom diele *Súostrovie Gulag*, použijúc výskum sovietskeho štatistu, ktorý mal prístup k tajným vládnym spisom, I. A. Kurganova, odhadol, že medzi rokmi 1918 a 1959 zomrelo najmenej 66 miliónov rukami komunistických vládcov v Rusku. Aj keď je toto číslo možno príliš vysoké, V *Súostroví Gulag II* Solženicyn potvrdzuje, že Židia vytvorili a spravovali organizovaný systém koncentračných táborov, v ktorých zahynuli desiatky miliónov kresťanov. Na strane 79 knihy *Súostrovie Gulag II* sú zobrazení vodcovia najväčšieho stroja na zabíjanie v ľudských dejinách.⁶⁰ Sú to Aron Solts, Yakov Rappoport, Lazar Kogan, Matej Berman, Genrikh Yagoda a Naftaly Frenkel. Všetci šiesti sú Židia.

Zaujímavé je, že v tomto čase vražd a zmätku boli Židia chránenou triedou a to natoľko, že komunistická strana v nevídanom vyhlásení označila akýkoľvek prejav antisemitizmu za kontrarevolučnú urážku, ktorá sa trestá smrťou.⁶¹

The Jewish Voice (Židovský Hlas) z januára 1942 uvádza:

"Židia nikdy nezabudnú, že Sovietsky zväz bol prvou krajinou - a jedinou krajinou na svete, v ktorej bol antisemitizmus zločinom."⁶²

The Congres Bulletin (publikácia amerického židovského kongresu) uvádza: ^{63 64 65}

Antisemitizmus bol považovaný za kontrarevolúciu a tvrdé tresty vymerané za činy antisemitizmu boli prostriedkami, ktorými existujúci spoločenský poriadok ochraňoval svoju bezpečnosť.

Ruský Penal Codes z roku 1922 a 1927 išiel dokonca tak ďaleko, že povýšil antisemitizmus na zločin trestaný smrťou. Kniha *Sovietske Rusko a Židia* od Gregora Aronsona publikovaná Americkou židovskou ligou proti komunizmu (1949, NY) cituje Stalina vyslovujúceho sa k týmto opatreniam v interview z roku 1931 s Jewish Telegraph Agency:

...Komunisti nemôžu byť nič iné, len otvorení nepriatelia antisemitizmu. V Sovietskom zväze bojujeme proti antisemitom najsilnejšími metódami. Aktívni antisemiti sú trestaní smrťou podľa zákona. ⁶⁶

Začiatok etnickej vojny

V škole som tieto fascinujúce fakty predebatoval s niektorými učiteľmi. Boli rovnako neveriaci ako som bol aj ja. Jeden navrhol, že židovská účasť v komunistickej revolúcii mohla byť dôsledkom dlhotrvajúceho dejinného prenasledovania Židov cárom a skutočne, množstvom ruskej inteligencie. Napríklad Tolstoj, Dostojevskij a mnohí iní prominentní ruskí spisovatelia kritizovali židovské machinácie vo svojich knihách a článkoch. Rusom sa nepáčilo, že Židia používali Ruský jazyk na obchodovanie medzi nežidmi ale medzi sebou hovorili jidiš. Obviňovali ich tiež, že namiesto splynutia s kresťanskou väčšinou, používali mentalitu " my proti nim".

Medzi Rusmi a Židmi existoval po stáročia stály spor a z týchto konfliktov vyrástli "pogromy" na potlačenie Židov. Táto vojna bez hraníc môže byť ilustrovaná židovskou reakciou na antisemitské Ruské májové zákony z 80-tych rokov 19. storočia. Májové zákony z roku 1882 sa pokúšali zabrániť Židom vykonávať niektoré profesie a nariadiť presídlenie väčšiny Židov do ich pôvodnej oblasti ríše (obrovská oblasť, pôvodne založená v roku 1772, zahrňujúca oblasť asi polovice západnej Európy, rozpínajúca sa od Krymu až k Baltskému moru, v ktorej sa mali Židia usídlieť).

Ako odplatu urobili židovskí medzinárodní bankári všetko, čo bolo v ich silách, aby zničili Ruskú ekonomiku. *Encyclopedia Britannica* opisuje čo sa stalo:

Ruské májové zákony boli najviditeľnejším legislatívnym monumentom, aký moderný antisemitizmus dosiahol... Ich okamžitým výsledkom bola ruiniujúca ekonomická komerčná kríza, ktorá dopadla na celú krajinu a hlboko zasiahla národný dlh. Ruský minister nutne potreboval peniaze. Vyjednávalo sa o veľkú pôžičku s domom Rothschildovcov a podpísala sa predbežná zmluva, keď... bol minister financií informovaný, že ak neprestane prenasledovanie Židov, veľký bankový dom bude musieť od zmluvy ustúpiť... ⁶⁷

V odozve na ekonomické a iné tlaky na Rusko vydal cár 3. septembra 1882 dekrét , v ktorom uvádzal:

Nejaký čas sa vláda zaoberala problémom Židov a ich vzťahom k zvyšku obyvateľstva krajiny z pohľadu, ktorý zisťuje smutné podmienky kresťanských obyvateľov zapríčinené správaním sa Židov v obchodných záležitostiach....

Až na niekoľko výnimiek sa ako celok sústredili nie na obohatenie krajiny, ale na úskočné podvádžanie jej obyvateľov, najmä obyvateľov chudobných. Toto ich správanie volalo po proteste zo strany týchto ľudí..., preto je vecou naliehavosti a spravodlivosti osvojiť si prísne opatrenia na zastavenie utláčania praktizovaného Židmi na obyvateľoch a oslobodenie krajiny od ich zneužívania, ktoré bolo, ako je známe, príčinou agitácií. ⁶⁸

Takže Židia mali dostatočný dôvod pokúsiť sa zvrhnúť Ruskú cársku vládu a existuje priamy dôkaz, že tak aj urobili.

The Jewish Communal Register of New York City v rokoch 1917-1918, upravený a vydávaný židovskou komunitou, ukazuje Jacoba Schiffa, ktorý bol v tom čase jedným z najbohatších mužov na

svete, ako hlavu obrovského bankového domu Kuhn, Loeb & Company. V článku sa uvádza ako firma Kuhn, Loeb & Company "zložila veľkú japonskú vojnovú pôžičku v rokoch 1904 - 1905, čím umožnila japonské víťazstvo nad Ruskom." Spomína sa tam tiež:

Pán Schiff vždy používal svoje bohatstvo a vplyv na presadzovanie záujmov svojho národa. Financoval nepriateľov autokratického Ruska a použil svoj finančný vplyv na zabránenie prístupu Ruska na finančný trh Spojených štátov.⁶⁹

Jacob Schiff dal v skutočnosti niečo medzi 17 až 24 miliónov dolárov na financovanie židovsko-komunistických revolucionárov v Rusku - sumu, ktorá by bola dnes ekvivalentná stovkám miliónov. Rabín Marvin S. Andelman vo svojej knihe *To Eliminate the Opiate* cituje dva zdroje dokumentujúce Schiffovu finančnú podporu komunistickej revolúcií a ich konečnej odplate:

Jacob Schiff mal zásluhu na tom, že dal 20 miliónov dolárov bolševickej revolúcii. Rok po jeho smrti bolševici uložili vyše 600 miliónov rubľov do Schiffovej bankovej firmy Kuhn & Loeb.^{70 71}

Prekvapovalo ma, že násilne antikapitalistická komunistická strana by bola podporovaná jedným z najprominentnejších kapitalistov na svete. Napokon som si však uvedomil, že Ruská revolúcia nebola v konečnom dôsledku o víťazstve ekonomickej ideológie, ale o vyriešení odvekého zápasu medzi dvoma silnými národmi – Židmi a Rusmi - v etnickej vojne, ktorá skončila tragicky v totalitnej tyranii komunistickej diktatúry. Čo je ešte horšie, vyriešený bol v terore a krviprelievani Čeky a gulagov.

Jacob Schiff a Leon Trockij, dvaja kľúčoví hráči v Ruskej revolúcii. Obaja našli svoj základ podpory v New York City.

Fakt, že superkapitalisti ako Jacob Schiff by mohli podporovať otvorene socialistický režim ako komunizmus, ma donútilo opýtať sa, či je na komunizme niečo viac, než by sa na prvý pohľad zdalo. Čím bol komunizmus pre Židov, ktorí nepatrili medzi proletariát, taký zaujímavý, keď komunizmus mal byť podľa slov Lenina "diktatúrou proletariátu"? Je zrejmé, že Židia nepatrili medzi Marxových "pracujúcich sveta", pretože žiadna iná skupina nebola viac zviazaná s kapitalizmom alebo manipuláciou a používaním kapitálu ako práve Židia.

Skontroloval som si komunistické osobnosti, ktoré boli podľa Mattie Smithovej v *Kto je Kto vo svetovom židovstve*. Ateista Leon Trockij rovnako ako ateista Maxim Litvinov, sovietsky minister zahraničných vecí, sú pyšne uvádzaní v zozname slávnych Židov, zozbieranom vedúcimi židovskými rabínskymi skupinami vo svete.

Winston Churchill vo svojom veľavravnom článku "Sionizmus verzus bolševizmus: Boj o dušu židovského národa," argumentoval, že komunizmus a sionizmus boli rozdielne ideológie, ktoré súperili, ako napísal, "o dušu židovského národa." Čosi ale nebolo v tomto údajnom boji titanov

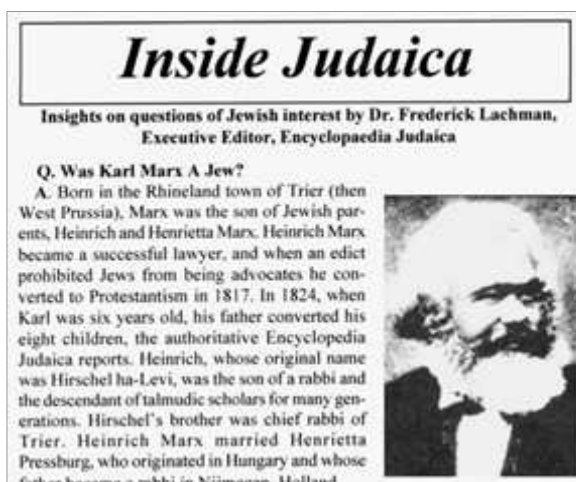
celkom kóšer, pretože sa zdalo, že mnohí sionisti podporovali aj komunizmus a prinajmenšom v počiatkových rokoch mnoho komunistov sympatizovalo so sionistami. Milióny Židov, dokonca superkapitalisti ako Jacob Schiff, podporovali komunistickú revolúciu v Rusku. Zdal sa to byť boj medzi dvoma bratmi, ktorí sa občas pohádajú, ale proti spoločným nepriateľom stoja vždy spolu.

V roku 1975 som čítal knihu *Trockij a Židia*, napísanú Josephom Nedavom a vydanú cez Jewish Publication Society (Philadelphia, 1971). Zdôrazňuje sa v nej, že pred Ruskou revolúciou zvykol Leon Trockij (narodený ako Lev Bronstein) hrať šach s barónom Rothschildom zo slávnej bankárskej rodiny Rothschildovcov.

Židovský novinár (M. Waldman) ktorý poznal Trockého z obdobia jeho pobytu vo Viedni uvádza, že Trockij "zvykol hrať šach s barónom Rothschildom v Café Central a pravidelne čítal noviny v Café daily." ⁷²

Čo mohli mať Rothschildovci, najväčší bankári v Európe spoločné s vodcom, ktorý chcel zničiť kapitalizmus a súkromné vlastníctvo? A prečo bol naopak oddaný komunista blízky priateľom najmocnejšieho "kapitalistického utláčateľa" na svete? Mohlo to byť tým, že videli sionizmus a komunizmus ako dve úplne rozdielne cesty na dosiahnutie rovnakých cieľov moci a pomsty voči cárovi?

Naskytá sa niekoľko otázok: 1. Mohol byť komunizmus jednoducho nástrojom na porazenie a prevzatie moci nad ich ruskými protivníkmi? 2. Akú úlohu hrali iné národy, o ktorých sa Židia domnievali, že sú s nimi v konflikte? 3. Bol komunizmus pôvodne plánom strategickej nevyhnutnosti, ktorá dosiahla ďaleko za hranice Sovietskeho Ruska? Toto boli dôležité otázky. Domnieval som sa, že na ne môžem nájsť odpovede vo filozofickom pôvode komunizmu.

Rozhodol som sa preskúmať ideologické korene komunizmu. Vo verejnej knižnici som našiel *Kapitál* ⁷³ a *Komunistický manifest*.⁷⁴ Knihy Karla Marxa boli nepochopiteľné, najmä časť zaoberajúca sa Heglovou dialektikou, ale dávali nejaký zmysel, ak človek veril, že ľudstvo má povahu stroja, ako to Marx opisoval. Jeden z mojich učiteľov v nedomyšlenej úvahe povedal, že komunizmus bola vynikajúca teória, ktorá zlyhala v praxi. Vynikajúca teória musí podľa mňa fungovať v praktickom živote a to komunizmus samozrejme nedokázal. Neexistovala teória, ktorá by sľubovala viac ľudského šťastia a zároveň priniesla viac chudoby, duševného a fyzického útlaku, ľudského utrpenia a smrti ako komunizmus.

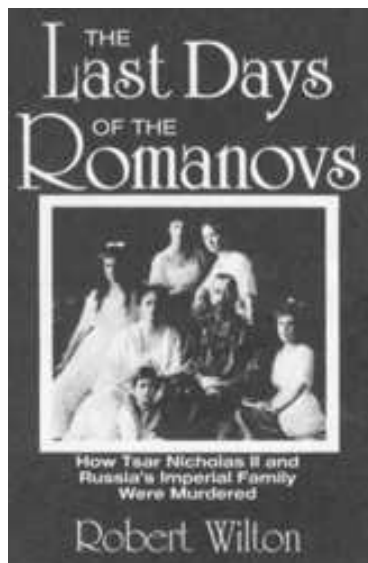
Až kým som nenazrel do základov komunizmu, vždy som si myslel, že Karl Marx bol Nemec. Vlastne, čítal som, že Marxov otec bol kresťan. Ukázalo sa však, že jeho otec, úspešný právnik, bol Žid, ktorý obrátil svoju vieru na kresťanskú po tom, čo dekrétom zakázali Židom praktizovať právo. Oveľa neskôr, v roku 1977, som čítal článok v *Chicago Jewish Sentinel*, ktorý odhaľoval Marxa ako vnuka rabína a "potomka talmudských učencov mnohých generácií".⁷⁵ Vynikajúci článok v *Barnes Review* zdôrazňoval zase "rasizmus Marxa a Engelsa".⁷⁶

Nielenže bol potomkom dlhého rodu talmudských učencov, ale nenávidel Rusov nenávisťou, ktorá by sa dala opísať ako patologická. Vyhladal som Karla Marxa v židovských encyklopédiách a na svoje prekvapenie som zistil, že muž, ktorý ho učil mnohým princípom komunizmu bol Moses Hess. Môže sa to zdať neuveriteľné, ale súčasní sionistickí vodcovia uctievali Mosesa Hessa ako "predchodcu" moderného sionizmu. V *Encyklopédii sionizmu* v Izraeli nájdeme pod heslom Moses Hess nasledujúce:

Pionier moderného socializmu, sociálny filozof a predchodca sionizmu....Hess bol teda predchodcom politického a kultúrneho sionizmu a najmä socialistického sionizmu. Významne sa angažoval vo vzrastajúcom socialistickom hnutí. Karl Marx a Fridrich Engels priznali, že sa od neho vo formujúcich sa časoch hnutia veľa naučili... Encyklopédia sionizmu v Izraeli⁷⁷

Po mesiacoch čítania mnohých hlavných zdrojov s prvej ruky som si uvedomil, že staršia pani v

kancelárii Občianskeho združenia mala v podstate pravdu, teda aspoň o pôvode komunistickej revolúcie. Cítil som sa, akoby som sedel na okraji sopky. Zdalo sa, že každá nová informácia potvrdzovala a vyjasňovala problém ešte viac.

V *The Last Days of the Romanovs* (Posledné Dni Romanovcov) Robert Wilton pre The London Times počas 17 rokov v Rusku zhrnul "Ruskú revolúciu" týmito slovami:

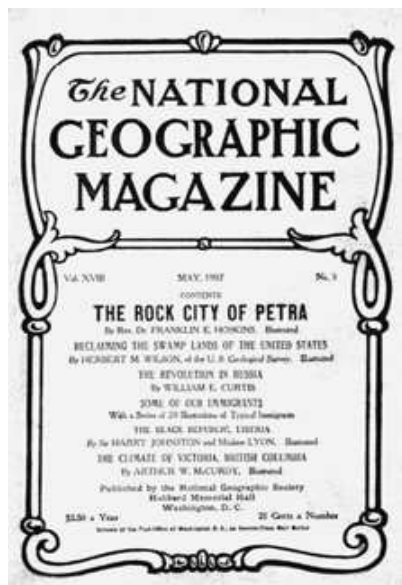
Celý záznam bolševizmu v Rusku je nezmazateľne vrytý známkou cudzej invázie. Zavraždenie cára, zámerne plánované Židom Sverdlovom a vykonané Židmi Gološekinom, Syromolotovom, Safarovom, Vojkovom a Jurovskym je činom nie ruských ľudí, ale tohto nepriateľského votrelca.⁷⁸

V roku 1990 vydal veľký newyorský vydavateľ, Free Press, pobočka Simon & Schuster knihu od izraelského historika Louisa Rapoport, s názvom *Stalinova vojna proti Židom*. Autor v nej nedbalo priznáva, čo by sme my - nežidia nemali vedieť:

Mnohí Židia boli euforickí nad ich vysokým zastúpením v novej vláde. Leninovmu prvému politbyru dominovali muži židovského pôvodu...

Pod Leninom sa Židia angažovali vo všetkých aspektoch revolúcie, vrátane jej najšpinavšej práce. Napriek tomu, že komunisti prisahali vykoreniť antisemitizmus, po revolúcii sa rýchlo šíril - čiastočne kvôli obsadeniu sovietskej administratívy toľkými Židmi, ako aj traumatickou a neľudskou sovietskou, ktorá nasledovala. Historik Salo Baron poznamenal, že ohromná disproporcia Židov sa pridala k novej sovietskej tajnej polícii Cheke.... a mnohí, ktorí upadli do nemilosti Cheky, boli zastrelení židovskými vyšetrovateľmi.

Kolektívne vedenie, ktoré sa vynorilo v posledných Leninových dňoch bolo riadené Židom Zinovievom, zhovorčivým s vlnitými vlasmi...⁷⁹

Začal som si uvedomovať, že vedomosti o židovskom riadení "Ruskej revolúcie" boli kedysi rozšírené - príklad môžeme nájsť v časopise *National Geographic Magazine* z mája 1907. Článok nazvaný "Revolúcia v Rusku" opisuje židovské vedenie teroristickej komunistickej revolúcie.

...takmer všetci revoluční vodcovia patria k židovskej rase a najúčinnější revolučná agentúra je Jewish Bund... Vláda trpela touto rasou viac, ako všetkými ostatnými subjektami dohromady. Kedykoľvek je spáchaný zúfalý čin, vždy tak robí Žid a sotva existuje jeden lojálny člen tejto rasy v celom impériu.⁸⁰

Fakty sú nevyvrátiteľné. Ohromná časť dejín bola zmazaná z intelektuálneho povedomia západu tak dôkladne, ako môže byť vymazaný súbor z pevného disku počítača. George Orwell vo svojom klasickom románe *1984*,⁸¹ píše ako sa historická pravda prepadá do pamäťovej diery. Taký bol osud pravdy o skutočných páchatel'och "Ruskej revolúcie".

Opýtal som sa sám seba dve otázky: "Prečo bola dejinná pravda o komunistickej revolúcii potlačená?", a "Ako mohlo byť takéto potlačenie v slobodnom svete dosiahnuté?" Prvá otázka má zrejmu odpoveď - sily medzinárodného židovstva nechcú, aby bolo všeobecne známe, že boli autormi najrepresívnejšieho a najvražednejšieho zla v dejinách ľudstva: komunizmu. Je jasné, že vedomosti o tomto fakte by nevytvorili dobré vzťahy verejnosti so Židmi.

Odpoveď na druhú otázku "ako" je vyhýbavejšia. Uvedomil som si, že len veľmi mocné sily môžu potlačiť dôležité časti dejinných udalostí a vytvoriť klamný dojem "Ruskej revolúcie", keď v nej bolo

len 13 etnických Rusov na najvyšších stupňoch prvej bolševickej vlády. Židia mali zrejme historicky veľkú moc - ako je to dokázané Jacobom Schiffom, Rothschildovcami a inými - ale moc zmeniť vnímanie dejín - to vyzeralo absurdne. Len pred niekoľkými mesiacmi keď mi Mattie Smithová v Občianskom združení povedala, že Ruská revolúcia bola židovská, myslel som si, že táto myšlienka je smiešna. Teraz, keď som vedel, že tomu tak je, začínal som objavovať nové skutočnosti sveta, ktoré neboli zmieňované v novinách *New York Times*.

Fakty, ktoré som vtedy vedel ma viedli k niekoľkým novým zaujímavým otázkam:

- **Som antisemita ak akceptujem historický fakt, že "Ruská revolúcia" nebola vlastne ruskou, ale zvrhnutím cárskeho Ruska nepriateľskou, neruskou menšinou?**
- **Existuje historicky dokázaný nacionalizmus medzi Židmi, ktorý je nepriateľským voči ostatným národom?**
- **Sú židovské záujmy zladené so záujmami kresťanského západu, alebo sú s nimi v konflikte?**
- **Ak sú tieto záujmy občas v konflikte, má vysoko koordinované svetové židovské úsilie a ostrý boj za ich etnické záujmy v Rusku negatívne dôsledky pre Rusko, Západnú Európu a Ameriku?**
- **Ako ich organizovaná moc vytvorila náš "špeciálny vzťah" s Izraelom v moderných časoch?**
- **A nakoniec: má pýtanie sa na tieto otázky niečo spoločné s nenávisťou?**

Keď som videl v televízii programy o antisemitizme, *nenávisť* bolo slovo takmer vždy používané na opísanie akéhokoľvek negatívneho názoru na Židov. Necítil som voči Židom žiadnu nenávisť. Moje vyšetrovanie bolo čisto intelektuálnou rozcvičkou. Bol som votrelcom pozerajúcim do sveta, do ktorého nepatrím, bol to však svet, ktorý ma zaujímal. Uvažujúc nad otázkou "nenávisť", spýtal som sa učiteľky, prečo slovo *nenávisť* nebolo nikdy použité v médiách na opis motivácie masových vražd miliónov ruských kresťanov v Sovietskom zväze. Chce to určite veľa nenávisťi spáchať takéto ohavné zločiny. Nemala odpoveď a ja som mal stále veľa otázok. V neskorších rokoch som sa dozvedel, že označovanie takéhoto bádania nálepkou "nenávisť" je časťou organizovaného úsilia demonizovať kohokoľvek kto sa odváži postaviť sa nenávisťi židovských rasistov voči nežidovskému svetu.

S objavením spoločných koreňov komunizmu a sionizmu som sa rozhodol preskúmať dejiny židovského národa a to tak historický judaizmus ako aj vývoj moderného sionizmu. Cítil som, že som mal vo svojom vyšetrovaní prístup k najlepším zdrojom na svete. Začal som s tromi výbornými a vyčerpávajúcimi židovskými encyklopédiami.

KAPITOLA 2

KORENE ŽIDOVSKÉHO RASIZMU

Židia ako mocní, záhadní, inteligentní a tvoriví, idealistickí na jednej strane a materialistickí na strane druhej, ma vždy fascinovali. Len málo teenagerov, dospievajúcich v polovici 60-tých rokov tak ako ja, sa mohlo vyhnúť osvojeniu si pozitívnej predstavy Izraela a Židov. Kvôli rokom v nedeľnej škole bolo moje vnímanie Židov ešte viac zidealizované ako u väčšiny ostatných. Mal som 11, keď som videl film *Exodus*.⁸² Zanechal vo mne taký trvalý dojem, že na niekoľko mesiacov sa prekrásna titulná pieseň stala mojou obľúbenou a často som si ju pospevoval.

Pamätám si na epizódu, keď sestra so svojimi kamarátkami o mňa zavadili nahlas si spievajúc dojemné slová: "Táto zem je moja, Boh dal túto zem mne". Hrdinský Izrael ma inšpiroval. Bolo to akoby sa Izraeliti z biblie premiestnili do moderných čias, aby opäť prežili príbehy Starého zákona. Televíziou vysielaný obraz Izraela u mňa silne podporil prijatie myšlienky, že nežidovská netolerancia spôsobila každý historický konflikt so Židmi.

Po tom, ako som objavil rozsiahlu židovskú účasť v ranom komunizme, ktorá ako som dúfal, nebola charakteristickou známkou židovských dejín, začal som sa pýtať otázky, ktoré sa človek neodváža spýtať v slušnej spoločnosti. Otázky o týchto zaujímavých ľuďoch a ich náboženstve. Čítal som o mnohých prenasledovaniach Židov v dejinách, vrátane ich veľkého utrpenia dnes volaného holokaust (v polovici 60-tych rokov nebol tento termín ešte priradený exkluzívne Židom na označenie ich utrpenia v druhej svetovej vojne - holokaust znamená jednoducho to, čo znamenal vždy - veľké zničenie, najmä ohňom).

Mark Twain napísal: "Každý národ sa navzájom nenávidí, ale všetky národy nenávidia Židov." Nejaký som v sebe našiel drzosť spýtať sa prečo. V historickom kontexte ich takmer každá väčšia krajina Európy v minulosti vyhнала. Niektoré po obnovených prívaloch židovskej imigrácie opakovane. Divil som sa, čo je na Židoch, čo vyvoláva takú nenávisť.

Normálne, keď študujeme dejinné konflikty medzi národmi, robíme tak nestranne. Ak napríklad skúmame akúkoľvek vojnu z dávnych čias, uvádzame ju tak objektívne, ako je to len možné, krivdy a skutky oboch strán. Pri štúdiu vojny za nezávislosť juhu, sa každý americký školák dozvie južanské argumenty pre odtrhnutie a argumenty severu pre nútené spojenie. Keď však študujeme mnohé dejinné spory medzi Židmi a ostatnými, akceptovateľný je len židovský názor.

Na začiatku roku 1995 prepustil kongresman Newt Gingrich novo vymenovanú kongresovú knihovničku Christinu Jeffreyovú⁸³ za to, že raz navrhla, aby bol študentom dejepisu pri štúdiu holokaustu prístupný aj nemecký názor. Bola vyhodенá aj napriek jej vysokému postaveniu v profesii a bez ohľadu na jej dlhé a priateľské vzťahy s mocnou židovskou ADL. Len návrh, že môže existovať aj druhá strana akejkolvek veci týkajúcej sa Židov je označený ako "antisemitský". Či už sa jedná o zábavné, či spravodajské média, jediný povolený názor je, že Židia sú vždy nevinné obete prenasledované netolerantnými kresťanmi a inými "antisemitmi". *Možno, že boli vždy nevinní a všetky ostatné národy sveta boli zakaždým nespravodlivé*, pomyslel som si. *Neboli však nevinní v Ruskej revolúcii*. Uvedomil som si, že túto tému nemôžem posúdiť spravodlivo, kým si nepreštudujem obe strany.

Sú Židia rasa? ... Oni si to určite myslia

Jedna s prvých vecí, ktoré som objavil bola, že kým nežidia ktorí volajú Židov "rasa" sú odsudzovaní, židovskí vodcovia sa po stáročia bežne nazývali rasou. Popredný vodca Amerického židovstva v 30-tych rokoch, rabín Stephen F. Wise to stručne povedal vo svojom dramatickom vyhlásení, "Hitler mal pravdu v jednej veci. Nazýva Židov rasou a my sme rasa."⁸⁴ Až do dnešných dní existuje množstvo vyhlásení dokazujúcich, ako sa židovskí vodcovia sami považujú nie len za náboženstvo, ale za identifikovateľnú rasu, geneticky odlišiteľnú od iných národov.

Nahum Goldmann, jeden z vedúcich Židov v 20. storočí a bývalý prezident Svetovej Sionistickej Organizácie, to povedal veľmi otvorene.

Židia sú rozdelení do dvoch kategórií - na tých, ktorí pripúšťajú, že patria k významnej rase s tisíce rokov starými dejinami a tých, ktorí nie. Tí druhí sú otvorení obvineniam z nečestnosti. ⁸⁵

Bývalí izraelský minister vlády, Benjamin Netanyahu, hovoriac k židovskej skupine v južnej Kalifornii povedal: "Ak by po druhej svetovej vojne nevznikol Izrael, som si istý, že židovská rasa by nebola prežila... stojím pred vami a hovorím, že musíte posilniť svoju oddanosť Izraelu." ⁸⁶

Úvodník v New Yorkskom týždenníku *Forward* (veľmi prestížna židovská publikácia) nazvaný "nejaká iná rasa", nalieha na Židov, aby sa na formulári sčítania ľudu americkou vládou uvádzali ako *rasa*. Pokračuje návrhom: "...Na otázku osem (formulára, ktorý sa pýta na rasu), by ste mohli považovať nad tým, čo urobil viac než jeden člen našej redakcie: skontrolovať si kolónku "nejaká iná rasa" a zapísať slovo "Žid." ⁸⁷

Charles Bronfman, hlavný sponzor 210 milión dolárovej "Birthright Israel", organizácie špeciálne zameranej na predchádzanie medzirasových manželstiev medzi Židmi a nežidmi, vyjadril potrebu chrániť židovský genetický charakter tak ako je vyjadrený v židovskom DNA. Bronfman je brat Edgara Bronfmana, prezidenta svetového židovského kongresu. Povedal: "strácať veľa - strácať druh pocitu, ktorý máte keď viete, že po celom svete sú ľudia, ktorí či už tak či onak majú rovnaký druh DNA ako vy." ⁸⁸

Predstavte si na moment, že by prezident George Bush hovoril k skupine Bielych študentov univerzity a povedal im aké významné je pre nich vedieť, že ďalší na svete zdieľajú ich Biele DNA a že by ho nemali strácať manželstvom s inými rasami. Bush by mohol žiť aj 100 rokov a aj tak by sa nikdy nezbavil poznámky ako je táto. Počas jeho prezidentskej kampane v roku 2000 hovoril Bush pred tuctom židovských organizácií a synagóg, ktoré sa stavajú proti manželstvám medzi Židmi a nežidmi. Pre tieto vystúpenia poznali médiá len chválu. Naproti tomu čelil Bush všeobecnej kritike židovských médií za jednoduché rozprávanie na konzervatívnej kresťanskej univerzite. (Bob Jones University), ktorá v tichosti odporuje medzirasovým manželstvám.

Po tom čo médiá rozpútali búrku kritiky sa musel Bush rýchlo ospravedlniť a potom zaujato odsúdiť univerzitu Boba Jonesa za jej pozíciu. Samozrejme v priebehu niekoľko dní Bush opäť rečnil pred mnohými židovskými skupinami, ktoré nahlas odporujú medzirasovým manželstvám, zase sa však nikto v médiách neodvážil namietat' voči týmto vystúpeniam, alebo čo i len poukázať na tento očividný dvojité štandard.

Hľadajúc odpovede na židovský pohľad na rasu, vrátil som sa tam, kde som sa prvýkrát naučil rešpektu k Židom: k Biblii. Znovu som si prečítal Starý zákon, dávajúc pozor na vzťahy medzi Židmi a nežidmi. V kontraste k univerzálnosti Nového zákona, Starý zákon je extrémne etnocentrický. Opakovane vykresľuje Izraelitov ako "výnimočných ľudí", alebo "vyvolených ľudí" a usilovne pátra po genealogických potomkoch detí Izraela. Veľa myšlienkovito provokujúcich pasáží zakazuje medzirasové manželstvo Židov s inými kmeňmi. V knihe Exodus, Mojžiš odpovedá Izraelitom, ktorí mali sexuálne vzťahy s moabitskými ženami nariadením, aby Moabiti boli popravení. V Ezre Boh nariadil tým, ktorí si vzali neizraelitov, aby odvrhli ženy a dokonca deti takýchto zväzkov. ⁸⁹ Niektoré z najkrvavejších písiem, aké som kedy čítal, opisujú ako Židia vyhladili svojich kmeňových nepriateľov.

Masakre Kanáncov, Jakobitov, Filištínov, Egyptanov a tuctov iných národov sú v Biblii strašlivo zaznamenané. V dnešnej terminológii opisujeme masaker celého národa ako genocídu. Židia Starého zákona neušetrili mužov, ženy ani deti a dokonca ani zvieratá svojich nepriateľov. ⁹⁰ Nasledujúce riadky sú len úryvkom z niekoľkých tuctov podobných pasáží nájdených v Starom zákone:

Potom mečom vykonalí kliatbu na všetkom, čo bolo v meste: na mužovi i žene, mladíkovi i starcovi, na býkovi, ovci i oslovi. (Jozue 6:21) ⁹¹

Vtedy vyšiel gézerský kráľ Hórám na pomoc Lachíšu, ale Józua ho porazil i s jeho ľudom tak, že nenechal nikoho, kto by mohol ujst'.tedy vyšiel gézerský kráľ Hórám na pomoc Lachíšu, ale Józua ho porazil i s jeho ľudom tak, že nenechal nikoho, kto by mohol ujst'. Józua prešiel i s celým Izraelom z Lachíša do Eglónu; utáborili sa naproti nemu.(Jozue 10:33-34) ⁹²

Z Eglona tiahol Jozue a s ním všetci Izraeliti proti Hebronu a bojovali oň. Dobyl ho a vybil ho mečom, aj jeho kráľa, všetky jeho dediny a všetkých ľudí, ktorí v ňom boli. (Jozue 10:37)⁹³

Lebo Pánov hnev je nad všetkými národmi a jeho roztrpčenosť nad všetkým vojskom, zaklial ich, vydal ich na zabitie. Ich zabití budú pohodení i pôjde z ich mŕtvol zápach, vrchy rozmoknú od ich krvi. (Izaiáš 34:2-3)⁹⁴

Avšak z miest týchto národov, ktoré ti dáva Hospodin, tvoj Boh, do vlastníctva, nenechaj nažive nič, čo dýcha (Deuteronomium 20:16)⁹⁵

Ako kresťan som si nevedel vysvetliť to, čo sa zdalo byť ako oslava genocídy. Uznal som, že Boh je nevyspytateľný a nepoznaný. Nemohol som si však pomôcť a necítiť sympatie k všetkým tým zmasakrovaným, vrátane tisícov nevinných mužov, žien a detí. Je ľahké domysliť si, čo cítilo voči "Židom" tých pár, čo prežilo tieto krvavé, nemilosrdné masakre. Židia samozrejme neboli jediní v ich snahe o etnickú čistku, veľa iných starých národov spáchalo genocídu na svojich nepriateľoch.

S príchodom Ježiša Krista a jeho posolstva lásky a vládnuť ako je to zaznamenané v Novom zákone, nie je posolstvo Starého zákona a záznamy genocíd v moderných kostoloch často spomínané. Keď si náhodou moderný kresťan prečíta pasáže Starého zákona ospravedlňujúce genocídu, zvyčajne ich rýchlo pustí z hlavy ako smutné udalosti vzdialených biblických vekov a zmieri sa s novým posolstvom lásky, ktoré priniesol Kristus tým, ktorí prijmu jeho odkaz.

Záznam o rasovej integrite a rasizme Izraelitov je dostatočne jasný:

Nesmieš s nimi uzavrieť zmluvu, ani sa zmiľovať nad nimi. Nevstupuj s nimi manželstvom do príbuzenstva, svoje dcéry nedávaj ich synom a ich dcéry neber pre svojich synov (Deuteronomium 7:2-3)⁹⁶

Radšej s nimi urobte toto: porúčajte ich oltáre, polámte ich modly, povytínajte ich háje a ich sošky popáľte na ohni! Ved' ty si svätý ľud Pána, svojho Boha; teba si vyvolil Pán, tvoj Boh, za svoj vlastný ľud zo všetkých národov, čo sú na zemi. (Deuteronomium 7:5-6)⁹⁷

Preto teraz nedávajte svoje dcéry za ich synov, ani neberte ich dcéry svojim synom! Nikdy s nimi neuzavierajte pokoj, ani im nedožičte šťastia, aby ste boli čoraz mocnejší a požívali čo zem dáva dobrého a poručili ju svojim synom až naveky. (Ezdráš 9:12)⁹⁸

Členovia rasových skupín sa môžu dohadovať o svojich dejinách, schopnostiach alebo duchovenstve. Navrhovať však, že Boh uprednostňuje jeden národ pred všetkými ostatnými, až do bodu obhajovania genocídy na uvoľnenie cesty "vyvoleným"? To musí určite byť stelesnením rasovej nadradenosti.

Moderné kresťanstvo sa vysporiadáva s etnocentrickými a genocídnymi časťami Starého zákona zameriavaním sa na časti lásky Nového zákona. Príkladom je spôsob, akým Ježiš Kristus zmenil právo Starého zákona "oko za oko, zub za zub", na "kto do teba kameňom, ty doňho chleбом". Židovské náboženstvo však nemá vo svojich dejinách žiadnu porovnateľnú postavu na zmiernenie extrémneho etnocentrizmu Starého zákona. Židovský učiteľ, ktorý navrhol najvýznamnejšie zmierenie s nežidmi bol Maimonides, mnohými Židmi považovaný za najvýraznejšiu postavu európskeho judaizmu. Avšak aj Maimonides navrhoval, že židovskí lekári by nemali zachrániť život kresťana, až na prípady kedy by to mohlo "rozšíriť nepriateľstvo voči Židom."⁹⁹

Rané rozšírenie kresťanstva apoštolom Pavlom povzbudilo kresťanov k väčšej tolerancii k iným etnickým skupinám. Sám Pavol bol židovský farizej, ktorý prestúpil na kresťanskú vieru a väčšinu života kázal nežidom odlišných národností. Kresťanská viera bola netolerantná voči iným vieram a Bohom, ale nemala predsudky voči iným kmeňom. Evanjelisti starovekého sveta pochádzali z rôznych národov a kázali po celom známom svete. Samozrejme kresťania mohli mať a často mali xenofóbne tendencie, avšak ich nacionalistické a etnocentrické postoje našli svoj pôvod v ich vlastnej kultúre a nie v učení Nového zákona. List Galaťanom to vyjadruje výrečne – vyvolení ľudia, "ani Gréci, ani Židia" sú *teraz* tí, ktorí prijmu spasenie Ježiša Krista.¹⁰⁰ Spasenie v starovekom svete bolo založené na prijatí *viery* a nie na *krvi*.

Židovské náboženstvo malo vývoj úplne odlišný od vývoja kresťanstva. Židovský národ a ich

náboženstvo sú prepletené. Viera v Boha bola nevyhnutná na zachovanie kmeňa, rovnako ako zachovanie kmeňa bolo dôležitým na pretrvanie náboženstva. Napriek tomu je podľa sionistického štátu Izrael rasa oveľa dôležitejšia ako náboženské vyznanie. Budúci imigrant nemusí praktizovať alebo veriť v judaizmus na to, aby sa mohol prisťahovať do Izraela, v skutočnosti môže byť otvoreným ateistom alebo komunistom. Musí len dokázať, že je židovského pôvodu. Ochrana etnickej identity židovského národa sa stala hlavným dôvodom existencie judaizmu.

Na Strednom východe (a neskôr po celom svete) sa Židia zmiešali z mnohými národmi a napriek tomu si uchovali svoje dedičstvo a hlavné zvyky. Sú jedinou etnickou menšinou v západných krajinách, ktorá sa po tisícoch rokov neasimilovala. V Babylone žili v otroctve a potom pod nadvládou stovky rokov a vyvinuli si kódex, ktorý im umožňoval nielen prežiť, ale dokonca prosperovať kým žili ako menšina v cudzej spoločnosti. Keď sa vymanili z babylonského zajatia, boli silnejší, organizovanejší a etnocentrickejší než kedykoľvek predtým.

Talmud: židovská rasistická doktrína

Odmietaním Ježiša Krista a lásky a tolerance, ktorým učil, pokračoval judaizmus na svojej ceste šovinizmu. To vyvrcholilo na stránkach Talmudu, encyklopedického výkladu židovského zákona a zvykov zozbieraných stovkami rabínov v priebehu stáročí. *The American Heritage Dictionary* to opisuje ako "zhrnutie základov náboženskej autority pre tradičný judaizmus". Talmud bol po prvý raz opísaný v babylonských časoch a ústna tradícia je staršia o niekoľko storočí. Do šiesteho storočia po Kr. bol uložený do svojej písomnej podoby a stal sa tak najdôležitejšou náboženskou prácou židovských ľudí a hlavným pilierom ich náboženstva. V ňom napokon zjednotili svoje najšovinistickejšie sklony.

Herman Wouk, veľmi populárny židovský spisovateľ¹⁰¹ opisuje vplyv Talmudu nasledovne:

Talmud je do dnešného dňa cirkulujúcou krvou v srdci židovského náboženstva. Nech dodržiavame akékoľvek zákony, zvyky, alebo ceremónie - či sme ortodoxní, konzervatívni, reformní alebo iba občasne sentimentálni - všetci nasledujeme Talmud. Je to náš spoločný zákon.¹⁰²

Ako 16 ročný pri jednej zo svojich návštev Občianskeho združenia som našiel knihu s názvom *Židovské náboženstvo: Jeho dnešný vplyv* od Elizabeth Dillingovej.¹⁰³ Zaujala ma, lebo veľký formát knihy obsahoval celé prefotené stránky z častí Talmudu, oficiálne zozbieraných židovskými učencami. Pamätám sa, ako som preskočil Dillingovej úvod a prešiel rovno k prekladom. Jedna z prvých pasáží, ktoré som si prečítal, ma skutočne prekvapila. Písalo sa v nej:

Pohan [nežid], ktorý sledí v Torah (a iných židovských písmach) je odsúdený na smrť, pretože je to tak písané, je to naše dedičstvo, nie ich. (Sanhedrin 59a)¹⁰⁴

Ak si 16 ročný chlapec prečíta niečo tak zakázané, je isté, že bude v čítaní pokračovať. Pasáž bola úplne cudzia ku všetkému, čomu som kedy rozumel o náboženstve. Prečo by nechceli, aby sa ich sväté písmo čítalo rovnakým spôsobom, ako chcú kresťania aby sa čítalo ich? Čo len môže byť v týchto písmach, čo by nútilo Židov zabiť nežida, ktorý ich čítal? Prečo by malo byť poznanie týchto písiem verejnosťou pre Židov nebezpečné? Išiel som do knižnice a našiel zopár starých prekladov častí Talmudu. Nebolo to dlho predtým, čo som natrafil na ešte ohromujúcejšie pasáže ako napríklad táto:

Balaam [Ježiš] vstal z mŕtvych a je trestaný v horúcom, vriacom semene. Tí, ktorí zosmiešňujú slová židovských mudrcov a hrešia proti Izraelu sú varení v horúcich výkaloch. (57a Gittin)¹⁰⁵

Keď som sa spýtal rabína jedného môjho židovského priateľa na túto pasáž, povedal mi, že Balaam nie je Ježiš. Znelo to od neho veľmi presvedčivo, ale ešte v ten istý večer som si vyhľadal slovo Balaam v *Židovskej Encyklopédii* a bol som šokovaný, keď som sa dočítal, že Balaam je pseudonym pre Ježiša. Keďže kresťanskí učitelia pravidelne dostávajú kópie Talmudu, talmudskí pisatelia dúfali, že ich oklamú používaním mena Balaam na označenie Ježiša. V *Židovskej Encyklopédii* sa pod názvom "Balaam" vraví: "...pseudonym Balaam daný Ježišovi v Sanhedrine 106b a Gittine 57a."¹⁰⁶ Talmud

opakovane používa nejasné slová na označenie nežidov menami ako Egypt'an, pohan, barbar a uctievač.

V najpopulárnejšom anglickom preklade Talmudu, zvanom *Soncino*, je tento postup doložený piatou poznámkou knihy Sanhedrina. Vraví sa v nej : "Cuthean (Samaritán) tu bol nahradený pôvodným goyom..."¹⁰⁷ Kresťania sú niekedy uvádzaní kódovými slovami "Min" alebo "Minim."¹⁰⁸ Poznámky *Soncina* rovnako ako pasáže v *Židovskej Encyklopédii* očividne zmieňujú toto zámerné podvádzanie.

V rabínskej literatúre je rozdiel medzi nežidom (gójom, akumom) a kresťanom (Nazerom) často zakrývaný textovou zmenou, vynútenou opatrnosťou cenzorov. A tak "Egypt'an", "Amalekita", "Zadokit" (Saducej) a "Kuti" (Samaritán) často stojí na mieste pôvodného Nazera, rovnako ako goyim, akum, atď. Možno keď Resh Lakish vyhlásil, že nežid (akum, atď. v existujúcich textoch), ktorý pozoroval sabat [sobotný rituál] je hodný trestu smrti (Sanhedrin, 58b), mal na mysli Kresťanov...Početné anti-kresťanské polemické pasáže dávajú skutočný zmysel až potom, ako bol Nazeri znovu vrátený na miesto falošného Kuti alebo Zadokita."¹⁰⁹

V iných pasážach Talmudu som objavil možnú príčinu, prečo niektorí pisatelia Talmudu zakázali kresťanom jeho čítanie. Slová Talmudu sú jedovaté:

- Len Židia sú ľudia. [Nežidia] sú zvieratá. (Baba Mezia 114a - 114b)¹¹⁰
- Za vraždu, či už cutheana [nežida] cutheanom alebo Izraelitu cutheanom je vyvođený trest; ale pri vražde cutheana izraelitom trest smrti neexistuje. (Sanhedrin 57a)¹¹¹
- Aj najlepší z [nežidov] by mali byť zabití. (Babylonský Talmud)¹¹²
- Ak je Žid v pokušení robiť zlo, mal by ísť do mesta, kde ho nik nepozná a robiť zlo tam. (Moed Kattan 17a)¹¹³
- Mäso nežidov je ako mäso oslov a ich koža je ako koža koní.¹¹⁴
- Ak pohan [nežid] udrie Žida, nežid musí byť zabitý. Udrieť Žida je ako udrieť Boha. (Sanhedrin 58b)¹¹⁵
- Ak dobytok izraelitu nabodne dobytok kanánca, nie je za to zodpovedný; ak však dobytok kanánca [nežida] nabodne dobytok izraelitu...musí za to zaplatiť v plnej výške. (Baba Kamma 37b)¹¹⁶
- Ak Žid nájde predmet, ktorý pohan [nežid] stratil, nemusí ho vrátiť. (Baba Mezia 24a; potvrdené aj v Baba Kamma 113b)¹¹⁷
- Boh neušetrí Žida, ktorý vydá svoju dcéru za starého muža alebo zoberie ženu svojho syna alebo vráti stratenú vec cutheanovi [nežidovi]... (Sanhedrin 76a)¹¹⁸
- Čo Žid obdrží krádežou od cutheana [nežida], môže si ponechať. (Sanhedrin 57a)¹¹⁹
- [Nežidia] nespádajú pod ochranu zákona a Boh vydal ich peniaze Izraelu. (Baba Kamma 37b)¹²⁰
- Židia môžu používať lži (úskoky) na oklamanie [nežida]. (Baba Kamma 113a)¹²¹
- Všetky [nežidovské] deti sú zvieratá. (Yebamoth 98a)¹²²
- [Nežidia] majú radšej sex s kravami. (Abodah Zarah 22a - 22b)¹²³
- Nádobu [nežidov], neposkytujú snád' skazenú chuť jedlu, ktoré sa v nich varí? (Abodah Zarah 67b)¹²⁴

Čítanie tejto neskrotnej nenávisti z hlavných spisov židovského náboženstva ma ohromilo. Bolo jasné, že všetky tieto citáty boli pravé, pretože kópie, ktoré som čítal boli uverejnené židovskými organizáciami. Nemohol som nájsť žiadne rozumné vysvetlenie pre tieto písma nachádzajúce sa v židovských svätých knihách. Bolo mi jasné, že väčšina Američanov ani len nevie, že takéto písma vôbec existujú.

Bolo ťažké uveriť týmto citátom, rovnako ako to bude ťažké pre mnohých čitateľov. Ak však ktokoľvek pochybuje o ich pravosti, ľahký spôsob ako si overiť extrémnu talmudskú nenávisť proti nežidom je čítanie *Židovskej Encyklopédie*. V jej článku "Nežidia" je židovská nenávisť nežidov viac než zrejmá. Pod nadpisom "Diskriminácia proti nežidom", na stranách 617 - 621, je jasne ukázaný talmudský postoj voči nežidom. Tu sú niektoré výpisky:

...udržiavali názor, že len Izraeliti sú ľudia... nežidov radili na úroveň nie ľudí, ale barbarov (B.M. 108b) ...Ďalšou príčinou na diskrimináciu bol odporný a zlomyseľný charakter nežidov... "ktorých mäso je ako mäso oslov a koža ako koža koní..." Nežidia boli tak silne podozrievaní zo spáchania neobvyklých zločinov, že bolo nevyhnutné zakázať chovanie kráv v ich maštaliach (Ab. Zarah ii.1)... "Tóra postavila záležitosti nežida mimo zákon, ako zvieratá... Všemohúci ponúkol Tóru aj nežidovským národom, ale keďže ju odmietli prijať, zbavil ich ochrany a ich majetok preniesol na Izrael... predpokladá sa, že nežidia získali majetok dobytím ...Tento majetok je považovaný za verejné vlastníctvo, ako pôda na púšti, ku ktorej sa nik nehľási."¹²⁵

Židovská Encyklopédia z roku 1907 od Frunk & Wagnalovej spomína citát rabína Simona Ben Yohaia (giganta Talmudskej literatúry), ktorý je "často citovaný antisemitmi". V citáte sa vraví: "Tob shebe - goyim harog" - "Najlepší z goyimov má byť zabitý." V Encyklopédii sa hovorí, že rabínove prehlásenie je výsledkom prenasledovania, opisujúc tento proti-nežidovský výrok ako reakciu rabína "ktorého životné skúsenosti môžu poskytnúť vysvetlenie pre toto nepriateľstvo." Pasáž však pokračuje odhaľujúco dvoma ďalšími citátmi: "Najpobožnejšia zo žien je čarodějníčka;" "Najlepšiemu z hadov by sa mala rozmliaždiť hlava."¹²⁶

Talmudské citáty, ktoré tu uvádzam nie sú v žiadnom prípade vybrané z kontextu. Je pravdou, že Talmud sa skladá z mnohých písomností a má veľa "komentárov". V niektorých otázkach si dokonca protirečí. Avšak niet pochyb o tom, že celému Talmudu dominuje rozhodne protikresťanský tón. Nabádanie k tomu, že "najlepší z nežidov by mali byť zabití", je napríklad možné nájsť aspoň v troch rôznych častiach.

Predstavte si reakciu ak by prominentní kresťan vyhlásil, že "najlepší zo Židov by mali byť zabití." Nebolo by takéto prehlásenie prudko odsúdené? Predstavte si mediálnu potupu, ktorá by sa zniesla na urážlivé slová a ich autora. Ak niekto odhalí netoleranciu Talmudu, je to práve on, kto bude čeliť obvineniam z náboženských predsudkov a netolerancie.

Keď som si po prvý raz začal zháňať Talmud, všimol som si zvláštnu vec. Bolo ťažké ho nájsť. Nepredáva sa v kníhkupectvách a nemá ho väčšina knižníc. Talmud má síce niekoľkonásobnú veľkosť Biblie, určite by sa však mohol pri veľkých množstvách tlačiť za nepatrnú cenu, práve tak ako Biblia, na tenký papier a v pomerne lacných viazaniach. Ako najsvätejšie písmo jedného z hlavných náboženstiev, musí oň byť veľký záujem. Prečo teda musí ísť človek zvyčajne do synagógy alebo zaplatiť stovky dolárov za originálne vydanie Soncina? Zákonite sa naskytá otázka, prečo nie je ľahko prístupný verejnosti? Odpoveď nájdeme pravdepodobne vo fakte, že židovské organizácie, ktoré kontrolujú distribučné práva nad takýmito písmami nechcú, aby sa verejne čítali. Keď si človek prečíta talmudské knihy, porozumie ich obave.

Ako idealistický teenager som bol absolútne nepripravený na túto temnú stránku viery, ktorú som vždy rešpektoval. Môj dojem bol, že židovská viera necíti žiadnu nenávisť voči Ježišovi Kristovi. Vždy mi bolo hovorené, že ho rešpektovali ako proroka, alebo aspoň ako veľkého učiteľa, jednoducho ho len neprijali ako Mesiáša. Objavenie takýchto násilne obscénnych opisov spasiteľa a kresťanov v Talmude ma znepokojovalo. Medzi inými bol Kristus opísaný ako šarlatán, zvodca a zločinec. Obviňuje ho zo sexuálneho styku so svojím somárom¹²⁷ a Pannu Máriu opisuje ako pobehlicu.¹²⁸

Keď som prvý raz čítal rozsiahle časti Talmudu, tak aj napriek židmi vydaných prekladov pred sebou som nechcel uveriť, že sú pravé. Oslovil som ďalšieho židovského známeho Marka Cohena a dal som mu prečítať stranu s týmito citátmi. Zdal sa byť nimi rovnako znepokojený. Podľa výrazu jeho tváre som okamžite vedel, že nebol oboznámený s týmito talmudskými spismi. Ponúkol sa, že sa spýta svojho rabína na ich pravosť. Rabín potvrdil, že citáty sú pravé, tvrdil však, že tieto názory väčšina Židov dnes už nezastáva.

Ochotne som veril a stále verím, že to pre priemerného Žida platí. Súčasne však, vediac, že takéto

pasáže existujú, mi práve oni pomohli porozumieť, prečo existovalo počas dlhých stáročí tak silné protižidovské cítenie. Ponúkli mi zároveň pohľad do proti-nežidovskej nevraživosti, ktorá dominuje judaizmu. Mal by som poznamenať, že všetci rabíni študujú Talmud. Ako by Židia reagovali, ak by kresťanskí kňazi študovali *Mein Kampf* ako súčasť ich svätého písma, ale obhajovali by sa názorom, že kniha nemá na ich súčasné názory žiadny vplyv? Môže to znieť šokujúco pre neinformovaných, ale každý nezaujatý čitateľ, ktorý by si prečítal Talmud a *Mein Kampf*, by považoval Talmud za netolerantnejší, pretože aj napriek Hitlerovmu postoju voči Židom, málo z jeho výrokov dosahuje nenávisť, ktorú odrážajú talmudské citáty ako napr. "Najlepší z nežidov by mali byť zabití." V *Mein Kampfe* sa Hitler zaoberá otázkou toho, či Židia sú alebo nie sú "Germáni", kým Talmud tvrdí, že nežidia nie sú dokonca ani ľudské bytosti, ale zvieratá.

Vyhľadal som si antisemitizmus v hlavných encyklopédiách. Všetky sa pokúšali vysvetliť dejinný antisemitizmus vyložene ako kresťanskú netoleranciu voči Židom. Niekedy dokonca navrhovali, že kresťania prenasledovali Židov jednoducho preto, že Evanjelia vinia Židov za ukrižovanie Krista. Nikdy ani len nenaznačili, že jednou s príčin antisemitizmu mohli byť nenávisťné a entocentrické postoje samotných Židov voči nežidom vyjadrené v ich vlastných náboženských zákonoch.

Dokonca aj počas života Ježiša Krista sa sily organizovaného židovstva postavili proti tomuto láskavému učiteľovi, ktorý hovoril o sile lásky a zmierenia a nie o vojenských protirímskych opatreniach, pre ktoré dúfali farizeji. Nový zákon verne zaznamenáva silný židovský teror, používaný na potlačenie ranej kresťanskej viery. V jednom z najmrzivejších veršov Evanjelia sa píše:

Nik nehovoril o ňom [Kristovi] verejne zo strachu pred Židmi. (Ján 7:13)¹²⁹

Od prvých storočí kresťanstva sa niektorí nežidovskí učenci naučili plynule po hebrejsky. Rozvinula sa u nich zatrpknutosť voči Židom, založená na obsahu talmudských spisov. Počas uplynulých storočí vydali tucty pápežov dekréty a obežníky odcudzujúce judaizmus. Vyjadrovali pobúrenie, nie kvôli tomu, že Židia ukrižovali Krista, ale kvôli talmudským zákerným protinežidovským a protikresťanským pasážam. Tu je len krátky výber názorov niektorých pápežov na Židov:

Gregor IX. Odsúdil Talmud ako spis "obsahujúci každý druh zla a rúhania proti kresťanským zákonom."

Benedikt XIII. Jeho bula o Židoch (1450) prehlasuje, že "kacírstvo, namyslenosť a chyby Talmudu bránia Židom poznať pravdu".

Inocent IV. Spálil Talmud v roku 1233 ako knihu zla.

Ján XXII. Zakázal Talmud v roku 1322.

Július III. Papal Bull versus Hebreos retinentas Libros (1554) Nariadil "všade" spáliť Talmud.

Pavol IV. Bull Cum Nimis Absurdum (1555) energicky odsúdil židovské úžerníctvo a protikresťanské aktivity.

Pius IV. Odsúdil židovské genocídne spisy.

Pius V. Vyhnať všetkých Židov z pápežských štátov (1569)

Gregor XIII. V pápežskej bule z roku 1581 povedal - "Hnaní obrovskou nenávisťou nasledovníkov Krista, pokračujú v plánovaní strašných zločinov proti kresťanom s denne rastúcou trúfalosťou."

Klement VIII. Odsúdil genocídne židovské písma.

Nielen zakladatelia katolíckej cirkvi mali na Židov takýto názor, na moje prekvapenie aj veľký reformátor, zakladateľ protestantského náboženstva, Martin Luther zdieľal voči nim rovnako pevnú opozíciu.

Ako teenager som Martina Luthera hlboko obdivoval a bol som nedočkavý, čo zakladateľ protestantského kresťanstva povedal o Židoch. Katalóg na objednávku kníh o židovskej otázke v kancelárii Občianskeho združenia obsahoval preklad knihy od Martina Luthera s drsným názvom *Židia a ich lži*.¹³⁰ Veľký Martin Luther bol biblický učenec, ktorý čítal hebrejsky. Dôkladne preštudoval knihy Talmudu v ich pôvodnom jazyku a reagoval na ne s odporom. Čítajúc ďalej zväzky Lutherových kázaní a spisov, bol som udivený jeho zanieteným protižidovským tónom.

Rodičia a rabíni ich učia toľkej smrteľnej nenávisti voči nežidom od najmladších rokov a pokračujú v krmení tejto nenávisti v priebehu celého ich života, až kým im neprenikne do krvi a kože, nevyplní každú ich kosť a nestane sa neoddeliteľnou súčasťou celej ich bytosti. (Weimar 53, str. 482 – 483)

Talmud a rabíni ich učia, že vražda nebude považovaná za hriech, ak Žid zabije nežida; iba ak Žid zabije brata v Izraeli. Ani porušenie prísahy danej nežidovi nie je hriechom... Židia dneška sa stále držia týchto doktrín a nasledujú príklad svojich otcov, využívajúc každú príležitosť na praktizovanie ich úmyselne falošného podania Božieho slova, úžerníctva, krádeží, vražd a učenia svojich detí, aby konali rovnako. (W. 53, 489 - 490 - 491)

Možno, že mierni a milosrdní kresťania uveria, že som prísny a drastický voči úbohým, stíhaným Židom, veriac že ich zosmiešňujem a správam sa k nim s takým sarkazmom. Dávam však svoje slovo, že som príliš slabý na to, aby som zosmiešnil takéto satanské plemeno. (W. 32, str. 286)

Mali by ste vedieť, že Židia preklínajú a hanobia meno nášho Spasiteľa deň za dňom... sú našimi verejnými nepriateľmi a neustále sa rúhajú voči nášmu pánovi, Pannu Máriu nazývajú prostitútkou, jej svätého syna bastardom a nám dávajú prívlastok podvrhnutých detí a potratov. Ak by nás mohli všetkých zabiť, radi by tak urobili, v skutočnosti mnohí zabíjajú kresťanov. . . (Lutherove posledné kázanie, pár dní pred jeho smrťou vo februári 1546) (Erlanger 62, str. 189)

Existovalo veľa kmeňov, národností a konfliktných náboženských sekt, ktoré migrovali do veľkých miest Rímskeho impéria. Zo všetkých týchto skupín však len židovský kmeň vyvolával také neúnavné nepriateľstvo po celé stáročia. Len židovský kmeň sa nikdy neasimiloval s rímskou populáciou. Mohli mať ich vlastné talmudské praktiky a ich pohrdanie voči nežidom niečo spoločné s nepriateľstvom, ktoré vytvorili? Zdalo sa mi logické, že tieto veci prispeli k protižidovskému cíteniu na západe.

Protiklad kresťanských a židovských svätých dní

Kontrastujúce sviatky kresťanstva a judaizmu ilustrujú dichotómiu medzi týmito dvoma náboženstvami. Vianoce a Veľká noc oslavujú všeobecné motívy ponúkajúce nádej a vykúpenie pre celé ľudstvo. Vianoce oficiálne pripomínajú narodenie Spasiteľa a oslavujú túžbu po "mieri na Zemi a dôveru k ľuďom". Veľká noc, pochmurnejšia udalosť, reprezentuje prísľub všeobecnej spásy cez zmŕtvychvstanie Krista. Kým kresťania počas svojich svätých dní oslavujú všeobecnú dobrú vôľu, Židia oslavujú historické vojenské víťazstvá proti svojim opovrhovaným nežidovským nepriateľom.

Okolo Vianoc oslavujú Židia chanuku, oslavu vojenského víťazstva z roku 165 pred Kr. nad svojim nenávideným nepriateľom, kráľom gréckeho pôvodu Antiochom IV zo Sýrie. Víťazstvo sa pripomína zázrakom dlho horiacich olejových lúčok v ich znovuzískanom chráme. Keď kresťania vstupujú do obdobia pôstu a pripravujú sa na oslavy Kristovej ponuky spasenia, Židia oslavujú Paschu, sviatok, ktorý je opäť založený na starovekom konflikte medzi Židmi a nežidmi. Pascha je jednoznačný odkaz na noc, keď duch smrti neškodne "prešiel" ponad domy Židov a zostúpil na domy ich nenávidených egyptských nepriateľov, zabíjajúc každého od novorodeného chlapca až po starcov v celom Egypte. Vyjadrené týmto spôsobom je to možno šokujúce, ale toto je veselá oslava masového vraždenia detí a vraždy silných medzi nežidmi.

Ďalším dôležitým židovským sviatkom je Oslava hojnosti, zvaná Purim. *Slovník Anglického jazyka Random House* to opisuje takto:

Purim - židovský festival, pre ktorý je charakteristické najmä čítanie knihy Ester a jedenie hamanových tašiek. Slávi sa na 14-ty deň Adara v spomienke na oslobodenie Židov v Perzii pred skazou Hamanom¹³¹

Festival oslavuje židovský masaker tisícov Peržanov spolu s ich kráľom Hamanom a jeho desiatimi synmi. Zahŕňa dokonca symbolické jedenie tzv. antisemitských uší (Hamanove uši – hamantaschen) vo forme trojstranných koláčov. Ďalším z obľúbených jedál Purimu je kreplach, čo sú cestové pagáče

vytvárané opäť do tvaru trojuholníka, označujúce Hamanove uši, vyplnené sú však sekaným mäsom, symbolizujúcim zbité telo Hamana. Ďalšia z osláv Purimu zahŕňa udieranie konármi vrby v synagógach, tak ako si predstavujú bičovanie Hamana. Nasledujúci popis týchto praktík pochádza zo židovskej kultúrnej organizácie nazvanej *Jewish Art in Context*, môžeme ho však nájsť v mnohých knihách o židovskej kultúre a náboženských svätých dňoch. Druhý popis je zo židovskej kuchárskej knihy zvanej *Bon Appetit*:

Špeciálne delikatesy

1. "Hamanove tašky" (*Oznei Haman = Hamanove uši*).

2. "Kreplach": sekané mäso pokryté cestom, tiež v tvare trojuholníka. Meno dostalo populárnu etymológiu: Kreplach sa je len v dňoch, v ktorých je súčasne bičovanie aj jedenie: Yom Kippurský večer - zvyk Kaparota, Hoshanna Rabba - bičovanie prútmi vrby, Purim – (symbolické) bičovanie Hamana.¹³²

Dôvod, prečo sa kreplach jedáva na Purim je zaujímavý (aj keď trochu nadsadený). Kreplach je tiež tradičným pre Yom Kippur ... a pre Hoshannah Rabah (siedmy deň Sukoty).

V týchto dňoch bolo tradičným určitý druh bitia. Na Yom Kippur bývali muži v staroveku bičovaní pred sviatkom Yom Kippur a my bičujeme vrbovými prútmi na Hoshannah Rabah.

Na Purim rozdrvíme meno Hamana. Takže kreplach sa stal pre Purim tradičným. (Phillip Goldwasser z "Bon Appetit")¹³³

Keď som sa dozvedel tieto veci, uvedomil som si, že ak by akákoľvek iná skupina mimo Židov mala podobné oslavy, Židia by ich označili nálepkou nenávisní a barbarskí. Predstavte si, že Bieli kresťania by každoročne dodržiavali rituál, pri ktorom by robili a jedli koláče vytvárané do uší Martina Luthera Kinga a tiež svätú oslavu, v ktorej by ho symbolicky bičovali! Purim sa slávi každoročne od čias dávno pred Kristom a určite zohral dôležitú úlohu v podnecovaní nenávisť a nedôvery v srdciach a mysliach židovských detí voči nežidom. Táto odpudzujúca ceremónia by sa dala prirovnať ku kresťanským kostolom učiacim naše deti symbolicky biť židovských farizejov, ktorí odsúdili Ježiša a potom jest' jedlo symbolizujúce rozomleté telo židovských kňazov. Samozrejme, že takéto aktivity by boli úplne v rozpore s duchom kresťanstva, napriek tomu je takéto pomstychtivé správanie samotným jadrom židovských tradícií.

Sionizmus ako rasizmus

Po 2000 rokoch konfliktu napokon našla židovská modlitba "nasledujúci rok v Jeruzaleme" vyjadrenie v otvorenom politickom hnutí zvanom sionizmus. V roku 1862 Moses Hess, učiteľ Karla Marxa a duchovný otec sionizmu a komunizmu, napísal knihu *Rím a Jeruzalem*. V nej vyjadril známe Talmudské hodnoty:

My Židia vždy zostaneme cudzincami medzi goyimami [nežidmi]... Je faktom, že židovské náboženstvo je nad všetkým židovským nacionalizmom... Každý jeden Žid, či už to chce alebo nie, je automaticky svojím narodením pripútaný k solidarite s celým svojim národom... Musí byť v prvom rade Židom, až potom ľudskou bytosťou.¹³⁴

Ak by bol Adolf Hitler napísal slová: "Musíme byť v prvom rade Nemcami, až potom ľuďmi", neboli by tieto slová často opakované ako dôkaz jeho mravného úpadku? Z akéhosi vynúteného dôvodu sa nikto neodváža odsúdiť slová, pochádzajúce od židovského vodcu, ktorý položil základy tak sionizmu ako aj komunizmu.

Začal som študovať sionistickú literatúru, od spisov Mosesa Hessa až po súčasnosť a opakovane som sa stretával s rovnakým rasizmom, aký je vyjadrený v Talmude.

Významný sionistický historik Simon Dubnow napísal v roku 1906 knihu *Základy Národného Judaizmu*. V knihe vyjadruje názory, ktoré by boli určite opísané ako antisemitské, ak by pochádzali od nežida:

Asimilácia je obvyklá zrada voči zástave a ideálom židovského národa... Ale človek sa nikdy nemôže "stať" členom prirodzenej skupiny ako je rodina, kmeň alebo národ... Žid na druhej

strane aj keď sa narodil napríklad vo Francúzsku a stále tam žije, napriek tomu všetkému zostáva členom židovského národa a či sa mu to páči alebo nie, či si je toho vedomý alebo nie, nosí pečať historickej evolúcie židovského národa...¹³⁵

V roku 1965 sa Moše Menuhin, Izraelčan narodený v extrémne prominentnej hasidskej rodine, odvážil napísať o odhalení židovského pokrytectva. Napísal fascinujúcu knihu *Úpadok judaizmu*.¹³⁶ Bol absolventom ješivy v Jeruzaleme a otcom prominentného izraelského hudobníka Yehudi Menuhina.

Menuhin dokumentuje vplyvného moderného sionistického spisovateľa Jakoba Klatzkina, oslovujúceho celý svet svojou knihou z roku 1921 *Krisis und Entscheidung* (Krízy a rozhodnutia), ktorá vyšla v nemčine. Klatzkin píše:

Nie sme Židia s pomlčkou, sme Židia bez oprávnení alebo výhrad. Sme jednoducho cudzinci, sme cudzí ľudia medzi vami a zdôrazňujeme, že takými aj chceme zostať. Existuje široká medzera medzi vami a nami, tak široká, že ju nepreklesni žiaden most. Vaša duša je nám cudzia; vaše mýty, legendy, zvyky, obyčaje, tradície a národné dedičnosti, vaše náboženské a národné svätyne [kresťanstvo], vaše nedele a sviatky... to všetko je nám cudzie. Dejiny vašich víťazstiev a porážok, vaše vojnové piesne a hymny, vaši hrdinovia a ich ohromné skutky, vaše národné ambície a túžby, sú nám cudzie. Hranice vašich štátov neobmedzia naše hnutia a vaše vnútorné spory sa nás netýkajú. Ďaleko nad hranicami a medzami vašich krajín stojí naša židovská svornosť... ktokoľvek volá cudziu [nežidovskú] zem vlast' je pre Židov zradca... Oddaný Žid nemôže byť nikdy ničím iným než židovským patriotom... uznávame národnú jednotu židovskej diaspory, bez ohľadu na to, v akej krajine sa nachádza. Preto nás teda žiadne hranice nemôžu zadržať v nasledovaní našich vlastných židovských cieľov.¹³⁷

Pred druhou svetovou vojnou Nahum Goldmann, prezident svetovej sionistickej organizácie nabádal nemeckých Židov, aby imigrovali do Palestíny, používajúc nasledujúce slová:

Judaizmus nemôže mať s germanizmom nič spoločné. Ak sa nechávame viesť štandardami rasy, dejín a kultúry a Nemci majú právo zabrániť Židom, aby sa miešali do záležitostí ich národa rovnaká požiadavka rastie od židovského národa voči Nemcom... Židia sú rozdelení do dvoch kategórií - na tých, ktorí pripúšťajú, že patria k významnej rase s tisíce rokov starými dejinami a tých, ktorí nie. Tí druhí sú otvorení obvineniam z nečestnosti.¹³⁸

Dokonca aj sudca Louis Brandeis, sionista, ktorý zasadal v najvyššom americkom súde, to povedal stručne: "Židia sú odlišná národnosť a bez ohľadu na krajinu v ktorej sú, vieru, ktorú uznávajú, nevyhnutne sa rátať za členov."¹³⁹

Theodor Herzl, otec moderného sionizmu, vyjadril skutočné príčiny toho, čo on volá židovská otázka:

Židovská otázka existuje všade tam, kde je možné nájsť Židov vo veľkom počte. Každý národ, v ktorého strede žijú Židia, či už skryto či otvorene, je antisemitský... Antisemitizmus sa medzi týmito národmi zvyšuje deň za dňom, hodinu za hodinou a určite bude rásť, pretože príčiny jeho rastu ďalej existujú a nemôžu byť odstránené... Jeho bezprostredná príčina je naša nadmerná produkcia priemerných intelektuálov, ktorí nemôžu nájsť východisko smerom nadol ani nahor - to znamená žiadne prospešné východisko ani v jedinom smere. Keď klesneme, staneme sa revolučným proletariátom, podriadenými dôstojníkmi všetkých revolučných strán; zároveň, keď povstaneme, povstane aj strašná sila peňaženky.¹⁴⁰

Židovská výlučnosť, ich odpor k asimilácii, ich cudzie tradície a zvyky, ich často pochybné ekonomické praktiky a ich starostlivo pestovaný nenávisťný postoj voči iným národom a náboženstvám, - všetky tieto faktory prispeli k reakcii zo strany kresťanského sveta, ktoré sa občas stali extrémnymi. S každým prenasledovaním ktorým Židia trpeli, sa ich nedôvera a antipatia k nežidom prehľbovali v ich vlastných spisoch a spôsoboch správania, ktoré vyúsťovali do ešte väčšieho prenasledovania. Cyklus vzájomného obviňovania s príchodom prvých rokov 21 tisícročia stále pokračuje.

Celá generácia Židov teraz vyrastá zaplavená príbehmi nežidovskej zrady. Nielen Nemci a obyvatelia východnej Európy sú obviňovaní z holokaustu. Existuje množstvo kníh napísaných Židmi, ktoré tvrdia, že všetky západné národy nesú svoj podiel viny, rovnako ako prezident Franklin D. Roosevelt, katolícka cirkev a celý kresťanský svet.¹⁴¹

Odhalil som, že upozorňovanie na Talmud a citovanie slov použitých samotnými modernými židovskými vodcami vyvoláva obvinenia z antisemitizmu. Pomyslel som si, že ak opakovanie slov židovských vodcov je antisemitizmus, potom musia byť odporné prvky v slovách samotných. Snáď by sa mal zobrať do úvahy aj historický židovský postoj voči nežidom, výstižný k posudzovaniu príčin antisemitizmu.

Bernard, populárny židovský intelektuál vo Francúzsku v 19. storočí, skúmal úlohu svojich ľudí v odvekom konflikte s inými národmi. V široko publikovanej knihe *L'Antisemitisme* napísal:

Ak by sa toto nepriateľstvo, tento odpor vyskytol voči Židom len raz, alebo len v jedinej krajine, bolo by ľahké nájsť miestne príčiny antisemitizmu. Táto rasa však bola predmetom nenávisti všetkých národov, medzi ktorými sa kedy usadila. Vzhľadom k tomu, že nepriatelia Židov patrili do rôznych rás... všeobecné príčiny antisemitizmu museli teda vždy spočívať v Izraeli samotnom a nie v tých, ktorí si ho znepriatelili.¹⁴²

Niektó môže namietat, že proti-nežidovský tón Talmudu a zakladajúcich sionistov má pre dnešných Židov len malý význam. Dôkazy však ukazujú, že jadro judaizmu, ortodoxia, sa stáva voči nežidom viacmenej extrémnejšou než tomu bolo v predchádzajúcich generáciách. *Encyclopedia Judaica*¹⁴³ hovorí na túto tému veľa vo svojich článkoch.

Možno sa tento vývoj mohol predpovedať nástupom moderného filmu. Kino a televízia majú ohromný vplyv na ľudské pocity. Židovskí producenti vytvárajú nekonečné množstvo príbehov o prenasledovaní Židov od čias Tóry až po holokaust. Tisíce prepracovaných filmov, od *Desiatich prikázaní*¹⁴⁴ až po *Schindlerov zoznam*¹⁴⁵ Židom názorne pripomínajú nežidovskú zradu a nežidia sú z toho dojatí. Ustavičné opakovanie hrozných príbehov holokaustu môže poslúžiť len na zvýšenie nedôvery priemerného Žida voči nežidom, zatiaľ čo zdôrazní potrebu židovskej solidarity.

Novodobý židovský rasizmus

S čítaním ďalších a ďalších historických príbehov židovského etnocentrizmu som sa divil, koľko sa z neho zachovalo v Židoch dnešných dní. Zahĺbil som sa do moderných židovských kníh a publikácií. Vybral som si ich najpopulárnejšie a najrešpektovanejšie noviny, knihy a časopisy. Keďže som začínal vidieť dvojité štandard, hľadal som potvrdzujúci dôkaz a to čo som našiel ma fascinovalo. Nájsť to bolo vlastne ľahké a stále je. Významní Židia ďalej hrdo píšú a vydávajú články o ich nedôvere a odsúdení nežidov. Chvália sa židovskou morálnou, duchovnou a genetickou nadradenosťou. Dokonca aj priznania, že kontrolujú kľúčové pozície v médiách a vláde nežidovských národov možno nájsť v ich súčasnej literatúre.

Ktorýkoľvek čitateľ publikácií určených pre potrebu Židov nájde materiál, ktorý nie je o nič menej proti-nežidovský, než 1500 rokov staré talmudské spisy, ktoré som citoval. Zriedkakedy je síce taký ostrý ako starý materiál, ale základné témy sú nevyhnutne prítomné a niekedy z nich dokonca vyvierajú neskrývaná nenávisť.

Množstvo príkladov toho o čom hovorím je možné nájsť v najväčších židovských novinách mimo Izraela *The Jewish Press*¹⁴⁶, ktoré nastavujú tón židovských náboženských a kultúrnych postojov viac, než akékoľvek iné noviny. Jednou z ich popredných náboženských autorít je rabín Simcha Cohen, ktorý má v novinách vzdelávaciu rubriku zvanú "Halachic questions". Nie tak dávno rabín poučoval svojich čitateľov, že Talmud označuje nežidov za "zvieratá" (ako je to ukázané v talmudských spisoch od Gemara Kiddushina 68a a Metzia 114b).¹⁴⁷ V ďalšom odseku diskutuje o tom, ako židovská žena nie je označená za prostitútku ak má predmanželský sex so Židom, ale je šlapkou, ak má akýkoľvek sexuálny vzťah s nežidom, a to dokonca aj v prípade, keď je zaňho vydatá.

Manželstvo s nežidom nemôže byť nikdy vysvätené alebo odpustené, takýto vzťah klasifikuje ženu ako zona... spoločný žargón označuje termínom zona prostitútku....

Skutočne, predmanželský sex Židovky s Židom nerobí zo Židovky automaticky zonu... Židovka sa stáva prostitútkou alebo zonou z pohľadu Talmudu len vtedy, keď sa vydá za nežida, alebo má s ním akýkoľvek sexuálny vzťah.¹⁴⁸

Ďalšia veľká židovská publikácia *The Jewish Chronicle* v článku nazvanom "Niektoré opatrne a neopatrne vybrané slová", odhalila, že židovský termín pre nežidovskú ženu (v jazyku jidiš) je urážlivé slovo šiksa - čo znamená šlapka, z hebrejského základu sheiget (opovrhnutie). Zdôrazňuje tiež, že malé nežidovské dievča sa volá šikselke, znamenajúc "malé ženské opovrhnutie".¹⁴⁹ Ako by reagovali Židia, ak by kresťania pokojne volali židovské ženy a dievčatá "šlapky" a "malé šlapky"?

Okrem toho, nielen kresťania, ale aj ľudia iných náboženstiev a všetkých rás sú talmudskými učiteľmi ako napr. zakladateľom Habad - Lubavitch, rabínom Shneur Zalmanom považovaní za "odpad". Habad je silné hnutie vo vnútri Hasidimu.

Časopis *Nová Republika*, ktorý má prevažne židovský personál, obsahoval niekoľko odhaľujúcich priznaní vo vydaní z mája 1992:

...v habadskom novom mesiášskom univerzalizme je niekoľko silných irónií, v jeho úlohe k nežidom; a určite najmenej príjemná z nich sa týka habadovho inak neskrývaného a dokonca rasového opovrhovania goyimami.

Pokiaľ ide o goyimov... Zalmanov postoj /bol/: Duše nežidov sú úplne odlišného a podradného druhu. Sú absolútne zlé, bez akýchkoľvek vykúpiteľných kvalít. . . . takže zmienky o nežidoch v učení rabína Shneura Zalmana sú neustále nevďačné.

Ich (nežidovská) hojnosť materiálu je získaná z odpadu. Vlastne oni sami pochádzajú z odpadu, preto ich je viac ako Židov, tak, ako buriny je viac ako orechov...všetci Židia sú od narodenia dobrí a nežidia od narodenia zlí.

...Okrem toho, táto charakteristika nežidov ako bytostí dedičného zla, ako bytostí duchovne a biologicky podriadených Židom, nebola nijakým spôsobom zmenená v neskorších písnoch Habadu. (The New Republic)¹⁵⁰

Je pravdou, že všetci Židia sa nedržia týchto extrémnych názorov Habadu, ktorý je vnútornou súčasťou židovského ortodoxného náboženstva. Predstavte si však, že by existovalo hnutie vo vnútri katolíckej alebo metodistickej cirkvi, tvrdiace, že Židia alebo černosi sú odpad, ktorý predstavuje "totálne zlo" a nemá žiadne vykúpiteľné kvality. Nevznikol by hneď veľký búrlivý protest? Židia požiadali, aby katolícka cirkev vybrala zo svojich liturgii všetko, o čom sa Židia domnievali že bolo urážlivé a katolíci, tak ako aj ostatné kresťanské vyznania tak urobili. Napriek tomu nikto sa neodvážil trvať na tom, aby židovská viera zničila odkazy na nežidov ako "od narodenia zlých s podradnou dušou."

Ako som začal nazerať na tieto veci z novej perspektívy, videl som, že jadro judaizmu leží v záchrane židovského dedičstva a pokroku židovských záujmov. Pri preštudovaní si niektorých encyklopédií a biografických odkazov zozbieraných rabínskymi autoritami som našiel zoznam významných Židov, ktorí sa sami vyhlásili za ateistov a komunistov – ako je to spomínané v predchádzajúcej kapitole. Leon Trockij, jeden z hlavných ateistických páchatel'ov Ruskej revolúcie a Herbert Aptheker, "ateistický" hlavný teoretik komunistickej strany USA, sú hrdo uvádzaní v židovských zoznamoch ako napr. *Kto je Kto vo Svetovom Židovstve*¹⁵¹ a *Kto je Kto v Americkom Židovstve*.¹⁵²

Židovské náboženstvo, tak ako je zjednotené v Talmude sa menej zaujíma o život po smrti a viac o prežitie a moc židovských ľudí. Hnaní vierou, že Židia sú "vyvolený národ" je judaizmus držaný pokope chronickými recitálmi minulých prenasledovaní. Vo svete, ktorý odsudzuje rasizmus je judaizmus jedinou vierou na Zemi, chválenou za rozvíjanie genetickej výlučnosti, elitárstva, etnocentrizmu a šovinizmu. Moderný Izrael je jediný štát, ktorý je otvorene teokratický, nehanebne sa hlásiaci za národ, ktorého účelom je pokrok jedného náboženstva a jedinečných ľudí. Izrael definuje judaizmus ako štátne náboženstvo, s malým oddelením cirkvi od štátu vo svojich občianskych a náboženských zákonoch. Napriek svojmu náboženskému štátu sa väčšina Židov považuje za "svetských". Avšak aj nenáboženský Židia Izraela a Ameriky podporujú ortodoxne vedený štát Izrael a

početné organizácie vedené ortodoxnými Židmi po celom svete, ako zriadenia na záchranu ich kultúrneho a rasového dedičstva.

Väčšina z nás nikdy nevidela realitu židovského šovinizmu a moci, pretože sme nezorganizovali roztrúsené fakty do súvislého celku. Tak ako dieťa skladá obrázkovú mozaiku, väčšina z nás zatiaľ nespojila všetky časti, potrebné na zloženie obrázku. Médiá z nášho povedomia vymazávajú toľko častok, koľko sa len dá a ktokoľvek, komu sa podarí poskladať celý obraz je zahnaný späť konečnou morálnou zbraňou: obvinením z antisemitizmu.

Vzhľadom na mocný židovský vplyv v médiách a finančníctve tohto národa je ohromujúce, že sa im nejakí nežidia odvážia postaviť. Ak je človek obvinený z antisemitizmu, čelí neústupnému nepriateľovi, organizovanému po celom svete - nepriateľovi, ktorý urobí všetko, aby ho znevážil, zastránil, uväznil a zničil.

Po dokončení podrobného čítania Talmudu a moderných sionistických spisovateľov som si uvedomil, že Európania neboli jedinými historickými praktikmi rasovej a náboženskej neznášanlivosti. V skutočnosti v tom boli značne skúsení sami Židia. Akonáhle som uznal fakt, že židovský etnocentrizmus existuje, opäť som sa spýtal tú istú otázku, ktorú som si položil po objasnení pôvodu "Ruskej revolúcie": Prečo nám to bolo zakázané vedieť?

Žid má právo namietat' proti hanlivej kritike kresťanov. Prečo by som ja, ako kresťan, nemal byť rozčúlený nad hanlivou kritikou môjho dedičstva Židmi? Ak nenávistné pocity kresťanov voči Židom sú nesprávne, prečo niesu Židia práve tak trestuhodný za ich nenávistné pocity voči kresťanom? Majú médiá pravdu, keď nás chcú presvedčiť, že kresťania majú monopol na nenávisť, zatiaľ čo Židia na lásku? Ktoré náboženstvo, ak by sme ho mali súdiť podľa dôkazov v ich vlastných písomnostiach, je viac motivované nenávisťou?

Aj keď píšem tieto vyzývavé slová, neprechovávam k Židom žiadnu nenávisť. Existujú netolerantní Židia práve tak ako netolerantní nežidia. Je tiež pravdou, že je veľa Židov, ktorí rešpektujú naše kresťanské dedičstvo. Ak však títo nešovinistickí Židia nebudú ochotní tvrdo pracovať aby priniesli svojej viere a komunite rovnaký druh lásky a zmierenia, aké učil Kristus, cyklus nenávisti medzi Židmi a nežidmi sa neskončí. Ak nezmenšia svoj šovinizmus so zmierením a láskou, opakovane by si mohli vytrpieť hrozné krutosti minulosti.

Vláda, cirkev a médiá horlivo pracujú na zmiernení nežidovskej neznášanlivosti voči Židom. Tento cieľ môže byť dosiahnutý len cez rovnaké úsilie na zmenšenie židovského šovinizmu, nedôvery a hnevu voči nežidom. Ako to napísal izraelský aktivista za ľudské práva Israel Shahak: "Antisemitizmus a židovský šovinizmus môžu byť zdolané len súčasne."

Po prečítaní slov zakladateľa moderného sionizmu Theodora Herzla som si plne uvedomil, že existujú, ako to on vyjadril, sprostredkovatelia "cudzích" síl v našej civilizácii. Sú to ľudia, ktorí nezdieraajú našu kultúru, naše tradície, našu vieru, záujmy, alebo naše hodnoty.

Uvedomil som si, že ak chcem aby sa zachovalo dedičstvo a hodnoty našich ľudí, budem ich musieť brániť pred netolerantnou časťou židovskej komunity, ktorá sa snaží o nadvládu a nie zmierenie.

Keď som mal 16, nikdy by ma nenapadlo, že len za jednoduché poukázanie na mocné židovské prvky proti-nežidovstva by som si mohol vyslúžiť označenie antisemita. Dnes toto označenie neprijímam a stále verím, že nie je o nič viac antisemitské oponovať židovskému rasizmu ako je protitalianske oponovať mafii.

KAPITOLA 3

KREŠŤANSTVO A JUDAIZMUS

Odkedy si pamätám, vždy som bol veriacim kresťanom. Otec, oddaný kresťan, ma učil o spasení, ktoré ponúka Ježiš Kristus a o jeho učení spôsobu života. Vo svojej viere nebol nikdy dogmatický a počas rokov privádzal rodinu k rôznym kostolom bez obáv o hodnoty. V rôznom čase sme boli členmi presbyteriánskych, metodistických a katolíckych kongregácií. Jedinou vecou na ktorú bral otec ohľad bola kvalita duchovného a zhromaždenia.

Keď som bol na základnej škole, naša rodina sa pridala k Elysian First Methodist Church, kde otec učil v nedeľnej škole. Keď sme cestovali, nech sme boli v akomkoľvek meste, takmer vždy sme sa snažili navštíviť nedeľnú školu a kostol. Nové perspektívy, ktoré sme dostali od rôznych učiteľov a kazateľov týchto škôl, boli pre našu kresťanskú vieru ako adrenalínové injekcie.

Keď som mal 13, šiel som na školu Cliftona L. Ganusa, silne fundamentalistickú kresťanskú školu v New Orleanse. Zároveň sme sa s rodinou zúčastňovali bohoslužieb v kostole na Carrollton Avenue, ktorý mal so školou silné putá. Aj keď som bol ako dieťa pokrstený v presbyteriánskom kostole, moji noví učitelia a priatelia ma presvedčili, že Biblia učí, že vedomé rozhodnutie o spásu je potrebné pred krstom. Oddal som sa modlitbám a Kristovi v útočisku kostola a čoskoro som bol opäť pokrstený. Zanedlho po mojom krste tak urobil na moje naliehanie aj otec.

Moja skúsenosť obnoveného kresťana mala hlboký dopad nie len na moju kresťanskú vieru, ale aj svetskú, pretože sa zdalo, že všetko vidím v novom svetle. Keď je človek presvedčený o svojej vlastnej viere, nebojí sa stretov s opačnými názormi. Táto "záchrana" mi dala pocit bezpečia, ktorý ma viac otvoril odlišným myšlienkam. Ak má niekto pochybnosti o základných znakoch svojej viery, cíti sa ohrozený ak ich niekto vyzve. Pociť, že mám "pravdu o Bohu a svete" mi dal slobodu na preskúmanie nových myšlienok.

Vedel som, že Nový Zákon ponúka nový záväzok, ktorý zahŕňa spásu pre všetkých. Pár rokov po krste, keď som si znova prečítal Starý Zákon vo svetle väčšej znalosti Židov, som plne uznal jeho radikálny etnocentrizmus. Starý Zákon popisuje dejiny jednej národnosti, jedného národa: Izraelitov, ktorí boli vyhlásení za zvláštnych ľudí, "vyvolených ľudí". Boje na život a na smrť medzi Izraelitami a Kanáncami, Jakobitmi, Filištíncami, Amalakitmi, Asířčanmi, Egypťanmi a tuctami iných národov sú tam dôkladne zaznamenané. Ako som sa zmienil v kapitole o židovskom rasizme, bol som dosť prekvapený a zdrvený touto genocídou. Nachádzal som stále viac veršov Biblie (ako napr. Jozue 6:21¹⁵³ a 10:28-10:41¹⁵⁴), opisujúcich v detailoch masacre celých národov.

Židovské vojská páchali túto genocídu pod prísnyimi smernicami zavedenými Mojžišom v Deuteronómiu, kapitole 20. Povedal im, že v zemi vyhradenej pre Izrael majú Židia vyhladiť každého obyvateľa a ľudí okolitých národov, ak sa nevzdajú do otroctva Izraelu, musia byť zabití.

Ak pritiahneš k mestu, aby si ho dobyl, najprv mu ponúkneš mier. Ak prijme a otvorí brány, bude všetok ľud, ktorý v ňom je, zachovaný a bude tvojím poddaným a poplatníkom. Ale ak s tebou nebude chcieť uzavrieť zmluvu a začne s tebou bojovať, budeš ho obliehať. A keď ti ho Pán, tvoj Boh, vydá do rúk, pobiješ ostrím meča všetko, čo v ňom bude mužské. Len ženy, deti, dobytok a všetko, čo bude v meste, celú jeho korisť rozdeľ vojsku a užívaj z nepriateľskej koristi, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh.

Tak naložíš so všetkými mestami, ktoré budú vzdialené od teba a nie sú v počte tých, čo sa ti dostanú do vlastníctva. Iba z miest národov, ktoré ti dá Pán, tvoj Boh, nenecháš nikoho nažive, lež pobiješ ich ostrím meča: Hetejcov, Ferezejcov, Hevejcov a Jebzejcov, ako ti prikázal Pán, tvoj Boh....(Deuteronómium 20:10-17)¹⁵⁵

Znenie slov je neklamné. Ešte aj nevinné deti mali byť zabité, a to len preto, lebo pochádzali z národa nepriateľa. Prišlo mi jasné, že slová "miluj blížneho svojho" majú pokiaľ ide o Starý Zákon veľmi zvláštny význam.

Miluj blížneho svojho

Od mojich prvých dní v nedeľnej škole ma učili, že najväčšie božie učenie je "milovať blížneho svojho ako seba samého." (Levitikus 19:18)¹⁵⁶ Vyrastajúc na Desiatich prikázaniach, najznámejšej časti Starého zákona, som sa teraz čudoval, ako môže byť taká genocída Starého zákona pochopená vo svetle slov ako "nezabiješ", "nepokradneš", "nepožiašaš domu blížneho svojho." (Exodus 20:13, 15 a 17)¹⁵⁷

Rozhodol som sa vyhľadať state, ktoré pojednávajú o milovaní blížneho svojho ako seba samého. Našiel som ich v Levitovi 19:18, v revidovanom preklade Starého zákona z 19. storočia, ktorý patril mojej starej mame. Písalo sa tam:

Nemsti sa a neprechovávaj hnev voči príslušníkom svojho ľudu, ale miluj svojho blížneho ako seba samého! (Levitikus 19:18)¹⁵⁸

Nasleduje židovský preklad textu ich Biblie podľa hebrejských textov:

Nebudeš sa mstiť alebo nosiť nevraživosť voči svojim krajanom. Miluj svojho druhu ako seba samého. (Tanakh)¹⁵⁹

Verš jasne hovorí, že blízni sú "príslušníci vlastného ľudu" – inými slovami, blízny znamená Izraelita a nie iné národy. Najnovší židovský preklad verša používa slovo "krajania" namiesto "synovia tvojho vlastného ľudu".

Talmud vysvetľuje v Baba Kamma 113b¹⁶⁰, že termín "blízny" sa netýka nežidov. *Židovská Encyklopédia* jasne hovorí, "Tu je nežid vylúčený, pretože nie je blížnym..."¹⁶¹

Po rokoch som čítal článok od Dr. Johna Hartunga, v ktorom vysvetľuje, že zavrhnutie Desiatich prikázaní bolo jasne namierené na urážanie "blížneho", čo vylučovalo ne-izraelitov. Zdôraznil, že zvitky, z ktorých bolo preložených desať božích prikázaní nemali žiadne bodky, čiarky alebo veľké písmená na začiatku vety. Preto sa teda časť "nezabiješ" stáva súčasťou väčšieho celku. Mohlo by to byť:¹⁶²

Nezabiješ, nedopustíš sa cudzoložstva, nepokradneš, nepovedieš krivého svedectva proti blížnemu svojmu, nepožiašaš manželku blížneho svojho, ani jeho domu, poľa, sluhu alebo služky, jeho dobytok, osla, alebo čohokoľvek čo patrí blížnemu tvojmu.

Takže kto sú Izraeliti, ktorým bolo zakázané zabíjať? "Nezabiješ blížneho svojho...deti svojho národa, synov svojho národa, svojich *druhov Izraelitov*." S takejto úzkej definície "blížneho" sa teda masové zabíjanie a krádeže území iných národov dostali do súladu s Desiatimi prikázaniami.

Etnický rasizmus v Starom Zákone

Tieto riadky možno prekvapia mnohých kresťanov, ale Starý zákon podporuje aj otroctvo. A opäť je zjavné, že Izraeliti smú vždy brať do otroctva iné národy, ale je im zakázané zotročovať svoj vlastný druh.

Čo sa týka tvojich otrokov a otrokyní, tých môžete mať a kupujte mužov a ženy z národov čo sú okolo vás. Aj z detí prišielcov, čo u vás bývajú, môžete si kúpiť, aj z ich potomstva, ktoré od nich pochádza. Oni vám môžu patriť ako majetok a môžu ich zdediť aj vaše deti, aby boli ich majetkom. Môžete ich mať za stálych otrokov, ale nad svojím bratom, nad Izraelitom, nesmie nik z vás tvrdo panovať. (Levitikus 25:44-46)¹⁶³

Obsahuje aj neomylné pasáže, odsudzujúce zmiešané manželstvá".

A keď ich Pán, tvoj Boh, dá do tvojej moci a ty ich premôžeš, rozšíriš na nich kliatbu záhuby. Nesmieš s nimi uzavrieť zmluvu a nesmieš sa nad nimi zľutovať.

Ani manželstvo s nimi neuzavrieš: svoju dcéru nedáš za jeho syna a jeho dcéru nevezmeš svojmu synovi....(Deuteronomium 7:2-3)¹⁶⁴ Ja Pán, váš Boh, ktorý som si vás oddelil od iných národov (Levitikus 20:24)¹⁶⁵

Keď počuli ten zákon, oddelili od Izraela všetkých primiešancov. (Nehemiaš 13:3)¹⁶⁶

Biblia ďalej vraví Izraelitom, ktorí si zobrali neizraelitu, "a hnev Pána vzplanie proti vám." (Deuteronomium 7:4)¹⁶⁷

Starý zákon ďalej ostro kritizuje miešanie "svätého semena Izraela" s iným. Židovskí kňazi sa sťažujú, že "Izraelský ľud ani kňazi, ani leviti sa neoddelili od obyvateľov týchto krajín a ich ohavností..." (Ezdráš 9:1)¹⁶⁸ Nielen sebe, lež i svojim synom vzali za ženy z ich dcér a pomiešali sväté plemä s národmi tých krajín. (Ezdráš 9:2)¹⁶⁹ Ezdráš ďalej uvádza 107 mužov, ktorí sa vzdali svojich cudzích žien a detí ako súčasť ich poslušnosti Bohu.

Našiel som tiež, že genealógie boli používané ako dôkaz nepomiešanej krvnej línie. Rasovo nečisté genealógie boli používané na odmietnutie kňazstva niektorým, ktorí sa vrátili z babylonského zajatia. Genetické dedičstvo je v Starom Zákone prvoradé.

Židovské antikresťanstvo

Ako každý čitateľ Biblie vie, Nový Zákon kladie na etnické záležitosti oveľa menší dôraz ako Starý Zákon. Nový Zákon v podstate hovorí, že spasenie v Kristovi je možné pre každého. Tón v štýle "Miluj bližného svojho" v Novom Zákone je podstatný obrat od úslovia "oko za oko" v Starom Zákone. Ako som sa ďalej oboznamoval s úlohou organizovaného židovstva v komunizme, sionizme a liberalizme, všimol som si tiež ich silný odpor voči kresťanom.

Hollywood produkuje množstvo filmov, ktoré napádajú kresťanstvo a vydavateľstvá vytvárajú plodnú antikresťanskú literatúru. Napríklad v čase mojich štúdií som čítal značne propagovanú knihu *Passover Plot*, od židovského učenca menom Joseph Schonfield.¹⁷⁰ Tvrdí, že Ježiš nezomrel na kríži, ale bol omámený drogou svojimi nasledovateľmi, aby predstieral smrť a zmŕtvychvstanie. Židovské organizácie vedú boj za zakázanie kresťanských modlitieb v školách, zakázanie spomínania Krista na verejných miestach a dokonca zakázanie spievania vianočných kolied v našich školách.

Raz, keď som kritizoval židovské organizácie z konania takýchto činov v rozhlasovej reportáži, jeden poslucháč ma nazval nekresťanským za to, že som sa ich opovážil kritizovať. "Veď Židia sú Bohom vyvolení ľudia," dodal. Urobil som viac než dosť výskumu Biblie aby som vedel, že tento príbeh je len z polovice pravdivý. Pretože Nový zákon jasne vraví, že veriaci kresťania sa stali "dedičmi Božieho sľubu" a že Boh sa viac nepozeral na Židov ako v jeho zmluve.¹⁷¹

Keď som sa stal viac informovaný, objavil som, že množstvo Židov sa dôsledne snaží podkopať dominantné náboženstvo a súdržnosť akéhokoľvek národa ktorý obývajú, alebo kdekoľvek sa to hodí ich zámeru (ako agitovanie a vojenská podpora kresťanskej menšiny falangistov a následná občianska vojna v národe nepriateľa Izraela: Libanone).

Pozerajúc na dejinný postoj kresťanskej cirkvi voči judaizmu, zistil som, že v dvadsiatom storočí sa pozoruhodne zmenil. Bolo to obdobie, ktoré je tiež poznačené vzostupom židovskej ekonomickej, politickej a mediálnej moci. Kresťanská cirkev má dlhý záznam konfliktov so Židmi. Je to záznam, na ktorý sa židovskí spisovatelia pravidelne sťažujú. V raných dňoch kresťanstva bolo židovské prenasledovanie kresťanov, ako je to opísané vo Svätom písme (a taktiež v historických príbehoch), stále čerstvé v mysliach cirkevných vodcov. Bývalý farizej Pavol, bol jedným z tých krutých prenasledovateľov, až do svojho zázračného obratu na ceste do Damašku. Kresťanstvo sa napokon stalo vierou prevažne nežidov a organizované židovstvo jeho nezmieriteľným nepriateľom tvrdiacim, že Ježiš bol bastard a Panna Mária prostitútka a kresťania sa majú uvariť vo vriacich výkaloch. Na druhej strane, použivúc Nový Zákon, niektorí kresťania obviňovali Židov za ukrižovanie Ježiša a rozsiahle prenasledovanie kresťanov.

Mnohí kresťania si myslia, že jediné židovské náboženské knihy sú tie zo Starého zákona. Ako som to opísal v kapitole o židovskom rasizme, Talmud je zbierka hlavných kníh židovských komentárov. *Americký odkazový slovník* ho opisuje ako "...vytvárajúci základy náboženskej autority pre tradičný judaizmus".

V židovskom náboženstve sú tri hlavné vetvy: ortodoxná, konzervatívna a reformná. Ortodoxná je tradičným zdrojom judaizmu a je považovaná za jeho srdce. Veľmi podobná ortodoxnému judaizmu je konzervatívna vetva, ponúka však väčšiu voľnosť v dodržiavaní prísnych židovských zákonov.

Modernejšie reformné hnutie je oveľa menej viazané farizejskými tradíciami než predchádzajúce dve vetvy. *Encyclopedia Judaica* opisuje súčasný náboženský stav Izraela:

V štáte Izrael je veľmi málo reformných a konzervatívnych kongregácií. Ortodoxia je oficiálny náboženský smer Izraela s väčšinou rabínov patriacich do starej školy talmudských sudcov.¹⁷² ("Judaism." *Encyclopedia Judaica*, str. 396)

Smer na židovskom teologickom seminári (V New Yorku) bol dôrazný. . . voči viac ortodoxnému postoju, ktorý v ňom existoval v predchádzajúcich generáciách.¹⁷³ (Conservative Judaism, *Encyclopedia Judaica*, str. 906)

Universal Jewish Encyclopedia dáva zreteľne najavo, že Talmud a nie Tóra alebo Starý zákon je zvrchovanou autoritou pre judaizmus.

A tak je konečnou autoritou ortodoxie babylonský Talmud. Biblia sama sa zaraďuje na druhé miesto v skutočnosti, ak nie v teórii.¹⁷⁴ (*Universal Jewish Encyclopedia*, "Authority", str. 637)

Talmud jasne tvrdí, že judaizmus považuje Ježiša za "šarlatána", "čarodejníka", "zvodcu" a "podvodníka". Tvrdí tiež, že biblický príbeh ukrižovania je klamstvo, zastávajúc názor, že nie Rimania ale židovskí kňazi v skutočnosti ukrižovali Ježiša. Vraj ho uškrtili v jame hnoja a nenávideli ho tak veľmi, že ho popravili štyrmi rôznymi spôsobmi! Talmud ukazuje Ježiša Krista ako nemanželského syna prostitútky a navyše prehlasuje, že bol nežid. V niektorých prekvapujúcich pasážach sa dokonca pýši, že Ježiš Kristus bol vzkriesený zo smrti židovským kúzelníkom a potom potrestaný za svoje modlárstvo uvarením vo vriacom semene. Tu sú priame citáty, ktoré som si overil v Talmude, zaoberajúce sa Ježišom a kresťanmi:

- Balaam [Ježiš] zhrešil so svojím somárom (Sanhedrin 105 ab)¹⁷⁵
- Židovskí kňazi prebrali Balaama [Ježiša] zo smrti a potrestali ho vo vriacom semene (57a Gittin)¹⁷⁶
- Ona, ktorá bola potomkom princezien a guvernérov [Panna Mária] robila prostitútku tesárovi (Sanhedrin 106a)¹⁷⁷
- [Ježiša] zniesli do jamy s hnojom až po jeho ramená. Potom ho poviázali tvrdým plátňom, obtočeným okolo jeho krku a oba konce potiahli proti sebe, až kým nebol mŕtvy. (Sanhedrin 52b)¹⁷⁸ V Sanhedrin 106a sa tiež tvrdí, že ho popravili štyrmi rôznymi spôsobmi.¹⁷⁹
- Počuli ste, aký starý bol Balaam [Ježiš] ? ...mizerní a podvodnícki muži nemajú žiť ani polovicu svojho života a on mal 33 alebo 34 rokov (Sanhedrin 106)
- Tí, ktorí čítajú nekanonické knihy [Nový Zákon] nebudú zdieľať nič z nového sveta, ktorý príde (Sanhedrin 90a)
- Židia musia zničiť knihy [kresťanov] (Shabbath 116a)

Keď som sa s týmito talmudskými citátmi, uvádzanými v knihe *The Jewish Religion* od Elizabeth Dillingovej, stretol po prvý raz, povedal som si, že nemôžu byť presné, že musia byť falošné alebo vymyslené. Potom som si však tieto urážlivé citáty vyhľadal a potvrdil v *Soncine* (najpopulárnejšom anglickom preklade Talmudu v 20. storočí). Protikresťanským citátom sa dostalo aj v *Židovskej Encyklopédii* takého zastúpenia, že človek by mohol len sotva vážne spochybniť ich pravosť. *Židovská Encyklopédia* uvádza dokonca detaily o tom, ako anglické preklady používali kódové slová ako Amalakiti, Kuteáni, Egyptania, Pohania a iné na označenie nežidov vo všeobecnosti, používajúc tieto termíny na zakrytie faktu, ako zákerne hovorí Talmud o nežidoch. Jasne tiež priznáva, že slovo "Balaam" je označením pre Krista.

Ako mladý muž som reagoval na tento skrytý židovský rasizmus najprv s prekvapením, potom s hnevom. Ako môžu liberálni židovskí učitelia a magnáti médií odsudzovať tých, ktorí jednoducho odhalili židovskú netoleranciu, keď ich vlastné sväté písmo učí nenávisť a násiliu voči nám, nežidom.

Keď som začal verejne hovoriť o nenávisti, ktorá je v Talmude, bol som označený médiami a skupinami ako napr. Anti-Defamation League of B'nai B'rith (ADL) za nenávisťného, úzkoprsého antisemitu. ADL je multimilión dolárová, celosvetová organizácia, ktorej jediným cieľom je zhanobiť a očierniť tých, ktorí povedia pravdu o židovskom rasizme a nenávisti voči nežidom.

Veľmi som sa rozčúľil, nielen na nenávisť, ktorú som videl v tradičných židovských spisoch, ale aj na pokrytecké útoky židovských vodcov na tých, ktorí na túto nenávisť verejne poukázali. Počas rokov ma pravidelne napádali za jednoduché verejné citovanie Talmudu, keď som neurobil nič iné, len priamo čítal z ich svätých kníh. Za odhaľovanie ich nenávisti ma volali "nenávisťným". Nespravodlivé a pokrytecké útoky, ktorým som čelil, však len zvýšili moje odhodlanie postaviť sa, bez ohľadu na to, či budem sám alebo nie, za to, v čo som veril.

Neočakávane som odhalil, že existuje aj množstvo Židov, ktorí sa odvážili odhaliť pravdu o sionizme a židovskom rasizme. Prenasledovaná a ohováraná skupina, ktorá bola rovnako ako ja zdesená netolerantným a nenávisťným postojom judaizmu, ktorý povstal v židovskej komunite a sionistickom štáte. Boli medzi nimi Američania ako Alfred Lilienthal, Noam Chomsky, Norman Filkenstein a odvážny Žid v Izraeli, zosnulý Dr. Israel Shahak. Títo učenci sa odvážili postaviť proti židovskej neznášanlivosti.

Dr. Israel Shahak riskoval všetko, aby priniesol do judaizmu a sionistického štátu to, čo on volal "slušná ľudskosť". Profesor Shahak sa narodil vo Varšave v roku 1933 a bol oslobodený z nacistického koncentračného tábora v Bergen Belsen, takže je podľa židovskej terminológie holocaust survivor (ten, čo prežil holokaust). Emigroval do Izraela, slúžil v izraelskej armáde a stal sa uznávaným profesorom chémie. Dr. Shahak bol celoživotným aktivistom za ľudské práva, ktorý písal o mnohých aspektoch judaizmu, v hebrejčine aj angličtine. Z množstva kníh, ktoré napísal, je *Jewish History*, *Jewish Religion* (*Židovské Dejiny*, *Židovské Náboženstvo*) jeho najlepšia.¹⁸⁰ Gore Vidal napísal k jej súčasnému americkému vydaniu vynikajúci predslov. Nasleduje niekoľko citátov z tejto knihy, odhaľujúcich postoj židovského náboženstva voči kresťanstvu:

Judaizmus je naplnený veľmi hlbokou nenávisťou voči kresťanstvu, kombinovanou s ignoranciou voči nemu. Tento postoj sa zhoršil kresťanskými prenasledovaniami Židov, je však na nich z veľkej časti nezávislý. V skutočnosti sa datuje od čias, keď bolo kresťanstvo ešte slabé a prenasledované (nielen Židmi) a bol zastávaný Židmi, ktorí neboli nikdy kresťanmi prenasledovaní, alebo ktorým dokonca kresťania pomohli...

Podľa Talmudu bol Kristus popravený riadnym rabínskym súdom za modlárstvo, podnecovanie iných Židov k modlárstvu a pohrdanie rabínskou autoritou. Všetky klasické židovské zdroje, ktoré sa zmieňujú o jeho poprave sú šťastné, že za to nesú zodpovednosť; v spisoch Talmudu nie sú Rimania ani len spomenutí...

Samotné meno Ježiša bolo pre Židov symbolom všetkého, čo je odporné a táto populárna tradícia ďalej zotrúva. Evanjeliá sú rovnako nenávidené a nie je dovolené ich citovať (nieto ešte učiť) dokonca ani v moderných školách Izraela.¹⁸¹

Poukazuje na to, že veľké množstvo Izraelčanov tak moc nenávidí kresťanstvo, že bol podniknutý dlhotrvajúci zápas za odstránenie medzinárodného aritmetického znaku plus, pretože pripomínal kríž!

Pobožní Židia protestujú proti medzinárodnému znaku plus, pretože je to kríž a to môže podľa ich názoru ovplyvniť malé deti, aby prestúpili na kresťanstvo.

Ďalšie "vysvetlenie" je, že by bolo potom ťažké "učiť" ich, aby pluli na kríž, ak by si naň zvykli vo svojich aritmetických cvičeniach. Až do začiatku sedemdesiatych rokov sa v Izraeli používali dva rozličné druhy aritmetických kníh. Jedna pre svetské školy (oddelené od náboženstva), používajúca obrátený "T" znak.

Začiatkom "sedemdesiatych" rokov "zmenili" náboženský fanatici Stranu Práce na veľké nebezpečenstvo pre kríž v aritmetike a od toho času je vo všetkých hebrejských základných školách (a teraz aj mnohých vysokých školách) medzinárodný symbol plus zakázaný. (Z vyhlásenia Izraela Shahaka o židovskej nenávisti ku kresťanstvu) znova vytlačené rádiom Islam.

Profesor Shahak oznámil, že 23. marca 1980 sionisti verejne a slávnostne spálili stovky kníh Nového zákona v Jeruzaleme. Boli zničené pod patronátom Yad Le'achim, židovskej náboženskej organizácie, dotovanej izraelským ministerstvom náboženstiev.¹⁸² Je to rovnaká vláda, o ktorej niektorí kresťanskí kňazi povedali, že by sme ju mali podporiť americkými daňami. Medzi ďalšími prekvapujúcimi obvineniami Dr. Shahak napísal:

Židovské deti sú skutočne učené pasážam, ako napr. tej, ktorá káže každému Židovi, kedykoľvek ide okolo cintorína, vysloviť požehnanie, ak je cintorín židovský, alebo prekliat' matky mŕtvych ak je nežidovský.... stalo sa zvykom pl'uvat' (zvyčajne trikrát) pri pohľade na kostol alebo kríž...¹⁸³

Dr. Shahak citoval veľmi populárnu, v Izraeli vydanú *Talmudskú Encyklopédiu*, ktorá diskutuje o vzťahu medzi Židom a gojom. ("Goy" znamená ktorýkoľvek nežid)

Ak má Žid koitus (sex. Styk) s nežidovskou ženou, či už je trojročné dieťa alebo dospelá, vydatá alebo slobodná a čo i len deväť rokov a jeden deň stará - keďže mal s ňou úmyselný koitus, musí byť zabitá ako je to zo zverom, pretože kvôli nej sa Žid dostal do problémov.¹⁸⁴ (*Talmudská Encyklopédia*)¹⁸⁵

O týchto nenávisťných talmudských zákonoch som vedel dlho predtým, než som čítal Shahakovu poslednú knihu, napriek tomu ma vždy znovu ohromia, keď si ich prečítam. Ich príšerné dôsledky ma stále šokujú. Ak Žid znásilní mladé kresťanské alebo moslimské dievča, *malé dievča musí byť zabité*, pretože ono dostalo Žida do problémov! Ako má človek vôbec reagovať na takúto mravnú spustlosť, takéto zlo? Profesor Shahak pokračuje, stranu za stranou, uvádzajúc početné príklady nenávisťných judaistických zákonov proti kresťanom. Odhaľuje zákony, ktoré dovoľujú Židom podvádzať, kraďnúť, lúpiť, zabíjať, znásilňovať, klamať a dokonca zotročovať nežidov.

Väčšina jeho knihy ukazuje, že judaizmus v Izraeli, sa namiesto zmierňovania týchto protinežidovských zákonov, v skutočnosti stáva každým dňom otvorenejšie nenávisťným voči nežidom. Dr. Shahak potvrdzuje, že za účelom zakrytia svojich názorov pred kresťanmi v Európe, boli mnohé protikresťanské pasáže Talmudu a bežné modlitby židovskými autoritami zamaskované kódovými slovami (ako napr. Cuthean pre nežida, alebo Balaam pre Ježiša). Zoznamy *Talmudic Omissions* (toho, čo bolo v Talmude vynechané) kolovali za účelom plne objasniť kódové slová v zlomyseľne proti-nežidovských pasážach.

Dnes sú však tieto pasáže znovu zavedené a publikované vo svojej pôvodnej forme (bez kódových slov) pre izraelské deti.¹⁸⁶

Od prvých dní kresťanstva vydávali katolícki pápeži dekréty odsudzujúce Židov za ich úžerníctvo, obchod s prostitúciou a iné formy obchodu s otrokmi; a ich protikresťanské učenia a aktivity. Protestanti boli rovnako nahlas protižidovskí. Zakladateľ protestantizmu, Martin Luther, čítal knihy Talmudu a nazval Židov "agentami diabla".¹⁸⁷

Majú Židia v súčasnosti zmluvu s Bohom?

Prevládajúci kresťanský názor od prvého storočia až do 60-tych rokov dvadsiateho storočia bol, že Židia mali kedysi s Bohom zvláštny vzťah, zmluvu. Táto zmluva však bola prísne *podmienená*. V Deuteronómiu 7:6-12 Boh uvádza zmluvu jasnými výrazmi:

Ved' ty si svätý ľud Pána, svojho Boha; teba si vyvolil Pán, tvoj Boh, za svoj vlastný ľud zo všetkých národov, čo sú na zemi. Nie preto, žeby ste boli početnejší ako ostatné národy, prilipol k vám Pán a vyvolil si vás, ved' ste najmenší zo všetkých národov. Ale preto, že vás mal rád a že chcel zachovať prísahu, ktorú urobil vašim otcom, Pán vás vyviedol mocnou rukou a vyslobodil z domu otroctva, z ruky faraóna, egyptského kráľa. A ty spoznáš, že Pán, tvoj Boh, je Boh mocný a verný, ktorý zachováva svoju zmluvu a svoju láskavosť na tisíc pokolení k tým, čo ho milujú a zachovávajú jeho prikázania. Tým však, čo ho nenávidia, odpláca priamo a vyhubí ich; neodkladá s tým, kto ho nenávidí, ale odpláca priamo. Preto zachovávajú príkazy, zákony a ustanovenia, ktoré ti ja dnes prikazujem plniť.

Ked' budeš počúvať tieto ustanovenia a keď ich budeš zachovávať a plniť, Pán, tvoj Boh, ti zachová zmluvu a láskavosť, ktorú odprisahal tvojim otcom. (Deuteronomium 7:6-12)¹⁸⁸

Až do nedávna väčšina kresťanov verila, že Židia porušili zmluvu, keď ukrižovali Krista a neskôr ho aj s jeho apoštolmi zavrhl. Ježiš urobil spásu dostupnú pre Židov, rovnako ako pre každého iného, ale už viac neexistoval žiadny zvláštny vzťah pre ľudí, ktorí odmietli Boha a jeho syna. Nová zmluva bola založená medzi Bohom a všetkými, ktorí prijali Kristovu spásu. Katolícky katechizmus a väčšina protestantských cirkví trvali na tomto stanovisku až do nedávnych čias. Tu sú niektoré z písiem, na ktorých bolo toto stanovisko založené. Nasledujúce pasáže sa mi zdajú byť obzvlášť zaujímavé.

Radšej by som bol ja zvrhnutý od Krista namiesto svojich bratov, mojich príbuzných podľa krvi. . .

Ale nie že by bolo zlyhalo Božie slovo. Ved' nie všetci, čo sú z Izraela, sú Izrael.

To znamená, že nie telesné deti sú Božími deťmi, ale deti prisľúbenia sa považujú za potomstvo.

A ako aj u Ozeáša hovorí: "Tých, ktorí neboli môj ľud, nazvem Mojím ľudom.

. . . A na mieste, kde sa im hovorilo, "Vy nie ste môj ľud", tam sa budú volať "synovia živého Boha"...

Izrael sa však usiloval o zákon spravodlivosti, a k zákonu nedospel. Prečo? Preto, že nevychádzal z viery, ale zo skutkov. (List Rimanom 9:3, 6-8, 25-26)¹⁸⁹

List Hebrejom v Novom zákone vraví úplne jasne, že Boh ukončil starú zmluvu a novú vytvoril prostredníctvom Krista pre tých, ktorí ho prijmu ako Pána:

Teraz však dostal o toľko vznešenejšiu službu, o koľko je lepšia zmluva, ktorej je prostredníkom, lebo sa zakladá na lepších prisľúbeniach. Ved' keby tá prvá bola bývala bez chyby, nebolo by sa hľadálo miesto pre druhú.

Nie takú zmluvu akú som uzavrel s ich otcami v ten deň, keď som ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny. Lebo oni nezotrvali v mojej zmluve a ja som ich opustil, hovorí Pán... (List Hebrejom 8:6-7, 9)¹⁹⁰

Preto vám hovorím: Vám sa božie kráľovstvo vezme a dá sa národu, ktorý bude prinášať úrodu.

A keď kňazi a farizeji počuli tieto jeho podobenstvá, pochopili, že hovorí o nich. (Matúš 21:43-45)¹⁹¹

Ako som čítal tieto pasáže, pomyslel som si, *Ako môžu judeo-kresťanskí kazatelia ignorovať tieto jasné písma?* "už nenasledovali viac moju zmluvu, a ja som ich opustil, povedal Pán."

Z pohľadu Nového Zákona môžeme zastávať názor, že farizeji ukrižovali Ježiša, pretože vyzval židovskú silu a ich praktiky. Rodokmeň dnešného judaizmu pochádza priamo od farizejov. Len pár dní pred ukrižovaním Kristus prevrátením peňažných stolov v chráme vznietil ich hnev. Bojoval s nimi po celý svoj život a prehlásil jedno z najprekliatejších vyhlásení, aké kedy kto proti nim vyslovil, volajúc ich otcami ľží:

Ježiš im odvetil: Keby bol vašim otcom Boh, milovali by ste ma, lebo ja som z Boha vyšiel a od neho prichádzam. Neprišiel som sám od seba, ale on ma poslal. Prečo nechápete moju reč? Preto, že nemôžete počuť moje slovo. Vaším otcom je diabol a vy chcete plniť túžby svojho otca. On bol vrah od počiatku a nezotrval v pravde, lebo v ňom pravdy niet. Keď luhá, hovorí zo seba, lebo je luhár a otec ľži.

. . . Židia mu odpovedali: Nehovoríme dobre, že si Samaritán a posadnutý zlým duchom? (Ján 8:42-48)¹⁹² Keď Ježiš uvidel prichádzať Natanaela, povedal o ňom: "Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet ľsti". (Ján 1:47)¹⁹³

Evanjelia opakovane varovali pred protikresťanskou a mizantropickou povahou mnohých Židov. Niektoré príklady:

...lebo aj vy ste si od svojich súkmeňovcov vytrpeli to isté, čo oni od Židov. Oni zabili Pána

Ježiša aj prorokov a nás prenasledovali. Bohu sa nepáčia, všetkým ľuďom odporujú... Ale už sa im až na pokraj priblížil Boží hnev. (Prvý list Solúnčanom 2:14-16)¹⁹⁴

Toto svedectvo je pravdivé. Preto ich tvrdo karhaj, aby boli zdraví vo viere a nedbali na židovské bájky a príkazy ľudí, ktorí sa odvracajú od pravdy. (List Titovi 1:13-14)¹⁹⁵

Zdá sa, že zjudaizovaní kresťania nikdy necitujú tieto silné pasáže. Za jednoduché citovanie slov Ježiša alebo apoštolov, si človek vyslúži nálepku antisemita. Ani sa neodvážim pomyslieť na to, čo by sa stalo s človekom, ktorý by šiel do synagógy a bičom odtiaľ vyhnal Židov. Niet divu, že mnohí Židia tak zanietené nenávidia Ježiša Krista. Ironicky, ktokoľvek, kto sa odváži sťažovať sa na nenávisť proti-kresťanske židovské postoje, je okamžite nazvaný „nekresťanom“. Uvažoval som nad tým, že podľa definície médií je dokonca Ježiš Kristus proti-kresťan!

Krátko po útokoch na Svetové Obchodné Centrum v New Yorku z 11. Septembra 2001, sa vplyvní Židia ponáhľali podporiť nové obmedzenia slobody prejavu a dokonca aj náboženskej a myšlienkovkej slobody. Vo Veľkej Británii sa pripravuje nový zákon, ktorý urobí urážlivé poznámky o náboženstve trestné až do výšky sedem rokov.

Pod titulkami „Zákon o náboženskej nenávisti zostáva v platnosti,“ hovorí článok BBC z 26. Novembra 2001, „Niektorí poslanci za Labouristov s moslimskými komunitami vo svojich volebných obvodoch, vrátane bývalého ministra Geralda Kaufmana boli medzi tými, ktorí podporovali poslednú časť návrhu zákona, aby vyvolali polemiku. Hovoriac, ako pocítil antisemitizmus ako Žid vo funkcii, Kaufman povedal, že kroky proti náboženskej nenávisti mali byť podniknuté už dávno.“¹⁹⁶

Výbor židovských poslancov v Británii silne podporoval tento návrh zákona, aby zastavil náboženskú kritiku a uväznil ich oponentov.¹⁹⁷ Môžete si byť istí, že zákon nebude namierený na tých, ktorí hanobia kresťanstvo, ale len na tých, ktorí odhaľujú neznášanlivosť judaizmu. V moderných časoch takmer každý verí, že inkvizičné praktiky uväzňovania ľudí za znevažovanie náboženstva, boli pre slobodu jednou z najmenejších období v dejinách sveta. To je však presne ten istý druh útaku, ktorého sa tento nový Britský zákon dožaduje. Podľa tohto zákona by mohol byť zakázaný dokonca aj Nový Zákon, pre jeho proti-židovské postoje, práve tak, ako tomu bolo v raných dňoch židovského bolševizmu a ako je to v mnohých izraelských inštitúciách. Podľa tohto zákona môže byť osoba uväznená až do výšky sedem rokov za jednoduché citovanie Nového Zákona na tému židovská otázka! Tento drakonický zákon samozrejme umožňuje, aby mohol byť každý, kto vyjadrí negatívny názor na akékoľvek náboženstvo uväznený podľa chvíľkového rozmaru vládnych súdov. Je to pravdepodobne najrozsiahlejší a najnebezpečnejší krok späť od slobody prejavu za posledné stovky rokov !

S odstupom storočí od ukrižovania sa antagonizmus medzi kresťanmi a Židmi stával ešte viac nepriateľský. V Ríme sa prvé veľké prenasledovanie kresťanov udialo za cisára Nera. Raná cirkev opatrne zaznamenala, že toto prenasledovanie vzišlo z ustavičného nabádania Nerovej židovskej milienky menom Poppaea Sabina. Dokonca aj židovské dejiny zaznamenávajú tajnú dohodu Židov s moslimskými Maurami, počas ich tyranskej okupácie kresťanského Španielska. V moderných časoch hrali židovskí komunisti hlavnú úlohu v najväčších vraždách a tyranii kresťanov v dejinách - tyranii, ktorá sa odohrala pod komunistickými režimami Sovietskeho Zväzu a Východnej Európy. Ako som spomenul v predchádzajúcej kapitole, Alexander Solženicyn odhalil, že Židia riadili gulagy v Rusku, v ktorých zavraždili mnoho miliónov oddaných kresťanov.¹⁹⁸

Vďaka takému dôkazu, ktorý som objavil v čase svojho výskumu, som plne porozumel jednému z najmrazivejších veršov Nového zákona, ktorý sa vo Svätom písme pravidelne opakuje:

Ale nik o ňom nehovoril verejne zo strachu pred Židmi. (Ján 7:13)¹⁹⁹

V modernej Amerike stoja Židia v čele úsilia na odstránenie kresťanstva. Čo je dôležitejšie, Židia dominujú značne protikresťanským masmédiám. Vydávanie a distribúcia kníh, hlavné noviny, časopisy, filmy a televízia sú impériom, v ktorom sú Židia príliš zastúpení a tých niekoľko kresťanov sa naučilo hovoriť to, čo musia, aby prežili a prosperovali. Starovekí odporcovia Krista sú schopní pomocou ich všadeprítomnej mediálnej sily presvedčiť milióny kresťanov, že Židia sú stále Bohom vyvolený národ a Boh má s nimi naďalej exkluzívnu zmluvu. Kresťanom je nahovárané, že odporovať Židovským proti-kresťanským krokom znamená odporovať vôli samotného Boha. Napriek tomu Boh jasne hovorí v Liste Hebrejom 8:9: *"nie takú zmluvu, akú som uzavrel s ich otcami v ten deň, keď som*

ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny. Lebo oni nezotrvali v mojej zmluve a ja som ich opustil, hovorí Pán."²⁰⁰

Niektorí kňazi tvrdia, že podľa proroctiev sa židovský národ napokon vráti ku Kristovi, a preto by sme mali podporovať Izrael bez ohľadu na to, koľko strašných protikresťanských činov pácha. To sa rovná tvrdeniu, že by sme mali dať kľúče od našich kostolov podpaľačom snažiacim sa ich vypáliť, pretože jedného dňa sa možno ku Kristovi vrátia. Ponuka božej spásy je pre každého, to však neznamená, že by sme sa nemali postaviť silám zla, alebo že by sme mali finančne a vojensky podporovať najväčších nepriateľov Krista. Verím, že máme morálny záväzok brániť našu vieru proti tým, ktorí napádajú Krista a brániť ostatných kresťanov, ktorí sú prenasledovaní Kristovými nepriateľmi.

Napriek tomu, že mnohé vedúce smery moderného kresťanstva nám opakovane hovoria akí výnimoční a úžasní sú Židia, Nový Zákon sa im nebojí postaviť. Existujú celosvetové snahy Židov zmeniť znenie Nového Zákona. Rôzne Pašiové Hry po celom svete sú upravované tak, že priamo zo svätého písma sa odstraňuje to, čo Židia považujú za urážlivé.

“Židia“ - to je termín, ktorý sa v Novom zákone objavuje 195 krát... ale na rozdiel od miliónov tých, ktorí si to nevšímajú - alebo ktorí trpeli kvôli obrazu “Židov“ v Novom Zákone, Irvin J. Borowsky vedie kampaň za to, aby sa z Biblie odstránili temné opisy jeho národa. Borowsky, vydavateľ časopisu na dôchodku a zakladateľ Liberty Museum vo Philadelphii, už 19 rokov nalieha na vydavateľov Biblie, aby našli iný spôsob preloženia gréckeho slova hoi loudaioi - doslovne "Židia". Nový Zákon bol napísaný v gréčtine. Hoi loudaioi sa v Jánovi a Skutkoch apoštolov objavuje 151 krát, často s odkazom na nepriateľov Krista.²⁰¹

Je dôležité objasniť, že aj keď si myslím, že musíme brániť našu vieru a dedičstvo, nemusíme byť nenávistní alebo zlomyseľní. Nemali by sme nenávidieť, musíme sa však rozhodne postaviť proti ich snahám zničiť náš spôsob života, našu kresťanskú vieru, slobodu a samotné prežitie nášho národa. Vo svojom živote som sa snažil pristupovať ku každému jednotlivcovi nezaujatý. Nie je dôvod, aby sme zaobchádzali s jednotlivými Židmi bez rešpektu alebo s nenávisťou. Ak sa však snažia zničiť naše dedičstvo, máme právo - vlastne musíme - sa im postaviť.

Televízni evanjelisti si dávajú veľký pozor na to, čo povedia o “vyvolenom národe“, pretože vedia, že môžu byť vyhodení z vysielania kedykoľvek sa tak židovskí majitelia rozhodnú. Dobré sa pamätám na jeden z programov Jimmyho Swaggarta, dlho pred jeho sexuálnym škandálom. Fňukal a plakal, že nám musí povedať, že Pentekostalci (členovia kresťanských cirkví prísne sa riadiacich podľa literárnej podstaty Biblie) nenasledujú slovo božie, a ani Katolíci, Presbyteriáni, či Metodisti. Jimmy bol opatrný, aby nespomenul jednu extrémne silnú náboženskú skupinu, ktorá sa otvorene stavia proti Ježišovi Kristovi. Swaggart možno kritizovaním Katolíkov a Metodistov čosi stratil, ale vedel, že by bol riskoval oveľa viac (vlastne všetko) ak by sa odvážil vysloviť čo i len najmenšiu kritiku Židov.

S poznaním všadeprítomnej židovskej moci som sa tiež dozvedel, že Židia sa snažia podkopať náboženské základy každého národa, v ktorom žijú. Korán napríklad detailne opisuje odveké židovské machinácie proti moslimom a kresťanom.

Islam a Kresťanstvo: Podobné názory na Židov

O niekoľko rokov neskôr som bol, po prečítaní moslimskej svätej knihy, Koránu, zaujatý jej vreľým názorom na Krista a jej pohľadom na Židov, ktorý sa odráža v Novom Zákone.

Napríklad, hoci Korán považuje Krista skôr za veľkého proroka než spasiteľa, hovorí, že Mária bola cnostná žena a Boh bol otcom jej syna Ježiša. Hovorí tiež, že Boh vzkriesil Ježiša. Korán, rovnako ako Nový Zákon, poukazuje na to, že Židia mali s Bohom zmluvu, ktorú však porušili a že Boh potom ponúkol novú zmluvu všetkým veriacim. Odsudzuje tvrdenie Talmudu, že Mária bola šľapka a spochybňuje pýchu Talmudu, že Židia sami zabili Ježiša Krista a nie rímania na ich príkaz.

Tie z detí Izraela, ktoré odpadli, boli prekliate jazykom Dávidovým a Ježišom, synom Márie. To preto, že sa búrili a hrešili. Zlo je pre ne skutočne to, čo zosielať pred samých seba (s následkom), že je na nich Alahov hnev a budú znášať muky. 5:77-80 (Súra 5 je Al-Ma'idah)

Najsilnejších nepriateľov voči veriacim nájdeš medzi Židmi a pohanmi, a nablížší v láske k veriacim sú tí, ktorí hovoria "my sme kresťania". Pretože medzi nimi sú muži oddaní učeniu a muži, ktorí odmietli svet, a nie sú arogantní. (Súra Al-Ma'idah: 5-82)

(Židia) si privodili božskú nevôľu, tým, že porušili zmluvu...A veria iba máločomu. Odmietli vieru a voči Márii vyslovili závažné falošné obvinenie... Povedali (chváliac sa): "Zabili sme Ježiša Krista, syna Márie, Alahovho posla - ale nezabili ho, ani ho neukrižovali. Ale spôsobené bolo, že sa im to tak zdalo...a tí, ktorí sa v tomto líšia, sú plní pochybností.

Nie, Allah ho vzkriesil k sebe; a Allah je vyvýšený v moci.

A niet iného z ľudu knihy, okrem toho, ktorý v neho pred smrťou verí, a v Deň Súdu bude svedčiť proti nim (Súra 4 AlNisa 153-159).

Židia hovoria: "Alahova ruka je zviazaná.... (Alah hovorí) Nie, obe Jeho ruky sú naširoko rozpriahnuté... Svoju štedrosť rozdáva podľa svojej vôle. Skutočne,... nepriateľstvo a nenávisť medzi nimi až do Dňa Vzkriesenia. Vždy, keď vznietili oheň vojny, Alah ho hasil, a oni sa (vždy) snažia pôsobiť na zemi škodu (5-64)

Keď som si preskúmal židovské dejiny, uvedomil som si skutočnosť, že dnešní Židia zdieľajú len málo z dedičstva Starého Zákona s pôvodnými izraelitami. Pri čítaní *Židovskej encyklopédie* som sa dozvedel, že Židia sa sami radia do dvoch hlavných skupín: aškenázskej a sefardskej. Sefardskí, ktorí migrovali z Palestíny do Stredozemných národov sú vraj príbuzní pôvodných kmeňov Izraela, kým aškenázskí sa po prvý raz objavili v oblasti juhozápadnej Ázie zvanej chazarská ríša a prenikli do Ruska a Východnej Európy.

Židovská Encyklopédia obsahuje dlhý článok o chazaroch a priznáva, že chazarské kráľovstvo prestúpilo na judaizmus okolo roku 740 po Kr. Arthur Koestler, významný židovský autor v dôkladne zdokumentovanej knihe *Thirteen tribe (Trinásty Kmeň)*²⁰² presvedčivo argumentuje, že chazari sa stali aškenázskou vetvou židovstva, ktorá tvorí značnú väčšinu moderného židovského národa. Tomuto historickému prieskumu je samozrejme venovaná len veľmi malá pozornosť, pretože ak by bolo možné ukázať, že veľa Židov nemá žiadne priame spojenie s Abrahamom, ich ospravedlnenie "starovekej vlasti" pre štát Izrael by potom bolo úplne podkopané. (*Barnes Review: The Khazars, Non-Semitic Jews*)²⁰³

Navyše, veľa pôvodných izraelských kmeňov padlo do babylonského zajatia a Židia boli menšinami v každom národe sveta, v ktorom sídlili. Napriek ich etnocentrizmu a talmudským nariadeniam stavajúcim sa proti miešaným manželstvám, Židia bezpochyby do určitej miery uzatvárali manželstvá s ľuďmi hosťujúcich národov. Dokonca aj pri iba malom medzirasovom miešaní v priebehu 3000 rokov, Židia pravdepodobne zmenili niečo zo svojho pôvodného genetického dedičstva. Avšak, ako pomaly absorbovali gény iných národností, križenie v ich vlastných menšinových komunitách určite viedlo k veľkej genetickej podobnosti medzi nimi. Výlučne židovské choroby ako tay-sachs odhaľujú spojené genetické dedičstvo Židov bez ohľadu na to, kde na svete žijú.²⁰⁴

Na škole som sa stretol s vierou Kresťanskej Identity, ktorá zastáva názor, že pôvodné izraelitské kmene sa stali rozličnými národnosťami Európy. Táto kresťanská odnož tvrdí, že s príchodom Krista, sa z tých pôvodných Izraelitov, ktorí si uchovávali svoje dedičstvo, stali kresťania a tí, ktorí sa zmiešali s inými národmi (ako napr. Babylončanmi a potom neskôr chazarmi) a nasledovali Talmud sa stali tými, ktorých teraz označujeme ako Židia. Preskúmal som tieto tvrdenia, zachoval som si však svoj tradičnejší kresťanský postoj voči Židom. Počas rokov sa mnohí členovia Kresťanskej Identity stali mojimi priateľmi a urobili na mňa dojem svojou oddanosťou Ježišovi Kristovi v boji proti židovského rasizmu. Považujem ich vďačne za kresťanských druhov, s ktorými zdieľam množstvo názorov a s ktorými v niektorých veciach nesúhlasím. Som vďačný, že sú spojení so všetkými tými, ktorí sú oddaní boju za oslobodenie sa od židovskému rasizmu.

Porozumel som, že nejdem proti Božiemu slovu, keď chcem spoznať a chrániť dedičstvo svojich vlastných ľudí, národa a vlastne všetkých rás, ktoré stvoril. Dokonca len plníť zákony jeho výtvoru. Napokon som si aj uvedomil, že podľa Biblie vytvoril príchod Krista Novú Zmluvu; a že bohom vyvolení ľudia sú už teraz tí, ktorí prijali jeho a jeho otca. Vedel som, že mám právo brániť svoje kresťanské dedičstvo pred silami snažiacimi sa o jeho zánik. Tak ako vtedy, stále verím v slobodu

prejavu a slobodu vierovyznania. Židia majú výlučné právo veriť v čokoľvek si len želajú a byť aktívne proti-kresťanskí a proti-nežidovskí. Sionisti majú všetky práva dožadovať sa svojej vlastnej politickej nadvlády. Ale my máme rozhodne právo postaviť sa im, brániť sa pred ich mocou, zachovávať naše dedičstvo proti ich útokom a vybojovať si našu drahú slobodu spod ich nadvlády.

Aj keď som kresťan a osoba Európskeho dedičstva, trápi ma to, že konečné víťazstvo židovského rasizmu by znamenalo skazu všetkých dedičstiev, národností a náboženstiev okrem ich vlastných. Keďže židovskí rasisti sú jednotní vo svojich snahách proti nám, tak aj napriek očividným rozdielom v našich kultúrach a vierach, musíme byť jednotní aspoň v našom úsilí poraziť sily ich Nového Svetového Poriadku.

ŽIDIA, KOMUNIZMUS A OBČIANSKE PRÁVA

Excentrická žena v kancelárii Občianskeho združenia, ktorá ostro kritizovala Židov a komunizmus, mala v niektorých svojich faktoch očividne jasno. A tieto fakty boli neodvratiteľné: komunizmus a sionizmus sa zrodili v rovnakej židovskej duši, zosobnenej Mosesom Hessom.²⁰⁵

Pomaly som si začal uvedomovať dvojité morálku prenikajúcu židovsko-nežidovskými vzťahmi. Židia praktizujú jednu morálku pre seba a inú hlásajú nežidovskému svetu. Ich vlastná morálka rasovej pýchy učí solidarite, tradíciám a presadzovaniu vlastných záujmov. Pre ich pomyselných súperov však hlásajú rozmanitosť a liberalizmus. Ak takáto dvojitá morálka neexistuje, ako je možné, že Židmi ovládané americké médiá:

- **Podporujú štát Izrael, ktorý presadzuje judaizmus vo svojich školách, zatiaľ čo sa stavajú proti spievaniu vianočných kolied v amerických školách?**
- **Podporujú štát Izrael, ktorý má prísne oddelené školy, komunity a zariadenia pre Židov a Arabov - zatiaľ čo odsudzujú oddelené školy a bývanie v Amerike a Južnej Afrike?**
- **Podporujú štát Izrael s jeho obmedzujúcimi imigračnými zákonmi typu "len pre Židov", zatiaľ čo podvracajú americké pokusy o zníženie ilegálnej imigrácie?**
- **Podporujú štát Izrael, ktorý dovoľuje každému židovskému občanovi nosiť zbraň, ak si tak želá, zatiaľ čo obhajujú prísnu kontrolu zbraní pre amerických občanov?**
- **Podporujú štát Izrael, ktorý otvorene priznáva svoju úlohu na ochranu židovských ľudí a dedičstva, zatiaľ čo odsudzujú Európanov, ktorí sa odvážia podporovať ochranu Západného dedičstva a kultúry v Amerike?**
- **Vždy vykresľujú historické vzťahy medzi Židmi a nežidmi portrétovaním nežidov ako zlých a Židov ako nevinné obete, kým nežidov odsudzujú za samotné bránenie sa takýmto etnickým ohováraniam?**

Morálne pokrytectvo sa stalo zrejším. Mocní Židia obhajujú jednu morálku rasovej pýchy pre Židov a protikladnú agendu pre nežidov. Ak sú ich pravidlá solidarity morálne dobré pre nich, prečo by teda neboli rovnako dobré aj pre nás? Prečo dvojitý štandard? Ak sú podľa ich vlastných vyhlásení "bieli rasisti" morálne odsúdeniahodní, prečo nie sú odsúdeniahodní aj židovskí rasisti?

Kým Herzl a iní sionisti horúčkovo zháňali celosvetovú židovskú podporu na založenie výlučne židovského štátu, židovskí aktivisti boli zaneprázdnení snahou o vylúčenie kresťanského prvku z americkej kultúry a dokonca odstránenie vianočných kolied z našich škôl. Kým vytrubujú svoje presvedčenie, že sú "vyvolení" nad všetkými ostatnými a oslavujú jedinečný ľud definovaný dedičstvom od Abraháma až po súčasnosť – Európskym Američanom nahovávajú, že rasové povedomie je vyslovené zlo. Kým si zriaďovali židovský štát, kde je občianstvo založené takmer výlučne na dedičnosti "židovských ľudí", židovskí antropológovia propagovali myšlienku, že Európska rasa neexistuje. Palestínčania sú vraj zlí, za prostú túžbu mať vlastný národ, vedený ich vlastnými ľuďmi, napriek tomu, že toto je základným princípom samotného Izraela. Hoci Židia oddane podporujú svoj výlučne Židmi vedený štát Izrael, neúnavne pracujú na podkopení bielej kontroly a charakteru Ameriky, pomocou masívnej neeurópskej imigrácie. Dôsledne pracujú na "rozmanitosti" a pluralizme v každom národe sveta s výnimkou ich svetového židovského centra v Izraeli. Kým v Izraeli majú zákony zakazujúce nežidom vlastniť určité médiá, odvážne ovládli významnú väčšinu masmédií v Amerike.

Komunistická ideológia a rasa

Mattie Smithová mi povedala, že Židia stoja v čele úsilia na zničenie najzákladnejších kameňov nášho dedičstva. Čítal som o tom, že Židia boli vodcami akademického hnutia propagujúceho myšlienku, že národy a rasy sú len umelo vytvorené celky. Pri prezeraní si základov rasového

rovnostárstva som objavil, že stúpenci medzinárodného komunizmu boli prví, ktorí propagovali modernú predstavu univerzalizmu. Po celom svete sa komunizmus stotožnil s rasovými a národnými menšinami a ich bojom za "oslobodenie sa od imperializmu, kolonializmu a utláčania". Čoskoro som zistil, že Židia dominovali medzinárodnému komunistickému hnutiu v moderných časoch práve tak, ako viedli boľševizmus v Rusku na začiatku 20. storočia.

Židovský spisovateľ Nathan Glazer²⁰⁶ uviedol objektívne, že v 60-tych a 70-tych rokoch tvorili Židia polovicu aktívnych komunistov v Spojených štátoch a štyroch z piatich vodcov. Dvaja Židia, Jerry Rubin a Abbie Hoffman viedli marxisticky orientované hnutie hippies a boli dvoma z piatich židovských členov revolučnej skupiny "Chicago seven", ktorá sa pokúsila o násilné prerušenie demokratického zhromaždenia v roku 1968. V knihe Behind Communism som s prekvapením zistil, že aspoň štyria z piatich chytených a usvedčených komunistických vyzvedačov a zradcov v USA a Kanade boli Židia.²⁰⁷

Pravdepodobne najznámejšou zradou v amerických dejinách bola krádež tajomstva výroby atómovej bomby Ethelou a Júliusom Rosenbergovcami.²⁰⁸ Boli súčasťou špiónážnej skupiny Fuchs-Gold, ktorá operovala okolo projektu Manhattan a inými vetvami amerického programu výroby atómových zbraní. Siedmi členovia skupiny Fuchs-Gold sa priznali k obvineniam spojeným so špiónážou. Boli to Klaus Fuchs, Harry Gold, David Greenglas, Abraham Brothman, Miriam Moskowitz, Sidney Weinbaum a Alfred Slack. Ďalší podozrivý, Morton Sobell ušiel do Mexika, ale mexické úrady ho vydali Spojeným štátom, aby čelil súdu a následnému odsúdeniu. Súd usvedčil aj Rosenbergovcov, ktorí boli popravení.²⁰⁹ Z desiatich špiónov, ktorí boli zodpovední za predávanie našich atómových tajomstiev sovietskej strane, len jeden, Alfred Slack, nebol Žid.

**Julius a Ethel
Rosenbergovci**

Ďalšie veľké špiónážne prípady zahŕňali prípad Amerasia, prípad Gerhart Eisler, prípad Judith Coplin a prípad Alger Hiss. Židia nápadne figurovali vo všetkých týchto prípadoch a tvorili jasnú väčšinu obžalovaných. Jediný popredný nežidovský špión bol Alger Hiss. V prípade Hollywood Ten Case, usvedčila snemovňa reprezentantov desať hollywoodskych filmových scenáristov za pohrdanie kongresom. Za neamerické aktivity sa dostavili pred kongresový výbor a na otázku či sú komunisti, odmietli odpovedať. Židovské publikácie tvrdili, že výbor zruinoval scenáristov bezdôvodne. V poslednej dobe bolo natočených niekoľko filmov brániacich Hollywoodsku Desiatku ako nesprávne a nespravodlivo prenasledovanú, napriek tomu, že u šiestich z nich sa preukázalo, že platili členské poplatky komunistickej strane. Ďalší štyria mali záznamy o mnohých komunistických aktivitách a spojeniach. Deväť z desiatich boli Židia.

Kým sa židovskí marxisti zaoberali politickou časťou hnutia za "občianske práva", rovnako tvrdo tlačili aj v akademickej oblasti. Až do 30-tych rokov biologické vedy uznávali rozdielne rasy ľudstva práve s takou istotou, ako uznávali rozdielne druhy a poddruhy zvieracieho sveta, až kým, ako to vraví komentátor Kevin Storm: "Kým rovnostársky politický vietor nezavial na americkú akademickú pôdu, hnaný chytroú, prepojenou a dobre organizovanou menšinou s agendou."²¹⁰

Začal som si uvedomovať, že hlavnými zástancami miešania rás nie sú černoši. Väčšina černochovej v Amerike je, tak ako všetky národy, hrdá na svoju odlišnosť, napriek tomu, že určite túžia po ekonomickom a sociálnom pokroku. Najpopulárnejší černošský vodca na začiatku 20. storočia bol čierny separatista Marcus Garvey, ktorý požadoval návrat černochovej späť do pôvodnej vlasti v Afrike a založenie nového černošského národa. Proti tomuto hnutiu černošského separatizmu, ako aj proti snahám Európskych Američanov chrániť západné dedičstvo, sa postavila menšina, ktorej cieľom bolo sabotovať oba programy. Dokonca aj dnes, napriek najlepším snahám židovských médií na jeho znevažovanie, je najpopulárnejším afro-americkým vodcom moslimský minister Louis Farrakhan, ktorý otvorene usiluje o zachovanie svojej vlastnej rasy.

Hnutie, všetkým národnostiam nepriateľské

Franz Boas je uznávaným otcom modernej rovnostárskej antropológie. Bol židovským imigrantom z Nemecka s trochou vzdelania v antropológii. Doktorskú prácu robil na tému farba vody. Boas zaviedol termín, ktorý nazýval "kultúrna antropológia". Až do jeho príchodu spadala antropológia oficiálne pod fyzikálne vedy. Boas účinne rozdelil antropológiu do samostatných disciplín kultúrnej a fyzikálnej antropológie.

Prví fyzikálni antropológovia boli skutoční rasoví vedci, pretože študovali človeka a jeho evolučný vývoj cez štúdium merateľných fyzických charakteristík ľudských rás, minulosti a súčasnosti. Ktorýkoľvek dobrý fyzikálny antropológ mohol chytiť do rúk ľudskú lebku a na základe jej charakteristík rýchlo určiť rasu dotyčného. Tieto fyziologické vedomosti boli samozrejme dôležité v delení vykopávok raného človeka a skladaní kúskov prehistórie a evolučného vývoja. Kultúrna antropológia sa zaoberala viac rôznymi súčasnými kultúrami ľudstva a kultúrne súvisiacimi otázkami staroveku a prehistórie, čo z nej robilo oveľa menej precíznu vedu, otvorenú širokému výkladu.

Prekvapujúco, predtým ako sa stal Boas popredným antropológom, vyjadril svoju akceptáciu rasových rozdielov v mentálnych charakteristikách. V *The Mind of a Primitive Man* napísal:

Rozdiely v štruktúre musia byť sprevádzané rozdielmi funkčnými, fyziologickými, ako aj psychologickými; a keďže sme našli jasný dôkaz o rozdieloch v štruktúre medzi rasami; musíme predpokladať, že nájdeme rozdiely aj v mentálnych charakteristikách.²¹¹

Obaja Boasovi rodičia boli radikálni socialisti v revolučnom hnutí, ktoré zmiatlo Európu v roku 1870. V Boasovom životopise napísal jeho študent Melville Herskovits, že Boasove politické sympatie sa "nakláňali k rôznym typom socializmu".²¹² V Snemovni reprezentantov Spojených Štátov citovali Boasove zapletenie sa so 44 poprednými komunistickými organizáciami.

S rastom nacizmu v Nemecku a zvyšujúcim sa vplyvom rasovo vedomých antropológov vo svetovej vedeckej komunite začal Boas organizovať svoj antropológický vplyv do služieb svojich politických sympatií. Začal podporovať šarlatánsku myšlienku, že v skutočnosti neexistuje niečo také, ako individuálne ľudské rasy. Argumentoval, že napriek tomu, že existuje veľa farieb pleti a čŕt, medzi skupinami zvanými rasy sú len malé genetické rozdiely, ktoré sú jedine výsledkom prostredia, ktoré ich stvorilo. Do roku 1938 Boas vyššie zmienenú definíciu s vydaním novej edície svojej knihy vynechal.

Zhromaždil okolo seba množstvo židovských prívržencov ako Gene Weltfish, Isador Chein, Melville Herskovits, Otto Klineberg a Ashley Montagu. Bol medzi nimi aj čierny vedec K. B. Clark a dve ženy, Ruth Benedict a Margaret Mead. Mead neskôr napísala známu knihu o Samoe (skupine ostrovov v južnom pacifiku) (*Coming of Age in Samoa - Dospievanie v Samoe*),²¹³ kde navrhuje, že nerozlišujúce sexuálne vzťahy by znížili traumy a problémy teenagerov. (Jej dielo bolo neskôr úplne vyvrátené Derekom Freemanom, ktorý ukázal, že Mead sfalšovala údaje o Samoe).^{214 215 216}

Boas a celý jeho zástup prívržencov mali široké komunistické spojenia. Opakovane prehlasoval, že je vo "svätej vojne proti rasizmu" a zomrel náhle počas formálneho obeda, kde opäť raz a naposledy zdôrazňoval potrebu bojovať proti "rasizmu". Boas a jeho druhovia získali kontrolu nad oddelením antropológie na väčšine univerzít presvedčovaním svojich rovnostárskych súdruhov, aby pri každej príležitosti používali svoje pozície na podporu svojich vlastných ľudí pri akademických menovaniach. Kým tradiční antropológovia nasledovali svoje vlastné ciele a nemali žiadnu svätú príčinu niečo presadzovať, Boas a jeho nasledovníci si zvolili poslanie vykoreniť rasové vedomosti z moderných akademických zariadení. Podarilo sa im to.

Kedykoľvek rovnostári dosiahli pozície vplyvu alebo moci, pomáhali svojim druhom postupovať v oblasti vyučovania na univerzitách a akademických oddeleniach, ktoré viedli. Svojich náboženských druhov, ale aj nežidovských rovnostárov dôsledne podporovali v získavaní profesúr, výskumných menovaní a povýšení. Podobné tajné dohody sa diali v radoch a vo vedení antropológických asociácií a žurnálov. Záverečný úder však priniesli médiá svojou podporou tejto rovnostárskej dogmy, keďže boli takmer úplne v židovských rukách.

Rasová rovnosť bola (a stále je) predstavovaná verejnosti ako vedecký fakt, opačný názor majú len

"úzkoprší" a "netolerantní" ľudia. Rovnostárskym spisovateľom ako Ashleymu Montagovi a iným sa dostalo veľkej chvály v časopisoch, novinách a neskôr aj v televízii. Či už sa jednalo o Žida alebo nežida, vyznávanie rasovej rovnosti sa stalo základnou dogmou pre každého, kto chcel v antropológii alebo v akejkolvek inej časti akademického sveta postúpiť. Priľnutie k "politicky správnej" myšlienkovvej línii viedlo k prestíži a uznaniu, peniazom a úspechu. Rozprávanie o rasovej pravde viedlo k osobným útokom, ukončeniam kariér a často dokonca k ekonomickým ťažkostiam.

Ashley Montagu sa stal najznámejším hovorcom rovnostárskeho podvodu, nahradiac Boasa, ako najpopulárnejšieho predstaviteľa antirasizmu. Jeho dobre modulovaný britský prízvuk a aristokratické meno pridali jeho názorom na rasovú rovnosť okamžitú dôveryhodnosť. Stále, aj po 30-tich rokoch, sa pamätám na jeho pôsobivé vystúpenie v TV programe Today. Jeho kniha *Rasa: Najnebezpečnejší ľudský mýtus*, sa stala bibliou rovnosti a hlboko na mňa zapôsobila predtým, ako som mal možnosť prečítať si druhú stranu témy.²¹⁷ Montagove pravé meno bolo Israel Ehrenberg. Vo vynikajúcom manévri psychologickéj kamufláže si Ehrenberg zmenil meno niekoľkokrát, rozhodnúc sa napokon pre anglosasky znejúce Montagu, ktoré je jedno z najprominentnejších anglických aristokratických mien stredovekých rodín.²¹⁸

Do konca 90-tých rokov začali židovskí autori drzo písať o ich nadvláde v americkej antropológii. V časopise *American Anthropologist* z roku 1997, ktorý vydáva Americká antropológická asociácia, Žid menom Gelya Frank píše, že rovnostárska americká antropológia je tak dokonale presiaknutá Židmi, že by mala byť považovaná za "súčasť židovských dejín". Frank ďalej priznáva, že antropológia je v službách sociálnej agendy a jej snaha sa zameriava na židovských antropológov, ktorí sa "zaoberajú zavádzaním multikulturálnych teórií do programov pre aktivizmus". Rovnaký druh antropológov, ktorí tak vrelo prehlasujú, že pokiaľ ide o belochov a černochoch "neexistuje nič také ako rasa", dnes pokrytecky hlásajú jedinečnú genetickú homogenitu Židov. Okrem toho, zvyšujúci sa počet židovských antropológov sa otvorene priznáva k oslave svojho zvláštneho genetického a kultúrneho dedičstva.²¹⁹

Pokiaľ sa nehovorí o židovskom vyvolenom ľude, rovnostárstvo stále vládne americkej akadémii. Richard Lewontin, Leon Kamin, Jared Diamond a Stephen Jay Gould sú štyria jej samouznávaní Židia a vedúci akademickí predstavitelia rovnostárstva. Napriek lavíne nových vedeckých poznatkov dokazujúcich dôležitú úlohu génov vo vytváraní jednotlivých a skupinových rozdielov, je rasové rovnostárstvo stále svätým písmom antropológie a ľudskej psychológie, ako je to charakterizované v populárnych médiách. Diela Lewontina, Kamina, Goulda, Rosea, Diamonda a iných rovnostárov sa pravidelne objavujú na stránkach časopisov ako Smithsonian, Natural History, Nature, Discover, Time, Newsweek a iných široko uverejňovaných publikácií. Televízne programy s nimi robia často rozhovory, ako s "odborníkmi" na tému rasa - a len zriedkakedy majú ich akademickí oponenti možnosť vyjadriť opačný názor. Väčšina vedúcich rovnostárskych hovorcov sa považuje za marxistov, čo je malý detail, ktorý sa nezdá že by média spomínali. Predstavte si, že by sa niektorý z ich oponentov sám označil za nacistu; predpokladám, že tento fakt by sa nikdy nezabudol citovať.

Snáď najlepší spôsob ako dokázať cieľavedomé podvádzanie židovských rovnostárov, je odhalenie očividne pokryteckých spisov jedného z hlavných osobností židovského rovnostárstva: Jareda Diamonda. V *New Yorkskej knižnej Recenzii* Diamond chválil Cavalli-Sforza za podkopávanie pokusov vedcov triediť ľudskú populáciu do rás rovnakým spôsobom ako sa triedia vtáky a iné druhy do rozličných skupín.²²⁰ Ale v nedávnom článku časopisu *Natural History* hovorí Diamond, že genetické štúdie dokazujú, že Židia sa líšia od nežidov. Prekvapujúco tvrdí, že "existujú aj praktické dôvody pre záujem o židovské gény. Štát Izrael utráca veľké peniaze na podporu imigrácie a preškoľovania Židov, ktorí patrili medzi prenasledované menšiny v iných krajinách. To okamžite predstavuje problém, ako určiť kto je Žid."²²¹ Takže Diamond hovorí, že medzi hlavnými rasami ľudstva neexistujú žiadne skutočné rozdiely, ale že je rozhodne možné aj žiaduce rozlišovať zďaleka menej zjavné rozdiely medzi Židmi a nežidmi.

Dobrý príklad židovskej stratégie možno vidieť v ich očakávaní širokej asimilácie Palestínčanov do iných kultúr a národov. Palestínčania sú moslimovia a kresťania, dve viery, ktoré sú všeobecne univerzálne vo svojich názoroch, čo je v protiklade k rasistickej podstate judaizmu. Keďže Palestínčania, ktorí boli vyhnaní z územia kde je dnes väčší Izrael prenikajú do západných krajín,

mnohí uzatvárajú zmiešané manželstvá a splývajú s populáciou hostiteľských národov. Židovskí rasisti správne predpovedajú, že asimilovaní Palestínčania budú mať prirodzene slabšie putá a menšiu oddanosť k svojmu palestínskemu dedičstvu a veci palestínskej slobody. Čo sa používa na nich, používa sa na všetkých ľuďoch, ktorých židovskí rasisti vidia ako svojich nepriateľov a súperov. Preto sa dôsledne snažia prelamovať túžby chrániť rasové dedičstvo, kultúru a solidaritu v každom národe okrem svojho. Rovnostárstvo je len pre potrebu nežidov, kým rasová odlišnosť a šovinizmus zostávajú dušou a šľachou judaizmu.

Napriek dobre organizovanej kontrole "časti židovských dejín" nad antropológiu, vedecké potvrdenie rasy rastie tak rýchlo, že populárni rovnostári už asi nebudú schopní príliš dlho zadržiavať vedecký príval. Nikdy neexistoval väčší rozdiel medzi vedeckým a populárnym prístupom.

Je to samozrejme strategická potreba židovských rasistov podlomiť akékoľvek pocity etnickej solidarity, kultúry, alebo lojality medzi ich protivníkmi. Ak by mali ostatné národy silné putá k vlastnej identite, dedičstvu a kultúre, prirodzene by sa tak ľahko nepodrobili židovskej nadvláde.

Freudovský útok

Psychológia padla za obeť židovskému náporu práve tak, ako antropológia. Od dní Sigmunda Freuda sa psychológia definuje ako "židovská veda". Jeden z jeho židovských životopiscov to vyjadril takto:

Dejiny urobili psychoanalýzu "židovskou vedou". Ako taká bola aj napádaná. Bola zničená v Nemecku, Taliansku a Rakúsku a vyhnaná na všetky svetové strany. Ako taká je vnímaná ešte aj teraz a to tak nepriateľmi ako aj priateľmi. Samozrejme dnes existujú významní analytici, ktorí nie sú Židia... Predvojom hnutia za posledných 50 rokov však zostali hlavne Židia, ako tomu bolo od začiatku.²²²

Od veľkej hospodárskej krízy prestala brať akademická psychológia do úvahy vplyv dedičnosti a takmer všetky jednotlivé ľudské znaky správania a mentálnych schopností začala prisudzovať podmienkam okolia. Tvrdila, že okolie viac než dedičnosť je skutočným zdrojom všetkých duševných a prejavových rozdielov medzi rasami. Teórie Freuda a jeho prívržencov nielenže napádajú princípy rasy, ale zahájili značný útok aj na duševné a morálne hodnoty Európskej civilizácie. Freud navrhol, že naša kresťanská sexuálna morálka je príčinou duševných chorôb vo veľkom rozsahu. Neustále podkopával koncepty sexuálnej vernosti a základy manželstva. V roku 1915 napísal:

Sexuálna morálka - ako spoločnosť, vo svojej extrémnej forme, americky definovaná - sa mi zdá byť veľmi opovrhnutiahodná. Ja obhajujem neporovnateľne voľnejší sexuálny život.²²³

V *Moses and Monotheism* (1939) Freud opakovane napáda kresťanstvo, zatiaľ čo podporuje duchovnú nadvládu Židov:

Ľudia, šťastní vo svojom presvedčení o vlastnej pravde, víťazní vedomím, že sú vyvolení, došli k hodnotám všetkých intelektuálnych a etických výdobytkov.

Kresťanské náboženstvo si neudržalo vznešené výšky duchovenstva, do ktorých sa týči židovské náboženstvo.²²⁴

Tak ako komunistickí Židia viedli politickú vojnu s ruským cárom, freudovci viedli kultúrnu vojnu proti Západnej kresťanskej kultúre. Kevin MacDonald vo svojej klasickej štúdii židovského etnocentrizmu, *A People That Shall Dwell Apart*, zdôrazňuje, že Freudova kniha *Totem and Taboo*²²⁵ odhaľuje jeho úlohu v kultúrnej vojne proti nežidom:

Freudove špekulácie mali jasný zámer. Skôr ako poskytnúť domnienky, ktoré by znova zdôraznili morálne a intelektuálne základy vtedajšej kultúry, jeho špekulácie boli vnútornou súčasťou jeho vojny proti kresťanskej kultúre – a to až tak, že Totem and Taboo považoval za víťazstvo nad Rímom a katolíckou cirkvou.²²⁶

Freud sa tešil z toho, čo považoval za svoju vojnu proti kresťanstvu, ktoré porovnával s Rímskou Ríšou. Seba prirovnal k svojmu idolu – Hannibalovi a mienil vyplniť Rím:

Hannibal... bol obľúbeným hrdinom mojich neskorších školských rokov. . . Po prvýkrát som začal chápať, čo to znamená patriť cudzej rase... postava semitského generála v mojich očiach rástla čoraz vyššie. Pre moju mladú myseľ symbolizovali Hannibal a Rím konflikt medzi súdržnosťou Židov a organizáciou katolíckej cirkvi...²²⁷

Freud vyjadruje svoj židovský rasistický postoj veľmi jasne v liste Židovke, ktorá mala v úmysle počať dieťa s nežidom na vyliečenie rozdvojenej osobnosti v psychoanalýze. Jeho slová boli:

Musím sa priznať... že vaša fantázia o narodení Spasiteľa v zmiešanom vzťahu ma vôbec nenadchla. Pán, v tom protizidovskom období, ho nechal narodiť sa z nadradenej židovskej rasy. Viem však, že toto sú moje predsudky.²²⁸

O rok neskôr tá istá žena porodila dieťa, ktoré mala so Židom. Freud odpovedal:

Ja som, ako viete, vyliečený z posledného zvyšku záujmu o Árijskú otázku a chcel by som, ak dieťa bude chlapec, aby vyrástol do oddaného sionistu. On alebo ona, musí byť v každom prípade tmavá, nie viac plavovlasých. Zbavme sa všetkých takýchto preludov.

Nebudem prejavovať svoje poklony Jungovi v Mníchove, ako to veľmi dobre viete... Sme a zostaneme Židia. Ostatní nás budú len vykorisťovať a nikdy nás nepochopia a neocenia. (citované v Yerushalmi 1991, 45)²²⁹

Takže tu je snáď najznámejší Žid moderných Európskych dejín odhalený ako židovský rasista, ktorý nenávidí nežidov! Freud nielenže vedome zahájil útok na naše kultúrne hodnoty, ale oponentov tohto útoku navyše pohodlne označil za duševne chorých. V *Moses and Monotheism* Freud zobrazuje antisemitizmus ako psychickú chorobu, ktorá pramení zo žiarlivosti nad židovskou etnickou prevahou.²³⁰

Na palube lode smerujúcej do Spojených štátov Freud poznamenal svojmu priateľovi, že ľudia Ameriky si myslia, že im priváza univerzálny liek, ale namiesto toho, povedal, "prinášame im mor".²³¹

Hnutie za občianske práva

Práve tak, ako židovskí vedci viedli akademický boj za rovnosť vo vede a sociológii a magnáti židovských médií na poli propagandy, hnutie za "občianske práva" našlo väčšinu svojho vedenia a finančnej podpory v židovskej komunite.

**Vodca NAACP
Kivie Kaplan**

Takmer od prvého dňa svojho založenia v roku 1909, bola organizácia NAACP (National Association for the Advancement of Colored People – Národná asociácia pre pokrok farebných ľudí) čelnou organizáciou, ktorá pracovala za rasovo zmiešanú americkú spoločnosť. Je však dosť zaujímavé, že v rade zakladajúcich členov bol len jeden významný černocho, W. E. B. Dubois (bol vlastne mulat). Väčšina vedenia pozostávala zo židovských marxistických ideológov. Americká Snemovňa reprezentantov a množstvo štátnych legislatívnych úradov dôkladne zdokumentovali fakt, že všetci zakladatelia NAACP boli komunistickí aktivisti. Dubois si dokonca vybral za svoje pohrebné miesto komunistickú Ghanu.

Prvým prezidentom NAACP bol Arthur Spingarn a jedine Židia sa striedali na poste prezidenta od založenia organizácie až do roku 1970. Noel Spingarn vystriedal na čele svojho brata Arthura a po ňom prevzal vedenie organizácie Kivie Kaplan. Židovské vedenie NAACP bolo verejnosti známe len nepatrne. Kým som dospel, jediné meno, ktoré som si spájal s NAACP bolo Roy Wilkins, ktorý bol čiernym národným tajomníkom organizácie. Keďže sa často objavoval v tlači a na verejnosti, myslel som si, tak ako väčšina

Američanov, že je vodcom NAACP. Skutočným prezidentom bol však celý ten čas Kaplan. Prvým čiernym prezidentom sa stal napokon až Benjamin Hooks v 70-tych rokoch. Akonáhle sa stal

prezidentom organizácie černochoch, verejnosť už nikdy viac nepočula o “národnom tajomníkovi” NAACP, pretože verejným hovorcom sa stal prezident. Po nedávnej roztržke medzi černochochmi a Židmi, sú to liberálni Židia, ktorí ako prví obviňujú černochoch z odporu voči nim, pripomínajúc fakt, že najväčší podiel na financovaní integrácie majú Židia. Chválili sa tiež faktom, že najmenej 90 % súdnych procesov o integráciu pochádza od židovských právnikov a dlho boli podporované zo židovských peňazí.²³²

Prakticky každý pokrok hnutia za občianske práva má svoj pôvod na súdoch. Nariadili nútenú rasovú integráciu škôl a v konečnom dôsledku vnútili Amerike masívny protibiely diskriminačný program pod Orwelovským menom "afirmatívna akcia". Aj tu mali Židia dominantné úlohy.

Organizácia, ktorá vybojovala množstvo týchto bitiek bola *NAACP Legal Defense Fund* (prostriedky zákonnej obrany), čo bola organizácia oddelená od samotnej NAACP. Dokonca aj teraz v 21. storočí je stále vedená Židmi. Jake Greenberg je už dlhé roky aktívnym členom a bol tiež hlavným právnym zástupcom Browna v známom procese Najvyššieho súdu *Brown vs. Školská rada*. V jednom nehanebnom rozhodnutí, spustil Najvyšší súd jediným zničujúcim škrtnutím pera transformáciu Amerického verejného vzdelávacieho systému z jedného z najlepších v industrializovanom svete na jeden z najhorších. Nový systém vôbec nezmiernil rasové napätie, len zvýšil nenávisť medzi rasami v Amerike.

Aj v oblastiach, v ktorých Židia neboli skutočnými vodcami v integračnom hnutí, poskytovali za oponou značný vplyv. Martin Luther King Jr. sa dostal pod vedenie Stanleyho Levinsona, ktorý napísal mnohé z Kingových prejavov, údajne aj prejav "I have a dream" (mám sen), ktorý predniesol pri pochode vo Washingtone. John a Robert Kennediovci varovali Kinga, aby sa dištancoval od Levinsona kvôli jeho komunistickému pozadiu. King však považoval Levinsona za neoceniteľného a tak odmietol. Študentské organizácie ako *Student Non-Violent Coordinating Committee* (SNCC) a *Congress of Racial Equality* (CORE) mali tiež v časoch svojho zakladania kľúčovú židovskú účasť a väčšina bielych "freedom riders" (účastníkov "jazdy slobody") boli Židia. Známy prípad troch "freedom riders" zabitých vo Philadelphii, Mississippi, sa týkal Schwernera, Goodman a Chaneyho - dvoch Židov a jedného černochoch.

Verejná predstava muža, ktorý sám seba volal "Martin Luther King" (jeho skutočné meno bolo Michael King), je učebnicovým príkladom moci médií na ovplyvnenie Ameriky. Väčšina ľudí stále nevie o rozsiahlej Kingovej účasti v komunizme, sčasti preto, lebo médiá naďalej ignorujú Kingov dlhý záznam komunistických spojení. King sa v súkromí priznal, že je marxistom²³³ a okruhu svojich blízkych priateľov povedal, že jeho úsilie je súčasťou "triedneho boja". Jeho osobný tajomník Bayard Rustin, bol komunista. Keď musel King v roku 1961 Rustina vymeniť, vybral si ďalšieho komunistu, Jacka O'Della. Jeho hlavným poradcom, (výstižnejší pojem by bol pravdepodobne "ovládačom") bol, ako som už spomenul, židovský komunista Stanley Levinson, ktorý editoval a pravdepodobne napísal väčšinu Kingovej knihy *Stride Toward Freedom* (*Kráčanie k slobode*). Levinson robil jeho daňové priznania, kontroloval finančné zbierky a mal rovnako na starosti prevod sovietskych peňazí pre komunistickú stranu USA.²³⁴

Len nedávno vyšlo najavo, že King odpísal značnú časť svojej doktorskej práce. Bostonská univerzita vytvorila výbor, ktorý mal určiť rozsah Kingovho odpisovania. Ten zistil, že 45 % jeho prvej časti a 21 % druhej, bolo prebraté od iných autorov.²³⁵ Školy často odoberajú titul za oveľa menšie podvádzanie, ale Kingova dôležitosť pre hnutie za občianske práva zabránila odobratiu jeho titulu.

Médiá vždy starostlivo zobrazujú Kinga ako dobrého, kresťanského a rodinne založeného muža – stelesnenie Božieho človeka. King mal však tucty milostných afér s bielymi aj čiernymi prostitútkami. Na ich zaplatenie používal cirkevné peniaze a bežne ich bil - to všetko zdokumentovala FBI a priznali jeho spoločníci.²³⁶

Noc predtým ako ho zavraždili strávil súložením a bitím bielych prostitútok. Na videozázname FBI je možné "ctihodného Kinga" počuť ako kričí počas sexuálneho styku, "Dnes j...m za Boha", "Dnes v noci nie som neger". Tieto videozáznamy sú také usvedčujúce, že boli FBI spolu s inými dokumentami zapečatené na 50 rokov. Napriek týmto faktom boli Kingovi židovskí pomocníci a ich spojenci v médiách neoblomní v zobrazovaní Kinga v najlepšom svetle.²³⁷

Vzťahy medzi Židmi a černochochmi sa v posledných rokoch zhoršili, keďže politické sympatie černochochov sa ich vlastným pričinením stali viac nacionalistické. Židovská spolupráca s čiernym hnutím občianskych práv vznikla v časoch, keď mnohí komunisti videli černochochov ako potenciálnych revolucionárov komunistického povstania. Komunisti vytvorením sovietskeho štátu dočasne vyhrali židovský bratský boj medzi sionizmom a komunizmom, ktorý Winston Churchill opísal v roku 1920. Radikálni americkí Židia si predstavili černochochov ako americký proletariát, transatlantickú verziu utláčaných nevoľníkov v Rusku, ktorý by sa dal využiť ako spojenec k rozpútaniu komunistickej revolúcie. Samozrejme aj nekomunistickí Židia sa prikláňali k podpore nerasovej definície "Američana", pretože sú si viac ako ktokoľvek iný vedomí svojho postavenia "outsiderov" v Európsko-Americkej spoločnosti. Takmer všetky organizované židovské frakcie podporovali odstraňovanie zákonov a tradícií, ktoré podporovali Európsku skupinovú solidaritu. Židovskí rasisti zároveň usilovne pracovali na oslabení solidarity každej ďalšej etnickej skupiny, ktorá by sa im mohla postaviť.

Sionizmus nad marxizmom

Po druhej svetovej vojne začali Židov od komunizmu oddaľovať dva hlavné faktory: rusifikácia sovietskeho štátu a založenie štátu Izrael.

Na boj s Nemcami motivoval Stalin a sovietsky režim Rusov tým, že v nich vyvolával hlboké vlastenecké cítenie. Stalin, ktorý bol jedným z najparanoickejších a najkrutejších vodcov všetkých čias, obratne manévroval medzi židovskými organizáciami, až kým sa nestal najväčšou autoritou v Rusku. Leon Trockij (Lev Bronstein), Stalinov hlavný rival, bol nútený odísť do exilu a neskôr bol zavraždený ruskou NKVD. Napriek tomu, že individuálni Židia zostali kľúčoví vo vedení režimu, Stalin sa na nich pozeral ako na hrozbu svojej moci. Brutálne potlačil akýkoľvek možný odpor a obrátil Sovietsky zväz nacionalistickejším smerom. Hymna sovietskeho komunizmu, rovnostárska a protinacionalistická "internacionála" bola nahradená tradičnou Ruskou hymnou.

Afirmatívne akcie pre židovských komunistov v raných dňoch revolúcie boli nahradené systémom zásluh na univerzitách a vo vojenstve. Veľa zo Stalinových manévrov proti Židom vyšlo na povrch až dlho po druhej svetovej vojne a mnohí Židia nemohli uveriť, že stratili kontrolu nad sovietskym režimom. Až do konca 60-tych rokov, tvorili Židia stále väčšinu marxistických vodcov v mnohých iných krajinách, vrátane Spojených štátov. Mnohí z týchto židovských komunistov sa stali protiruskými a nazývali sami seba trockijovcami. Len pár radikálnych Židov sa držalo komunistickej vízie podľa ruského vzoru. Mnohí iní siahli po novej marxistickej rovnostárskej ideológii a zatiaľ čo sa držali pri svojich sociálnych partajoch komunizmu, začali emigrovať do kapitalistických ekonomík.

Kým si bieli Rusi získavali späť Rusko, Židia vytvorili štát Izrael a zdalo sa, že staré, etnocentrické a ortodoxné predpovede sa nakoniec vyplnili. Počas 2000 rokov sa Židia modlili "nasledujúci rok v Jeruzaleme". Odrazu mohol ísť ktorýkoľvek Žid pod ochranou politickej moci do Jeruzalema. Počas týchto rokov sa Amerika stala svedkom transformácie nových židovských ľavicových radikálov. Norman Podhoretz z časopisu *Commentary* sa napríklad presunul od obhajovania komunizmu k propagovaniu kapitalizmu – od protivojnovej holubice vo Vietname, k strašným izraelským Hawkom. V 70-tych rokoch zaplavil prívál týchto nových pravicových Židov "konzervatívne hnutie", adaptujúc sa podmienkam ekonomického konzervativizmu, ale s pridaním prvkov sociálneho liberalizmu, rovnostárstva, Nového Svetového Poriadku a samozrejme supersionizmu. Židia sa infiltrovali do každej organizácie, každej politickej strany vyjadrujúcej rôzne názory, stále však majú na zreteli predovšetkým záujmy Židov a štátu Izrael.

Židovský feminizmus

Súčasne s obeťou nášho národa na oltár nemožnej rasovej "rovnosti", prišla propagácia rovnako fiktívnej myšlienky, sexuálnej "rovnosti". Ženám bolo nahovárané, že sú psychologicky rovnaké ako muži a len prostredím boli sociálne postavené do úloh manželiek a matiek, namiesto vedúcich úloh vo vede a v priemysle. "Ženské liberálky" sa nielenže pokúšali ženy presvedčiť, že výchova a vzdelávanie

budúcich generácií sú menej dôležité ako potenie sa za pásom v závode alebo v kancelárii, išli dokonca tak ďaleko, že odsudzovali postavenie manželiek a matiek.

Freud tiež prispel k deštrukcii rodiny svojou podporou domnelého oslobodenia sexuálnej promiskuity. Jedna zo silných zbraní západu, v porovnaní s tretím svetom, boli vždy veľké investície do rodičovstva. Freud a jeho židovskí dodávatelia psychoanalýzy spojili sex a lásku a ospravedlňovali ničenie rodinného zväzku na základe neuspokojivých sexuálnych potrieb.

Ženská liberalizácia úplne zmenila americkú rodinu, keďže väčšina manželiek a matiek bola vďaka novým ekonomickým kritériám nútená ísť do práce, čím sa obmedzili možnosti tých, ktoré by si inak zvolili úlohu ženy v domácnosti. Mnohí výskumníci hovoria, že vytvorenie miliónov "pracujúcich" matiek má katastrofálny dopad na stabilitu rodiny a vývoj detí. Výsledkom je, že mnohé ženy sa dnes predierajú životom ako jediní živitelia rodiny pre seba a svoje deti, a dvojčlenné rodiny sú často vystresované a oslabené tým, že musia robiť tradičné ženské úlohy v domácnosti a pracovať osem hodín denne mimo nej.

Najhlavnejšími ženskými feministkami boli Gloria Steinemová, Betty Friedanová a Bella Abzugová. Zaujímavé je, že všetky tri pochádzali z jedného z najviac sexuálne utláčaných náboženstiev na Zemi - z judaizmu. Kniha *A Hole in the Sheet* od Evelyn Kayeovej, ktorá vyrástla v ortodoxnej rodine, ilustruje ponížujúcu a často degradujúcu úlohu ženy v židovskej viere a nenávisť voči nežidom. Okrem iného diskutuje o Bar Mitzvah a stúpajúcej úlohe muža:

Počas modlitieb, ktoré židovský muž recituje každé ráno, existuje aj niekoľko požehnaní, ktoré zahŕňajú : "Vďaka Pane za to, že si ma nestvoril nežidom, že si ma nestvoril otrokom, že si ma nestvoril ženou."

V knihe od Susan Weidman Schneiderovej, *Jewish and Female*, rabínka Laura Gellerová poznamenáva:

"Menštruačné tabu je zodpovedné za skutočné poškodenie názorov židovských žien na seba a svoje telá. Stretla som sa s mnohými ženami, ktoré sa o Torah nenaučili nič iné, len to, že sa jej nemôžu dotýkať, keď menštruujú. . . . Ich obraz samých seba ako "podradných" Židoviek už prenikol do ich vzťahov k tradíciám a ich vlastným telám."²³⁸

Kaye sa zároveň odvážne vyjadruje k protinežidovskej povahe židovskej ortodoxie.

Konečným kritickým bodom bol pre mňa antigoyizmus. Znakom skutočne oddaného hasidského alebo ortodoxného Žida, rovnako ako mnohých iných Židov, je nesporná nenávisť k nežidom. Toto je základom ultraortodoxnej a hasidskej filozofie. Je to tak hlboko zakorenené, bezdôvodné a nemožné ako antisemitizmus, rasizmus a sexizmus. A rovnako neovládateľné.

Vyjadruje to, že všetci nežidia, alebo goyimovia, ako sa označujú v jazyku jidiš, sú skazení, zlí a nehodní dôvery.

Existujú celé litanie o všetkých hrozných veciach o nežidoch, ktoré sa vzťahujú na každého jedného z nich a v ktoré ortodoxia bezvýhradne verí. Sú to:

- všetci goyimovia pijú alkohol a sú stále opití
- všetci goyimovia užívajú drogy
- všetci goyimovia nenávidia Židov, aj keď vyzerajú priateľsky
- všetci goyimovia sú antisemiti, bez ohľadu na to, čo hovoria alebo robia
- všetci goyimovia majú hrozný rodinný život a týrajú svoje ženy a deti
- všetci goyimovia stále jedia bravčové
- goyimovia nikdy nebudú takí bystrí, milí, múdri, alebo čestní ako Židia
- goyimom sa nikdy nedá veriť

Je toho oveľa viac. V podstate je však antigoyizmus odovzdávaný židovským deťom s mliekom ich matky, potom živý, kŕmený a starostlivo zalievajú až vyrastie do plne rozvinutej fobie."²³⁹

Talmud často charakterizuje ženy ako nečisté prostitútky a nižšie bytosti, ktoré podvádzajú. Obsahuje dokonca dlhé pasáže, ktoré ospravedlňujú dospelých mužov, ak majú sexuálny vzťah s

malými dievčatkami. V ortodoxnej synagóge sú ženy oddelené. Sú hanobené takmer ako nežidia. Všimnite si nasledujúce pasáže z Talmudu, ktoré začínajú modlitbou, o ktorej hovorí Kaye:

Bud' požehnaný... ty, ktorý si ma nestvoril goyimom... ktorý si ma nestvoril ženou, ale Izraelitom... a nie otrokom. (Judah Ben Ilai)²⁴⁰

Ak má dospelý muž sexuálny styk s malým dievčatom, nič to neznamená, pretože ak má dievča menej ako tri roky, je to akoby človek vopchal prst do oka a vytiekla z neho slza... zrak sa však vráti a tak isto aj panenstvo dievčaťu, ktoré je mladšie ako tri roky. (Kethuboth 11b)²⁴¹

Dievča vo veku tri roky a jeden deň môže byť získaná do manželstva sexuálnym stykom. (Sanhedrin 55b a 69a-69b)²⁴² a (Yebamoth 57b, 58a, 60b)²⁴³

Napriek tomu sa židovské kňazské ženského liberálneho hnutia málo zasadujú za reformovanie týchto nespravodlivostí. Len reformná časť judaizmu kladie ženy na takmer rovnakú úroveň. Izrael je však ortodoxný židovský štát a takmer všetky reformné a konzervatívne organizácie po celom svete Izrael bezvýhradne podporujú. Otázka etnického dedičstva presahuje ďaleko za doktrínovú debatu. Je ironické, že ženy z náboženskej kultúry, ktorá má voči ženám najponižujúcejší postoj, zameriavajú svoje snahy na podporovanie sexuálnej revolúcie medzi ženami Európskeho pôvodu. Zdá sa mi, že svoj čas by strávili oveľa lepšie, ak by poukazovali na nespravodlivosti na svojom vlastnom dvore.

Rovnosťarstvo a občianske práva ako zbraň

Keď som objavil viac informácií o židovskej dominancii protibielej a protirodinnej revolúcie, došlo mi, že mnohí mocní Židia sa možno pozerajú na Bielu Ameriku rovnako, ako sa kedysi pozerali na cára a Bielych Rusov. Začal som uvažovať, či je nám súdené stať sa pokoreným národom, tým, ktorý nebol porazený armádami a kanónmi, ale silou peňaženky a tlače.

Ak na nás nehládia tak ako Theodor Herzl – ako na odlišných – prečo toľkí z nich napádajú americké tradície a zvyky, od štruktúry rodiny až k spievaniu vianočných kolied v našich školách? Je pravda, že nie všetci Židia sa podieľajú na krížovej výprave proti nášmu dedičstvu, drvivá väčšina však podporuje šovinistické židovské organizácie a tých kandidátov na verejné úrady, ktorí sa najviac zasadujú za židovské záujmy. Židovská podpora znamená ďaleko viac než ich volebné zoskupenie; znamená plné kampaňové fondy a pôsobivo vplyvné médiá. A takmer s istotou znamená víťazstvo, ak sa z určitého dôvodu postaví proti iným kandidátom.

Židovskí aktivisti sú vytrvalí v podpore pluralizmu Americkej politiky a kultúry. Vznešene znejúce židovské sľuby takzvaného hnutia za občianske práva - láska, mier a bratstvo – sú nahradzované násilnými obscénnosťami rapových piesní. Kedysi pokojné a mierumilovné predmestské štvrte sa teraz ozývajú strelbou. Tretina všetkých mladých černochoch je vo väzení, v podmienke, alebo po podmienenečnom prepustení a milióny sú závislí na alkohole a drogách.

Čo by mohli Židia získať z posilnenia menšín v Amerike? Marxisti zjavne považovali menšiny za verných spojencov, nevyhnutných pre pokrok ich agendy; a politického úspechu nad vzdorujúcejšími Európskymi Američanmi. V posledných desaťročiach sú hlasy čiernych voličov pre liberálnych politikov jedny z rozhodujúcich. A čo je dôležitejšie, babylonská, multirasová Amerika vyhovuje židovským záujmom. V rozdelenej krajine si najjednoduchšia skupina uplatňuje najväčšiu moc. Heslo rozdeľ a panuj bolo odjakživa považované za recept k moci. V pomiešanej, mnohorasovej spoločnosti je uplatňovanie cudzej moci voči väčšinovej skupine menej očividné, pretože ak má nepatrná menšina program, ktorý je nepriateľský k väčšine, musí byť táto menšina nenápadná, ako sa len dá. Multikulturalizmus kalí politické vody. Židia budú v takomto Babylone vždy len prosperovať. Každý úder, ktorý láme solidaritu a podporuje odbúravanie zakladajúcej a kedysi vládnucej Americkej väčšiny, je cestou na trón pre nových uchádzačov. Tento vývoj samozrejme nepokračuje len v Amerike, ale v každom národe, kde Židia tvoria mocnú menšinu. Vždy dôsledne oslabujú prevládajúcu skupinu, bez ohľadu na to aká je, čo im poskytuje príležitosť k zvýšeniu ich vlastnej moci.

Značná časť tejto degenerácie nemá žiadny pevný bod. Cudzia povaha, ako ju opísal Theodor Herzl, nachádza svoje vyjadrenie v tisícoch bodnutí a úderov tradíciám a hodnotám Anglosasmi

vytvorenej Ameriky. Či už je to zobrazenie narodenia Ježiša zákonom odstránené z námestia, čisto mužská vojenská akadémia zmenená na zmiešanú, či raňajší rozhlasový program naplnený úbohous debatou o ľudskom vylučovaní, alebo oslavovanie drog vo filmoch a románoch, rytmus pokračuje. Je udávaný ľuďmi, ktorí sú takmer pyšní na svoju cudziu povahu. Melódiou je pohrebný sprievod pre Ameriku a celý Západný svet.

Odkrajujú z európskych koreňov nášho národa s neustále sa zvyšujúcim vplyvom a mocou a stále sa považujú za outsiderov; a to je presne to, čo sú: duchovní, kultúrni a genetickí outsideri, ktorí sú dnes vo vedení americkej štruktúry moci. Popremýšľajte o nasledovnom vyhlásení židovského učenca, ktorý je úspešný a slávny:

O desaťročia neskôr, potlkajúc sa popri rieke, aby som videl texaských pohraničiarov ako chytajú prechádzajúcich Mexičanov, som sa zastavil a sadol si na zem. Povedal som si, dosť - ja som predsa jedným z nich, poľovaných a nie poľujúcich.²⁴⁴

Tieto slová napísal A. M. Rosenthal, muž, ktorý je v čele redakčných stránok v *The New York Times*, najvplyvnejších amerických novín. So všetkými jeho peniazmi, mocou a prestížou – sediac v špine na blatistom brehu rieky Rio Grande – sa Rosenthal stále považuje za "outsidera". Jeho lojalita nepatrí tým Američanom, ktorí chcú zachovať americký spôsob života, jeho vernosť patrí cudzincom, ktorí ju chcú zmeniť.

Rasizmus menšín, "občianske práva" a rovnosť, ktoré zavládli v Amerike, majú svoj pôvod v cudzom etnocentrizme. Náš národ, kedysi výlučne európskeho charakteru, rýchlo upadá. Nebol varený v hrncoch Babylonu, ak však nepríde rozhodná a odvážna snaha o sebazáchranu, zanikne v nich.

Väčšina Američanov, ktorí bojovali proti hnutiu za občianske práva a ktorí správne verili, že povedie k zničeniu štruktúry spoločnosti, nikdy nespoznali zdroj jeho ohromnej sily. Na juhu niektorí vinili "Yankees", niektorí politikov a iní médiá. Len málo ľudí porozumelo, že hnutie za občianske práva bolo výsledkom rovnakej zlomyseľnej sily, ktorá poháňala Ruskú revolúciu, ktorá ovplyvnila účasť Ameriky v prvej svetovej vojne a zasadila tým korene druhej svetovej vojny; a ktorá v konečnom dôsledku stvorila rasistický štát Izrael.

Aké je to ironické, že hnutie za občianske práva má svoj pôvod v rasizme a že bolo jednoducho len zbraňou najetnocentrickejších ľudí na Zemi, v boji proti ich starovekým nepriateľom. Černosi boli len pešiakmi v oveľa väčšej politickej hre a v skutočnosti trpeli vlastným spôsobom, tak ako Európski Američania trpeli tým svojim. Väčšina bielych, ktorí sa zúčastnili tohto boja, si nikdy neuvedomila, že to bol skutočný boj za občianske práva. Títo účastníci, rovnako ako aj samotní černosi, boli vmanipulovaní do oveľa väčšieho židovského zápasu o moc.

Rovnaké Židmi ovládané zriadenie, ktoré káže "sväté písma" rasovej rovnosti, nikdy nedovolí Američanom, aby zabudli na práva Židov – vlastne svätý záväzok voči Židom – aby si mohli zachovávať svoje dedičstvo, tu, ako aj v židovskom štáte. Prostredníctvom televíznej kazateľne nám ustavične pripomína ich neprekonateľnú zbožnosť, ich vnútornú nevinnosť a ich obeť. Ich učenci a scenáristi nám nehanebne hlásajú židovskú duševnú, kultúrnu a morálnu nadradenosť. Denne sú svätorečení svojimi médiami, zatiaľ čo tí, ktorí sa odvážia vysloviť opak, sú umlčaní a demonizovaní.

Svätostánok nového náboženstva zvaného Holokaust stojí priamo uprostred Amerického Akropolisu vo Washingtone, D.C. V tejto svätyni môžu Američania uctievať vyvolený ľud a cítiť patričnú vinu za svoje hriechy voči nim. Tam sa môžu dozvedieť o najhoršom zo všetkých hriechov: pochybovaní o jedinom skutočnom "občianskom práve" – židovskom práve vládnuť nám kultúrne, duchovne a politicky.

Nikdy nám neprestávajú hovoriť, že najväčší zločin v dejinách ľudstva bola Hitlerová údajná snaha spáchať genocídu voči nim, aby vyhladil Židov ako rasu. Židovské sily však medzitým deň čo deň podporujú masívnu imigráciu do Európskych národov a nabádajú k medzirasovým manželstvám. Tento vývoj samozrejme položí základy skutočnej genocídy voči ich vlastným odvekým nepriateľom; ktorou je zničenie unikátneho charakteru a dedičstva Európskej rasy.

Nadvláda cudzej rasy je dosť zlá sama o sebe, naši páni však plánujú genetické vyhubenie nášho druhu, tak ako aj všetkých tých, ktorí by mohli stáť v ich ceste. Akonáhle som toto pochopil, nemohol som viac zostať mlčať o realitách židovského rasizmu na západe. Ich pokračujúca nadvláda zmätie nás

Ľud v rastúcej vlne imigrácie, miešania rás a Európskej sebasterilizácie. Je to len ich prekrúcajúca mediálna sila, ktorá označuje našu túžbu po prežití nášho národa za "rasizmus"

Cudzincami ovládané médiá držia väčšinu Američanov úplne nevedomých o pokračujúcom vyvlastňovaní našich ľudí. Začínal som vidieť, že médiá sú najsilnejšou zbraňou, ktorú proti nám používajú, a tak som svoj nasledovný výskum sústredil na židovskú infiltráciu a ovládnutie amerických a svetových masovo-komunikačných médií.

KAPITOLA 5

ŽIDOVSKÁ MEDIÁLNA NADVLÁDA

Pravdou je, že tlač sa stala najväčšou silou v západnom svete, silnejšou ako legislatíva, výkonná moc a súdnictvo. Človek by sa chcel spýtať; kým bola volená a komu sa zodpovedá?

– Alexander Solženicyn

“Toto (židovské) zovretie (médií) musí byť zlomené, inak to s touto krajinou pôjde dole vodou” povedal Graham, súhlasiac so skoršími Nixonovými poznámkami počas konverzácie. “Veríte tomu?”, povedal Nixon v odpovedi. “Áno pane,” povedal Graham. “Ach chlapče. Ja tiež,” súhlasil Nixon a potom dodal: “Nikdy to nemôžem povedať, ale verím tomu.”

– (Nahratá konverzácia z roku 1972 medzi Richardom Nixonom a Rev. Billym Grahamom v Bielom dome.)²⁴⁵

Štyri z piatich najväčších zábavných mediálnych gigantov dnes riadia, alebo vlastnia Židia. Murdochov News Corp (na štvrtom mieste) je jedinou nežidovskou prekážkou – Rupert Murdoch je však rovnako pro-izraelský ako ktorýkoľvek Žid, a možno aj viac.

– (Los Angeles Jewish Times²⁴⁶, 29. októbra 1999) [Iné zdroje tvrdia, že Murdochová matka, Elisabeth J. Greene, je Židovka]

Vo filme *Network*²⁴⁷, ktorý získal v roku 1976 Oskara, sa Howard Beale, "bláznivý prorok rozhlasových vln", sužoval myšlienkou odhalenia zákeřného nebezpečenstva, ktoré hrozí Amerike: uchopenie americkej televízie Arabmi, vďaka ich peniazom z predaja ropy.

Film bol natočený podľa oskarového scenára Paddyho Chayefského, ktorý vykreslil temné spiknutie Arabov, za účelom kúpenia a kontroly televíznych staníc. Howard Beale, ktorého hral Peter Finch, je pomätený moderátor televíznych správ, ktorý úprimne hovorí na akúkoľvek tému, čo má za následok raketovo sa zvyšujúcu sledovanosť. Zúriaci nad nespravodlivosťou a korupciou v americkom živote Beale kričí: "Som rozzúrený a už to ďalej neznesiem!"

Predstavte si, ak by iracko-americkí zástancovia Saddama Husseina kontrolovali americké médiá. Povedzme, že by kontrolovali národné televízne siete a tvorili väčšinu vlastníkov, producentov a autorov televíznej zábavy a správ. Televízia je ohromnou silou, ktorá zasahuje do každého amerického domova a je hlavným zdrojom, z ktorého sa väčšina Američanov dozvedá informácie o svete. Predstavte si nebezpečenstvo, ak by tejto ohromnej sile vládla úzko spojená, iracká, moslimská menšina, ktorá by podporovala Husseinov režim.

Ak by boli netelevízne médiá stále slobodné, irackú nadvládu médií by nepochybne považovali za veľké nebezpečenstvo pre Ameriku. Každý neiracký mediálny zdroj by hlásal, že takáto kontrola ohrozuje naše slobody. Kongres by pravdepodobne vypracoval legislatívu na zlomenie irackého zovretia televízie. Vlastenci by Američanom pripomínali, že ak nemôžeme prijímať nezáujaté správy, dokumenty a výber programov, demokracia nemôže fungovať. Sila televízie, kontrolovaná názorom jednej strany, by narušila základy všetkých našich slobôd: slobody prejavu. Učenci by boli pobúrení, že ne-američania, ľudia s lojalitou k cudzej moci, majú kontrolu nad americkým myslením.

Ak by som posunul analógiu ďalej, predstavte si, že aj zvyšok médií by bol v irackých rukách. Predpokladajme, že tri najväčšie časopisy, *Time*, *Newsweek* a *U. S. News and World Report* by boli vedené Iračanmi a tiež tri najvplyvnejšie americké noviny *The New York Times*, *The Wall Street Journal* a *The Washington Post*, rovnako ako zostávajúce hlavné noviny a časopisy. Moslimskí Iračania by dominovali hollywoodskemu filmovému priemyslu, tak ako aj vydávaniu kníh a dokonca aj distribúcií kníh. Predstavte si Iračanov, ako tiež vlastnia nesmierne bohatstvo v obchode a bankovníctve, a rovnako dôkladne sú usadení v zábave a Hollywoode, akadémií, súdnictve a vláde.

Na vrchole tohto všetkého predpokladajme, že stúpenci Saddama Husseina by mali najsilnejšiu lobby vo Washingtone a boli zodpovední za podstatnú časť finančnej podpory pre demokratickú aj republikánsku stranu. Domnievajme sa, že oddaný Iračan by bol hlavou Národnej Bezpečnostnej Rady v Bielom dome. Bola by takáto situácia pre Ameriku nebezpečná? Ak by sa Američania jedného rána zobudili a našli arabské mená načmárané na titulkoch televízie a kín, v nadpisoch časopisov a novín a na stránkach svojich kníh, milióny z nich by povedalo: "Ovládli našu krajinu!" Diváci by podozrievali motívy všetkého, čo by videli v televízii a čítali v novinách, časopisoch a knihách. Obzvlášť podozrievaví by boli k informáciám súvisiacim s Iračanmi, Saddamom Husseinom, islamom a konfliktom na Strednom východe. Zanedlho by množstvo Američanov kričalo ako Howard Beale: "Som rozzúrený a už to ďalej neznesiem!"

Keď som si uvedomil, že Ruská revolúcia v skutočnosti vôbec nebola Ruskou, ale že bola financovaná, organizovaná a vedená prevažne Židmi, ktorí boli hnaní stáročia starým konfliktom medzi nimi a Rusmi, čudoval som sa, ako mohol byť takýto dôležitý historický fakt tak účinne zamaskovaný. Po tom, čo som sa dozvedel o komunistických vraždách miliónov kresťanov v Rusku a Východnej Európe, spýtal som sa sám seba, prečo o tom existuje tak málo filmov, dramatických televíznych seriálov alebo dokumentov, románov, kníh a článkov v časopisoch, ale holokaust je donekonečna pretriasaný. Potom som si prečítal časopis *Thunderbolt*, ktorý vydával Dr. Edward Fields z Marietty v Georgii.²⁴⁸ Dr. Fields dôkladne zdokumentoval židovskú kontrolu troch hlavných amerických televíznych staníc - NBC, CBS a ABC. Pozorne som skontroloval jeho zdroje, ktoré obsahovali biografie vydané Židmi.

V časoch môjho prvého skúmania bol šéfom NBC Richard Sarnoff, riaditeľom CBC bol William Paley a Leonard Goldenson viedol ABC. Bol som prekvapený, keď som sa dozvedel, že všetci traja sú Židia, všetci aktívni v sionistických organizáciách a všetci odmeňovaní cenami od početných židovských, sionistických a pro-izraelských skupín. Potom som objavil fakt, že vedúce noviny v Amerike *The New York Times* sú tiež vlastnené a vydávané Židmi. Podobne je to aj s novinami, ktoré majú na vládu väčší vplyv, ako ktorékoľvek iné - *The Washington Post*. Židia vlastnia aj denník s najväčším obehom v Amerike - *The Wall Street Journal*. Vlastnia dokonca aj noviny v mojom rodnom meste, New Orleanske *Times Picayune*.

Dozvedel som sa, že Židia už roky dominujú Hollywoodu. Bolo zaujímavé zistiť, že z "Hollywoodskej desiatky", ktorá na otázku Kongresu, či sú komunisti, využili piaty dodatok ústavy, boli deväti Židia. Keď som bližšie preskúmal časopisy a vydávanie kníh, opäť som objavil do očí bijúcu prevahu Židov – z ktorých väčšina je oddaná židovským záujmom, práve tak, ako dnes Steven Spielberg, režisér filmu *Schindlerov zoznam*²⁴⁹, ktorý je otvoreným zástancom sionistických cieľov. Najsledovanejší film o holokauste, ktorý milióny divákov chápu ako históriu, bol vyrobený v kompletne židovskej réžii.

Jerry Molen – produkcia; Gerald R. Molen – produkcia; Steven Spielberg – réžia, produkcia; Kurt Luedtke – scenár; Steve Zaillian – scenár; Janusz Kaminski – kamera; Michael Kahn – strih; Ewa Braunová – dizajn, produkčná dizajnérka; Branko Lustig – produkcia, produkčný dizajn; Allan Starski – produkčný dizajn; Lew Rywin – koprodukcja.

O niekoľko rokov som čítal židovské publikácie, ktoré sa chválili židovskou nadvládou v amerických médiách. Čítal som tiež knihu *Ich vlastné impérium*²⁵⁰ od Neala Gablera, ktorá detailne opisuje židovské uchopenie moci vo filmovom priemysle.

Ben Stein, židovský scenárista (a syn Herberta Steina, ekonomického poradcu prezidenta Nixona), napísal knihu *The View from Sunset Boulevard*. Úprimne v nej zaznamenáva, že drvivá väčšina hollywoodskych televíznych autorov a riaditeľov sú Židia, ktorí stoja neoblomne v opozícii voči kresťanským hodnotám a konzervativizmu tradičných malých amerických miest.²⁵¹ V roku 1997 napísal článok pre E!-online s titulkom: "Vedú Židia médiá?", sprevádzaný podtitulkom "To si píšete, že áno - a čo má byť?"²⁵²

V 70-tych rokoch Dr. William L. Pierce, predseda Národnej Aliancie a vydavateľ časopisu *National Vanguard*, spolu so svojím personálom preskúmal túto otázku a zdokumentoval židovskú nadvládu vo svojej práci "Kto vládne v Amerike?"²⁵³

Objavil som to, že najhoršia nočná mora Paddyho Chayefského a jeho postavy z filmu *Network*, Howarda Beala, dostala konkrétnu podobu. Americkým médiám dominuje malá ale súdržná menšina s 3000 ročnou lojalitou k vlastným ľuďom a fanatickou oddanosťou k ich novo založenému národu. Nie sú to však Arabi, ktorí majú túto moc, ani Íri, Nemci, Francúzi, Angličania, Rusi, Švédi, Dáni či Taliani. Nie sú to moslimovia, kresťania, mormóni, alebo katolíci. Ironicky, je to skupina stvorená z takých ako Paddy Chayefsky. Chayefsky – nadšený podporovateľ židovských záujmov a štátu Izrael – sa dômyselne snaží ovplyvniť divákov proti Arabom tým, že ich fiktívne obviní zo snahy o to isté, čo Židia dávno dosiahli. Zvyšok tímu podieľajúceho sa na filme *Network* tvorili: režisér Sidney Lumet, producent Howard Gottfried a vedúci strihu Alan Heim. Rovnakí kmeň, ktorý financoval, vyrobil, napísal a distribuoval film *Network*, vládne americkým médiám a skutočne médiám celého Západného sveta.

Židovská mediálna moc je taká rozsiahla, že sa dá len sotva zveličovať. Jednoducho to nie je len otázka ich moci, ktorá je neúmeraná k ich percentuálnemu zastúpeniu v obyvateľstve - ich moc vyráža dych. Ak žijete vo veľkom meste, noviny, ktoré čítate s najväčšou pravdepodobnosťou vlastnia alebo pripravujú Židia. To isté platí o národných časopisoch, ktoré si kupujete v novinovom stánku. Káblová, alebo bežná televízia, ktorú sledujete, je vlastnená Židmi, a ak nie, Židia sú prevažne zastúpení vo výkonnej rade a všetkých dôležitých pozíciách. Filmy, na ktoré chodievate do kina, alebo sledujete v televízii, sú s najväčšou pravdepodobnosťou vyrobené, režisované, alebo napísané Židmi – a častokrát sú to všetky tri prípady. Vydavateľstvá kníh, ktoré čítate a dokonca nahrávacie spoločnosti vyrábajúce hudbu, ktorú si kupujete, sú vlastnené Židmi a ak nie, Židia sú na všetkých ich kľúčových pozíciách. Kníhkupectvá a knižnice si často vyberajú a kupujú knihy na základe odporúčania židovských kritikov a publikácií ako napr. *The New York Times Book Review*, čo je ďalšou súčasťou Židmi vedených *New York Times*.

Je určite pravdou, že mnohí ľudia v médiách nie sú Židia. Netvrdím ani, že každý Žid v médiách je súčasťou akéhosi fantastického spiknutia alebo, že každý Žid je nevyhnutne sionista. Zdrvujúcu nadvládu a silu v amerických médiách však tvoria Židia a žiadna iná skupina nie je etnocentrickejšia a organizovanejšia v nasledovaní svojich záujmov ako práve Židia. Môže s poznaním týchto faktov akýkoľvek rozumný človek veriť tomu, že Židia predkladajú správy a zábavu bez prihliadania na ich vlastné zábery a využívania toho, čo Gabler nazýva "Ich Vlastné Impérium" ?

Vyrastal som čítaním neworleánskych *Times-Picayune* a od tretieho ročníka som tieto noviny spolu s otcom čítaval každé ráno. Kým sme doraňajkovali, otec ich ozdobil omrvinkami z hrianiok, škvrnami od kávy a ja zase ovsenou kašou a mliekom. Otec zvykol najprv čítať časť so správami, ja som začínal so športom a stránkami s kreslenými príbehmi. Potom som sa pustil do správ ja, kým on čítal ostatné časti novín. Až do konca 50-tych rokov boli *Times-Picayune* skutočnými južanskými novinami. Odrážali hodnoty, štandardy, politické stanoviská a dedičstvo Juhu. Považovali sme ich za životnú miazgu informácií o bežných zaujímavostiach z mesta a okolia a hlavných udalostiach z celého sveta. Boli to *naše* noviny - a nie len preto, že sa tlačili v *našom* meste; stelesňovali niečo z *nášho* myslenia, *našej* kultúry a *našich* hodnôt.

Keď sa začala integrácia škôl, *Times-Picayune* ostro kritizovali vládne zasahovanie do nášho spôsobu života. Veľa článkov sa zaoberalo priateľským vzťahom medzi černochochmi a belochmi v New Orleanse, vynikajúcou kvalitou života belochov a černochochov a tým, ako mesto zaviedlo jednu z najväčších podnikateľských tried pre černochochov v Amerike. Písali o tom, ako pod Bielym vedením za posledných pár desaťročí pokročili vzdelávacie a životné štandardy černochochov. Redaktori *Times-Picayune* zaryto predpovedali, že nútená integrácia a burcovanie černochochov severanmi a liberálnymi agitátormi zruinuje jedno z najkrajších a kultúrne najbohatších a najočarujúcejších miest sveta. Trvali na tom, že integrácia spomalí pokrok černochochskej komunity a ohrozí štandardy Bielych ľudí.

Po tom, čo *Times-Picayune* kúpil S.I. Newhouse, sa noviny začali postupne presúvať doľava. Ako sa postupne mestské školy a verejné služby pod záštitou integrácie rozkladali a noviny *Times-Picayune* sa stávali čoraz liberálnejšími, môj otec – ktorý bol mierne konzervatívny – ich prestal mať rád. Mne sa noviny naďalej páčili a ako som rástol, súhlasil som s ich rasovými postojmi. Nevedel som, že *Picayune* už nie sú viac južanské noviny a že ich majiteľ, židovský utečenec z cárskeho Ruska, sídlil v New Yorku.

Keď Newhouse zomrel, zanechal svojim dvom synom, Samuelovi a Donaldovi mediálny kolos v hodnote okolo 10 miliárd dolárov. Medzi noviny, ktoré vlastnili, patrili *Times-Picayune*; the Syracuse, New York, ranný *Post Standard* a popoludňajší *Herald-Journal*; the Mobile, Alabama, *Morning Register* a *Afternoon Press*; the Huntsville, Alabama, ranný *News* a popoludňajší *Times*; the Birmingham, Alabama, ranný *Post Herald* a popoludňajší *News*; the Springfield, Massachusetts, ranný *Union* a popoludňajší *News* a nedeľný *Republican*.

Newhouseove impérium dnes vlastní 30 denníkov, 12 televíznych staníc, 87 káblových TV sietí, 24 národných časopisov a the *Parade*, nedeľnú prílohu, ktorá má ohromujúci náklad viac než 22 miliónov kusov.

Keď si Newhouse kúpil *Times-Picayune*, v časopise *Time* citovali jeho poznámku: "Práve som si kúpil New Orleans."²⁵⁴ Určitým spôsobom je jeho výrok presný. Newhouse a jeho zamestnanci mohli povedať čokoľvek sa im zapáčilo o akejkolvek osobe alebo téme s minimálnou dávkou strachu z protirečenia. Newhouse, istý si svojim monopolom, mohol slobodne presadiť akýkoľvek sociálny alebo politický program, ktorý si želal.

Dokonca aj dnes, viac než 25 rokov od Newhouseovej kúpy *Times-Picayune*, mnohí z obyvateľov New Orleansu nevedia, že noviny vlastní newyorská židovská rodina. Úvodná stránka novín uvádza miestnu adresu, a ako vydavateľa Ashtona Phelps, potomka rodiny, ktorá ich kedysi vlastnila.

Keď som sa ešte ako mladý dozvedal o židovskej kontrole médií, všimol som si, že mnohí inzerenti v *Times-Picayune* mali židovské mená ako Goldrings, Levitts, Mintz, Godchauxs (s francúzštinou prebraté meno), Kirshmans, Rosenberg, Rubinstein Bros., Gus Mayer, Adler a Maison Blanche. Jedným z najväčších inzerentov v New Orleanse bol Sears & Robuck, a Edith Stern, aktivistka za židovské a liberálne ciele bola Searsovou najväčšou držiteľkou akcií. Čoskoro som zistil, že mnohé z najväčších reklamných agentúr, miestnych aj národných, boli v židovskom vlastníctve a pod židovskou kontrolou. Tieto agentúry mohli nasmerovať reklamu do ktorýchkoľvek novín alebo médií, do ktorých chceli.

Židovská reklamná moc nielen že zvyšuje židovskú monopolizáciu a upevnenie moci v amerických novinách, ale zároveň ovplyvňuje publikácie v nežidovskom vlastníctve a vedení. Všetky hlavné publikácie sú závislé na výnose zo židovskej reklamy, takže ich charakteristiky, reportáže a redaktorská politika musia byť starostlivo zladené so židovskými postojmi a záujmami. V konečnom dôsledku, slobodná tlač nie je slobodná. Je závislá na peniazoch. Staré pravidlo určite platí pokiaľ ide o médiá: "Koho chleba ješ, toho pieseň spievaj."

Na začiatku minulého storočia mala väčšina významnejších miest dva alebo tri denníky a mnohé mestá dokonca viac. Alarmujúci trend monopolizácie novín však spôsobuje, že v Amerike je dnes už asi len 50 miest s viac než jedným denníkom a mnohé z nich majú rovnakú materskú spoločnosť. Newhousom vlastnené *Times-Picayune* a popoludňajší *States-Item* tento trend výstižne dokazujú; spojili sa do ranných a neskorých vydaní *Times-Picayune*. Následkom toho má z 1600 denníkov v Amerike len 25% nezávislých majiteľov. A len veľmi málo z nich je dostatočne veľkých na to, aby mali aspoň najnevyhnutnejší počet reportérov mimo vlastného okresu. Sú závislí na obrovských informačných konglomerátoch ako *The New York Times*, *The Washington Post* a Newhouseovej reťazi pre národné a svetové správy.

Židovská nadvláda amerických médií je dlhotrvajúca. Už v 20-tych rokoch mali Židia vplyv, ktorý bol značne neúmerný k ich percentuálnemu zastúpeniu v populácii. A hoci vedenie v médiách sa s príchodom nových predsedov, správcov a hlavných redaktorov často mení, židovská nadvláda je silnejšia ako kedykoľvek predtým – a naďalej zvyšuje a upevňuje svoju moc. Mnoho správ, ktoré tlačia "nezávislé" noviny pochádza z tlačových agentúr, s ktorých obrovská časť patrí k Associated Press (Spojenej Tlačí).

Michael Silverman je jej súčasný šéfredaktor, ktorý riadi denné novinové spravodajstvo a dozerá na redakčné oddelenie. Silverman podáva správy ďalšiemu Židovi, Jonathanovi Wolmanovi z výkonnej redakčnej rady Associated Press. Ďalšie hlavné zdroje článkov pre miestne noviny sú tri najvplyvnejšie noviny v Amerike.

Troje silné noviny

The New York Times, *The Wall Street Journal* a *The Washington Post* sú v samotnom srdci amerického obchodu, kultúry a vlády. Ich vplyv siaha po celej krajine. Vytvárajú správy, usmerňujú našu pozornosť na témy ktoré im vyhovujú, vyzdvihujú osobnosti verejného života ktoré uznávajú a znevažujú tie, ktoré nemajú radi. Hovoria nám, ktoré filmy máme pozerieť, ktoré knihy a časopisy čítať, ktoré platne kupovať a aké umenie obdivovať. Vplývajú na to, ako zmýšľame o tisíckach rôznych vecí – a vyberajú si, na aké témy máme myslieť, tým, že niektoré príbehy vytrubujú, kým iné ignorujú.

The New York Times sa číta po celej Amerike – v akademickom, obchodnom, politickom, umeleckom a literárnom svete. Nastavuje naše politické, sociálne, zábavné, literárne, umelecké a módne štandardy.

Sulzbergerová rodina vlastní prostredníctvom The New York Times Company ďalších 33 novín, vrátane *Boston Globe*, kúpenom v Júni 1993 za 1.1 miliardy dolárov; 12 časopisov, vrátane *McCall's* a *Family Circle* s obehom viac než 5 miliónov každý; 7 rádiových a televíznych staníc; káblovú televíziu; a 3 knižné vydavateľstvá. The New York Times News Service telegraficky prenáša nové články, reportáže a fotografie z *The New York Times* do viac než 506 iných novín, tlačových agentúr a časopisov.

Ako mnoho iných novín, aj *The New York Times* začali svoju činnosť pod nežidovským vedením a skončili pod židovskou kontrolou. George Jones a Henry Raymond založili veľké noviny v roku 1851. Na prelome storočia ich kúpil židovský aktivista Adolph Ochs a dnes je ich majiteľom a vydavateľom jeho pravnuke Arthur Ochs Sulzberger. Výkonnými a riadiacimi redaktormi sú Max Frankel a Joseph Lelyveld.

Keďže *The Washington Post* je značne čítaný washingtonskými vládnymi úradníkmi a byrokratmi, má obrovský vplyv na americkú vládu. Môže ovplyvniť stretnutia, prepúšťanie, legislatívu a domáce a zahraničné udalosti všetkého druhu. Môže byť dokonca nástrojom na zvrhnutie prezidenta, ako to bolo v prípade Richarda Nixona. Šéfovia *The Washington Post* si môžu vybrať ktorej téme dať publicitu a ktorú ignorovať, na ktorú udalosť byť rozhorčený a ktorú schváliť. *The Post* vlastní početné noviny, televízne stanice a časopisy – najmä *Newsweek*.

The Washington Post Co. má množstvo ďalších mediálnych dŕžav v novinách (*The Gazette Newspapers*, vrátane 11 vojenských publikácií); v televízii (WDIV v Detrote, KPRC v Houstone, WPLG v Miami, WKMG v Orlande, KSAT v San Antoniu, WJXT v Jacksonville); a v časopisoch, s ktorých treba spomenúť hlavne národný týždenník číslo dva, *Newsweek*. Rôzne televízne projekty *The Washington Post Company* dosahujú spolu asi 7 miliónov domácností a ich káblová sieť, Kanál Jedna, má 635 000 predplatiteľov.

V spoločnom projekte s *The New York Times* vydávajú *The Post* *The International Herald Tribune*, najdistribúovanejší denník v Anglickom jazyku na svete.

Rovnako ako *The New York Times*, aj *The Washington Post* začínali v nežidovských rukách. Boli založené v roku 1877 Stilsonom Hutchinsom a neskôr vedené McLeanovou rodinou. Vďaka konzervatívnej politike McLeanovcov sa židovská reklama presunula do iných washingtonských novín, čím priviedla *The Post* do bankrotu. Židovský finančník Eugene Mayer ich kúpil za nepatrnú sumu na aukčnej bankrotovej dražbe. Akonáhle prešli do židovských rúk, vrátila sa aj reklama zo židovských obchodov a reklamných agentúr a noviny sa stali opäť ziskové.

V snahe o ďalšie upevnenie moci v médiách nášho národa rozbehli Židia reklamný bojkot novín *Times-Herald* plukovníka Roberta McCormicka, ktoré nenávideli kvôli ich podpore antikomunistického senátora Josepha McCarthyho. Keďže noviny neboli schopné vyplniť reklamné rubriky, dramaticky sa zmenšil obrat a začali strácať asi milión dolárov ročne, až boli nakoniec v roku 1954 predané Meyerovi za zlomok ich skutočnej ceny. *The Washington Post* teraz vedie Meyerova dcéra Katherine Meyer Graham, hlavná držiteľka akcií a predsedníčka rady. Jej syn, Donald, je prezidentom.

Tretie vedúce vplyvné noviny v Amerike, najmä v oblasti obchodu, sú *The Wall Street Journal*, vydávané spolu s *Barron's* a ďalšími 24 denníkmi spoločnosťou Dow Jones & Company.

The Wall Street Journal sa vydávajú v náklade viac než dvoch miliónov kusov denne, čo z nich robí najväčší obchodný denník v Amerike, s obrovským vplyvom na obchod, bankovníctvo, trh a ekonomické záležitosti. Vedúcim Dowa Jonesa a predseda a hlavný vydavateľ *The Wall Street Journal* je Peter R. Kann, Žid.

Väčšina ostatných hlavných newyorských novín nie je v o nič lepších rukách, než *The New York Times* a *The Wall Street Journal*. V januári 1993 kúpil *The New York Daily News* z pozostalosti zosnulého židovského mediálneho magnáta Roberta Maxvella /rodeného Ludvika Hocha/ ďalší Žid, podnikateľ s nehnuteľnosťami Mortimer B. Zuckerman. Noviny *The Village Voice* sú osobným majetkom Leonarda Sterna, židovského miliardára a majiteľa firmy Hartz Mountain. *The New York Post* sú vo vlastníctve News Corporation pod vedením Žida Petra Chernina.

Tri najčítanejšie časopisy

Time, *Newsweek* a *U.S. News and World Report* sú tri hlavné týždenníky vydávané v Spojených štátoch. Najväčší a najrešpektovanejší z nich je *Time*, ktorý sa vydáva v náklade viac ako štyroch miliónov. Riaditeľom Time-Warner je Gerald Levin, židovský sponzor mnohých židovských a izraelských záujmov.

Newsweek je druhý najčítanejší týždenník s nákladom viac ako tri milióny výtlačkov. Je pod kontrolou Katheriny Meyer Grahamovej z *The Washington Post*, ďalšej vášnivej zástankyne početných židovských záujmov.

Tretí v poradí je *U.S. News and World Report*, ktorého majiteľ, vydavateľ a šéfredaktor je Mortimer B. Zuckerman, pyšný sionista, ktorý zároveň vlastní *Atlantic Monthly* a *The New York Daily News*.

Giganti knižných vydavateľstiev

Vydávanie kníh je možno jedna z najmenej Židmi kontrolovaných častí amerických médií. Napriek tomu však dominujú najdôležitejším častiam tohto odvetvia. Všetko, čo je potrebné na vydanie knihy je tlačiareň a hotovosť. Po celej Amerike obchoduje desiatky tisícok tlačiarň spolu so stovkami malých vydavateľstiev. Aj tu je židovský vplyv veľmi silný, pretože napísanie knihy, bez ohľadu na to, akej informatívnej a provokatívnej, nezaručuje jej vydanie, a jej vydanie nezaručuje profesionálnu podporu, distribúciu alebo recenziu. Okolo pol tucta najväčších vydavateľstiev a distribútorov ovláda 95 % najpredávanejších kníh v Amerike. V týchto oblastiach knižného vydávania a distribúcie je židovské posúdenie nevyhnutné a židovské schválenie rozhodujúce.

Podľa *Publisher's Weekly*, sú tri najväčšie americké vydavateľstvá Random House (aj so svojimi pobočkami, vrátane Publishing Group), Simon & Schuster a Time Warner Trade Group (vrátane Warner Books; Little, Brown; a Book of the Month Club). Židia kontrolujú dve z týchto troch a v treťom (Random House) je veľké množstvo Židov na kľúčových pozíciách. Gerald Levin je riaditeľom Time-Warner Communications, ktorý vlastní Time Warner Trade Group. Ďalší z hlavných, Simon & Schuster, je pobočkou Viacom Inc. Riaditeľom a predsedom Viacomu je Summer Redstone (narodený ako Murray Rothstein). Dodatočne treba poznamenať, že najväčším vydavateľom detských kníh, s viac ako 50 % podielom na trhu, je Western Publishing, na čele s Richardom Snyderom, ktorý bol nedávno nahradený iným Židom, Richardom Bernsteinom.

Potlačenie jednej knihy

Jedna z najlepších kníh tohto storočia, zaoberajúca sa oslabovaním americkej väčšiny je *The Dispossessed Majority* (Vyvlastnená väčšina) od Wilmota Robertsona.²⁵⁵ Táto kniha je bohatá na výskum a myšlienky a je napísaná angličtinou, ktorá je dnes veľmi zriedkavá. Robertson však nemohol pre svoju knihu nájsť vydavateľa, pretože sa odvážil písať o zakázaných pravdách rasy a židovského etnocentrizmu. Každé väčšie vydavateľstvo odmietlo napísať na jeho knihu recenziu a neprijal ju žiadny celonárodný distribútor. Mnohé národné časopisy nedovolili Robertsonovi reklamovať si u nich

svoju knihu, pretože obsahovala informácie, pre samozvaných židovských cenzorov neprijateľné. Napriek zákazu predaja tejto knihy vo väčších kníhkupectvách a bez recenzie v médiách, predal Robertson vyše 150 000 výtlačkov prostredníctvom pošty a slovných odporúčaní.

Televízia

Keď som čítal článok Edwarda Fieldsa, dokumentujúci židovskú kontrolu troch najväčších televíznych sietí, bol som fascinovaný. ABC, CBS a NBC tvoria ohromnú väčšinu zábavného televízneho vysielania v Amerike a pre väčšinu Američanov sú hlavným zdrojom spravodajstva. Leonard Goldenson z ABC, William S. Paley zo CBS a David Sarnoff z NBC vedú svoje siete desaťročia, nastavujúc tón a rozsah modernej židovskej nadvlády v televíznom vysielaní. Tu je časť článku Dr. Williama L. Piercea „Kto vládne médiám“, o súčasnom stave amerického vysielania.

Kto vládne médiám?

Pokračujúca vládna deregulácia telekomunikačného priemyslu nespôsobila zvýšenie súperenia, ale naopak zrýchľujúcu vlnu zlučovania a kupovania korporácií, ktoré vytvorili hŕstku multimiliardových mediálnych koncernov. Najväčšie s týchto spoločností naďalej rapídne rastú pohlcovaním konkurencie, čím len počas 90-tych rokov takmer strojnásobili svoju veľkosť. Kedykoľvek sledujete televíziu, či už miestnu, káblovú alebo satelitnú; kedykoľvek pozeráte celovečerný film v kine alebo doma; počúvate rádio alebo hudbu z nosičov; čítate noviny, knihu alebo časopis - je veľmi pravdepodobné, že informácie alebo zábava, ktoré prijímate, sú vytvárané a/alebo distribuované práve jednou s týchto superobrovských mediálnych spoločností.

Najväčšou z nich je dnes AOL-Time Warner, ktorý vznikol, keď AOL kúpil v roku 2000 Time Warner za 160 miliárd dolárov. Toto zlúčenie spojilo Stevea Casea, nežida, ako predsedu AOL-TW a predsedu Time Warner Geralda Levina, Žida - ako riaditeľa. Hoci AOL nevedú (zatiaľ) výlučne Židia, dopad tohto spojenia medzi bielym kapitalistom, ktorého najväčším záujmom sú peniaze a rasovo vedomým Židom, bude mať za následok postupné zvyšovanie židovského vplyvu v AOL. Steve Case sa nebude sťažovať, keď Levin začne najímať na kľúčové pozície pod nim prevažne Židov, pretože jeho vlastný profit to neohrozí. Po smrti Casea alebo odchode do dôchodku, budú mať Židia nad AOL úplnú kontrolu.

Pred spojením bol AOL najväčším poskytovateľom internetu v Amerike a odteraz sa bude používať ako online základňa židovského obsahu z Time Warner.

Time Warner Inc. s príjmom viac ako 13 miliárd dolárov v roku 1997, sa po kúpe AOL stal druhým najväčším medzinárodným mediálnym leviatanom. Levin, predseda a riaditeľ Time Warner, kúpil v roku 1996 Turner Broadcasting Systems od Teda Turnera, ktorý bol jedným z mála nežidovských podnikateľov v mediálnom svete. Ted Turner, ako prezident spoločnosti, sa stal v AOL-TW mužom číslo tri, po Caseovi a Levinovi.

Keď Ted Turner, nežidovský mediálny samotár, urobil v roku 1985 ponuku na kúpu CBS, strhla sa panika vo všetkých mediálnych zasadacích sieňach po celej krajine. Turner zarobil slušný balík peňazí v reklame a potom vybudoval úspešnú sieť spravodajskej káblovej televízie CNN, s viac ako 70 miliónmi predplatiteľov. Napriek tomu, že Turner zamestnával určitý počet Židov na vedúcich pozíciách v CNN a nikdy nezaujal verejne stanovisko, ktoré by bolo v rozpore so židovskými záujmami, je to muž s veľkým egom a silná osobnosť a predseda William Paley a iní Židia zo CBS ho považovali za nekontrolovateľného: uvoľnený kanón, ktorý by sa raz v budúcnosti mohol otočiť proti nim. Navyše, židovský novinár Daniel Schorr, ktorý pre Turnera kedysi pracoval, verejne obvinil svojho bývalého šéfa z toho, že nemá rád Židov.

Aby zabránili Turnerovej ponuke, výkonný výbor CBS pozval židovského miliardára a divadelného, hotelového, poisťovacieho a cigaretového magnáta Laurencea Tischa, aby spoločnosť "priateľsky" prevzal, a tak v rokoch 1986 až 1995 bol Tisch predseda a riaditeľ CBS, odstraňujúc tam akúkoľvek hrozbu nežidovského vplyvu. Nasledujúce Turnerove snahy na získanie hlavnej siete prekazil Levinov Time Warner, ktorý vlastní takmer 20 % akcií CBS a pri väčších obchodných transakciách má právo veta. Keď sa Žid Summer Redstone ponúkol v roku 1999 kúpiť CBS za 34.8 miliardy dolárov, Levin nemal žiadne námietky.

Preto aj napriek tomu, že Turner bol inovátorom v zhromažďovaní spravodajstva, nikdy nemal "kontakty" nevyhnutné na to, aby bol skutočným mediálnym pánom. Nakoniec sa rozhodol podľa vzoru "ak ich nemôžeš poraziť, pridaj sa k nim" a zapredal sa Levinovi. Ted Turner je z určitého hľadiska odrazom Stevea Casea. Obaja bieli muži sú kapitalisti bez štipky bieleho povedomia a zodpovednosti. V júli 2001 AOL Time Warner oznámil, že ďalší Žid, Walter Isaacson, bývalý riaditeľ Time Inc., sa stane novým predsedom a riaditeľom CNN News Group, čím bude dozerať na spravodajské impérium, ktoré vybudoval Ted Turner.

Dcérska spoločnosť Time Warner, HBO, je najväčšia platená sieť káblovej televízie v krajine. Až do kúpy Polygramu Edgarom Bronfmanom ml. v máji 1998, bol Warner Music najväčšou americkou nahrávaciou spoločnosťou s 50-timi značkami, z ktorých najväčšou je Warner Brothers Record. Warner Music bol prvým zástancom "gangsterského rapu". Prostredníctvom svojej spolupráce s Interscope Records (predtým než bol Interscope kupený MCA) pomohol spopularizovať hudobný žáner, ktorého texty vyslovene podnecujú černochoch k páchaniu násilností proti Bielym ľuďom.

Okrem káblovej televízie a hudby sa Time Warner intenzívne zaoberá aj produkciou celovečerných filmov (Warner Brothers Studio, Castle Rock Entertainment a New Line Cinema) a nakladateľstvom. Vydavateľské oddelenie Time Warner (šéfredaktor Norman Pearlstine, Žid) je najväčším vydavateľstvom časopisov v krajine (*Time, Sports Illustrated, People, Fortune*).

Druhým najväčším zmiešaným mediálnym koncernom so ziskom 23 miliárd dolárov v roku 1997, je dnes spoločnosť Walt Disney. Jej predseda a riaditeľ Michael Eisner je Žid. Disneyho impérium, ktoré vedie muž, jedným mediálnym analytikom opísaný ako "človek, ktorý musí mať vždy všetko pod kontrolou", zahŕňa niekoľko televíznych produkčných spoločností (*Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television*) a káblové siete s viac než 100 miliónmi predplatiteľov dohromady.

Pokiaľ ide o celovečerné filmy, Walt Disney Motion Pictures Group, pod hlavičkou Walt Disney Studios, ktoré vedie Joseph E. Roth (taktiež Žid), zahŕňa *Walt Disney Pictures, Touchstone Pictures, Hollywood Pictures a Caravan Pictures*. Roth založil Caravan Pictures v januári 1993 a dnes ho vedie ďalší Žid Roger Birnbaum. Disney zároveň vlastní Miramax Films, ktoré vedú bratia Weinsteinovci, Bob a Harvey, ktorí vyrobili také obscénne filmy ako *The Crying Game a Priest a Kids*.

Keď ešte Disneyho spoločnosť vlastnila nežidovská Disneyho rodina, predtým ako ju v roku 1984 prevzal Eisner, stelesňovala skvelú rodinnú zábavu. Hoci doteraz vlastní práva na *Snehulienku*, spoločnosť sa pod Eisnerom rozrástla do výroby množstva tzv. "materiálu pre dospelých".

V auguste 1995 získal Eisner Capital Cities/ABC, Inc, ktorá vlastní televíznu sieť ABC, ktorá zase vlastní 10 TV staníc priamo na takých trhoch ako je New York, Chicago, Philadelphia, Los Angeles, San Francisco a Houston. Okrem toho má 225 pričlenených staníc v Spojených štátoch a je čiastočným majiteľom niekoľkých európskych TV spoločností.

Pobočku ABC, ESPN vedie prezident a riaditeľ Steven Bornstein, ktorý je Žid. Korporácia má zároveň prevažný podiel v káblových televíziách Lifetime Television a A&E Television Networks, každá s 67 miliónmi predplatiteľov. ABC Radio Networks vlastní 26 staníc na vlnách AM a FM, opäť vo veľkých mestách ako New York, Washington a Los Angeles a má viac než 3400 pobočiek.

Napriek tomu, že je predovšetkým telekomunikačnou spoločnosťou, Capital Cities/ABC zarobila v roku 1997 viac než jednu miliardu dolárov vydavateľskou činnosťou. Vlastní sedem denníkov, Fairchild Publications, Chilton Publications (automobilové príručky) a Diversified Publishing Group.

Číslo tri na zozname, so ziskom viac ako 13 miliárd dolárov v roku 1997, je Viacom, Inc., ktorý vedie Sumner Redstone (narodený ako Murray Rothstein). Viacom, ktorý produkuje a distribuje TV programy pre tri najväčšie televízne siete, vlastní 13 televíznych a 12 rozhlasových staníc. Prostredníctvom Paramount Pictures, ktorý vedie Židovka Sherry Lansingová, vyrába filmy. Po hlasovaní akcionárov v CBS a Viacom v decembri 1999, získal Redstone CBS.

Ako riaditeľ CBS pracuje pre Redstona Žid menom Melvin A. Karmazin. Je šéfom a najväčším individuálnym akcionárom spoločnosti, ktorá vlastní televíznu sieť CBS, 14 hlavných televíznych staníc, 160 rozhlasových staníc, Country Music Television, káblové programy Nashville Network a veľké množstvo vonkajších reklamných výnosov.

K vydavateľskému oddeleniu Viacomu patria pobočky Simon & Schuster, Scribner, The Free Press a Pocket Books. Distribuje aj videá cez sieť vyše 4000 šlágrových predajní. Zároveň má účasť na satelitnom vysielaní, zábavných parkoch a videohrách.

Hlavná zásluha Viacomu však spočíva v tom, že je najväčší poskytovateľ káblovej televízie na

svete, cez siete ako Showtime, MTV, Nickelodeon a iné. Od roku 1989 priťahujú MTV a Nickelodeon stále väčšie počty mladých televíznych divákov. Prvý štvrtrok roku 2001 bol v poradí už 16-tým po sebe, v ktorom bola MTV vyhlásená za najlepšiu televíznu káblovú stanicu pre divákov od 12 do 24 rokov. Redstone, ktorý v súčasnosti vlastní 76 % akcií Viacomu ponúka mladým za svoje vzory Beavis a Buttthead a je najväčším propagátorom rasového miešania pre bielych teenagerov v Amerike a Európe. MTV má v pláne získať *The Music Factory (TMF)* od holandských médií a marketingovú skupinu *Wegener*. TMF distribuje hudbu do takmer 10 miliónov domácností v Holandsku a Belgicku. MTV rozširuje svoju účasť v Európe vďaka novým kanálom ako *MTV Dance (Británia)* a *MTV Live (Škandinávia)*. V Taliansku je MTV aktívne cez Cecchi Gori Communications. MTV pumpuje svoje rasovo zmiešané rockové a rapové videá do 210 miliónov domácností v 71 krajinách a má dominantný kultúrny vplyv na bielych teenagerov po celom svete.

Nickelodeon, s približne 65 miliónmi predplatiteľov, má zďaleka najväčší podiel na sledovanosti 4 až 11ročných televíznych divákov v Amerike a takisto sa rýchlo rozširuje do Európy. Väčšina jeho relácií zatiaľ neukazuje do očí bijúcu degeneráciu, ktorá je charakteristickým znakom MTV, avšak Redstone postupne vystavuje svojich detských divákov podobnému jedu, aký propaguje MTV. Na začiatku roku 2001 Nickelodeon pokračoval vo svojom deviatom roku ako najlepšia káblová sieť pre deti a mládež.

Ďalším židovským mediálnym magnátom je Edgar Bronfman ml. Až do nedávneho zlúčenia spoločnosti s Vivendi viedol alkoholový gigant Seagram Company, Ltd. Jeho otec Edgar Bronfman st. je prezidentom Svetového židovského kongresu. Seagram vlastnil *Universal Studios* a *Interscope Records* - predného propagátora "gangsterského rapu". Tieto spoločnosti teraz patria pod Vivendi Universal.

Bronfman sa stal v máji 1998 najväčším mužom v hudobnom priemysle, keď získal kontrolu aj nad PolyGramom, európskym nahrávacím gigantom, za ktorý zaplatil holandskému výrobcovi elektroniky Philipsu 10.6 miliardy dolárov. S obratom PolyGramu, pripočítaným k obratu MCA a Universal, sa stal Bronfman pánom štvrtého najväčšieho mediálneho impéria s ročným príjmom okolo 12 miliárd dolárov. Jedným obzvlášť nešťastným aspektom kúpy PolyGramu je fakt, že to Bronfmanovi prinieslo kontrolu nad najväčším svetovým výrobcom CD s klasickou hudbou: Polygram totiž vlastní nahrávacie spoločnosti *Deutsche Grammophon*, *Decca-London* a *Philips*.

V júni 2000 predala Bronfmanová rodina Seagram francúzskému podniku verejných služieb Vivendi, ktorý vedie nežid Jean-Marie Messier. Zlúčená spoločnosť, Vivendi Universal, si ponechá Edgara Bronfmana ml. na poste podpredsedu, kde bude naďalej zodpovedný za oddelenie zábavy. Zdá sa, že stratégia pre toto splynutie odzrkadľuje taktiku AOL-Time Warner: infikuj a čakaj. Vivendi Universal zaplatí dlhy, ktoré prevzala pri spojení tým, že predá alkoholové podniky Seagramu a podrží si svoje mediálne impérium.

S dvoma zo štyroch najväčších mediálnych konglomerátov v rukách Židov, a so Židmi na kľúčových pozíciách dvoch zostávajúcich, je ťažké uveriť, že k takémuto nesmiernemu stupňu kontroly došlo bez premysleného, sústredeného úsilia.

A čo ostatné veľké mediálne spoločnosti ?

News Corporation Ruperta Murdocha, ktorý vlastní Fox Television Network, 20th Century Fox Films a Fox 2000, je piatou najväčšou megamediálnou korporáciou v krajine s príjmom viac než 11 miliárd dolárov v roku 1997. Je to jediná mediálna spoločnosť, ktorá sa dokáže priblížiť k horným štyrom. Murdoch je možno nežid, ale bolo oznámené, že jeho matka Elizabeth Greene je Židovka, čo ho podľa židovského zákona kvalifikuje za Žida.²⁵⁶, avšak Peter Chernin, ktorý je prezidentom a riaditeľom Fox Group, čo predstavuje všetky filmy News Corporation, televíziu a nakladateľskú prevádzku v Spojených štátoch, Židom je. Pod Cherninom pracuje ako prezidentka spoločnosti 20th Century Fox Laura Ziskin, židovka, ktorá predtým viedla Fox 2000. Žid Peter Roth pracuje pod Cherninom ako prezident Fox Entertainment. News Corporation vlastní tiež *New York Post* a *TV Guide*, ktoré sú vydávané pod dozorom Chernina. Murdoch v rozhovore pre časopis Newsweek (12. júla 1999) povedal, že radšej by na riaditeľa News Corporation povýšil Chernina, ako dovoliť, aby spoločnosť padla do rúk jeho vlastných detí, z ktorých každé má dávno nad 20 rokov. Je ťažké predstaviť si Žida, ktorý by dal veľkú mediálnu korporáciu podriadenému nežidovi, keď má deti, ktoré čakajú na svoju príležitosť. Chernin bol celkom úprimný: "*Dozerám na filmy, ktoré sa pozerajú po celom svete.... Čo by mohlo byť zábavnejšie?*"

Väčšina televíznych a filmových spoločností, ktoré nie sú vo vlastníctve najväčších korporácií, sú tiež kontrolované Židmi. Napríklad *New World Entertainment*, jedným mediálnym analytikom vyhlásený za "prvého nezávislého TV producenta v Spojených štátoch", vlastní Ronald Perelman, Žid, ktorý vlastní aj kozmetickú firmu Revlon cosmetics a ktorý ponúkol prácu Monike Lewinskej, keď sa ju Bil Clinton snažil umlčať.

Najznámejšia z menších mediálnych spoločností, DreamWorks SKG, je prísne košer záležitosťou. DreamWorks bola sformovaná v roku 1994 vo veľkom mediálnom podvode magnátom nahrávacieho priemyslu Davidom Geffenom, bývalým predsedom Disney Pictures Jeffreyom Katzenbergom a filmovým režisérom Stevenom Spielbergom, všetci traja Židia. Spoločnosť vyrába filmy, animované filmy, televízne programy a hudobné nosiče. Vzhľadom na peniaze a styky, ktoré Geffen, Katzenberg a Spielberg majú, DreamWorks sa môže čoskoro postaviť do jednej rady so štyrmi najväčšími.

Je všeobecne známe, že Židia kontrolujú väčšinu výroby a distribúcie filmov od doby krátko po založení filmového priemyslu v prvých desaťročiach 20. storočia. Keď Walt Disney v roku 1966 zomrel, bola tým odstránená posledná prekážka absolútnej židovskej prevahy v Hollywoode a Židia sa mohli chopiť spoločnosti, ktorú Walt vybudoval. Odvtedy si robia vo filmovom priemysle všetko čo len chcú.

Filmy, vyrábané len štyrmi najväčšími filmovými spoločnosťami, o ktorých som sa zmienil vyššie - Disney, Warner Brothers, Paramount (Viacom) a Universal (Seagram), si v roku 1997 pripísali na konto dve tretiny všetkých príjmov s predaja vstupeniek.

Veľkou trojkou v televíznom vysielaní bývali ABC, CBS a NBC. S posilnením mediálnych impérií už tieto tri nie sú viac nezávislými celkami. Avšak, aj kým bývali nezávislé, každá z nich bola kontrolovaná Židmi od jej založenia: ABC Leonardom Goldensonom; NBC najprv Davidom Sarnoffom, potom jeho synom Robertom a CBS najprv Williamom Paleym a potom Laurencom Tischom. V priebehu niekoľkých desaťročí boli tieto spoločnosti obsadené od vrchu až dole Židmi a to sa nezmenilo ani potom, čo ich absorbovali iné korporácie. Židovská prítomnosť v televíznych správach zostáva obzvlášť silná.

NBC je toho dobrým príkladom. Ľudia na kľúčových pozíciách sa tu v poslednom čase pomenili. Andrew Lack, ktorý býval šéfom spravodajského oddelenia siete to dotiahol až na jej prezidenta a hlavného operačného pracovníka. Neal Shapiro, ktorý bol producentom *Dateline NBC* sa presunul na Lackovo staré miesto. Jeff Zucker, producent *Today Show* bol povýšený na prezidenta zábavného oddelenia NBC (miesto, ktoré bolo zrejme pre neho vytvorené) a Jonathan Wald obsadil Zuckerovo staré miesto po tom, čo odsunul Michaela Bassa, ktorý za Zuckera zaskakoval v *Today Show*. Krátko predtým sa Wald stal producentom nočných správ NBC, čím prevzal pozíciu od Jeffa Gralnicka. Keď sa Wald presunul do *Today*, Steve Capus prebral jeho miesto ako producent Toma Brokawa. Zatiaľ nie je známe, či Capus je Židom alebo nie, ale všetci ostatní sú.

Podobná prevaha Židov existuje aj v spravodajských oddeleniach iných sietí. Napríklad vo februári 2000 sa Al Ortiz ujal vedenia spravodajstva "Special Events" v CBS, a nežida Jima Murphyho vymenoval za hlavného producenta *večerných správ s Danom Ratherom* – čo je jediná výnimka, o ktorej vieme, k ináč pevne židovskému káдру producentov televíznych správ. Nový program CBS s názvom *CBS Early Show*, ktorý nahradil *CBS This Morning*, prešiel dôkladnou reorganizáciou, v ktorej boli vyhodení traja producenti, pretože vraj neboli "dostatočne agresívny". Dalo by sa tiež spýtať, či neboli dostatočne židovskí. Reorganizácia však nepostihla odstupujúceho hlavného producenta Ala Bermana, ktorý prestúpil do novej práce programového vývojára a Steve Friedman sa stal vedúcim producentom *Early Show*.

Paul Friedman je stále hlavným producentom *ABC World News Tonight* s Petrom Jenningsom. Rick Kaplan, kedysi vedúci pracovník v ABC, prešiel v roku 1997 do CNN, kde sa stal prezidentom CNN/USA.

Ohromná židovská kontrola v televízii a filmoch, o ktorej píše Dr. Pierce, nie je novým javom. Nie je to len krátka odchýlka v zábavnom a spravodajskom priemysle. Trvá to už desaťročia. Mená sa môžu v priebehu rokov zmeniť, dedičstvo však zvyčajne zostáva rovnaké. Čo viac, židovská mediálna moc sa naďalej upevňuje a rastie. Židovské publikácie sa svojim vlastným čitateľom často sami chvália svojou mocou.

Židovská mediální kontrola - celosvětový vzor

Židovská nadvláda nad masmédiemi nie je limitovaná len na Spojené štáty Americké. V Rusku vlastní židovskí zločineckí šéfovia Boris Berezovsky a Vladimír Gusinsky dve najväčšie mediálne impériá. Gusinsky, ktorý je teraz v Španielsku, aby sa vyhol ruským súdom, je náhodou aj vedúcim Ruského židovského kongresu. Berezovsky si naďalej udržuje kontrolu nad svojim mediálnym impériom v Rusku, napriek tomu, že je v dobrovoľnom exile, aby sa vyhol zatknutiu.

V Británii sú najväčšie televízne konglomeráty tiež pod priamou kontrolou a vlastníctvom Židov. Zahŕňajú sieť ITV, ktorú vlastní Michael Green a jeho spoločnosť Carlton Communication; Granada PLC, ktorá je pod kontrolou Steva Morrisona a Anglia Television pod vedením Grahama Creelmana. Ďalším významným hráčom v Britských médiach je samozrejme Rupert Murdoch, ktorý, ak je skutočne nežid, je označovaný za viac pro-izraelského než mnoho najradikálnejších prívržencov sionizmu. Dokonca aj BBC, ktoré vraj vlastní Briti, má na dôležitých pozíciách množstvo židovských rasistov. Alan Yentob je napríklad hlavou programovej sekcie BBC. Dokonca aj BBC rádio, najpočúvanejšie na svete, vedie fanatický Žid Jenny Abramsky.

Židovská mediálna nadvláda v Kanade

Kanadské masmédiá ponúkajú ďalší príklad židovskej mediálnej nadvlády. S predajom posledného veľkého nežidovského konglomerátu – Conrad Black's Southam Publications, má teraz jeden Žid, Israel (Izzy) Asper, väčšinu hlavných kanadských médií pod svojou priamou kontrolou. Asperova spoločnosť CanWest dnes vlastní viac ako 60 percent všetkých kanadských novín a iných mediálnych podnikov. Vlastní 128 miestnych novín a 14 veľkých metropolitných denníkov vrátane *Vancouver Sun*, *Vancouver Province*, *The Calgary Herald* a *The Montreal Gazette*. Asper vlastní aj *National Post*, celonárodnú publikáciu.

Odvaha jedného vyšetrujúceho reportéra novín *Montreal Gazette*, Billa Marsdena, odhalila Asperovo potláčanie článkov, ktoré boli kritické voči Izraelu. Marsden, značne riskujúci svoju kariéru, zverejnil Asperovo nariadenie, ktoré mu dalo priamu kontrolu nad novými národnými redakčnými článkami, ktoré sa objavili vo všetkých novinách. V nariadení sa uvádzalo, že žiadny miestny redaktor nemôže zastávať odlišné redakčné stanovisko k záležitostiam ako napríklad Asperova podpora Izraela. Okrem toho, Asper sa jasne vyjadril, že vo svojich novinách nechce vidieť nič, čo by bolo akýmkoľvek spôsobom kritické k Izraelu. V programe *As It Happens*, vysielanom cez Canadian Broadcasting Corporation, Marsden povedal: "V problematike Stredného Východu nechcú vidieť kritiku Izraela", a "V našich novinách neuverejňujeme články, ktoré by vyjadrovali kritiku Izraela a toho, čo robí na Strednom Východe".

Neskôr v programe sa reportéri spýtali Asperovho autora národných redakčných článkov Murdocha Davisa otázku, či by niektoré z novín CanWest mohli uverejniť o Izraeli niečo, čo by sa Asperovi nepáčilo. Jeho odpoveď bola: "Nie, je jasným zámerom, aby sa noviny vyjadrovali na určité otázky, ktoré presahujú národnú a medzinárodnú dôležitosť jednohlasne."²⁵⁷

Samozrejme to "jednohlasne" malo jasný židovský podtón. Najdôležitejšia vec, ktorá presahuje národnú a medzinárodnú dôležitosť je nepísať nič čo i len trochu kritické pre Izrael. Takýto postup nie je samozrejme v záujme dodržiavania pravdy, alebo najzákladnejších princípov žurnalistiky. Nie je v záujme kanadských občanov, ktorí by mali mať právo poznať celú pravdu a nielen židovskú propagandu, ktorú predstavuje Canwest. Nie je ani v záujme skutočne slobodnej tlače. Takáto mediálna kontrola a klamanie je však v záujme židovského rasizmu, pretože len vďaka ich klamstvám a podvodom môže jeho zlo prežiť.

Napriek tomu, že Asperovo nariadenie sa dostalo na verejnosť, nemá v úmysle ho zrušiť. Naopak, jeho syn David dokonca sarkasticky vyzval protestujúcich reportérov aby odstúpili. Je ľahké si predstaviť množstvo nariadení vydaných inými židovskými firmami, ktoré neboli nikdy verejne odhalené. Samozrejme, takéto nariadenia, nepísať nič kritické voči Izraelu, sú väčšinou zbytočné, pretože aký hlúpy by musel byť novinár, aby rýchlo nepochopil, čo jeho židovskí šéfovia chcú, pokiaľ ide o židovské témy. Koľko novinárov by vedome obetovalo svoju prácu, kariéru a budúci postup za

odvahu vzoprieť sa svojim židovským šéfom v čo i len najmenšom bode? A čo ak by sa novinár odvážil odhaliť najstaršiu, najbezohľadnejšiu a najjedovatejšiu rasistickú nadradenosť?

Nielenže by si zničil kariéru, s najväčšou pravdepodobnosťou by čelil všeobecnému pohrdaniu a výsmechu a židovskí rasisti by ho mohli dokonca nedajbože prirovnať k Davidovi Dukovi.

Iné metódy kontroly tlače

Židia nielenže disponujú ohromnou mocou v médiách vďaka tomu, že ich vlastnia a sú na kľúčových pozíciách kontroly výroby, manažmentu, prenajímania, redigovania a písania, majú zároveň skupiny, ktoré monitorujú všetky hlavné publikácie (a verejné osoby), aby našli akýkoľvek dôkaz odporu proti židovskému rasizmu a Izraelu. Jedna s týchto multimilión dolárových medzinárodných organizácií je Anti-Defamation League of B'nai B'rith (Liga proti hanobeniu). Ktokoľvek, kto sa odváži slobodne prehovoriť pravdu, sa ľahko dostane do konfliktu s touto organizáciou, ktorá môže zničiť kariéru takmer kohokoľvek, koho považuje za hrozbu. ADL rovnako kontroluje každý možný zdroj informácií dostupný verejnosti, snažiac sa potlačiť všetko, čo by mohlo uškodiť židovským vzťahom s verejnosťou. Jedna s posledných iniciatív bola výroba internetových filtrov pre osoby, knižnice a vzdelávacie inštitúcie. Samozrejme moja stránka a všetky ostatné, ktoré sa odvažujú odhaľovať židovský rasizmus sú blokováné týmito samozvanými cenzormi.

“Prostredníctvom svojich 31 kancelárií po celej krajine, ADL monitoruje školské osnovy, zoznamy nových kníh v knižniciach, a verejné zasadania a sympózia, pracujúc za scénou v snahe potlačiť intelektuálnu slobodu.”

Robert Friedman, *Židovská Myšlienková Polícia: Ako Liga proti hanobeniu cenzuruje knihy, zastrahuje knižnice a špehuje občanov. The Village Voice*, 27 júl, 1993.

ADL má dlhú históriu prijímania miliónov dolárov od židovských gangstrov a zločincov. Na odplatu ich odmieňa cenami, ako napríklad udelenie ceny “Fakle Slobody” gangstrovi Moemu Dalitzovi v roku 1985.²⁵⁸ Je trýznivo ironické, že cez cenzúru internetu dokáže skupina, ktorá má styky s organizovaným zločinom, udržovať milióny Američanov v nevedomosti nad týmto faktom. Napriek tomu, že Židia majú až dych vyrážajúcu nadvládu v médiách a účinný systém monitorovania a potláčania opozičných myšlienok, ich kontrola nie je jednoliata.

Skupiny ako ADL sa však neuspokoja, až kým sa židovská mediálna kontrola takou nestane. Neusilujú len o úplnú kontrolu masmédií, ale snažia sa kriminalizovať každého, kto sa odváži ponúknuť názor protichodný k ich agende. Podarilo sa im to v Kanade a mnohých Európskych krajinách a usilovne pracujú na tom, aby to isté dosiahli aj v Amerike.

”Ich vlastné impérium”

Hoci dnes je ťažké si to predstaviť, americký filmový priemysel vytvorili nežidia. Thomas Edison patentoval mnohé s prvých kamier a premietacích techník a predstavil prvé veľké štúdio. Priekopníkom moderného filmu bol D. W. Griffith, vynikajúci režisér, ktorého techniky a filmy sa stále študujú po celom svete. Jeho nemý klasický film *Birth of a Nation* (*Zrod národa*)²⁵⁹ držal až do príchodu filmu *Gone with the Wind* (*Odviaťe vetrom*)²⁶⁰ titul najsledovanejšieho filmu na svete.

Birth of a Nation je filmovou verziou románu *The Clansman*, od Južanského spisovateľa Thomasa Dixona.²⁶¹ Film sa zaoberá bratovražedným konfliktom vojny medzi štátmi a útlakom Južanov počas obdobia “rekonštrukcie”. (pozri *Barnes review* Willisa Carta, z júla 1997)²⁶²

Keď sa objavil *Birth of a Nation*, židovské organizácie išli na súdy, snažiac sa film v mnohých veľkých mestách zakázať a finančným tlakom na divadlá sa snažili zabrániť jeho premietaniu. Špeciálne premietanie filmu v Bielom dome si získalo nadšenú odozvu od prezidenta Woodrowa Wilsona a podnietilo jeho neskrotnú vlnu podpory. Židovské sily v začínajúcom filmovom priemysle si uvedomili, že je zďaleka účinnejšie kontrolovať filmový priemysel zvnútra než musieť bojovať za potláčanie filmov, ktoré nechcú, aby americká verejnosť videla.

Pokus Židov o zakázanie filmu *Birth of a Nation* nebol prvým ani posledným pokusom židovského cenzorstva v Amerike. Mnohí ľudia sú prekvapení, keď sa dozvedajú, že židovským skupinám sa podarilo zakázať hru od najlepšieho autora anglickej literatúry: Williama Shakespeara. Shakespearovu hru *Benátsky kupec*²⁶³ bolo na začiatku 20. storočia na podnet židovskej komunity, ktorá tvrdila, že hra je antisemitská, zakázané hrať v New Yorku.

V 90-tych rokoch vysielala televízna spoločnosť Public Broadcasting System (PBS) priebežnú sériu všetkých Shakespearových hier, vrátane *Benátskeho kupca*. Dlhý redakčný úvodník sa snažil pripraviť obecnosť na pochopenie hry ako naklonenej Shylockovi, hlavnej židovskej postave, ktorý žiadal o "pol kila nežidovského mäsa". Pasáže, v ktorých sa Shylock bráni na súde, prehlasujúc "Ak prepichneš Žida, nevykrváca," boli zdôraznené na povzbudenie diváka k chápaniu hry, ako priaznivej pre Židov. Čo je však zaujímavé, Židia si tak hru nevysvetlili a netolerantne sa dožadovali jej úplného zakázania. *Canadian Jewish News* nedávno oznamoval o židovskom pokuse zakázať hru v kanadských školách.²⁶⁴

S prechodom z okraja spoločnosti k úplnej dominancii vládneho a mediálneho zriadenia Západného sveta, sa mnohí Židia presunuli z pozície silných zástancov slobody prejavu k jej najtvrdším utláčateľom.

Židovskí študenti, ktorí dominovali hnutiu "slobodného prejavu" v Berkeley v polovici 60-tych rokov, ospevovali slobodu prejavu, aby mohli do areálu univerzity pozvať takých ľudí ako oplzlého a nezniesiteľného Allena Ginsberga a násilnú, otvorene komunistickú, čiernu revolucionárku Angelu Davis. Dnes sa snažia umlčať každého, kto sa pred študentským publikom odváži hovoriť o otázkach preberaných v tejto knihe.

V niektorých prípadoch sa Židia znovu uchýlili k taktike, podobnej tej v kampani proti *Benátskemu kupcovi*. V roku 1976 ma reportéri čiernej talkshow *Black Perspectives on the News*, vysielanej na PBS, pozvali na vystúpenie do Philadelphie. Po nahraní relácie na pásku sa ešte pred jej vysielaním ADL a iné židovské organizácie dozvedeli, že sa zmieňujem o historicky dobre zdokumentovanej roli Židov v koloniálnom obchode s otrokmi. Židovskí aktivisti Sol Rosen, Harry Bass a Peter Minchuck ma zažalovali na súde vo Philadelphii, žiadajúc sudcu, aby program cenzúroval. Židovský sudca Stanley Greenberg vydal nariadenie, že program sa nebude vysielat', až kým mu nebude doručená páska a on ju "neschváli". Našťastie, Koalícia prvého dodatku ústavy a obhajca David Marion sa odvolali na najvyššom súde a vyhrali. Židovské metódy cenzorstva sa tým však ani zďaleka nevyčerпали. Židovské organizácie zorganizovali celonárodnú akciu v snahe potlačiť vysielanie talkshow v každej pobočke PBS. V masívnej kampani zastrašovania Židia písali a volali miestnym PBS staniciam, vyhrážajúc sa zastavením finančnej a verejnej podpory, ak bude program odvysielaný. Ak by ani to nefungovalo, moji oponenti sľubovali demonštrácie, znevažovanie a dokonca násilie proti staniciam. Kým skončili so svojou špinavou prácou, pôvodný program sa vysielal len na niekoľkých miestnych PBS staniach. Okrem toho stanice, ktoré mali toľko trúfalosti, aby odvysielali pôvodný, jednohodinový program, uviedli okamžite po ňom špeciálny program, v ktorom útočili na moje stanoviská a osobu bez toho, aby mi dovolili na to reagovať.

Príkladom tichého potlačovania spomedzi mnohých, ktoré by som mohol uviesť, bola moja skúsenosť s reláciou *The Tomorrow Show* s Tomom Snyderom v roku 1974. *The Tomorrow Show* bola nočná talkshow, ktorá sa zaoberala vážnymi témami, namiesto nudných rečí o celebritách. Nepasoval som do mediálneho obrazu "antisemitu", aký komentátor Tom Snyder očakával a v priebehu vysielania ma prekvapil, keď ma v zábere kamery označil za "inteligentného, výrečného a šarmantného". Snyder sa schuti smial na mojich vtipných poznámkach a opakovane uvádzal, že čoskoro sa do relácie vrátim. Jeho posledné slová v programe boli: "David Duke sem opäť príde".

O tri dni zvolal Snyderov personál prípravu na nasledujúcu reláciu. Oznámili mi, že v nej budem spolu s vodcom hnutia za občianske práva černocho, židovským rabínom, liberálnym katolíkom a protestantským kňazom. Letenka a rezervácia hotela boli zabezpečené a z relácie som dostal potvrdzujúci list. Avšak len tri dni pred plánovaným nahrávaním programu mi zavolała členka personálu a povedala mi, že ľutuje, ale moju účasť museli zrušiť. Na otázku prečo, sa mi zdôverila, že židovskí páni v NBC ich stroho informovali, že "David Duke sa v *The Tomorrow Show* už nikdy neobjaví.

Program bol odvysielaný podľa plánu, ale moji ohovárači boli jedinými hosťami. Celú hodinu ma osočovali lacnými urážkami. Rabín, evidentne dobrý znalec Freudovej psychológie, vysvetľoval môj negatívny postoj k židovskému rasizmu "sexuálnou frustráciou". A tak to šlo. Predstavením štyroch kňazov rovnostárstva, kritizujúcich ma, tak páni médií opäť umlčali opozíciu.

Izrael a Arabský svet

Snáď najlepším spôsobom ako dokázať zaujatosť médií, je preskúmať mediálne pokrytie Izraela a porovnať ho s jeho arabskými susedmi. Neexistuje viac odhaľujúci dôkaz toho, ako Židia udržujú svoju mediálnu moc v sledovaní svojich záujmov.

Zvážte nasledujúce:

- **Irak bol odsúdený a napadnutý za to, že podnikol inváziu do susedného Kuvajtu, ALE –**
- **Izrael napadol susednú krajinu Libanon, čo stálo životy najmenej 20 000 libanonských civilistov a nespočetné miliardy dolárov škody na majetku.**
- **Príčina napadnutia Iraku bola tá, že neuposlúchol rezolúcie OSN na opustenie Kuvajtu, ALE –**
- **Izrael sa vzopiera rezolúciám OSN už 18 rokov a naďalej porušuje rezolúciu OSN 242, ktorá požaduje jeho stiahnutie zo Západného brehu.**
- **Ďalším dôvodom prečo Amerika a Británia zaútočili na Irak bolo údajne zastavenie šírenia zbraní hromadného ničenia, ALE –**
- **Izrael má samozrejme jednu z najsmrtiacejších zásob zbraní hromadného ničenia na svete, zahrňajúcu všetko od nervových plynov a biologických zbraní, až po stovky nukleárných zbraní.**
- **Keď palestínski teroristi vyhodia do vzduchu izraelské autobusy, alebo trhoviská pri samovražedných útokoch, je to na titulných stranách všetkých svetových novín, ALE –**
- **Keď Izrael spustí Napalm na utečenecké tábory a zabije desiatky žien a detí, dostane sa tomu oveľa menšie mediálne pokrytie a takmer vždy je to nazvané "odvetná akcia".**
- **Predstavte si mediálnu reakciu, ak by niektorý z arabských štátov zostrelil komerčné lietadlo s pasažiermi na palube, AVŠAK –**
- **Izrael zostrelil takéto lietadlo nad Sinajským poloostrovom len s veľmi malou vlnou protestu.**

Vymenovanie všetkých pro-židovských filmov vyrobených v Holywoode by bola kolosálna úloha, môžem však ponúknuť niekoľko výstižných príkladov.

Nie je prekvapením, že najpropagovanejší miniseriál všetkých čias, bol zároveň najdôležitejším filmom pre Židov: *The Holocaust*. Film bol natočený v kompletne židovskej produkcii. Vytvoril ho režisér z *Roots*, Marvin Chomsky. Gerald Green napísal scenár. Morton Gould zložil hudbu. Producentami boli Robert Berger a Herbert Brodtkin. Časopis *TV Guide* poznamenal, že počas nakrúcania filmu v Európe zomrel otec scenáristu. Namiesto návratu domov na jeho pohreb však Green cítil, že si svojho fanaticky pro-sionistického otca uctí tým, že zostane pracovať v Európe na filme *The Holocaust*. Osem hodín filmu je dielom extrémnej etnickej nenávisti, v ktorej zobrazili Nemcov a východných Európanov ako buď krvilačných alebo bezcharakterných ľudí a samozrejme každého Žida ako stelesnenie cnosti, lásky a dobroty. Nikdy predtým nedostal televízny seriál toľko mediálneho pokrytia a chvály ako *The Holocaust*. Židmi vedené publikácie a učitelia sa správali, akoby šlo o najdôležitejšiu drámu v dejinách kinematografie.

Samozrejme, mnoho Židmi vyrobených filmov sa zaoberá aj inými témami, ktoré sledujú židovské záujmy. Svoju časť zohrali v podnecovaní menšín k neznášanlivosti voči Európskej väčšine. Rozdeľ a premôž, bolo vždy ich stratégiou. V časoch vysokoškolského štúdia som sa rozhodol ísť na film o takzvanom čiernom vykorisťovaní, *Farewell Uncle Tom*.²⁶⁵ Čítal som o ňom predtým, ako ho

premietali pred prevažne čiernym publikom v kine v centre New Orleansu. Očakávajú zložitú situáciu, šiel som autom z Baton Rouge s dvoma najodvážnejšími a najoddanejšími kamarátmi z internátu. Za 90 minút trvania filmu na predstavení plnom černochoch, sme s priateľmi dostali emocionálnu a názornú výchovu ohavného účinku hollywoodskych proti-bielych filmov.

Film sa odohráva na Juhu pred revolúciou a zobrazuje život otrokov ako šialenstva bieleho mrzačenia, hladovania, vražd a znásilňovania černošských mužov a žien. Dochádza k vzbuře černochoch a plátno sa zaplňa pomstychtivými černochmi na smrť sekajúcimi bielych mužov, ženy a deti. S každým krvavým činom obecenstvo súhlasne pokrikovalo. "Správne!" vreštali niektorí. "Znásilni tú kurvu!...zabite ich!" Čierny dav sa počas najkrvavejších scén zmrzačovania, znásilňovania a vražd smial a radoval.

Na uistenie, že hlavná téma filmu bola pre jeho návštevníkov jasná, koniec filmu zachádza do súčasnosti. Čierni muži v kožených bundách a slnečných okuliaroch sa vkradnú do spálne bieleho páru. Kamera zachytáva hrôzu dvojice, keď ich útočníci sekajú so sekerou. V spomalenom zábere sekera opakovane dopadá, krv a mozog strieka po celej izbe. Dokonca aj po 20-tich rokoch si živo spomínam na film a surovú nenávisť, ktorú vyvolal v čiernom obecenstve.

Pohľad na vraždy privádzal obecenstvo do nepríčetnosti. Hneď ako sa objavili záverečné titulky sme s priateľmi, sediac v zadnej časti kina, schmatli kabáty a rýchlo odišli. Cestou späť na univerzitu sme boli smutní, pretože sme vedeli, že film *Farewell Uncle Tom* bol natočený na to, aby podnecoval černochoch k vraždám a znásilňovaniu Bielych po celej Amerike.

Pri bližšom prieskume filmu som objavil, že ho uviedla spoločnosť Cannon Releasing Corporation a že prezident Cannonu je Dennis Friedland. Medzi jeho spoločníkmi boli Marvin Friedlander, Thomas Israel, James Rubin a Arthur Lipper. Z recenzie na film som neskôr zistil, že väčšina Židov, ktorí sa podieľali na tomto protibielom filme, si dala svoje mená z filmových titulkov odstrániť.

Čas, ktorý som strávil v tmavom kine zasiahol moje pocity tak intenzívne, že som sebe a Bohu prisahal, že podstúpim akékoľvek obete, aby som jedného dňa zastavil brutálne útoky proti našim ľuďom a našej krvi, znázornené v tom nenávisťnom filme. Pevne som sa tiež odhodlal postaviť sa výrobcom filmov, ktorí vytvárajú podmienky pre takúto proti-bielu nenávisť, ktorá vedie k násiliu voči Európanom a Američanom.

Židovské priznanie mediálnej nadvlády

Kedykoľvek som počas stoviek rozhovorov a reportáží spomenul židovskú nadvládu v médiach, reportéri najprv popreli ich nadmernú moc. Potom, keď sa ich obrana utopila v mory faktov, tvárili sa šokovane nad tým, že niekto môže čo i len navrhnúť, že Židia by svoju mediálnu silu využili vo svoj prospech.

Ovládnutie amerických médií správ a zábavy je tak zrejmé, že niektoré židovské médiá to začínajú priznávať, ale dodávajú, že ich nadvláda nemá na obsah žiadny skutočný dopad. Titulnú stranu časopisu *Moment* z augusta 1996 zdobili veľké titulky: "Židia vedú Hollywood, No a čo?" Článok, napísaný známym židovským filmovým kritikom Michaelom Medvedom, obsahoval nasledujúce tvrdenia: "Snaha poprieť realitu židovskej moci a vedúceho postavenia v populárnej kultúre nemá vôbec žiaden význam. Ktorýkoľvek zoznam najvplyvnejších výrobných

vedúcich každého väčšieho filmového štúdia poskytne prevažnú väčšinu rozoznatelne židovských mien."

Medved ďalej oznamuje, ako si štúdiá Walta Disneyho najímajú za producentov len "vysoko platených židovských magnátov" ako napríklad Jeffrey Katzenberg, Michael Ovitz a Joe Roth. Pokračuje vyhlásením, že:

Slávna Disneyho organizácia, ktorá bola založená Waltom Disneyom, nežidovským Stredozápadniarom, ktorý údajne prechovával antisemitské názory, sa teraz skladá zo židovských osobností na takmer všetkých jej najvplyvnejších pozíciách.²⁶⁶

Čo je zaujímavé, napriek pokusom pošpiniť Disneyho meno ako antisemitu, jeho filmy boli najmorálnejšie a najviac duševne povznášajúce (rovnako ako poučné) v celom filmovom priemysle. Nové Disney Michaela Eisnera a jeho pobočky neustále pokračujú vo výrobe proti-kresťanských a sexuálne zvrhlých filmov ako *The Priest*²⁶⁷ a *The Crying Game*.²⁶⁸

Židovskí producenti nielenže vytvárajú nadbytok pro-izraelskej a pro-židovskej propagandy spolu s ich proti-kresťanskými a proti-nežidovskými nenávisťnými filmami a dokumentami, zároveň dôkladne monitorujú filmy vyrobené Židmi aj nežidmi. Napríklad, židovskí cenzory filmu *Sedem rokov v Tibete*, založenom na historických faktoch mali pocit, že hlavný hrdina, bývalý nacistický výskumník z Rakúska, neľutoval svoju minulosť dostatočne. Donútili teda režiséra, aby vymyslel ľútostnú scénu a vsunul ju do "pravdivého príbehu".²⁶⁹

Michael Medved píše vo svojom článku, že "židovskí autori a režiséri zobrazujú Židov v nepochybne lichotivom svetle, a obecnosť reaguje so sympatiou a náklonnosťou". Myslím, že nemusím zdôrazňovať, že tých, ktorí sa postavili proti židovskému rasizmu, zobrazia ako stelesnené zlo.

Dokumentárny film z roku 1998, vysielaný cez káblovú sieť Arts & Entertainment sa pýšil faktom o vedúcej roli Židov v médiách a o formovaní našej spoločnosti v súlade s ich zámermi. Bol vyrobený spoločnosťou Elliot Halpern & Simcha Jacobvici Productions a napísaný a režisovaný Simchom Jakobvicim. Dokument hovorí o tom, ako Židia porazili nežidovských filmárov ako Thomas Edison a D.W.Griffith a postupne nahradili ich tradičné americké námety. Filmy ako Griffitov *Birth of a Nation*, ktorý oslavoval naše tradičné dedičstvo, bol nahradený chválami imigrácie a multikulturalizmu. Vo filme robili rozhovor so židovským autorom Neilom Gablerom, ktorý otvorene vraví o tom, ako nahradili "skutočnú" Ameriku:

Vytvorili svoju vlastnú Ameriku, Ameriku, ktorá nie je skutočnou Amerikou... Nakoniec sa však tento tieň Ameriky stáva takým populárnym a tak rozšíreným, že jeho obrazy a hodnoty pohlcujú skutočnú Ameriku. A tak je veľkou iróniou Hollywoodu fakt, že Američania sa začínajú definovať tieňom Ameriky, ktorý bol vytvorený východoeurópskymi židovskými imigrantami, ktorí neboli v skutočnej Amerike pripustení ani do jej predmestí.

Gabler ďalej uvádza, že hollywoodski Židia sa stali takmer božskí vo svojej moci a vytvorili si systém, ktorý zvyšuje ich prestíž v očiach Američanov.

Kde sú noví bohovia, tam musia byť nové idoly. A tak riaditelia štúdií založili filmový spolok s pyšným menom The Academy of Motion Picture Arts and Sciences. Bol to Meyerov brilantný nápad vytvoriť Oskarov, kde sa filmoví magnáti navzájom uctievali odovzdávaním cien. Takto sa zo skupiny židovských imigrantov stali ocenenia vyhrávajúci americkí producenti.

Lekcia Marlona Branda

Židovská moc je tak silná, že z najväčších hollywoodskych ikon dokážu urobiť zbabelcov. Marlon Brando je toho najlepším príkladom. V začiatkoch svojej hereckej kariéry bol úplne pod kontrolou židovských manažérov a známych. Brando vo svojom životopise píše, že dostal dôležitú rolu v nechutne pro-sionistickej hre nazvanej *A Flag is Born*, ktorú napísal nadšený sionista Ben Hecht a režíroval Luther Adler. Uvádza:

Bola to v podstate politická propaganda obhajujúca vznik štátu Izrael... Všetci okrem mňa boli v tejto hre Židia... Vtedy som nevedel, že židovskí teroristi zabíjali Arabov bez rozdielu a robili z nich utečencov, aby mohli zabráť ich zem... Hra, rovnako ako moje priateľstvo s Adlerom, pomohli zo mňa urobiť horlivého zástancu Izraela a neskôr akéhosi potulného predajcu tejto hry.

Brando začal robiť propagandistické prejavy pre sionistické organizácie a dokonca sám finančne prispel sionistickej teroristickej skupine *Irgun*.²⁷⁰

Marlon Brando sa neskôr dozvedel pravdu o sionizme a dramaticky zmenil svoj názor. "Teraz," povedal v roku 1994, "rozumiem oveľa viac zložitosti situácie ako predtým..."²⁷¹ ...Bol som na strane

židovských teroristov bez toho, aby som uznal fakt, že vo svojej snahe vytvoriť štát Izrael zabíjali nevinných Palestínčanov...²⁷²... Jeden z najzvláštnějších vládnych postupov je, že hlavne kvôli politickému vplyvu židovských záujmov naša krajina investuje miliardy dolárov a obetuje množstvo amerických životov, aby pomohla Izraelu získať späť krajinu, ktorú vraj ich predkovia obývali pred tritisíc rokmi.”²⁷³

Počas vystúpenia v televíznej show Larryho Kinga sa herec odvážil povedať, že ”Hollywood vedú a vlastnia Židia.” Brando tvrdil, že Židia sú vždy zobrazovaní ako humorní, láskaví, milujúci a štedrý, kým v skutočnosti osočujú každú inú rasovú skupinu, ”vždy sa však dôkladne postarajú o to, aby o nich nikdy nevznikla žiadna negatívna predstava.”²⁷⁴

Židovské skupiny neľútostne zaútočili na Branda, uvádzajúc vo svojej tlači, že sa postarajú o to, aby už ”nikdy viac nepracoval.” Nezdá sa, že by si niekto zo židovskej tlače všimol, že ich hrozby vlastne potvrdili Brandove poznámky o ich nespochybniteľnej mediálnej moci. Brando bol taký vystrašený prívalom nenávisti a hrozieb, že si musel dohodnúť stretnutie s rabínom Hierom v Simon Wiesenthal Centre. V pravdepodobne najlepšom hereckom výkone svojho života Brando plakal, kľakol si na kolená a pobožkal ruky rabína Hiera, prosiac ho o odpustenie za urážku najvyšších židovských bohov Západného sveta. Brando sa verejne vzdal svojho kacírstva voči židovským bohom a preto ho židovský kňaz oslobodil od jeho hriechu. Brando sa stal dobrým príkladom pre slávnych nežidov, ktorí by sa mohli odvážiť povedať pravdu o židovskom rasizme a odvtedy hovoril o Židoch len pozitívne veci. Ak chce niekto pochopiť, ako si židovskí páni udržiavajú takmer úplnú mediálnu kontrolu, Marlon Brando je toho výborným príkladom.

Odmenia tých Goyimov, ktorí podporujú ich zlo, tak ako Branda na začiatku jeho kariéry, sú však nemilosrdní ku všetkým, ktorí sa odvážia vysloviť čo i len slovo proti nim. Verejné osoby, ktoré sa im otvorene postaví, musia byť buď neuveriteľne hlúpe, alebo obdivuhodne odvážne. Marlon Brando si naivne myslel, že tým, že povie o Izraeli očividnú pravdu môže čeliť vážnej kritike, nikdy sa mu však ani nesnívalo o tak silnej vlne špiny a urážok, ktoré sa na neho znesú. V žalostnej scéne sa vzdal svojim pánom ako kňučiaci pes, doslova lízajúci ruku pánovi, ktorý ho bije.

Pre našich ľudí nemôže nastať žiadna obnova, kým táto zastrášujúca moc nie je zlomená. Neexistuje žiadna možnosť ako zachrániť našich ľudí, až kým nepozbierame odvahu potrebnú na vzopretie sa našim židovským vládcam. A napokon, k žiadnej obnove našej spoločnosti nedôjde, kým naši ľudia opäť raz nebudú mať slobodu slova a tlače.

Keď som objavil židovskú moc nad americkými médiami, rozhodol som sa nikdy sa nevzdať svojej slobody prejavu, a to z úcty k tejto slobode. Bez ohľadu na to, či ma to bude stáť povest', slobodu, alebo dokonca život; stal som sa odhodlaným a naďalej takým zostávam, v odpore voči mediálnym magnátom, ktorí chcú zničiť náš spôsob života a náš život sám. Som si istý, že moji druhovia sa medzitým tiež postaví na odpor a nekľaknú si v hanbe pred našimi páni, ako to urobil Marlon Brando.

KAPITOLA 6

ŽIDOVSKÁ NADVLÁDA V POLITIKE

Amerika už nemá vládu goyimov [nežidov], ale administratívu, v ktorej sú Židia plnými partnermi v rozhodovaní na všetkých stupňoch. Aspekty židovských náboženských zákonov v spojení s termínom "vláda goyimov" by snád' mali byť preverené, keďže v USA je tento pojem zastaralý.

(Z významných izraelských novín Maariv) ²⁷⁵

"Nikdy som nevidel prezidenta -- a je mi jedno kto to je -- ktorý by sa postavil [Židom]... Vždy dostanú čo chcú. Izraelčania vždy vedia, čo sa deje. Dostal som sa až do bodu, kde som si nič nezapisoval. Keby americký ľud vedel, ako majú títo ľudia našu vládu v hrsti, povstal by v zbrani."

(Admirál Thomas Moorer, bývalý predseda amerického štábu dôstojníkov ozbrojených síl)

"... ohromnú kontrolu, ktorú majú Židia nad spravodajskými médiami a hrádzu, ktorú si Židia vybuodovali u kongrasmanov... Som veľmi znepokojený nad skutočnosťou, že židovský vplyv tu celkom ovláda politickú scénu, čím je takmer nemožné dostať kongres k niečomu, čo oni neschvália. Izraelská ambasáda prakticky diktuje kongresu prostredníctvom vplyvných židovských ľudí v krajine."

(Minister zahraničných vecí John Foster Dulles, február 1957, citovaný na strane 99 knihy *Fallen Pillars* od Donalda Neffa) ²⁷⁶

V opisovaní môjho štúdia židovskej moci vo vláde Spojených štátov teraz preskočím asi päť rokov k udalosti, ktorú som videl v televízii 15. apríla 1973. Senátor William Fulbright sa objavil v relácii *Face the Nation* ²⁷⁷ na programe CBS, kde v diskusii o americkej politike na Strednom východe jednoducho vyhlásil:

"Izrael kontroluje senát Spojených štátov."

Od polovice 60-tych rokov som vedel o pro-sionistickej politike americkej vlády dosť na to, aby som si uvedomil, že to čo senátor povedal bola pravda, bol som však šokovaný, že takú vec povedal otvorene. Uvažoval som nad tým, aký dopad bude mať takéto obvinenie na verejnosť. Vyslovil vlastne jedno z najšokujúcejších obvinení, aké kedy americký senátor vyjadril, obvinenie s neuveriteľnými následkami - že cudzia moc kontroluje najvyšší zákonodarný úrad v Amerike.

Za niekoľko dní Fulbrightovo obvinenie sionistickej kontroly zmizlo z tlače, takmer akoby k nemu ani nikdy nedošlo. Avšak Senátor Fulbright, vo svojej krajine populárna osobnosť, ktorý bol ľahko znovuzvolený aj v časoch najvyšších patriotických vášní Vietnamskej vojny (prišiel, aby sa postavil proti vojne), sa odrazu ocitol v politicky horúcich vodách.

V ďalších voľbách za svoje vyjadrenie pravdy draho zaplatil. Obrovské sumy židovských peňazí sa vliali do Arkansasu na jeho zdolanie a Židia na každej pozícii vplyvu v obchode, vláde alebo médiách, v Arkansase aj mimo neho, sa zjednotili na pomoc jeho pro-izraelskému protivníkovi, Dalemu Bumpersovi. Jeden z najpozoruhodnejších aspektov celej záležitosti bolo, že väčšina Židov mala Fulbrighta rada vďaka jeho názoru na Vietnamskú vojnu. Židia boli v drvivej väčšine proti vojne, od radikálnych komunistov na ulici ako Jerry Rubin a Abbie Hoffman, až po vplyvných Židov z *The New York Times* a *The Washington Post*.

Senátor Fulbright si dovoľil povedať to, že práve tak ako nebolo v našom záujme byť vo Vietname, tak ani nebolo v našom záujme byť zapletení v konflikte na Strednom východe. Veľá Židov ironicky nazývalo Fulbrighta hrdinom za to, že na začiatku 50-tych rokov ako jediný hlasoval v senáte proti podpore financovania Senátora Wisconsinu Joea McCarthyho v návrhu Permanent Investigations Subcommittee. ²⁷⁸ Boli jeho veľkými dlžníkmi, avšak celá minulá Fulbrightova podpora liberálnej

politiky Židov pre nich neznamenal nič, keď sa odmietol zaviazat' slepej poslušnosti voči Izraelu. Kritizovaním vládnej politiky USA na Strednom východe stratil kreslo v senáte.

Keď som sa koncom 60-tych rokov dozvedel o židovskej nadvláde v spravodajských a zábavných médiach, narazil som zároveň na bohaté dôkazy o ich ohromnej politickej sile. Tá sa mi zdala byť dvojstranná. Je zrejmé, že vďaka svojej nadvláde v médiach majú obrovský vplyv na voľby a verejné záležitosti. Nielenže môžu ovplyvniť vnímanie verejnosti vedením propagandy za alebo proti určitému kandidátovi alebo problému, môžu v podstate rozhodnúť či sa vôbec bude o určitej problematike diskutovať alebo nie.

Druhý spôsob ako ovplyvňujú politiku je priamejší. Stali sa zďaleka najmocnejšími hráčmi vo financovaní americkej kampane - ich podpora je rozhodujúca pre každého významnejšieho kandidáta. Tí, ktorí k nim prechovávajú najväčšiu oddanosť dostanú najväčšiu podporu, zatiaľ čo menej podlízavým je podpora odmietnutá. Tým ktorí spolupracujú udeľujú veľké odmeny a politicky ničia tých, ktorí odmietajú.

V 70-tych rokoch som čítal článok vo *Wall Street Journal* od Jamesa M. Perryho, nazvaný: "Americkí Židia a Jimmy Carter." Napísal tam: "Židia sú štedrý, pokiaľ ide o peniaze. Člen Bieleho domu a dlhoročný zamestnanec National Democratic Committee pán Siegel odhaduje, že až 80 % veľkých darov, ktoré pravidelne strana dostáva, pochádza od Židov." ²⁷⁹ Ďalší článok vo *Wall Street Journal* o finančnej kampani otvorene uvádzal, že väčšina peňazí Demokratickej strany pochádza od židovských prispievateľov a polovica dotácií Republikánov je z toho istého zdroja. Kampaňové príspevky politikom sú ako kyslík; pre politický život sú nevyhnutné. Nájde sa niekto, kto si myslí, že také sumy peňazí si nekupujú vplyv? Keďže židovské peniaze a organizovaná židovská podpora sú tak podstatné, židovskí poradcovia a asistenti sa stali tiež úplne nevyhnutnými.

Krátko po Fulbrightovom vyhlásení o židovskej kontrole senátu, generál George Brown, najvyššie hodnotený vojenský funkcionár v Spojených štátoch, ktorý je zároveň predsedom štábu dôstojníkov ozbrojených síl, úprimne hovoril na pôde Dukovej univerzity o židovskej kontrole americkej vlády, médií a ekonomiky:

Izraelčania k nám prichádzajú po výzbroj. Môžeme povedať, že sa nám nepodariť presvedčiť kongres, aby takýto program podporil. A oni hovoria, nebojte sa o kongres. My sa o kongres postaráme. Ide o kohosi z cudzej krajiny a napriek tomu to dokážu. Viete, vlastnia v našej krajine banky, noviny. Len sa pozrite, kde všade sú židovské peniaze. ²⁸⁰ (Generál George S. Brown)

Ako som už pojednával v kapitole o židovskej skupinovej stratégii, etnocentricky sa navzájom podporujú, až kým neovládnu väčšinu organizácií, do ktorých vstúpili. To isté platí aj pre americkú vládu. Od úloh poradcov prezidenta Woodrowa Wilsona (Bernard Baruch a Louis Brandeis) až k úplnej nadvláde v Národnej bezpečnostnej rade Billa Clintona, židovská moc na prelome storočí neustále rastie.

Moje prebudenie ohľadom židovskej moci nastalo v polovici 60-tych rokov, počas vlády Johnsona a Nixona. V Johnsonovej ére som vedel hlavne o Wilburovi Cohenovi, ktorý ako minister zdravotníctva, vzdelávania a sociálnych vecí presadzoval rasovú integráciu a továreň na deti vytvárajúci systém podpôr, v ktorých som pre Ameriku videl nevyhnutnú katastrofu. Vedel som tiež, že Walt Rostow, prívrženec sionizmu, bol jedným z hlavných Johnsonových poradcov pre zahraničné záležitosti a Arthur Goldberg bol veľvyslancom v OSN.

Napriek údajným antisemitským názorom Richarda Nixona, ktoré boli odhalené nahrávkami z aféry Watergate, obával sa ich moci a ochotne sa s nimi udobroval. Obklopil sa židovskými poradcami na vysokej úrovni a rovnako židovskými členmi kabinetu. Henryho Kissingera vymenoval za ministra zahraničných vecí a Jamesa Schlesingera za ministra obrany – obe pozície samozrejme kritické vo vzťahu k Izraelu. V ekonomickej oblasti menoval Arthura Burnsa za predsedu Federálneho Rezervného Fondu, Herberta Steina za jeho hlavného ekonomického poradcu, Laurencea Silbermana za zástupcu generálneho prokurátora a Leonarda Garmenta za riaditeľa právnej rady a oddelenia občianskych práv v Bielom dome.

Sionisti pokryli všetky základne, ako to zvyčajne robia a zároveň tiež ovládli kľúčové pozície vo vnútorných kruhoch ostatných strán. Najbližší poradca Huberta Humphreya, E. F. Berman a 11-ti najväčší Humphreyoví prispievatelia, boli Židia.²⁸¹ Vrchný poradca Georgea McGovernu bol Frank Mankiewicz.

Po Nixonovej rezignácii si Gerald Ford ponechal Henryho Kissingera a priviedol si starého stalinského sympatizanta Edwarda Leviho ako generálneho prokurátora. Alana Greenspana menoval hlavným ekonomickým poradcom. Jimmy Carter pokračoval v podpore neúmerneho židovského zastúpenia menovaním Harolda Browna za ministra obrany a pridaním skupiny "vyvolených" do Národnej bezpečnostnej rady a na dôležité ekonomické pozície. Reagan a Bush sa pridali k židovskému útoku menovaním ďalších Židov na pozície naprieč celou byrokraciou, vždy vyhradzuje množstvo kľúčových funkcií pre Židov v zahraničnej a ekonomickej politike. Od prvých dní 20. storočia židovská moc ustavične rástla, až dosiahla obrovskú silu, ktorá svojim rozsahom vyráža dych. Ako sa ich moc stala pevnejšie zakorenenou, Židmi ovládané médiá považujú za čoraz menej potrebné popierať pred verejnosťou svoj vplyv, možno vlastne pokladajú za svoju výhodu chváliť sa tým v elitných kruhoch, aby sa uistili, že žiaden Goyim sa ich neodváži vyzvať.

Vo veľkých izraelských novinách *Maariv* vyšiel 2. septembra 1994 článok pod názvom "Židia, ktorí vedú Clintonov dvor", v ktorom sa chvália židovskou prevahou Clintonových poradcov a kabinetu. V článku je citovaný prominentný washingtonský rabín v tom zmysle, že americká vláda už nie je vládou nežidov. Stojí za to zopakovať:

Amerika už nemá vládu goyimov [nežidov], ale administratívu, v ktorej sú Židia plnými partnermi v rozhodovaní na všetkých stupňoch. Aspekty židovských náboženských zákonov v spojení s termínom "vláda goyimov" by snád mali byť preverené, keďže v USA je tento pojem zastaralý.²⁸²

Článok sa chváli ich úplnou nadvládou v administratíve a mnohých vrchných štátnych úradníkov okolo prezidenta opisuje ako "warm Jews (oddaných Židov)", s ktorými môže Izrael vždy počítať.

V Národnej bezpečnostnej rade sú siedmi z jedenástich vrcholných členov Židia. Clinton ich schválne umiestnil na najcitlivejšie križovatky americkej bezpečnosti a zahraničnej administratívy: Sandy Berger je zástupca predsedu rady; Martin Indyk, plánovaný veľvyslanec pre Izrael, je riaditeľom sekcie ministerstva zahraničných vecí pre Stredný východ a Južnú Áziu; Dan Schifter je riaditeľom a poradcom prezidenta pre Západnú Európu; Don Steinberg je riaditeľom a poradcom prezidenta pre Afriku; Richard Feinberg je riaditeľom a poradcom prezidenta pre Latinskú Ameriku; Stanley Ross je riaditeľom a poradcom prezidenta pre Áziu.

Situácia v prezidentskej kancelárii, ktorá je plná "oddaných Židov", nie je veľmi odlišná: nový generálny prokurátor – Abner Mikve; prezidentov manažér plánovania a programov – Ricky Seidman; zástupca náčelníka štábu – Phill Leida; ekonomický poradca – Robert Rubin; mediálny riaditeľ – David Heiser; riaditeľ štábu – Alice Rubin; Ely Segall – zodpovedný za dobrovoľníkov; Ira Mezina – vedúci zdravotného programu. Dvaja členovia kabinetu: minister práce – Robert Reich a Micky Cantor – zodpovedný za medzinárodné obchodné zmluvy, sú tiež Židia. K nim sa pripája dlhý zoznam židovských úradníkov na ministerstve zahraničných vecí, vedený riaditeľom Strednovýchodného mierového tímu Dennisom Rossom a nasledovaný mnohými zástupcami ministrov a dokonca ešte viacerými dôstojníkmi armády.²⁸³

Bar-Yosef začína článok poukázaním na tých "warm Jews" (oddaných sionistov), ktorí sa každý deň stretávajú s najtajnejšími informáciami spravodajských služieb, podávaných prezidentovi Spojených štátov. Človek by sa divil, prečo je izraelský špión Jonathan Pollard zavretý vo federálnom väzení, keď extrémni prívrženci Izraela, ako napríklad Sandy Berger, majú denný prístup k najtajnejším americkým dokumentom.

Už v časoch mojich vysokoškolských štúdií bolo mnohým ľuďom zrejmé, že židovská lobby má obrovský vplyv na Capitol Hill a Biely dom. Medzi tým čo politici robili a hovorili existovala skutočná dichotómia. Napriek tomu, že Nixon zastával konzervatívny názor, ktorý zdôrazňoval napr. víťazstvo vo Vietname a opozíciu nútených integrovaných autobusových liniek, jeho administratíva

začala prvé afirmatívne programy. Aj keď poskytol určitú (slovnú) podporu ukončeniu integrovaných liniek, do úradu generálneho prokurátora vymenoval úradníkov, ktorí sa ju naďalej snažili pretlačiť na súdoch po celej Amerike. Jeho židovský minister zahraničných vecí, Henry Kissinger, pomohol zostaviť Parížsku mierovú dohodu, ktorá viedla k nevyhnutnému víťazstvu Viet Kongu a mieru "bez cti", čím sa obetovanie stoviek tisícov životov amerických vojakov stalo bezvýznamným. Je zaujímavé, že rovnaké hlasy, ktoré odsudzovali zhadzovanie napalmu na vojakov Viet Kongu, sa pri pohľade na izraelské Hawky používajúce rovnakú zbraň na ženách a deťoch v palestínskych utečeneckých táboroch radovali.

Izraelské noviny tiež jasne ukazujú, že účinná židovská kontrola sa nachádza v demokratickej aj republikánskej strane:

Mimochodom, hoci židovská moc je v súčasnej Demokratickej vláde tak obrovská, je tiež veľa "warm Jews" smerujúcich na najvyššie pozície v Republikánskej strane.²⁸⁴

Hlavné využitie židovskej moci vo Washingtone slúži k podpore sionistických záujmov, ako je napríklad naša pro-izraelská politika. V tejto oblasti má Izrael všetky svoje základne pokryté. Prezidentoví vrchní poradcovia v otázkach bezpečnosti ako Sandy Berger a Leon Perth sú oddaní sionisti a Židov majú na kritických pozíciách ministra obrany - William Cohen a ministerky zahraničia - Madeleine Albrightová. Keď Spojené štáty sprostredkovávajú mierové rozhovory medzi Palestínčanmi a izraelským premiérom, Dennis Ross je hlavným vyjednávačom. Jedná sa o, ako to sami hovoria, "oddaného" Žida. Možno sa čudovať, že Palestínčania cítia, že sa s nimi nejedná fér, keď tzv. prostredníci konfliktu sú rovnako oddaní sionisti ako oficiálni reprezentanti Izraela? Pokrytectvo takto pokračuje donekonečna.

V článku časopisu *Salon Magazine* zo 17. februára 1997 od washingtonského spravodajcu Jonathana Brodera (pisateľom pre *Jerusalem Report*) sa uvádza:

WASHINGTON – Po nedávnom odhalení židovských koreňov Madeleine Albrightovej, čelí nová americká ministerka zahraničných vecí novej hádanke: Všetci jej hlavní kandidáti na vysoké pozície na ministerstve zahraničia sú Židia – a muži.

Mnohí experti na zahraničnú politiku rýchlo poznamenali významnosť takejto irónie. "To naznačuje, že sme prešli dlhú cestu od dní, kedy bola diplomatická služba v tejto krajine rezervovaná pre európsko-americkú elitu," povedal bývalý poradca Národnej bezpečnostnej rady pre Stredný východ Richard Haass, ktorý teraz prednáša štúdie o zahraničnej politike na inštitúte Brookings Institution.²⁸⁵

Keď Albrightová cestovala na Balkán, útočila na nemorálnosť Chorvátska, pretože nedovolilo utečencom vrátiť sa. Avšak morálne požiadavky na Izrael, aby povolil návrat milióna palestínskych utečencov, ktorý zakazuje už desaťročia, nerobí žiadne.²⁸⁶

Ako každá skupina prahnúca po moci rozumie, ekonomická zdatnosť je ďalšou dôležitou súčasťou kontroly hneď po priamo-vedenej politickej moci. Židovská moc v ekonomickom dianí našej krajiny je prakticky monolitická.

Mnoho z týchto pozícií sa samozrejme z času na čas mení, ale v čase písania týchto slov v poslednom Clintonovom období, Židia zastávajú všetky najdôležitejšie ekonomické pozície. Najsilnejšou z nich je pozícia predsedu Federálneho Rezervného Fondu a je zaujímavé poznamenať, že tento dôležitý ekonomický poverenec, Alan Greenspan, zostal na svojom mieste počas vlády Republikánov aj Demokratov.

Sú Američania tak naivní aby verili, že títo súdržní a etnocentrickí ľudia s nesmiernym majetkom nezdierajú medzi sebou informácie a sieť pre ich vlastné záujmy? V časti o židovskej ekonomickej stratégii v nasledujúcej kapitole Korene antisemitizmu poukazujem na to, ako v ekonomickej sfére majú skoré znalosti vládnej politiky a prístup k iným privilegovaným vládnym informáciám hodnotu nespočetných miliárd dolárov. S objavením týchto vecí som sa sám seba spýtal – *Majú títo židovskí ekonomickí cári príležitosť presadzovať svoje vlastné spoločné záujmy?* Neznamená to fakt, že svoje vlastné ekonomické záujmy tlačia rovnakým smerom, ako presadzujú svoje záujmy v americkej pro-izraelskej politike?

Prehľad Židov na rozhodujúcich pozíciach v Clintonovej vláde

Secretary of State	Madeleine Albright
Secretary of the Treasury	Robert Rubin
Secretary of Defense	William Cohen
CIA chief	George Tenet
Head of National Security Council	Samuel Berger
Secretary of Agriculture	Dan Glickman
Chairman of the Federal Reserve Board	Alan Greenspan
Health Care Chief	Sandy Kristoff
Head of Voice of America	Evelyn Lieberman
Under Secretary of State for Europe	Stuart Eisenstat
U.S. Trade Representative	Charlene Barshefsky
Chief Aide to the First Lady	Susan Thomases
Heads National Economic Council	Gene Sperling
Heads National Health Care Policy	Ira Magaziner
Deputy Secretary of State	Peter Tarnoff
Ass. Sec. of State for Congressional Affairs	Wendy Sherman
On Board of Economic Council	Alice Rivlin
On Board of Economic Council	Janet Yellen
Presidential Advisor	Rahm Emanuel
Council to the President	Doug Sosnik
Deputy National Security Council	Jim Steinberg
NSC Senior Director for Speechwriting	Anthony Blinken
Drug Policy Coordinator	Robert Weiner
Special Liaison to the Jewish Community	Jay Footlik
Presidential Personal Chief	Robert Nash
Presidential Attorney	Jane Sherburne
Asian Expert on Security Council	Mark Penn
Communications Aide	Robert Boorstine
Communications Aide	Keith Boykin
Special Assistant to the President	Jeff Eller
National Health Care Advisor	Tom Epstein
National Security Council Member	Judith Feder
Asst. Sec. of Veterans Affairs	Richard Feinberg
Deputy Head of Food and Drug Admin.	Herschel Gober
White House council	Steve Kessler
Asst. Secretary of Education	Ron Klein
Director of Press Conferences	Margaret Hamburg
Director of St. Dept. Policy	Karen Alder
Member National Security Council	Samuel Lewis
Member of the National Security Council	Stanley Ross
Director of the Peace Corps	Dan Shifter
Deputy Chief of Staff	Eli Segal
Dep. Director of Man. and Budget	Jack Lew
Under Secretary of State	James P. Rubin
Under Secretary of the Treasury	David Lipton
Special Council to the President	Lanny P. Breuer
Special Representative to NATO	Richard Holbrooke
Chief of Social Security	Kenneth Apfel
Deputy White House Council	Joel Klein
Special Advisor to the First Lady	Sidney Blumenthal
Chief of Food and Drug Administration	David Kessler
Acting Solicitor General	Seth Waxman
Presidential Pollster	Mark Penn
Special Middle East Representative	Dennis Ross
General Counsel for the FBI	Howard Shapiro
White House Special Counsel	Lanny Davis
Secretary of Management and Budget	Sally Katzen
Heads FBI Equal Opportunity Office	Kathleen Koch
Deputy Chief of Staff	John Podesta
Vice Chairman of Federal Reserve Board	Alan Blinder
Heads Council of Economic Advisors	Jane Yellen

Židovské záujmy idú ďaleko za hranice Izraela a otázky ekonomiky. Hlavní poradcovia prezidenta Spojených štátov ovplyvňujú každú oblasť amerického života od sociálnej starostlivosti až k daniam, imigrácii a právnemu systému. Zamyslite sa len nad ich vplyvom na menovania federálnych sudcov. V mojom okrese, východnej oblasti Louisiany, ktorý má len veľmi malú židovskú populáciu, tvoria Židia tretinu federálnych sudcov. Na najvyššom súde Spojených štátov sú momentálne dvaja Židia a siedmi nežidia. Židia mávajú často presne stanovené programy v oblasti občianskych práv, imigrácie, feminizmu, homosexuality, náboženskej viery, humanitných vied, kontroly zbraní a mnohých iných oblastiach amerického života. Neustále sa tlačia na pozície s veľkou mocou a vplyvom, ktorý má dopad na vládnu politiku.

Nie sú to však iba hlavní poradcovia a členovia rady prezidenta Clintona, ktorí sú Židia; predseda štábu viceprezidenta Al Gora, Robert Klain, je tiež Žid. Môžeme teda povedať, že sú dokonca pripravení zmobilizovať sa v prípade prezidentovej smrti alebo odvolania. Jedným z najvýrečnejších znamení zvláštneho postavenia Židov vo vláde USA je prekvapujúci fakt, že Clinton oficiálne menoval pozíciu "Zvláštny zástupca pre židovskú komunitu".

Funkcia Jaya Footlika je ojedinelá, pretože pre žiadnu inú etnickú, rasovú alebo náboženskú skupinu "zvláštny zástupca" neexistuje. Nenájdete zástupcu exkluzívne pre Írov, Nemcov, Talianov, alebo dokonca pre kresťanov. Majú ho však vyvolení a je ľahké pochopiť prečo, keď človek zváži ich neuveriteľnú moc. Je to moc, ktorej každý prezident Spojených štátov jasne rozumie.

Čiastočný zoznam kľúčových vládnych pozícií obsadených Židmi uvádzam v tejto kapitole. Tento zoznam v žiadnom prípade neukazuje ich celkovú silu. Kto vie koľko byrokratov je ako Madeleine Albrightová - Židov, ktorí očakávajú, že im uveríme, že nevedia o svojom židovstve, až kým nie sú zvolení do úradu. Noviny *The Spotlight*,²⁸⁷ rovnako ako Dr. Edward R. Fields v *The Truth at Last* a ja sme verejne hovorili o jej židovskom pôvode viac než dva roky predtým, kým to vraj ona sama zistila.

Jeden z mnohých nedostatkov Clintonovej vlády bolo ponúkanie Lincolnovej spálne v Bielom dome veľkým kampaňovým prispievateľom. Noviny *Jewish Week* pyšne oznamujú, že:

"Na zozname dominoval jasný semitský aspekt," povedal politický vedec Benjamin Ginsberg z univerzity Johns Hopkins. V skutočnosti polovica alebo viac návštevníkov Bieleho domu na zozname sú Židia, od nového DNC (Democratic National Committee) predsedu a bývalého prezidenta pro-izraelskej lobby Steveho Grossmana, až k speváckej hviezde Barbare Streisandovej.

Tento výsledok sotva prekvapil, vzhľadom na zvláštny charakter získavania finančných prostriedkov demokratickej strany, povedal Ginsberg.²⁸⁸

Židia nielenže disponujú obrovskou mocou vo vnútri vládnej byrokracie a diplomatického zboru, majú zároveň neúmernú moc v lobistických organizáciách, ktoré vládu najviac ovplyvňujú. Tri najsilnejšie lobistické organizácie pre zahraničnú politiku vo federálnej vláde sú pro-sionistické organizácie; a riaditelia alebo kľúčoví pracovníci mnohých iných zvláštnych záujmových skupín sú Židia. Majú tiež obrovský vplyv v rôznych nadáciách a organizáciách, ktoré zase ovplyvňujú politikov a vládu.

Rátajú sa medzi ne také skupiny ako *American Civil Liberties Union*, *The American Medical Association*, *The American Bar Association* a mnohé ďalšie. Samozrejme, majú nesmiernu moc v tlači, ako napr. *Washington Post* Katherine (Mayer) Grahamovej a Sulzbergerové *New York Times*, ako aj ohromný vplyv v televízií. Bez pochyb možno povedať, že Židmi ovládané médiá predstavujú najsilnejšiu vládnu lobby na svete.

Židovská moc v médiách a vláde narástla do takých rozmerov, že sa zdá, že ju považujú za nenapadnuteľnú. Po znovuzvolení Billa Clintona do úradu prezidenta, noviny *Jewish Week* z 24. januára 1997 priniesli správu o zhromaždení vo Washingtone, D.C., v Jewish Community Center za "oslavu židovského vedenia". Článok uvádza, že v minulých rokoch:

List of donors who slept at the White House reveals many with Semitic-sounding names.

Last week, *The New York Times* published a list of donors to the Democratic National Committee who also enjoyed overnight accommodations at the Clinton White House. Republicans have charged that the administration was literally renting out the Lincoln Bedroom as a fund-raising gimmick for high rollers.

The Lincoln bedroom, located on one of the private residence floors of the White House.

Jewish observers quickly noticed one striking fact.

"There was a definite Semitic aspect to the list," said Johns Hopkins University political scientist Benjamin Ginsberg.

In fact, half or more of the White House visitors listed were Jew-

Židovskí vodcovia neboli takí odvážni v oslave židovskej politickej angažovanosti. Obavy plynuly z toho, že priznávanie židovských úspechov len posilní antisemitov. . . Židia sa vo svojej nahromadenej moci cítia dostatočne bezpeční. Politicky sme sa so svojimi úspechmi otvorene prihlásili. . . dosť pokojní na to, aby sme ich oslavovali verejne.

....židovská komunita dosiahla v politike rozhodujúcu väčšinu, ktorá zaručuje, že mnoho výdobytkov Clintonových rokov zostane, bez ohľadu na to, kto bude v Bielom dome sídliť.²⁸⁹

Nezáleží na tom, kto obýva Biely dom, pýšia sa, ich ohromná moc zotrvá. Chcú tým snád povedať, že nikto sa nemôže ani len pokúsiť stať sa prezidentom bez poslušnosti voči ich moci? Ak by sa takýmto spôsobom vyjadrili nežidia, určite by sa to považovalo za antisemitské.

Clintonový veľvyslanci pre koho?

Snád najlepším ukazovateľom toho, či sa americká vláda stala tým, čo niektorí nazývajú Zionist Occupation Government, alebo "ZOG" (Sionistická okupačná vláda), je židovské zastúpenie v diplomatických službách. Ak je vláda v skutočnosti "Sionistickou okupačnou vládou", je rozhodne jasné, že jej kľúčoví zástupcovia v zahraničí budú tento fakt potvrdzovať. Tu je ohromujúci zoznam židovských veľvyslancov (z roku 1997), ktorý neobsahuje veľké množstvo židovských byrokratov a zástupcov veľvyslancov, slúžiacich na nižších pozíciách:

Americkí vyslanci do troch najbližších štátov, Kanady, Mexika a Kuby, sú Židia. Sú to: Veľvyslanec Gordon Griffin pre Kanadu, Jeffrey Davidow pre Mexiko a náš "diplomat pre záujmy USA" na Kube je Michael Kozak. Na strednom východe má Amerika židovských veľvyslancov v Izraeli aj v Egypte.

Židovská diplomatická hegemonia je rovnako pôsobivá v Európe. Dva jej najväčšie národy, Francúzsko a Nemecko, majú židovských veľvyslancov: Felix Rohatyn v Paríži a Johna C. Kornbluma v Berlíne. Tam to však vôbec nekončí, keďže Židia slúžia ako veľvyslanci aj v Belgicku, Dánsku, Nórsku, Švédsku, Poľsku, Maďarsku, Rumunsku, Bielorusku a Švajčiarsku.

SEVERNÁ AMERIKA	
Mexiko	Jeffrey Davidow
Kanada	Gordon Griffin
Kuba	Diplomat Michael G. Kozak
EURÓPA	
Francúzsko	Felix Rohatyn
Belgicko	John C. Kornblum
Nemecko	Alan J. Blinkin
Dánsko	Edward R. Elson
Nórsko	David B. Hermelin
Švédsko	Thomas L. Siebert
Švajčiarsko	Madeleine Kunin
Poľsko	Daniel Fried
Maďarsko	Donald M. Blinken
Rumunsko	Alfred H. Moses
Bielorusko	Kenneth S. Yalowitz
OSTATNÉ KRAJINY	
Turecko	Marc Grossman
Egypt	Daniel C. Kurtzner
Izrael	Martin Indyk
India	Frank Wisner

Nový Zéland	Josiah H. Beeman
Maroko	Marc Ginsberg
Južná Afrika	James A. Joseph
Singapur	Timothy A. Chorba
Brazília	Melvyn Levitsky

Švajčiarsko bolo úspešne vydierané *Svetovým Židovským Kongresom* Edgara Bronfmana, kvôli údajným holokaustovým bankovým účtom. Americká židovská veľvyslankyňa Madeleine Kuninová Bronfmanovy pomohla. *The New York Times* 4. októbra 1997 oznamovali, že "vytrvalo prenasleduje Švajčiarov v otázke zlata pre tých, ktorí prežili holokaust."²⁹⁰

Práve tak ako sa stali kľúčovými poradcami a poverencami prezidenta Spojených štátov, sú Židia skvelí aj vo svojej čisto židovskej tímovej politike na nižších stupňoch moci. Ovládajú značne neúmerné množstvo vplyvných pozícií v skupinách od spoločenských klubov až po odbory. Ich nadvláda v mnohých odboroch je ironickou ukážkou ich moci, pretože žiadna iná skupina v Spojených štátoch nemá menší sklon k fyzickej práci. Takéto vodcovstvo môže vysvetliť, prečo odboroví pracovníci často zapredávajú svoje väčšinou Európsko-Americké členstvo podporovaním programov ako sú napr. afirmatívne akcie a zastávaním ľahostajného postoja v opozícií voči slobodnému obchodu a imigrácii. Akonáhle sa dostanú do funkcie s veľkou mocou, svoje pozície neváhajú použiť na presadzovanie programov, ktoré sú v rozpore so záujmami celkového členstva.

V mojej predvolebnej kampani o miesto v americkom senáte a o guvernéra štátu Louisiana Židia riadili úplne odlišné skupiny k opozícií voči mne, bez ohľadu na to, aký bol môj vzťah k týmto skupinám. Židia v robotníckych či nerobotníckych organizáciách, ekologických alebo priemyselných asociáciách, pro alebo proti zbraniam, používali svoj vplyv v týchto organizáciách na podporu svojho vlastného politického programu proti mne. Tento program sa staral len Izrael a nie na základné problémy, ktoré boli reprezentované asociáciami, ktoré oni údajne zastupovali.

Nový prezident, rovnaká židovská agenda

Zvolenie Georga Busha do úradu prezidenta v roku 2000 malo slabý dopad na prevládajúcu židovskú moc v americkej vládnej byrokracii. Napriek tomu, že židovské zriadenie podporovalo najmä Al Gora, vedeli, že Bush rozumie nevyhnutnosti budúcich politických programov, stanovených Židmi. Mocní Židia ako napr. predseda Federálnej Rezervy, Alan Greenspan, pokračovali v premost'ovaní Demokratickej a Republikánskej strany. Aj keď Židia v novej Bushovej administratíve stratili niektoré svoje najviditeľnejšie pozície, základná Židmi ovládaná byrokracia "štátnej služby" pokračovala ďalej s množstvom Židov na kritických pozíciách "zástupcov ministrov" a "zástupcov" na ministerstve zahraničných vecí, Pentagone, CIA a iných dôležitých vládnych orgánoch. Dokonca aj Bushov hlavný verejný hovorca je Žid. A tlačová tajomníčka Ari Fleischer má prvé meno rovnakého etnického pôvodu ako ministerský predseda Izraela Ariel Sharon.

Súčasný Riaditeľ pre národné záležitosti (domácej politiky) Amerického židovského výboru (pravdepodobne najsilnejšej židovskej organizácie v Amerike) Dr. Stephen Steinlight napísal v októbri 2001 rozpravu o Židmi vedenej americkej imigračnej politike. Tá odhaľuje oveľa viac ako židovské postoje k imigrácii; odhaľuje zároveň všeobecné stanovisko židovskej nadvlády a moci.

Židovská politická moc v Amerike 21. storočia

Vo svojom článku "Židovský záujem na meniacej sa americkej demografii" Steinlight píše o vedúcej úlohe Židov v pozmeňovaní americkej imigračnej politiky za poslednom storočie až k bodu, kde sa Bieli stanú v Amerike menšinou. Vyjadruje obavu, že k zmene teraz dochádza tak rýchlo, že aj napriek tomu, že multikulturalizmus je pre židovskú moc obrovskou výhodou, bude predstavovať hrozbu, ak sa nespomalí a neumožní Židom spropagovať nanútenie nových priselcov. Obzvlášť sa obáva imigrácie Moslimov, tvrdiac, že ich voličské hlasy a lobovanie môžu pre židovskú politickú

moc predstavovať nebezpečenstvo. Vo vyjadrovaní sa k Židom hovorí ostražito, predsa však učíňuje niekoľko ohromujúcich priznaní o židovskej moci v Amerike:

...bude židovská citlivosť nad'alej požívať mimoriadne vysoké stupne úcty a židovské záujmy nad'alej spadať pod zvláštnu ochranu? Záleží na tom, že väčšina neeurópskych emigrantov nemá žiadnu historickú skúsenosť s holokaustom alebo vedomosti o prenasledovaní Židov počas stáročí a Židov vidia len ako najprivilegovanejších a najmocnejších bielych Američanov? ²⁹¹

Steinlight ďalej píše o tom, čo považuje za hrozbu pre židovskú moc a dokonca nepriamo odhaľuje, prečo skutočná reforma financovania kampaní (ktorej je naklonená prevažná časť Američanov) zlyhá:

Nie, že naša neúmeraná politická moc (zd'aleka najväčšia zo všetkých etnických a kultúrnych skupín v Amerike) sa oslabí naraz alebo rýchlo... aj v prípade, že sa dokončí reforma financovania kampaní, čo je extrémne nepravdepodobný scenár, obrovské materiálne bohatstvo židovskej komunity ju bude nad'alej značne zvýhodňovať. Nad'alej sa budeme uchádzať o priazeň kongresu a požívať túto priazeň od jeho kľúčových členov. Táto moc je uplatňovaná v celom politickom systéme, od miestnych až po národné stupne prostredníctvom úplatkov a najmä zaistením mimoštátnych prostriedkov pre kandidátov, naklonených Izraelu, ²⁹²

Otvorene hovorí o neuveriteľnej moci židmi kontrolovaných médií.

Je tiež pravdou, že židovský ekonomický vplyv a moc sú neúmerne koncentrované v Hollywoode, televízii a spravodajskom odvetví, čo je teoreticky pozhnaním, pokiaľ ide o formovanie priaznivého verejného obrazu Židov a pripravovanie Američanov byť citliví v otázkach záujmu o Židov... ²⁹³

Priznáva sa dokonca k rozmáhajúcej sa židovskej nadvláde, o ktorej väčšina nežidov nevie.

Priznám sa aspoň, že tak ako tisíce iných židovských detí mojej generácie som bol vychovávaný ako židovský nacionalista, dokonca až takmer separatista. Každé leto počas desiatich rokov môjho detstva a dospelovania som dva mesiace navštevoval židovský letný tábor. Tam som každé ráno salutoval cudzej zástave, oblečený v uniforme, ktorá odrážala jej farby, spieval cudziu národnú hymnu, učil sa cudzí jazyk a cudzie ľudové piesne a tance a naučil sa, že Izrael je moja skutočná vlasť. Emigrácia do Izraela sa považovala za najväčšiu cnosť a rovnako ako veľa iných židovských detí mojej generácie, strávil som dvoje prázdniny v Izraeli pracujúc na spoločnej farme, zatiaľ čo som zvažoval túto možnosť. Viac v tichosti a podvedome ma učili o nadradenosti mojich ľudí nad nežidmi, ktorí nás vždy len utláčali. Naučili sme sa pozerieť na nežidov ako na outsiderov nehodných dôvery, ľudí, od ktorých možno očakávať náhle výbuchy nenávisti, ľudí menej vnímavých, inteligentných a morálnych ako my. Učili nás tiež, že naše temné dejiny nám hovoria, že sa nemôžeme spoľahnúť na nikoho.

Salutovali sme samozrejme aj americkej a kanadskej zástave a spievali ich hymny, zvyčajne so skutočným pocitom, bolo však jasné, kde mala spočívať naša prvoradá oddanosť. ²⁹⁴

Ak by sa ktorýkoľvek nežidovský politik odvážil povedať, že "typické židovské deti" sú učené, že ich skutočná oddanosť patrí Izraelu a nie Amerike a že Židia učia svoje deti, že sú nadradené nad nežidmi v inteligencii a morálke, bol by odsúdený a vyštvaný z politiky ako antisemita. Napriek tomu presne tieto slová použil riaditeľ oddelenia domácej politiky Amerického Židovského Výboru. Jeho slová nepochádzajú z nedbalej alebo ľahostajnej konverzácie, ale sú to starostlivo vybrané slová významného článku, ktorý napísal pre židovských čitateľov. Steinlight dokonca otvorene hovorí o tradičných metódach židovskej moci: rozdeľ a panuj. (Všimnite si, že podobný výraz je charakteristický pre mnohých iných židovských spisovateľov; píšú, akoby boli vo vojne proti nežidovskému svetu)

Pretože možno už v ďalšej generácii, podľa optimistickej predpovede, bude židovská komunita v pozícii, kedy bude schopná rozdeľovať a panovať a vstúpiť do výberových koalícií, ktoré podporujú našu agendu. ²⁹⁵

Asi som považovaný za "antisemitu", pretože som americký občan, ktorý si nepraje, aby bola jeho krajina "rozdelená a ovládnutá." Židovské politické taktiky, podobné tým na miestnom a národnom stupni, sú uplatňované aj v medzinárodnej aréne. Židia na kľúčových pozíciách americkej vlády môžu použiť svoj vplyv na vydieranie ostatných národov sveta k podpore Izraela. Zahraničná pomoc, postavenie v obchode a iné americké taktiky sú používané ako politika cukru a biča na donútenie iných národov podporovať pozíciu Izraela v Organizácii spojených národov.

Sionistický vplyv sa používa aj na kupovanie si nepriateľov Izraela ako napríklad Egypta a Jordánska, s obrovským zaťažením amerických daňových poplatníkov (ako zahraničná pomoc). Židovská moc vo vláde a v médiách zároveň podnecuje americké vojenské akcie proti izraelským nepriateľom ako je napríklad Saddam Hussein alebo Muammar Kaddafi. Amerika, so svojou ohromnou silou, sa stala náhradným násilným vymáhačom pre Izrael a Židov po celom svete. Chvost skutočne vrtí psom.

Protiamerická vojna v Iraku

Prezident Bush dokázal, že je úplne podriadený židovskej moci, keď poslušne išiel do vojny proti Iraku v mene Izraela, vojny, ktorá bola zreteľne proti akémukoľvek pravému záujmu Spojených štátov.

Keď Amerika, pod svojimi sionistickými kontrolórm, išla v marci 2003 do vojny proti Iraku, svetu bolo povedané, že vojna je nutná, pretože Irak porušil rezolúcie OSN. V skutočnosti, Izrael porušil zďaleka viac rezolúcií než Irak. Bush spustil vojnu proti Iraku údajne preto, lebo ten mal zbrane hromadného ničenia – a to aj napriek tomu, že Izrael má jeden z najväčších arzenálov smrtiacich chemických, biologických a nukleárných zbraní na svete. Amerika išla do vojny proti národu, ktorý nikdy nedvihol prst voči Spojeným štátom, zatiaľ čo posielala viac miliárd a viac zbraní hromadného ničenia do Izraela, národa, ktorý sa nepopierateľne dopustil vražedného terorizmu a poškodzujúcej špiónáže proti nám.

Jedine židovská nadvláda v amerických médiách a vláde umožnila takéto jasné pokrytectvo. Ešte pravdepodobne nikdy nedošlo k vojne, ktorá by bola zreteľnejšie proti záujmom Spojených štátov, než Iracká vojna z roku 2003. Zapríčinila to, že nás začali nenávidieť stovky miliónov ľudí po celom svete, našich statočných vojakov vystavila nebezpečenstvu, pre Američanov pripravila väčšiu pravdepodobnosť, že budú v budúcnosti trpieť ďalším terorizmom, a dosiahla obrovských, finančne devastujúcich výdavkov stoviek miliárd dolárov.

Samozrejme, židovská moc môže byť použitá na veľa sebe-slúžiacich dôvodov. V boji Švajčiarska s Edgarom Bronfmanom a jeho Svetovým židovským kongresom využili sionisti v Spojených štátoch našu vládu na vydieranie Švajčiarov hrozbami, že zatvoria švajčiarske banky v Amerike, ak sa nevzdajú Bronfmanovmu vymáhaniu 1,2 miliardy dolárov.²⁹⁶ Dokonca aj mestské vlády boli zapojené do vydieračských snáh a samozrejme New York City ako centrum svetového bankovníctva mohlo prísne potrestať Švajčiarov za nepristúpenie na židovské požiadavky. Noviny *Times Picayune* 13. augusta 1998 napísali: "Mnohé americké mestá a štáty v Spojených štátoch pohrozili uvalením sankcií proti UBS. AG (zjednotenej banke Švajčiarska) a skupine Credit Suisse ak nebudú súhlasiť s prijateľnou dohodou."

Na začiatku predchádzajúcej kapitoly o židovskej nadvláde v amerických médiách som sa pýtal: "Čo ak by Iračania, ktorí podporujú Saddama Husseina, kontrolovali americké médiá?" Američania by túto situáciu správne považovali za nebezpečnú pre naše slobody a naše národné záujmy. Predstavte si na chvíľu, že tí istí Iračania, oddaní Saddamovi, by mali najsilnejšiu lobby vo Washingtone, boli by najvyšší poradcovia prezidenta pre národnú bezpečnosť a prakticky by kontrolovali ekonomickú politiku Spojených štátov. Žiadny skutočný americký vlastenec, vedomý si tejto cudzej nadvlády, by to nemohol tolerovať.

Je situácia snád' viac tolerovateľná, ak títo muži a ženy nie sú Iračania, ale fanatickí sionisti, vychovaní v katechizme proti-nežidovskej nenávisti a úplne oddaní najrasistickejšiemu národu na zemi?

Zdá sa, že len málo ľudí v Amerike sa opýta tieto dôležité otázky. Mlčanie je však pochopiteľné, keď človek identifikuje kmeň, ktorý rozhoduje aké otázky sa majú klásť a aké fakty majú byť

Američanom predstavované. Je to tiež pochopiteľné, ak zvážime skutočné príklady zo života o politických následkoch hovorenia pravdy o židovskom rasizme a moci. Muži ako senátor William Fulbright, senátor Charles Percy, člen snemovne Paul Findley, Pat Buchanan a ja platíme za úprimnosť vysokú cenu. Kongresman Findley napísal vynikajúcu knihu detailne opisujúcu neuveriteľné zastrašovanie a útlak, uplatňované proti tým, ktorí sa postavili proti izraelskej lobby. Kniha má názov: *They dare to speak out*. (Odvažujú sa prehovoriť)²⁹⁷

Možno, že Židia majú právo snažiť sa ovplyvniť americkú vládu a jej politiku. Ale my, veľká väčšina Američanov, máme právo požadovať, aby naša vláda bola skutočne "naša" a nie "ich". Právo vlastnej vlády je základným pravidlom politickej slobody. Vláda, manipulovaná proti najlepším záujmom svojich ľudí v mene malej menšiny, sa volá tyrania.

Keď niektorí z mojich priateľov vo vlasteneckom hnutí po prvý raz použili už zmienený pojem *Sionistická Okupačná Vláda* alebo ZOG, pomyslel som si, že tento výraz je trochu prehnaný, avšak po dlhšom štúdiu a premýšľaní som si uvedomil, že je to dosť výstižný opis smutného stavu vecí vo Washingtone, D.S.

Citát z izraelských novín *Maariv* by mal vyvolať zimomriavky na chrbte každého verného Američana. Budem ho citovať už po tretí raz a urobím tak znova a znova v mojom politickom živote, až kým si Američania neuvedomia jeho závažnosť:

Amerika už nemá vládu goyimov [nežidov], ale administratívu, v ktorej sú Židia plnými partnermi v rozhodovaní na všetkých stupňoch. Aspekty židovských náboženských zákonov v spojení s termínom "vláda goyimov" by snád mali byť preverené, keďže v USA je tento pojem zastaralý.²⁹⁸

Takže Amerika už nemá "vládu goyimov" a jediní, ktorí o tom verejne hovoria sú sionisti, pýšiaci sa poučením svojim druhov v Izraeli. Pevne verím, že stále existujú milióny Američanov, ktorí ak budú mať príležitosť čítať tieto riadky, rozhnevajú sa práve tak, ako postava Howarda Beala vo filme *Network*.²⁹⁹ Budú "zúriť od zlosti" a urobia čokoľvek čo je nutné, aby veci zmenili a aby to budúca generácia Američanov "už nemusela viac znášať."

Ľudský inštinkt na ochranu svojej rodiny, rasy a národa sa volá vlastenectvo. Nalieha na nás, aby sme sa postavili akejkolvek cudzej skupine, ktorá sa snaží o kontrolu vlády nášho národa, či už sú to sionisti, Iračania, Nemci alebo dokonca teoreticky aj fiktívna predstava votrelcov z vesmíru. Takéto podnety nie sú antisemitizmom, sú jednoducho dobrým vlastenectvom. Máme právo postaviť sa sami za *seba* práve tak, ako sa Židia stavajú za *svojich*. Stephen Steinlight, riaditeľ Amerického Židovského Výboru, ktorého som rozsiahle citoval, to vyjadril jasnými pojmami. Napísal, My sa správne pýtame, "Ak sa ja nepostavím za seba, kto sa za mňa postaví?"³⁰⁰

V Amerike a Západnom svete je len Židom dovolené prejavovať skutočné vlastenectvo – pretože tí z nás, ktorých vlastenectvo siaha ďalej než je len pôžitok z ohňostroja štvrtého júla, sú za to nemilosrdne napádaní. Židia, ktorí chcú uplatniť kontrolu nad *inými* národmi, nie sú za to nikdy odsúdení, ale my nežidia, ktorí len vyjadrujeme prirodzenú túžbu, aby *naše vlastné* národy odrážali naše vlastné tradície, hodnoty a záujmy; sme označovaní za antisemitov a nenávisťných. Toto hrubé pokrytectvo bude zničené len vtedy, keď bude židovské zovretie médií a vlády zlomený.

KAPITOLA 7

KOREŇE ANTISEMITIZMU 1: EKONOMICKÉ VYKORISŤOVANIE

[Antisemitizmus] je pochopiteľná reakcia na židovské chyby – Theodor Herzl, zakladateľ moderného sionizmu
(Z jeho denníkov, citované Arthurom Kornbergom) ³⁰¹

Keď som si uvedomil existenciu židovského rasizmu a jeho silný vplyv vo vláde a médiách Spojených štátov, začal som o tom otvorene hovoriť. Na vysokej škole na hodine občianskej náuky som poznamenal, že židovskí byrokrati, ktorí vytvorili Americkú strednovýchodnú politiku, sa dostali do potencionálneho konfliktu záujmov. V snahe rýchlo zavrhnúť môj argument učiteľka zdôraznila, že prezident Spojených štátov nie je Žid. Popísal som jej pôsobivý zoznam dôležitých vládnych postov, ktoré zastávajú sionistickí Židia a ktorí s najväčšou pravdepodobnosťou kladú záujmy Izraela nad americké strategické záujmy.

Učiteľka, otrávená snažením vyvrátiť moje fakty, spustila intelektuálnu atómovú bombu. "To je druh zmýšľania, ktorý viedol k smrti šiestich miliónov Židov," povedala. "Nesnažíte sa v nás vzbudiť dojem, že ste antisemita, však nie?" Zvyčajne nepokojná a búrlivá trieda sedela bez pohnutia a ja som zmĺkol. Báľ som sa, že ma obvinia z antisemitizmu. Čo bol antisemitizmus? Stal som sa antisemitom len preto, že som sa postavil proti prvkom židovského rasizmu?

V to popoludnie som išiel do školskej knižnice a našiel tam zopár kníh o antisemitizme. Všetky napísali Židia a z toho, čo som mohol rozoznať, väčšina autorov boli sionisti. Vyhládal som si pojem antisemitizmus v štyroch encyklopédiách a zistil, že *všetky* články o antisemitizme mali židovských autorov.

Ako je to ilustrované populárnou *Encyklopédiou Microsoft Encarta* od Funka a Wagnallovej, naďalej bývajú autormi takmer všetkých článkov o antisemitizme. Článok *Encarty* o antisemitizme má židovského autora, Nahuma Norberta Glatzera, váženého učenca v židovskej komunite a autora silne rasistickej a etnocentrickej knihy *Jewish History*. *Encarta* zároveň obsahuje zoznam odporúčanej literatúry o antisemitizme. Uvádzam ho v nasledujúcich riadkoch.

Bein, Alex. *Židovská Otázka: Biografia svetového problému*. Fairleigh Dickinson, 1990. Dejiny antisemitizmu vo svete.

Belth, Nathan C. *Dodržanie Sľubu: Príbeh Američana stretávajúceho sa s antisemitizmom*. Rôzni vydavatelia. Historické príbehy o antisemitizme v Amerike a snahách Ligy proti hanobeniu bojovať proti nemu; pre bežných čitateľov.

Furet, Francois, ed. *Nezodpovedané Otázky: Nacistické Nemecko a Genocída Židov*. Schocken 1989. Objektívna zbierka esejí pokrývajúca rozličné témy o nacistoch a Židoch v Európe. (*nazývanie takejto zaujatej knihy "objektívnou" je dokonalým príkladom vyjadrovania sa židovských rasistov*).

Gerber, David A., ed. *Antisemitizmus v Amerických Dejinách*. Illinois, 1986. Zbierka esejí zameraná na nepriateľstvo voči židom v Amerike.

Katz, Jacob. *Od Predsudkov k Skaze: Antisemitizmus, 1700-1933*. Harward 1980, 1982. Odporúčaný historický prieskum antisemitizmu vo Francúzsku, Rakúsku, Nemecku a Maďarsku.

Lewis, Bernard. *Semiti a Antisemiti: Štúdiá príčin konfliktu a predsudkov*. Norton, 1987. Analýzy antisemitizmu v islamskom svete.

Poliakov, Leon. *Dejiny Antisemitizmu*. 3zv. Vanguerd, 1964-75. Zv.1, Od Krista k dvorným Židom; Zv.2, Od Mohameda k Maranom; Zv.3, Od Voltaira k Wagnerovi; Zv.4, Samovražedná Európa, 1870-1993; preložené z francúzštiny.

Reinharz, Jehuda, ed. *Život s Antisemitizmom: Moderné židovské reakcie*. Brandeis Books/University Press of New England, 1987. Eseje o rôznych reakciách počas 200 rokov, zoradené zemepisne. ³⁰²

Spoločná téma článku a všetkých Židmi-napísaných kníh odporúčaných Encyklopédiou, je pomerne jednoduchá: V priebehu dejín boli Židia nevinné obete zlých nežidov. V stovkách občianskych, národných a náboženských reakcií proti Židom opísaných týmito knihami, nie je nikdy ani len zmienka o tom, že Židia mohli urobiť čokoľvek, čo by bolo pochybnéj povahy. Vždy boli len nevinné jahňatá, vedené na porážku. Kresťania, Moslimovia, Zoroastriania, Pohani a iní ich protivníci, sú vraj všetci motivovaní náboženskou alebo etnickou neznášanlivosťou a nenávisťou voči Židom. V knihách sa tiež tvrdí, že nevinní Židia sa všeobecne stávajú obetnými baránkami za sociálne a ekonomické problémy. Aby čitateľ porozumel, že *Encarta* nie je výnimkou, uvádzam aj zoznam odporúčaného čítania na konci článku *Grolierovej Encyklopédie* o antisemitizme.³⁰³ Erich Rosenthal tento článok napísal a podľa všetkého aj zvolil zoznam odporúčaného čítania.

Bibliografia:

Almog, Shmuel: Antisemitizmus v priebehu vekov (1988)

Arendt, Hannah: Pôvod Totalitarizmu (1951; 1983)

Curtis, Michael: ed. Antisemitizmus (1986)

Katz, Jacob, Od Predsudkov k Skaze (1980) v súčasnom svete (1985)

Dinnerstein, Leonard, Antisemitizmus v Amerike (1994; 1995)

Gager, J. G., Pôvod Antisemitizmu (1983)

Gerber, D. A., ed., Antisemitizmus v Amerických Dejinách

Poliakov, Leon. Dejiny Antisemitizmu, 4 zv.

Nie sú tieto zoznamy odporúčanej literatúry rovné odporúčeniu článkov o Arabsko-izraelskom konflikte napísané len Palestínčanmi, alebo články o antikomunizme napísané len komunistami?

Niektorí z týchto autorov prehlasujú, že vrodená židovská nadradenosť v schopnostiach a morálke spôsobuje u nežidov žiarlivosť a zlomyseľnosť. Mnohé knihy o antisemitizme dokonca obhajujú názor, že antisemitizmus je u nežidov prejav duševnej choroby a vrodená porucha. Pri analyzovaní takmer všeobecných, často opakovaných židovských postojov za posledných 2000 rokov, nie sú spisovatelia ako Glatzer, Rosenthal a iní, schopní uznať pár vecí. Nikdy ani len najmenším spôsobom nenaznačia, že by Židia mohli byť aspoň čiastočne zodpovední za opakované negatívne reakcie voči nim. Človek by s toho tiež nikdy neusudzoval, že Židia voči kresťanom a iným nežidom prechovávali nejaké netolerantné postoje. V každom konflikte medzi Židmi a nežidmi, sú to bez výnimky nežidia, ktorí sú zobrazení ako zlo, kým Židia sú opísaní ako stelesnenie dobra.^{304 305 306 307}

Glatzner, Rosenthal a iní židovskí prívrženci zastávajú jednostranné stanovisko. Ani jedna z ich kníh nespomína, že negatívne kresťanské reakcie voči judaizmu pramenia z proti-nežidovskej rétoriky Talmudu a prenasledovania raných kresťanov Židmi. Jedovaté proti-nežidovské učenie Židov časovo zďaleka predčilo prvé protižidovské spisy kresťanských autorov. Žiadny s týchto židovských autorov tieto dôležité fakty nespomína.

Čím viac som čítal, tým viac som si uvedomoval, že všetky tieto články a knihy kritizujúce Európanov ako antisemitov, sú rasistické v tom najhanlivejšom význame. Zobraziť ľudskú rasu ako dedične psychopatickú a vražednú, je takmer tá najhoršia vec, akú kto môže o rase vysloviť. Napriek tomu, židovské médiá charakterizujú Európanov presne týmto spôsobom. A treba dodať, že tieto médiá charakterizujú aj Palestínčanov a Arabov v nie zrovna lichotivom svetle.

Takže takto sa mám dozvedieť pravdu o antisemitizme, pomyslel som si. Židovskí šovinisti mi ju musia vysvetľovať. Ak táto logika funguje, tak potom by sme sa mohli učiť aj o druhej svetovej vojne len z pohľadu nacistov, alebo dejiny Palestínčanov len od nasledovníkov Menachema Begina. Ako by mohol niekto odhaliť pravdu o nežidovsko-židovskom konflikte z čítania len židovskej strany problému, prípadne od tých nežidov, ktorí zastávajú židovské stanovisko? Nežidovskí spisovatelia nemajú inú možnosť, len sa rýchlo naučiť, že existujú veľké výhody ak si osvoja židovský uhol pohľadu, hlavne ak chcú, aby boli ich knihy prijaté veľkými vydavateľstvami, alebo recenzované v kompletne židovskom *The New York Times Book Review*. To isté platí ak sa chcú zúčastňovať

rozhovorov v programoch, ako napr. v Židmi-uvádzanom *Today Show*. A samozrejme, aby sa ich diela stali "odporúčaným čítaním" v encyklopédiách, musia podporovať filosemitizmus.

Prečo nie je ľuďom dovolené počuť z hlavných médií pravdu o tom, že antisemitizmus je zvyčajne reakciou na židovský rasizmus a mizantropiu? (chorobná nenávisť k ľuďom) Určite došlo aj k netolerantným výbuchom antisemitizmu, v ktorých trpeli alebo zomreli nevinní Židia. Napriek tomu musíme uznať, že Židia prejavili väčšiu mieru proti-nežidovskej neznášanlivosti, než tomu bolo naopak. Nikdy však nepočujeme o židovských prejavoch nenávisti. Ak chceme ukončiť opakované cykly antisemitizmu, musíme sa snažiť pochopiť jeho pravé príčiny.

Je antisemitizmus iracionálnou odpoveďou, ktorá nachádza svoj pôvod v duševnej patológii svojich stúpcov, alebo je to pochopiteľná reakcia na židovské správanie? Je úplne prirodzené myslieť si, že židovský rasizmus a antisemitizmus sa navzájom podnecovali po celé generácie, aby napokon vyústili do hororov modernej doby v podobe druhej svetovej vojny, holokaustu a sionistického imperializmu. Konflikt môže v 21. storočí vyvrcholiť do neľudského vrcholu, ak neodhalíme skutočné korene konfliktu medzi Židmi a ostatnými národmi.

Aby sme pochopili, čo motivovalo nežidovskú opozíciu proti Židom ako skupine, je dôležité uvedomiť si židovské vzory správania, ktoré Glatzner a iní "experti" na antisemitizmus nie sú schopní uznať. Takzvaní antisemiti už stáročia tvrdia, že ako skupina sú Židia neúmerne vysoko zapojení do neetických a vykorisťovateľských aktivít ako úžerníctvo, trh s otrokmi, prostitúcia, podvodné obchodné praktiky a rôzne ďalšie kriminálne aktivity.

Mnohí prehlasujú, že Židia používajú neetické obchodné praktiky a tajné dohody na získanie kontroly nad obchodom. Antisemiti dokázali, že existuje veľa historických príkladov toho, ako Židia spolupracovali s nepriateľmi národov, v ktorých prebývali. Obvinenia židovskej zrady zaznievali už od dôb ich krátkeho pobytu v Egypte a pokračujú do súčasnosti. Prípad usvedčeného izraelského špióna, Jonathana Pollarda, je toho nedávnym príkladom.

Nadišiel pre mňa čas, aby som si podrobne preštudoval korene antisemitizmu.

Náboženská neznášanlivosť alebo ekonomická žiarlivosť?

Pri prehrabávaní sa v množstve kníh populárnych židovských autorov na antisemitizmus, sa vynorili dve témy. Prvou a najpopulárnejšou z nich je tvrdenie, že antisemitizmus pramení z faktu, že nežidia vinia Židov za ukrižovanie Krista. *Encyklopédia Encarta* uvádza: "Židia boli od štvrtého storočia a možno už predtým považovaní za vrahov Ježiša Krista." Ďalšou témou židovských a filožidovských spisovateľov je, že antisemitizmus vyrástol zo žiarlivosti nežidov nad židovským ekonomickým a sociálnym úspechom. Židovský spisovateľ Arthur Hertzberg ukazuje, akú strategickú výhodu má zhadzovanie viny za antisemitizmus na kresťanskú neznášanlivosť:

Obviňovať kresťanstvo a jedine kresťanstvo za väčšinu prejavov antisemitizmu má pre Židov určité výhody. Ich utrpenie v priebehu storočí môže byť vnímané ako vznešené mučenie; útoky na Židov sa nemajú spájať s ich vlastným osobitým presvedčením, kultúrou a spôsobom správania a v niektorých prípadoch s ich chybami, ale iba s ich vierou. - Arthur Hertzberg³⁰⁸

Dôkladné štúdium vzájomného historického židovsko-nežidovského pôsobenia odhaľuje, že obviňovanie Židov za ukrižovanie Krista hralo len nepatrnú úlohu v starovekom a modernom antisemitizme. Napríklad biblické pasáže tvrdiace, že Židia ukrižovali Krista, nebránili kresťanom v snahe obrátiť vieru Židov a priviesť ich do kresťanskej komunity. Kresťanská cirkev očividne nevnímala Židov ako nenapraviteľných kvôli činom ich farizejských predkov. Raní multietnickí kresťania sa nepostavili Židom na základe rasy alebo etnicity, ale hlavne kvôli židovským názorom a praktikám. Čo sa náboženstva týka, Židia boli ako skupina odmietaní hlavne kvôli nepoddajnému protikresťanskému a

Study affirms genetic link in Jewish priestly class

BY WALLACE BRYNER
AP Science Writer

NEW YORK — Scientists have found fresh genetic evidence that Jews who consider themselves part of the priestly class known as Kohanim really are part of an ancient line extending back thousands of years.

The Kohanim are said to be descended from Moses' brother, Aaron. Originally they held priestly responsibility for offering sacrifices and serving as arbiters and judges.

Today, in Orthodox and some other Jewish congregations, Kohanim are still awarded special duties and privileges. They are given the honor of reading first from the Torah during a service and presiding over a traditional ceremony for some 300-400 boys.

Kohanim aren't allowed to marry women, however, or convert. Because of this Jewish law, it's believed that the "priestly" class will be reduced and that Kohanim will serve again as priests in the future, says a geneticist who says he's studying the issue.

Many Kohanim have emigrated, such as Cohen, who has a similar mutation. But not all Jews with such mutations are Kohanim.

Last year, scientists who studied the Y chromosome in modern-day Kohanim reported evidence that the designation has been passed from father to son. The Y chromosome is inherited that way, making it useful for such studies.

More evidence appears in a new study, reported by Israeli and British scientists in today's issue of the journal *Nature*. They looked for mutations in the Y chromosome among 300 Jewish men, including 100 self-identified Kohanim, from Israel, Canada and England.

Most Kohanim had the same version of the Y chromosome as other variants that differ because of random mutations. That shows there has been "unusually adherence to the practice of father-son inheritance," said

researcher David Goldstein of Oxford University.

By studying how long it would take for the mutation to develop, researchers calculated the inheritance of Kohanim status has gone as far as 100 years and maybe as long as 2,000 years, an ancient manuscript.

The sample also contained 81 self-identified Levites, a designation that began with the Levites after the Exodus and who are assigned to serve from father to son.

The study could not confirm that. The Levites shared less than Kohanim, a designation that began with the Levites after the Exodus and who are assigned to serve from father to son.

David Goldstein, co-author of the study, said he's studying the issue.

David Goldstein, co-author of the study, said he's studying the issue.

protinežidovskému charakteru Talmudu a sprievodným protikresťanským činom - ako je to ilustrované masovým prenasledovaním a vraždením kresťanov židovskou milenkou cisára Nera, Poppaeou Sabinou.^{309 310}

V ostrom rozpore s etnicky tolerantnejšími kresťanmi, Židia postavili svoju opozíciu k nežidom na základe rasy. Kým kresťania sa opakovane snažili obrátiť Židov na kresťanstvo, medzi Židmi nikdy neexistovali skutočné snahy o obrátenie kresťanov. Namiesto toho stavali prekážky prestupu na ich vieru a tí nemnohí nežidia, ktorí sa na ich vieru obrátili, boli, podľa židovského práva, označení za bastardov. Židovským kňazom bolo zakázané brať si Židov, ktorí boli konvertiti a to dokonca aj ich potomkov, čo je prístup dodržiavaný dodnes.³¹¹ V celej histórii Židov v Západnej civilizácii nie je jediný nežidovský konvertita, ktorý by sa stal významným židovským vodcom.

Kresťanstvo sa vyvinulo od neistej, mladej viery, do štátneho náboženstva Ríma a neskôr celej Európy. Po upevnení svojej moci sa stalo tolerantnejšie k iným vieram - aj keď ich neschvaľovalo. Nepriateľstvo voči Židom našlo svoj základ v ekonomických, sociálnych, etnických a politických problémoch a existuje veľa dôkazov, že tieto faktory dominovali protižidovským náladám aj v časoch malých náboženských nepokojov. Antisemitizmus napríklad nebol historicky obmedzený len na kresťanov, k prudkým prejavom došlo už v predkresťanských dobách a v mnohých nekresťanských krajinách. Náboženský antagonizmus sa zdal byť často odôvodnením ekonomického a sociálneho nepriateľstva.

Vyhľadal som si diela veľikánov európskej literatúry, filozofie a vedy, zaoberajúce sa židovskou problematikou. Niekedy som strávil v knižnici celé hodiny vyhľadávaním slov "Židia" a "Judaizmus" v zoznamoch kníh najväčších západných spisovateľov. Zistil som, že mnohí tvrdili veci, ktoré by dnes boli považované za antisemitské. Bolo by nemožné vymenovať celý zoznam, ale boli medzi nimi Milton, väčšina katolíckych pápežov, rovnako ako aj protestantských vodcov, Shakespeare, Kant, Goethe, Tolstoj, Dostojevskij, Voltaire, Shaw, Emerson, Melville a Dickens. Dokonca aj môj obľúbený americký autor Mark Twain, vyslovil o Židoch pár zaujímavých poznámok. Väčšina z nich v článku časopisu *Harper's* z roku 1899 je extrémne pochlebovačná Židom, avšak niektoré časti jeho práce sú dnes neprípustné.

V štátoch pestujúcich bavlnu, po vojne, zbierali jednoduchí a nevzdelaní černosí úrodu pre bielych plantážnikov za podiely. Židia sa privalili vo veľkých počtoch, založili na plantážach obchody, zásobovali všetky potreby černochohov na úver a na konci sezóny sa stali vlastníkami černochovho podielu na úrode a časti jeho podielu na úrode budúcej. Bieli už dávno neznášali Židov a je veľmi nepravdepodobné, že černosí ich mali radi.

Žid je z Ruska zákonom vypovedaný. Príčina nie je tajná. Vždy bol pripravený požičať peniaze za úrodu, a kým úroda rástla, predával na úver vodku a iné nevyhnutnosti pre život. Keď prišiel deň vyúčtovania, vlastnil celú úrodu; a nasledujúci rok, alebo ten ďalší, vlastnil farmu, tak ako Jozef. (Z biblického príbehu)

V jednotvárnom a nevzdelanom Anglicku z čias Jána, sa všetci zadlžili Židovi. Ten všetky výnosné podniky zhromaždil do svojich rúk; bol kráľom obchodu; a bol pripravený pomôcť akýmkoľvek výhodným spôsobom.

Náboženské predsudky z toho môžu tvoriť jednu časť (antisemitských predsudkov), ale nie ostatných deväť.³¹²

K môjmu úžasu, židovskí historici, ktorých práce sú určené najmä pre židovské oči, otvorene píšú o prípadoch židovského ekonomického vykorisťovania od starovekých čias až po súčasnosť. Našiel som židovských historikov, zďaleka viac osvetľujúcich tému než nežidovskí spisovatelia. Nemali žiadne predsudky voči Židom, naopak, boli jasne naklonení svojim vlastným ľuďom, ktorých považovali za nadradených. Mnohí z nich sa zlomyseľne tešili zo svojich finančných víťazstiev nad goyimami.

Úžera

Židia sú národom úžerníkov . . . klamúc ľuďí medzi ktorými nachádzajú útočisko . . . Oni vymysleli slogan "nech si kupujúci dáva pozor", ich najvyšší princíp v obchodovaní s nami – Immanuel Kant³¹³

Filozof Immanuel Kant nebol prvým na západe, kto obviňoval Židov, že sú národom úžerníkov a že ich ekonomické praktiky sú vykorisťovateľské. Od doby krátkeho pobytu Izraelitov v Egypte hovoria nežidovskí politici, teológovia a kronikári o židovskej chamtivosti a vykorisťovateľských metódach. Dokonca aj Shakespeare zvečnil židovského úžerníka v *Benátskom kupcovi* v postave Shylocka, ktorý od kresťana, ktorý nemá na zaplatenie dlhu, požaduje "pol kila jeho mäsa." Existujú početné príklady stredovekých vlád, prijímajúcich obrovské percentá z príjmov z daní, ktoré pochádzali zo židovskej úžery. V diaspore (Židia žijúci mimo územia Palestíny) je modelom Žid, ktorý je zamestnaný nežidovskými kráľmi a vládami ako vyberač daní a je využívaný ako správca cudzích okupačných vlád.

Vo svojej samotnej podstate, farmárčenie a spravovanie ranča vyžaduje pravidelné finančné injekcie. Choroby, zamorenie hmyzom a prírodné katastrofy môžu vydať tých, ktorí pestujú plodiny alebo chovajú zvieratá na milosť tým, ktorí majú peniaze na požičanie. Toto platí obzvlášť medzi tými, ktorí z takejto možnosti čerpajú o čosi viac ako základné živobytie, čo platilo pre väčšinu ľudí od staroveku až po modernú dobu. Historicky boli takéto potreby kapitálu často poskytované spolupracovníkmi a zásahom úradov, častejšie však zostali nezodpovedané, čo vyústilo do čias tvrdého utrpenia a biedy. V každom obchode je kapitál rozhodujúci pre zlepšenie nemilosrdných cyklov prosperity a poklesu. Medzi tieto ekonomické neistoty vstupuje židovský úžerník, zd'aleka zručnejší a informovanejší v zaobchádzaní s menou a zlatom než jeho zákazníci.

Až do nedávnych čias existovala len malá finančná regulácia týchto praktík, čo poskytovalo množstvo príležitostí pre bezohľadných ľudí. Je potrebné ujasniť, že termín *úžerníctvo* neznamená požičiavanie za čestnú a rozumnú úrokovú sadzbu, ale za *nadmernú*. Úžerníctvo sa dnes (v angličtine) označuje aj termínom *loansharking* (v preklade takisto úžerníctvo) – s prehnanou úrokovou a násobkovou sadzbou (úroky z úrokov).

Úžera

1. požičiavanie alebo praktiky požičiavania peňazí s prehnaným úrokom
2. prehnané množstvo úroku, nadmerná úroková sadzba
3. úrok zaplatený za požičanie peňazí

Loansharking

praktika požičiavania peňazí za nadmerné úrokové sadzby

Random House Webster's Unabridged Electronic Dictionary 1996

Židia sami rozumeli vykorisťovateľskej povahe svojich úžerníckych praktík voči nežidom. Maimonides, ktorý je považovaný za najväčšieho európskeho židovského učiteľa napísal vo svojej dôležitej knihe *Kniha občianskych zákonov* nasledujúce:

Je dovolené požičať si od pohana alebo od cudzinca a jemu požičať s úrokom. Pretože je písané: Svojmu bratovi nebudeš požičovať na úrok. (Deut. 23:20)³¹⁴ - tvojmu bratovi je to zakázané, ale zvyšku sveta je to dovolené. Skutočne, je to správne prikázanie požičať pohanovi peniaze na úrok. Pretože je písané: Pohanovi budeš požičovať na úrok (Deut. 23:21)³¹⁵ (*The Code of Maimonides, kniha 13, The Book of Civil Laws, kap. V:1, 93*)³¹⁶

Nesek („jedovaté“, úžerníctvo) a *marbit* („zvýšenie“, úrokov) sú jedna a tá istá vec... Prečo sa to volá nesek? Pretože ten, kto ho zoberie, pohryzie svojho priateľa, spôsobí mu bolesť a zje jeho mäso. (*The Code of Maimonides, kniha 13, The Book of Civil Laws, kap. IV:1, 88-89*)

Úžerníctvo, ktoré Židia praktizovali od stredovekého sveta je podľa moderných štandardov poburujúce.

- V knihe *Dejiny Židov v Anglicku* Cecil Roth uvádza, že Židia vyberali úroky medzi 22 a 43 percentami.³¹⁷ V severnom Francúzsku boli v roku 1206 úrokové sadzby obmedzené na 43 percent, pretože autority sa snažili obmedziť prevládajúcu sadzbu 65 percent, plus násobky.³¹⁸
- V knihe *Židia v Poľsku: Sociálne a ekonomické dejiny židovskej komunity v Poľsku v rokoch 1100 až 1800*, autor Bernard Weinryb poukazuje na podobné sadzby v Poľsku v 14. a 15. storočí.³¹⁹
- V knihe *Židia v Španielsku: Ich politický a kultúrny život v stredoveku*, z roku 1942, židovský autor A. Neuman píše, že v Kastílii povolili autority Židom účtovať úrok 33 a 1/3 percenta. Keď farmári zúfalo potrebovali kúpiť semená v časoch veľkého hladu v Cuenca v roku 1326, Židia odmietli požičať peniaze pokiaľ im nebude dovolené účtovať si 40 percentný úrok.³²⁰

Najdôležitejší politický dokument stredovekého Anglicka a snád i celých dejín Západnej civilizácie, *Magna Charta*, odhaľuje moc židovských úžerníkov prehlásením, že vdovy a siroty majú ako prví nárok na majetok, až potom sú na rade židovskí úžerníci.³²¹

V knihe *Sociálny život Židov v severnom Francúzsku v XII-XIV storočí ako bol vyjadrený v rabínskej literatúre tej doby*, Louis Rabinowitz poznamenáva, ako židovskí úžerníci sami považovali svoje povolanie za ďaleko viac výnosné ako farmárčenie alebo remeselníctvo.³²² Mnohí židovskí historici zdokumentovali obrovské bohatstvo nahromadené Židmi vďaka úžerníctvu. Rabinowitz napríklad zdôrazňuje, že len samotné dane zo židovského úžerníctva tvorili vo Francúzsku v roku 1221 viac ako zvyšok bežných kráľovských príjmov. Kráľ Ľudovít IX, ktorý Talmud rázne odsudzoval, sa však viac obával židovského bezohľadného ekonomického správania. V roku 1254 zakázal Židom požičiavanie peňazí a nariadil, aby sa živili obchodom a manuálnou prácou.

Ako názorný príklad ďalekosiahleho dopadu židovského úžerníctva Achille Luchaire ukazuje, že v stredovekej Európe boli zavreté dokonca mnohé kostoly a kláštory za to, že mali podľnosti voči židovským úžerníkom.³²³ Jeden z vedúcich židovských historikov Jacob R. Marcus vo svojej *Encyclopedia Britannica*, v článku "Židia" uvádza, že "nestále bohatstvo krajiny bolo pohltené Židmi, ktorí sa pravidelne hrnuli do ministerstva financií."³²⁴

Nežidovský odpor voči židovským bezohľadným ekonomickým aktivitám bol oveľa častejšie racionálny a súcitný než patologický a nenávisťný. Úžerníctvo je dnes považované za zhubnú aktivitu, ktorá si zaslúži súdne stíhanie. Bolo tiež dokázané, že v spoločnostiach, v ktorých takéto aktivity obmedzili, sa zmiernil aj antisemitizmus. Davidson cituje dvoch patricijov z Benátok 16. storočia, ako hovoria, že požičiavanie peňazí je spôsob akým Židia "využívajú a pohlcujú ľudí tohto, nášho mesta".³²⁵ Benátske úrady napokon uzákonili presne stanovené nariadenia židovských ekonomických aktivít, vrátane maximálnej úrokovej sadzby 5 percent pri pôžičkách.³²⁶ Brian Pullen cituje rabína z tých časov, ktorý po objasnení príčin antisemitizmu poznamenal:

Úžerníctvo ich robí nepopulárnymi so všetkými nariadeniami mesta; ktoré sa zaoberá remeslami s menej významnými ľuďmi; vlastníctvom majetku so šľachticmi a významnými ľuďmi. Toto sú dôvody, prečo Židia neprebývajú na mnohých miestach. Tieto okolnosti však nenastávajú v Benátkach, kde sú úrokové sadzby len 5 % a banky sú zakladané za účelom pomoci chudobným a nie zisku bankárov.³²⁷

Arthur Kornberg v knihe *Theodor Herzl: Assimilation to Zionism* rozsiahle cituje zakladateľa moderného sionizmu, Theodora Herzla – vrátane fascinujúcich častí jeho denníka. Herzl píše, že antisemitizmus vyrastajúci zo židovskej finančnej nadvlády bol absolútne pochopiteľný a trval na tom, že "človek nemohol od väčšiny očakávať, že sa nechá podrobiť ešte do nedávna opovrhovanými cudzincami, ktorých práve pustili z geta".³²⁸ V ďalšej časti cituje Herzla ako hovorí, že Židia boli vychovávaní k tomu, aby sa stali "pijavicami", ktoré dosiahnu "strašnú finančnú moc" a ktorí sú "peniaze-uctievajúcimi ľuďmi neschopnými porozumieť, že človek nemusí byť motivovaný len peniazmi".³²⁹ Herzl poznamenal: "Existenciu antisemitizmu považujem za plne oprávnenú."³³⁰

Moderní židovskí spisovatelia píšuci o antisemitizme nikdy nepriznávajú, že nežidia majú základné právo brániť sa pred "strašnou" židovskou finančnou mocou a že existencia antisemitizmu by mohla

byť plne oprávnená. Ak by nežid opísal židovských finančných predátorov ako "pijavice" – tak aj napriek tomu, že presne toto priznal jeden z vedúcich osobností sionizmu – určite by bol nazvaný antisemitom.

Je prekvapením, že ohľaduplný kresťan ako Svätý Tomáš Akvinský, ktorý bol považovaný za veľkého predstaviteľa lásky a dobročinnosti, sa tiež vyslovil proti židovským praktikám úžerníctva?

Židom by nemalo byť dovolené ponechať si to, čo od iných obdržali úžerníctvom; bolo by najlepšie, keby boli donútení pracovať, a tak si zarábali na živobytie namiesto nič nerobenia a chamtivosti. – Svätý Tomáš Akvinský, akademický filozof 13. storočia.³³¹

S ďalším štúdiom židovských dejín som sa dozvedel, že úžerníctvo bolo len jedným z mnohých bezohľadných finančných praktík v obchodnej oblasti, ktoré vznietili odpor v kresťanských spoločnostiach.

Židovské obchodné aktivity

Úžerníctvo bolo najväčším zdrojom židovskej moci a rozhodne stálym zdrojom židovských bankárskych rodín, ktoré vládli v Európe stovky rokov, avšak Židia nachádzali zisk aj v mnohých iných aktivitách, dôveryhodných aj odsúdeniahodných. Kým židovské sväté učenie zakazovalo úžerníctvo voči iným Židom ako zhubnú praktiku, k jeho praktizovaniu medzi nežidmi ich povzbudzovalo. Rovnaký princíp sa rozšíril do každej ekonomickej súťaže medzi Židmi a nežidmi. Finančný dôvtip kombinovaný so silnou tímovou súdržnosťou a ekonomickou stratégiou poskytoval silné zbrane v boji za obchodnú nadvládu v Európe a neskôr v Amerike. Skutočnosť, že Židia sa riadili dvoma druhmi morálky – altruistickou pre samých seba a bezohľadnou pre nežidov – prispel k ich ekonomickej nadvláde dokonca aj v obvyklejších obchodných snahách.

Mnohé z najhorších praktík boli odsúdené (židovskou) frankfurtskou synódou v roku 1603 v snahe zabrániť *hillul hashem* (zneucteniu židovského náboženstva). "Tí, ktorí podvádzajú nežidov zneväčujú meno Boha medzi nežidmi."³³²

Tento výrok je často citovaný tými, ktorí odmietajú protinežidovské finančné opatrenia ako charakteristickú črtu fanatických čias. Následné rabínske odpovede však problém vysvetlili ako spor medzi dvoma Židmi, ktorí súťažili o korisť získanú podvodom od nežida. Držali sa toho, že vykorisťovanie a podvod sú dovolené, pokiaľ nedôjde k *hillul hashem*; t.j. ak čin neuškodí Židom ako skupine. Jacob Katz hovorí: "Etické normy sa používajú len pre svoj vlastný druh."³³³ Práve tak, ako bolo morálne nesprávne praktizovať úžerníctvo na inom Židovi a morálne chválihodné byť úžernícky medzi nežidmi, je považované za morálne etické ak sa Židia venujú ziskovým neetickým praktikám voči nežidom a to až do tej miery, pokiaľ neuškodia židovskej komunite.

Židovské učenie prikazovalo Židom pomáhať svojim bratom a nesúťažiť medzi sebou v snahách vykorisťovať nežidov. Jacob Katz odhaľuje veľké množstvo židovskej literatúry zakazujúcej súperenie medzi Židmi. Bolo im zakázané zasahovať do monopolov kontrolovaných inými Židmi a predávať za nižšie ceny ako ich židovskí druhovia. Mali medzi sebou vždy spolupracovať a súperiť s nežidmi, aby "nestratili peniaze Izraela".³³⁶

Židovská tímová stratégia

Je ťažké zveličovať, ako židovská ekonomická solidarita, a keď to považujú za potrebné aj ekonomický bojkot alebo nepriateľstvo, môžu poškodiť obchodné podnikanie. V kapitole o mediálnej kontrole som sa zmieňoval o koordinovanom židovskom prevzatí nežidmi vlastnených novín *Times Herald* vo Washingtone, D.C., čo sa im podarilo tichým nabádaním židovských inzerentov a tlačových agentúr opustiť *Herald*, čím priviedli noviny do platobnej neschopnosti a po ich bezpečnom prevzatí do židovských rúk sa židovský reklamný kapitál do novín vrátil. To svedčí o mnohých spôsoboch, ktorými môže mať skupinová stratégia ohromný ekonomický dopad na takmer ktorýkoľvek druh podnikania.

Vezmime si napríklad vplyv, ktorý má vláda na skoro každú veľkú korporáciu v Amerike. Kľúčoví byrokrati môžu ovplyvniť vládne kontrakty, ekologické dohody, občianske práva, dane, reguláciu potravín a liekov. Ak nejaký židovský vládny úradník pociťuje odpor voči konkrétnej korporácii – alebo má o ňu záujem – môže mať samozrejme obrovský vplyv na jej finančnú prosperitu. Ak má Žid v korporácii významnú právomoc nakupovať, môže si zvoliť či kúpi výrobok od nežidovskej firmy alebo firmy, ktorú vlastní Židia. Jeho rozhodnutie bude mať hlboký dopad, či už dobrý alebo zlý, na obe firmy. Nežidia sú v podobnom prípade vedení k názoru, že každého treba súdiť na základe jeho zásluh a že zaujatosť na základe rasy by bola nemorálna. Okrem toho sa naučia, že ich hlavným poslaním je dobro firmy, alebo vládneho orgánu, kde pracujú. Žid, na druhej strane, je už od skorých rokov života vedený k tomu, aby rozmyšľal z hľadiska dobra pre jeho vlastnú skupinu a o zrade nežidov od čias faraóna až po Hitlera. Je sa potom čomu diviť, keď si židovský manažér vyberie pre svoje obchody židovskú firmu alebo židovského uchádzača na dôležité miesto? Takéto činy by sa mohli zdať altruistické, sú však rovnako vypočítavé, pretože každý Žid vie, že ak pomôže inému Židovi, v budúcnosti môže rovnakú pomoc očakávať aj on.

Klasický príklad bezohľadnej židovskej tímovej stratégie bol odhalený v roku 2001, v štúdií Avnera Halperina z MIT Faculty of Business Administration. Izraelské noviny *Ha'aretz* zverejnili článok o Halperinovej štúdií nazvanej "Prečo americkí riaditelia izraelských firiem zlyhávajú?"³³⁷ Písalo sa v ňom: "Veľa nových firiem najalo na vrcholné miesta Američanov, aby si uľahčili prístup na americký trh." Podstata článku je v tom, že desiatky izraelských firiem k sebe prilákali Američanov ako riadiacich pracovníkov, aby mali rýchly štart na amerických trhoch. Pre toho kto rozumie židovskej tímovej etike a stratégii nemôže byť prekvapením, že po tom, čo odslúžili svojmu zámeru, boli všetci najatí nežidia vyhodení. Žid Halperin za to viní kultúrne rozpory medzi Židmi a nežidmi, faktom však zostáva, že v jeho štúdií viac ako 90 firiem, z ktorých 25% si najalo nežidovského riaditeľa bol výsledok: "Každá firma vyhodila svojho amerického riaditeľa."³³⁸ Kým neustále sa zvyšujúci počet amerických firiem ako napr. Disney, je preberaných tímovo-pracujúcimi Židmi, (zatiaľ čo nežidom je nahovárané, že by bolo nesprávne diskriminovať Židov alebo akúkoľvek inú menšinu), židovské firmy vytrvalo pracujú na vylúčení každého potenciálneho nežidovského votrelca.

V dejinách je veľa príkladov takéhoto "tímového úsilia" využívaného za účelom získania ekonomických a politických výhod. Roth pojednáva o menovaní maranského Žida Ariasa Daviliu do funkcie štátneho pokladníka v Španielsku v 15. storočí.³³⁹ Termíny "Maranovia" a "Noví kresťania" sa používajú na označenie Židov, ktorí falošne prestúpili na kresťanstvo a tajne naďalej vyznávali judaizmus.³⁴⁰ Roth poukazuje na to, že prostredníctvom vplyvu Davilia bolo mnoho ďalších "Nových kresťanov" povýšených do vysokých funkcií. Odhaľuje zároveň, že Maranovia kontrolovali všetok dovoz a vývoz v Novom svete ako aj distribúciu v Španielsku. Ak má Roth pravdu a Židia ako uzavreté združenie skutočne kontrolovali všetok obchod v tom čase, nespôsobiloby to nepriateľstvo nežidovských obchodníkov?

Po celej Európe používali Židia spoločný jazyk a organizácie na získanie konkurenčných výhod nad kresťanmi a Moslimami v oblasti Stredozemného mora. Stanford Shaw vo svojej knihe *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic* odhaľuje, že Židia mali systém obchodných zmeniek, ktoré používali len medzi sebou a ktoré im umožňovali konkurenčné výhody.³⁴¹

Štúdia Gershona Hunderta v poľskom Opatowe v 17. a 18. storočí po názvom *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteen Century*³⁴² objasňuje ako Židia ovládli obchodný život. Ustavične pribúdali sťažnosti, že Židia sa odmietajú pridať do remeselníckych cechov, že kontrolujú obchod a ceny nespracovaných materiálov, že do mesta dovážajú hotové výrobky, čím maria úsilie miestnych kresťanských remeselníkov, že nenakupujú od kresťanov, že úplne vytlačujú kresťanov z obchodu, čím sú kresťania nútení presťahovať sa inde.³⁴³ Hundert píše, že "židovská nadvláda v mestskom obchode. . . bola takmer úplná".³⁴⁴ Poznamenáva zároveň, že Židia ovládli všetky stupne obchodu s alkoholickými nápojmi, vrátane jeho výroby, distribúcie a maloobchodného predaja.

Niektorí židovskí spisovatelia dokonca naznačili, že židovskí odboroví vodcovia v Amerike majú väčší sklon byť zmierliví k vedeniu, ak sú členmi ich odborov prevažne nežidia.³⁴⁵ Ak je to pravda, potom je možné predpokladať, že židovské firmy by z väčšou pravdepodobnosťou dostali priaznivejšie

pracovné zmluvy ako firmy nežidovské. Človek si vie ľahko predstaviť silnú výhodu, ktorú by takéto firmy mali nad svojimi nežidovskými konkurentmi. Existuje veľa spôsobov ako môže skupinová súdržnosť a lojalita narušiť a napokon prevrátiť tzv. slobodný trh.

Banky a burzy

Bankovou rodinou číslo jedna za posledných 200 rokov sú Rothschildovci. Od nich pochádza najsilnejšia banková spoločnosť v Európe. Zakladateľom House of Rothschild bol Mayer Amschel Rothschild, ktorý sa narodil v roku 1743 vo Frankfurte nad Mohanom. Najprv študoval za rabína, potom sa však rozhodol pre požíciavanie peňazí a finančníctvo. V čase napoleonských vojen sa stal finančným agentom britskej vlády a spolu so svojimi synmi, ktorí rozšírili pobočky v ďalších hlavných mestách, založil najväčšie bankové domy v Európe.

V jednej veľmi lichotivej knihe o Rothschildovcoch som si prečítal príbeh o najslávnejšom finančnom ťahu Mayera Amschela. V čase veľkej bitky medzi Napoleonom a Wellingtonom pri Waterloo sa obchodníci londýnskej burzy obávali možnosti Napoleonovho víťazstva. Amschel považoval dôležitú bitku za jedinečnú obchodnú príležitosť. Viediac, že ak Napoleon vyhrá, burza sa zrúti a ak Francúzsko prehrá, ceny na burze vyletia prudko hore, Amschel vymyslel systém, pomocou ktorého sa o výsledku vojny dozvedel skôr ako ktokoľvek iný. Použitím poštových holubov na pevnine a skupinou lodí so signálnymi lampami v rozostupe okolo jednej míle naprieč Anglickým kanálom, sa ako prvý dozvedel, že Napoleon vo Waterloo prehral. Svojich spoločníkov potom nechal rozšíriť falošnú informáciu, že Napoleon vyhral. To viedlo k zničujúcemu pádu londýnskej burzy. Cenné akcie sa predávali za centy. Amschel a jeho židovskí spoločníci vedeli, že Británia v skutočnosti zvíťazila a za smiešny peniaz skúpili všetky akcie. Zo dňa na deň, po tom, čo sa na londýnskej burze dozvedeli o britskom víťazstve, sa hodnota týchto akcií vyšplhala do obrovských výšok.

Kniha vykresľovala Rothschildov podvod ako inteligentný a obdivuhodný. Človek sa musí pozastaviť a zamyslieť sa nad strateným majetkom – majetkom, ktorý bol roky nadobúdaný tvrdou prácou a génom, spoločnosťami doslova ukradnutými ich zakladateľom a zničenými životmi. Myslel si snáď autor knihy, že toto obrovské bohatstvo prišlo jednoducho zo vzduchu? Zaujímal sa autor o to, že peniaze nepochádzajú len od tých, ktorí zakladajú a vedú spoločnosti, ale aj z tvrdej práce tisícok robotníkov? Takáto krádež ovplyvní ich zárobky, pracovné podmienky, zamestnanosť a mnohé iné faktory. Veľa stoviek tisíc ľudí muselo nakoniec za Rothschildov podvod zaplatiť vysokú daň.

Mayer Amschel použil nesmierny majetok získaný (okrem iného) svojimi intrigami z Waterloo k založeniu bankových domov po celej Európe pre svojich piatich synov – Amschela, Salomona, Nathana, Karla a Jamesa. Ako som už spomenul v kapitole o Ruskej revolúcii, Rothschildovci ochotne používali svoje ohromné bohatstvo na ovplyvňovanie národov v mene židovských záujmov, ako napríklad prípravou Ruska na revolúciu zrušených pôžičiek na protest proti cárskym májovým zákonom.³⁴⁶ Nečestne získané bohatstvo Rothschilda zároveň získalo rodine prvé židovské miesto v britskom parlamente a dokonca členstvo medzi britskou aristokraciou. Kombinovaním moci svojich rodinných bánk a iných židovských bánk mohli priviesť ekonomiku národa doslova na kolená. Vďaka nadvláde v medzinárodnom bankovníctve si mohli stanoviť vlastné finančné pravidlá voči národom, ktoré potrebovali peniaze a nahromadiť ešte väčšie bohatstvo.

Vďaka konkurenčným výhodám medzinárodných kontaktov Rothschildovcov Židia vládli súkromnému bankovníctvu v celej Európe. Napríklad v Prusku konca 19. storočia panovala takmer úplná absencia nežidovských bankových spoločností. V roku 1923 bolo v Berlíne 150 židovských bánk a len 11 bánk bolo nežidovských.^{347 348}

Na burze sa intrigy podobné Rothschildovmu triku z Waterloo používali po celé generácie, vyúsťiac napokon do vzniku centra svetového obchodu Wall street, ovládaného židovskou burzou a operáciami investičných fondov.

Židovskí spisovatelia Judith Ehrlich a Barry Rehfeld v knihe *Our Crowd* a pomerne novej *New Crowd: The Changing Jewish Guard on Wall Street* podlízavo pojednávajú o v drvivej miere židovskom uchopení moci v americkej ekonomike.^{349 350} Ivan Boesky a Michael Milken, ktorí ukradli skoro dve miliardy dolárov sú vrele chválení za svoju genialitu a znalosť trhu.

Keď som študoval na strednej škole, otec trochu zainvestoval na burze. Jeho burzovým maklérom bol politicky konzervatívny Žid R. Newmann z firmy Kohlmeyer & Company. Ja som sa u Newmana zamestnal – zaznamenával som pohyb akcií a tovaru. V tom čase som o židovskej otázke vedel len veľmi málo. Newmanna som mal rád a on mal vždy poruke prípadný argument ako odpoveď na posledné násilnosti liberalizmu. Newman zarobil na burze majetok a kým som pre neho pracoval, objavil som skutočné tajomstvo zarábania peňazí na trhu a príčinu, prečo Židia ovládli maklérske odvetvie.

Newmann neustále telefonoval so svojimi židovskými priateľmi z New Yorku, Chicaga a Washingtonu. Každý člen tejto skupiny poznal ďalších Židov, ako aj pár nežidov v obchode, vládne a médiách a v kritických bodoch trhu. Vo svojich rozhovoroch Newmann často používal slová, ktorým som nerozumel: boli z jazyka *jidiš*. Z času na čas, po telefonickom hovore, rýchlo vypísal objednávku na kúpu dôležitých akcií alebo tovaru a ja som to išiel odovzdať úradníkovi. Pamätám sa na časté transakcie, ktoré mu vyniesli desiatky tisíc dolárov. Spýtal som sa ho na jeho tajomstvo a on mi povedal, že žiadne nemá. "Informácie," povedal, "tak sa zarábajú skutočné peniaze na trhu. Musíš sa dostať k informáciám pred tým, ako sa ich dozvedia ostatní. Akonáhle je v novinách, je príliš neskoro."

Pri vychvaľovaní sa tichému stredoškólkovi sa cítil bezpečne a ja som počúval a veľa sa naučil.

"Zoberme si vládu," povedal. "Predstav si, že by si poznal niekoho v centrálnej banke, kto má informáciu, že Arthur Burns plánuje zvýšiť úrokové sadzby. Niektorí to predsa musí vedieť skôr než sa to dozvie svet. Ako by si sa vysporiadal s trhom, alebo vlastne tuctom iných trhov, ktoré sú extrémne citlivé na zmenu úrokových sadzieb? Alebo, čo ak by si mal priateľa na ministerstve obrany a on by vedel, či Lockheed alebo McDonell-Douglas dostanú novú zmluvu na bojové lietadlá? Myslíš, že by si dokázal zarobiť slušný balík?"

Pozri, niekto to musí vedieť dopredu. Alebo, čo ak by tvoji priatelia vedeli kde sa otvorí ďalšia vojenská základňa? Myslíš, že by si dokázal slušne zarobiť na nehnuteľnostiach? Alebo povedzme že by si poznal niekoho na ministerstve spravodlivosti, kto by ti dal vedieť, že chystajú protikartelový súdny proces s IBM. Keď sa táto správa objaví na verejnosti, čo sa stane s akciami? Kúpil by si akcie IBM? A nie sú to len vládne informácie, ktoré ti môžu vyniesť hromadu peňazí. Ak by si mal napríklad priateľov v IBM a vedel skôr než ktokoľvek iný, že IBM sa chystá uzavrieť zmluvu na výrobu počítačových krytov s akousi malou spoločnosťou, čo myslíš, čo by sa mohlo stať s lacnými akciami tejto firmy? Existuje milión spôsobov," vravel, "keď informácie znamenajú peniaze."

Spýtal som sa Newmanna, či takéto obchodovanie nie je protizákonné a on mi povedal: "To by potom mohli aj dýchanie urobiť protizákonným." Povedal, že technicky to protizákonné je, ale je takmer nemožné to dokázať – a že sa tým ani nikto nezaobrá, s výnimkou tých najočividnejších prípadov, zvyčajne keď ide o obrovské sumy peňazí.

O niekoľko rokov neskôr viedla takáto manipulácia obrovského množstva peňazí do najväčšieho škandálu v dejinách burzy cenných papierov. V roku 1986 boli Denis Levine, Ivan Boesky, Martin Siegel a Michael Milken obvinení z rovnakého nelegálneho obchodovania z akciami a dlhopismi v hodnote miliárd dolárov. Boesky priznal vinu a bol pokutovaný sumou 100 miliónov dolárov a ďalšie milióny zaplatil nakoniec Milken, ktorý aj po všetkých pokutách, súdnych sporoch a odsedení si trestu ostal naďalej veľmi bohatým mužom. V roku 1987 zarobil Milken 550 miliónov dolárov za svoje aktivity z pred roka – čo bolo viac než zarobili všetky spoločnosti okrem prvých 41 v rebríčku 500 najbohatších v tom roku podľa časopisu Fortune. Levine, Boesky, Siegel a Milken boli vinní z najväčšieho finančného podvodu od čias Rothschildovej krádeže anglickej burzy. Treba tiež poznamenať, že so svojimi židovskými právnikmi, stojac pred židovskými sudcami, si za svoje obrovské zločiny odsedeli mierne tresty vo federálnych väzniciach s minimálnou ostrahou.

Je poučné poukázať na to, ako židovská mocenská štruktúra reagovala na záležitosť s Boeskym. Niekoľkí z najväčších židovských vodcov, vrátane Laurence Tischa (ktorý sa stal neskôr riaditeľom CBS), Felix Rohatyna (terajšieho amerického veľvyslanca vo Francúzsku) a Davida Gordisa, výkonného viceprezidenta Amerického židovského výboru, sa stretli, aby skontrolovali spôsobené škody. Noviny *Palm Beach Jewish World* citovali rabína Gordisa, ktorý povedal, že kvôli zatknutiam budú Židia považovaní za "vydieračov ekonomiky a kšeftárov".³⁵¹

Ak mal môj priateľ pán Newmann pravdu a vnútorná informácia znamená v modernej trhovej ekonomike “peniaze“, čo to znamená pre najsúdržnejšiu a najorganizovanejšiu skupinu na svete? Mnohí mladí Židia sú už od raného veku vo finančníctve natoľko informovaní, ako sú nežidovské deti oboznámené z hviezdnyhmi hráčmi futbalu alebo svetovej série. Ivan Boesky je výnimočný len veľkosťou svojej krádeže. Vnútorná informácia je neuveriteľnou silou v rukách ľudí, ktorí vedia ako ju využiť. Za najbližším rohom, alebo po celom svete je to najväčšia zbraň v ekonomickej vojne. Korisťou tejto vojny nie je iba prepych, aký si možno kúpiť za peniaze, ale aj obrovská politická a mediálna sila, ktorú si kupujú.

Skutočnosť, že nepatrné židovské menšiny sa často chopia ekonomickej nadvlády v nežidovských národoch, či už na Strednom východe alebo v Európe, rozhodne hrala významnú úlohu v opakovaných výbuchoch antisemitizmu. Aj keď obchodníci pracujú dokonale legálne, súdržná a silná tímová snaha dôsledne nahromadí celkovú moc na úkor osamotenej a individualistickej masy. Taká je základná podstata obchodu. Ak je tímová stratégia spojená s tajnými informáciami získanými židovskou infiltráciou na vysoké administratívne posty vo vláde a obchode, nahromadenie neuveriteľnej moci je nevyhnutné.

Čoskoro som sa dozvedel, že za tajomstvami židovského finančného úspechu sa skrýva oveľa viac, než len inteligencia a tímová snaha. Dozvedel som sa o nečakanej židovskej nadvláde v niektorých z najodpornejších kriminálnych činov, aké kedy postihli ľudstvo. Prišiel čas, aby som vyšetril, ako temné stránky židovského charakteru ovplyvnili nárast antisemitizmu.

Čítal som, že Židia hrali prekvapujúco významnú úlohu v organizovanom zločine a to už od starovekých čias až po súčasnosť. Vďaka sledovaniu nekonečného množstva hollywoodskych filmov zobrazujúcich taliansku charakteristiku gangsterizmu som nečakal, že celosvetová židovská účasť v organizovanom zločine robí zo sicíľčanov druhotriednych.

KAPITOLA 8

KORENE ANTISEMITIZMU 2:

ZLOČIN A ZRADA

Vyrástol som na filmoch. Nikdy som nevymeškal sobotné popoludňajšie predstavenie a počas dlhých rokov bolo kino mojou hlavnou formou zábavy. Predstava stráviť večer vonku je stále spojená s večerou a kinom. Zo stoviek filmov, ktoré som počas rokov videl, mám veľa spomienok na gangsterské filmy. Vďaka týmto filmom a mnohým novinám, článkom v časopisoch a románom, som si organizovaný zločin dlho spájal s Talianmi – konkrétne so sicílskymi Američanmi. Je to všeobecná predstava. Gangstri sú v mysli takmer každého spojení s talianskymi črtami a talianskym prízvukom. Človek si takmer automaticky vytvorí podvedomé spojenie medzi gangstrami a špagetami.

Na strednej škole som narazil na článok o Murder, Inc., obrovskom zločineckom syndikáte so základňou v New York City, ktorý bol jednou z najhorších a najmocnejších zločineckých organizácií v dejinách Spojených štátov. Špecializoval sa na vraždy na objednávku a viedol všetky možné druhy vydierania, spôsobiac stovky vražd a krádeží v hodnote desiatok miliónov dolárov. Thomas Dewey (neskorší kandidát na prezidenta) pomohol organizáciu rozbiť. Obsadenie Murder, Inc ma ohromilo, pretože sa jednalo takmer výlučne o Židov. Jeho pôvodní členovia sa stali vodcami organizovaného zločinu v 80-tych rokoch a zahŕňali aj zločineckého šéfa Meyera Lanského.

Židia protestovali proti obalu naľavo, ktorý poukazoval na to, že Židia kontrolujú organizovaný zločin v Spojených štátoch.

Neskôr som čítal, že najväčší šéf organizovaného zločinu od čias Al Caponeho bol Žid. Myslel som, že to bude Sicíľčan, ako je to zobrazované vo filmoch. Kniha *Lansky* od Hanka Messicka zobrazuje pohľad na organizovaný zločin, ktorý je zďaleka odlišný od toho, ktorý som videl na sobotných predstaveniach.

Zdroje najvyšších policajných zložiek a vyšetrojúci reportéri sa zhodli v názore, že Lansky bol najväčším gangstrom v Amerike. Po štyri desaťročia bol najmocnejšou osobou amerického zločineckého syndikátu a napriek tomu väčšina Američanov - ktorí určite poznajú mená ako Al Capone a John Dillinger - nikdy nepočula o Meyerovi Lanskom. Najznámejší gangster nebol teda Talian; v skutočnosti bol Žid a horlivý zástanca sionizmu. Noviny *Newsweek* oznamovali nasledujúce:

Lansky a jeho spoločníci z podsvetia dávajú každý rok ohromné sumy peňazí do izraelských dlhopisov a izraelských dobročinných akcií. Ako píše denník *Ha'aretz*, zdá sa, že vláda sa bojí straty milióny dolárov z nelegálnych peňazí, ktoré sú najprv "preprané" v mafiou kontrolovaných spolkoch a potom posielané do izraelského obchodu a priemyslu.³⁵²

Vyšetrojúci reportér Jack Anderson hovoril o tomto probléme v novinách *The Washington Post*:

Tieto prachy z podsvetia - z ktorých väčšina pochádza zo špinavých obchodných aktivít v USA - sú pred poslaním do Izraela "vyprané".³⁵³

V knihe *Lansky* Messick odhaľuje vzťah medzi Izraelom a americkými židovskými gangstrami:

Je isté, že židovskí gangstri už dlho a otvorene podporujú židovské ciele a štát Izrael. V noci, keď bol Lanského bývalý spoločník Bugsy Siegel popravený, moc prevzal Moe Sedway. Na otázku, ako je možné, že sa tak pohodlne ocitol v Las Vegas, odpovedal, že je tam preto, aby zariadil spojenú židovskú finančnú kampaň.³⁵⁴

Členovia Murder, Inc.

AI GLASS	Carl SHAPIRO	"Nig" ROSEN
Max "The Jerk" GOLOB	Irving "Chippy" WEINER	"Fat Sidney" BLATZ
"Abbadabba" BERMAN	"Waxy" WECHSLER	Allie "Tick Tock"
Bo WEINBERG	"Tootsie" FEINSTEIN	TANNENBAUM
Emanuel "Mendy" WEISS	Hyman KASNER	Max SHAMAN
Sholem BERNSTEIN	Mickey COHEN	"Happy" MELTZER
Jacob "Hooky"	"Pittsburg Phil"	AI SLIVERMAN
ROTHMAN	STRAUSS	Harry "Big Greenie"
Charlie WORKMAN	"Jack" GOLDSTEIN	GREENBAUM
Mert WERTHEIMER	Abe" WAGNER	Jacob SHAPIRO
"Pretty" AMBERG	"Bugsy" GOLDSTEIN	Sam GASBERG
"Dopey Benny" FEIN	"Bugsy" SIEGEL	Arnold ROTHSTEIN
Frankie TEITELBAUM	Benny "The Boss"	Joey SILVERS
"Lulu" ROSENKRANZ	TANNENBAUM	"Fattv" KOPERMAN
Charlie SOLOMON	Meyer LANSKY	Izzzy FARBSTEIN
Lou COHEN	"Gangy" COHEN	Lou GLASSER
Abe SLABOW	"Puggy" FEINSTEIN	Willie SHAPIRO
Yasha KATZENBERG	"Dandy Phil" KASTEL	Max BLECKER
Max RUBIN	"Longy" ZWILLMAN	Harry MILMAN
Charlie YANOWSKI	Isidore "Curlev" HOLZ	"Muddy" KASOFF
Moses "Moey Dimples"	Paul BERGEN	Hyman YURAN
WOLINSIKY	"Wolfie" COLDIS	

Aby sme si urobili názornú predstavu o tom, ako sú židovský gangstri prezentovaní v Hollywoodských médiách, stačí si pozrieť jednanie aké sa dostalo známemu gangstrovi Bugsy Siegelovi vo filme *Bugsy*.³⁵⁵ Film zbagatelizoval jeho židovský pôvod a jedného z najkrvilačnejších a najnemilosrdnejších vrahov zobrazil ako šarmantného, romantického muža s rozhladom, ktorého hral anglo-sasko vyzerajúci Warren Beatty. Siegel bol zobrazený ako dobrosrdečný muž, ktorý mal tak trochu aj drsnú stránku svojej osobnosti.

Napriek tomu, že som dobre vedel o hrozných skutkoch skutočného Bugsy Siegela, pri pozeraní filmu mi začal pripadať sympatický. Neprekvapilo ma, keď som zistil, že film napísal James Toback a režíroval Barry Levinson.

Messick to výstižne zhrnul nasledovne:

Skutoční vodcovia zločinu zostávajú skrytí, kým bezpečnostné zložky krajiny naháňajú bezvýznamných grázlov. . . Prieskum odhaľuje, že ne-mafiánski vodcovia zločinu sa už desiatky rokov skrývajú za Vendetou-riadenou spoločnosťou. . . . od pobrežia k pobrežiu som označovaný za antisemitu gangstrami, ktorí používajú náboženstvo ako zásterku.³⁵⁶

"Ruská revolúcia" a/alebo "Ruská mafia"

V posledných rokoch 20. storočia je najnebezpečnejšou zločineckou organizáciou v Spojených štátoch a na celom svete "Ruská mafia". Podobne ako tzv. Ruská revolúcia, "Ruská mafia" nie je ani ruská, ani mafia. Jedným slovom: je *židovská*.

Tak ako médiá zbagatelizovali ohromnú rolu židovského organizovaného zločinu v Amerike v 20. storočí (od Murder, Inc. k Mayerovi Lanskému), rovnako pred Američanmi ukryli pravdu o modernom zločineckom syndikáte zvanom Organizacja - najmocnejšej zločineckej organizácii na svete. Členovia Organizácie pochádzajú z rôznych častí bývalého Sovietskeho zväzu, nepovažujú sa však za Rusov a

Bugsy Siegel

rozhodne nie za Mafiu. Sú to mimoriadne pyšní Židia, ktorí podporujú židovské záujmy s rovnakým nadšením ako Meyer Lansky a jeho banda.

V polovici 70-tych rokov som čítal knihu *Hustling on Gorky Street*, ktorú napísal Juri Brokin, bývalý židovský pasák jednej zo zločineckých organizácií v Rusku.³⁵⁷ Konstantin Simis, významný židovský právnik pre organizovaný zločin, napísal na túto tému ďalšiu dôležitú knihu nazvanú *USSR: The Corrupt Society*.³⁵⁸ Obe knihy jasne ukazujú židovskú kontrolu nad organizovaným zločinom v Sovietskom zväze. Brokin sa vychvaľuje, že len Židia sú dostatočne inteligentní na to, aby viedli rozsiahly organizovaný zločin. Slovania sú podľa neho schopní len pouličných zločinov. Ani jedna kniha však samozrejme nespomína výhody židovských zločincov vďaka ich stykom v prevažne židovskej sovietskej byrokracii. Keď padol komunistický režim, tak už vtedy mocné židovské zločinecké skupiny narástli tak dramaticky, že môžeme povedať, že žiaden národ nikdy netrpel v zovretí organizovaného zločinu viac ako dnes trpí Rusko.

Dokonca aj bývalý ruský prezident Boris Jeľcin bol jasne pod kontrolou organizovaného zločinu, ako to dokazuje jeho menovanie židovského zločincina Borisa Berezovského do ruského Výboru národnej bezpečnosti. Po tom, čo niektoré nežidovské noviny spomenuli jeho zločinecké styky, musel ho Jeľcin z funkcie odvolať. O Berezovskom sa hovorí, že je najbohatšou osobou v Rusku, tesne nasledovaný ďalším Židom, Vladimírom Gusinským, ktorý sa stal najmocnejším mediálnym šéfom. Od pádu Sovietskeho zväzu sa židovský organizovaný zločin rýchlo rozšíril po celom svete a mnohí predstavitelia policajných zložiek považujú teraz jej americkú vetvu za najsilnejšiu a najnebezpečnejšiu zločineckú organizáciu v Amerike.

Po smrti syna komika Billa Cosbyho v Los Angeles, tlač identifikovala údajného vraha ako Michaila Markaseva, ukrajinského emigranta, ktorý bol v skutočnosti židovský člen tzv. "Ruskej mafie". Židovský filmoví a televízni producenti však stále zobrazujú gangstrov ako blondatých, modrookých Rusov, bez čo i len najmenšieho náznaku ich skutočného židovského pôvodu. Vydávanie týchto židovských zločincov za Rusov je dvojité lož. Je to nepresné kvôli ich židovskému pôvodu a hanobí to Ruský národ. Rozpor ohľadne židovskej moci sa opäť dostáva do popredia. Mediálni páni nebudú tolerovať pravdivé odhalenie židovskej bezcharakternosti, zvečňujú však falošnú a škodlivú predstavu iných.

Občas však pravda vyjde na povrch, aj keď to nie je vo filmoch. V novinách *The Village Voice* vyšiel 26. mája 1998 článok nazvaný "Najnebezpečnejší zločinec na svete" od Roberta Friedmana.³⁵⁹ Píše v ňom:

Podľa FBI a izraelskej tajnej služby vládne Semion Mogilievič obchodu so zbraňami, praniu špinavých peňazí, obchodu s drogami a pašovaní umeleckých predmetov a táto červená mafia je najnebezpečnejšia na svete...

Vodcom červenej mafie je 52 ročný, na Ukrajine narodený Žid. Je tajomnou postavou známou ako inteligentný Don - má ekonomické vzdelanie - a médiami nebol nikdy odhalený.

Robert Freedman, ktorý je sám Žid, píše, že Organizácia si dokonca priviedla z Izraela bývalých členov komanda, ktorí sú takí bezohľadní, že niektorí policajti nechcú na týchto prípadoch pracovať, pretože zločinci idú aj po rodine policajta. Freedman ďalej píše:

Židovské organizácie ovplyvnili ministerstvo spravodlivosti za účelom zbagatelizovania Ruskej mafie, obávajú sa, že nepriaznivá publicita ohrozí masový odchod ruských Židov do Izraela.³⁶⁰

To by aj mohla. Ale čo odchod Židov z "Ruskej mafie" do Ameriky? O to sa zrejme nikto nestará, kvôli záujmom izraelského štátu na zvýšení svojej židovskej populácie - a sväté záujmy verejných vzťahov so Židmi - sú ďaleko dôležitejšie ako práva ľudí v Spojených štátoch brániť sa pred týmto židovským syndikátom organizovaného zločinu.

Mikail Markhasev, usvedčený vrah syna Billa Cosbyho, médiami označený ako Ukrajinec, je v skutočnosti Žid.

Židovská 2 percentná populácia produkuje v Amerike v 20. storočí najväčšiu časť organizovaného zločinu od Murder, Inc., cez Lanského Syndikát až k "Ruskej mafii" Semiona Mogilieviča. Tento skrytý fakt naznačuje možnosť podobného správania v dávnejších časoch.

V skúmaní dejín židovského zločineckého správania som objavil veľa historických postáv a kronikárov, ktorí mali obavy zo židovských zločineckých organizácií. (Ak by táto kniha dovolila viac miesta, nasledujúca ukážka by sa mohla rozšíriť stonásobne):

Rímsky štátnik Marcus Cicero: Jeho priateľ Flaccus, ktorý slúžil ako pohraničný úradník, bol prenasledovaný za to, že zastavil ilegálny príliv zlata z Ríma do Jeruzalema. Cicero pri obhajobe Flaccusa odsúdil takéto pašovanie a pranie špinavých peňazí a snahy o zastrašovanie čestného štátneho úradníka pri vykonávaní svojej povinnosti. Pomaly, pomaly, povedal. Chcem, aby ma vypočuli len sudcovia. Židia ma už dostali do poriadnych problémov, tak ako dostali mnohých iných. (Oratio pro Floco)

Rímsky filozof prvého storočia, Lucius Seneca o Židoch hovoril ako o "najzločineckejšom národe".

Napoleon: "Židia sú lúpežní majstri moderných čias; sú to prašivé vtáky ľudstva. . . mali by sme im zakázať obchodovanie, pretože to zneužívajú. . ."

Daniel Defoe: V dielach *Roxana*, *Robinson Crusoe* a *Military Memoirs of Capt. George Carleton* sa často objavujú narážky na chamtivých a bezcharakterných zločinných Židov, ktorí obchodujú s "pašovaným ukradnutým tovarom".

William Prynne: puritánsky spisovateľ, ktorý oponoval Cromwellovým snahám dovoliť Židom vrátiť sa do Anglicka, opisuje židovské zločiny ako "úžerníctvo a podvody, peňažné machinácie a falšovanie peňazí". (Z knihy *A short Demurrer to the Jewes long discontinued Remitter into England*)

Charles Dickens ukázal klasickú charakteristiku zločinného Žida (Fagina) v *Oliverovi Twistovi*. Táto postava verbovala nežidovské deti na vreckové zlodejstvo a podobné zločinecké správanie.

Tacitus: Medzi sebou sú neochvejne čestní a vždy pripravení prejavit' súcit, na zvyšok sveta sa však pozerajú so všetkou nenávisťou. . . (*The History* 5.4,659)

Existuje veľa dôkazov o Židmi-ovládanom zločineckom podsvetí, ktoré existuje už stovky rokov. Jednou z najohromujúcejších vecí, ktorú som objavil, bola kniha, vydaná v časoch protestantského reformátora Martina Luthera. Európa bola natoľko zaplavená organizovaným zločinom, že úrady cítili potrebu vydať lexikón zločineckých výrazov. Luther podporil jeho vydanie ako prostriedok na boj proti zločinu a napísal k nemu predhovor, v ktorom poznamenal, že slovná zásoba zločincov je plná hebrejských slov. V predhovore píše:

Považujem za potrebné, aby túto knihu čítala široká verejnosť, nech vidí a porozumie ako diabol vládne svetu a nech sú muži naňho pripravení. Je pravdou, že tento Rothwelsche Sprache (slang podsvetia) pochádza od Židov, pretože obsahuje veľa hebrejských slov, ako to tí, ktorí hebrejčinu ovládajú, iste spozorujú.³⁶¹

Ked' zločinci kontrolujú médiá

Skutočnosť, že tak málo nežidov si uvedomuje dlhý a neodmysliteľný vzťah medzi Židmi a organizovaným zločinom je spôsobená ich ohromnou mocou v médiách, ktorá ich chráni pred zobrazením, aké majú Taliani vo vzťahu k mafii. V Rusku je toho typickým príkladom prepojenosť medzi židovským organizovaným zločinom a židovskou mediálnou mocou. Napríklad, dve z vedúcich postáv organizovaného zločinu sú tam Berezovskij a Gusinskij. Obaja sú mediálni magnáti a majú ohromnú moc v televízii, rádiu, novinách a časopisoch. Gusinskij bol nedávno obvinený ruským prokurátorom z korupcie a prania špinavých peňazí.

Vladimír Gusinský na ceste do kancelárie ruského prokurátora. Gusinský je tiež riaditeľom Ruského Židovského Kongresu a dnes žije v Španielsku, aby sa vyhol vydaniu do Ruska.

V roku 1999 získal Berezovskij kontrolu nad moskovskou televíznou stanicou TV-6. Získal aj prvý ruský denník *Kommersant* a okamžite vyhodil jeho šéfredaktora Rafa Shakirova, ktorý povedal, že, "jeho vyhodenie je pokusom o potlačenie kritického spravodajstva o magnátových obchodných a politických aktivitách".³⁶²

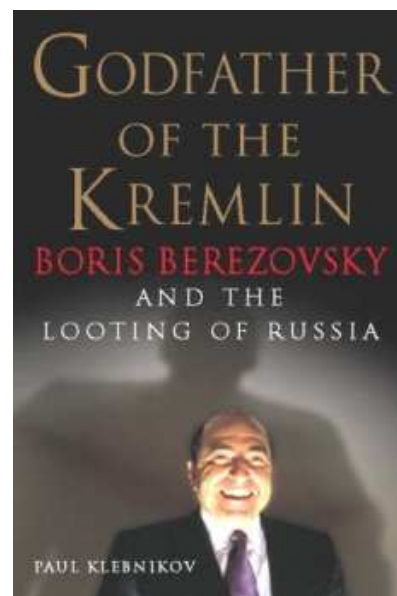
Časopis *Forbes* zverejnil o Berezovskom ostrý článok nazvaný "Krstný otec Kreml'u", bez uvedenia mena jeho autorov zo strachu z násilia. Šéfredaktor časopisu James Michaels povedal, že Berezovskij "stojí tak vysoko ako jeden z najmocnejších mužov v Rusku. Za ním ležia kopy kostier, nevyplatených dlhov a konkurentov, ktorí sa strachujú o svoje životy".³⁶³ *Forbes* ďalej píše:

Vražda je nástrojom obchodného súperenia. Bolo zabitých veľa obchodníkov a mediálnych osobností. . . Berezovskij kontroluje najväčšiu ruskú národnú televíziu siet'. Jeho kontrola sa upevnila krátko po tom, čo bol prvý riaditeľ siete zavraždený štýlom podsvetia. Polícia okamžite označila Berezovského za hlavného podozrivého, vražda však zostáva aj po dvoch rokoch neobjasnená. . . Také je dnes obchodné prostredie Ruska, muži na vrchole používajú tajomné armády vrahov a gangstrov, ktorí pracujú na nižšom stupni korupcie a vedú obchody s prostitúciou a výpalné.³⁶⁴

Je neuveriteľné, že v roku 1996 sa stal Berezovskij členom kremlinského bezpečnostného výboru a mal prístup k najtajnejším informáciám Ruska. Noviny *Moscow Times* tiež odhalili, že Putin zvykol dovoľenkovat' v Berezovského letnom sídle v Moskve. Berezovského vraždy a vydieranie boli však priveľa aj pre Putina. Ruský žalobca ho obvinil a Berezovskij spolu s Gusinskim sú teraz na úteku pred úradmi, vykrikujúc všade, že sú len obeťami antisemitizmu. Vzťah medzi židovskou organizovanou mocou, organizovaným zločinom a mediálnou a vládnu mocou je v bývalom Sovietskom zväze nad slnko jasný. Práve tak, ako získali kontrolu v roku 1917 ako bolševici, získali ju aj teraz po páde komunizmu prostredníctvom korupcie a organizovaného zločinu.

V časopise *Fortune* vyšiel článok nazvaný "Ruskí lúpežní baróni", kde boli priblížení desiaty z najdôležitejších ruských obchodných magnátov a gangstrov, ktorí sa s pádom komunizmu v Rusku vyšvihli k ekonomickej nadvláde; medzi nimi Gusinskij, Berezovskij, Boris Hait, Michail Friedman, Vladimír Vinogradov, Vladimír Potanin, Michail Chodorovskij, Alexander Smolenskij a Piotr Aven.³⁶⁵ Odhaduje sa, že viac ako 50 percent ruského surovinového bohatstva je v rukách týchto mužov.

Kým priemerný Rus ledva prežíva, zarábajúc menej ako 200 dolárov mesačne, ohromné bohatstvo a moc sa sústredili do rúk malej skupiny mužov, lojálnych nie Ruskému národu, ale svojmu kmeňu. Títo muži si určite nezarobili toto obrovské bohatstvo, ktoré nahromadili v priebehu iba 3 či 4 rokov po páde komunizmu. Získali ho vďaka podvodom, korupcii, podplácaniu, krádežiam a vraždám. Svet nevie takmer nič o židovskom charaktere tejto krádeže takmer celého národa, pretože židovské médiá v Rusku a všade inde na svete sa rozhodli udržať tento podstatný fakt mimo nášho vedomia. Deväť z desiatich vedúcich lúpežných barónov v Rusku, uvedených časopisom *Fortune*, sú Židia.

Trh s otrokmi

Čo sa týka vašich otrokov a otrokýň, tých môžete mať: kupujte otrokov a otrokyne z národov, ktoré sú okolo vás....

Môžete ich odovzdať svojim synom, ktorí ich zdedia navždy ako majetok; môžete z nich urobiť otrokov, ale nad svojimi bratmi, ľuďom Izraela, nebudete jeden nad druhým vládnuť s tvrdosťou. (Levitikus 25:44 - 46)³⁶⁶

Napriek tomu, že otroctvo existovalo v priebehu väčšiny ľudských dejín, na obchodovanie s ľudským mäsom sa nikdy nepozeralo ako na vznešené povolanie. Súcitní muži a ženy dlho odsudzovali kruté zaobchádzanie s otrokmi, obzvlášť so ženami a deťmi, v rukách obchodníkov a majiteľov. Mnohí súhlasili s Kristovými varovaniami otrokárov, aby so svojimi otrokmi zaobchádzali dobre. V kontraste s prívetivým vyobrazením, ktoré im zabezpečujú média, Židia historicky dominovali medzinárodnej inštitúcii, ktorá stelesňovala najtemnejšie zlo ľudského vykorisťovania: obchodu s otrokmi.

Moje zasvätenie do významnej židovskej roly v obchodovaní s otrokmi prišlo s prečítaním článku o Židoch, ktorý napísal vedúci židovský historik a obhajca, Jacob Marcus, v *Encyklopédii Britannica*. Marcus sa bezstarostne zmieňuje o židovskej kontrole obchodu v stredoveku - obzvlášť obchodu s otrokmi.

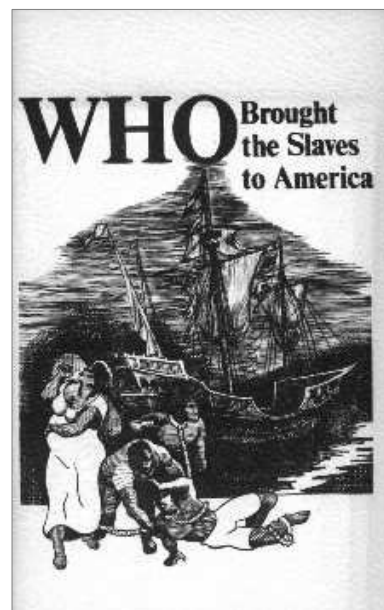
V temných dobách bol obchod západnej Európy prevažne v ich [židovských] rukách, najmä trh s otrokmi. . . ³⁶⁷

Židovské ovládnutie trhu s otrokmi sa nezaobišlo bez povšimnutia stredovekých kresťanských spisovateľov. Čítal som dojímavé príbehy o európskych deťoch, ktoré trpeli sexuálnym a iným zneužívaním od židovských otrokárov, ktorí ich získali. V rímskych časoch často nasledovali dobývajúcu rímsku armádu a zotročovali vojakov a civilistov z rad nepriateľov. Kronikári staroveku a stredoveku písali o tom, ako uprednostňovali plavovlasé ženy a deti, a o ich pravidelnom predaji v Levante. Židovskí otrokári boli viac než šťastní, že mohli uspokojovať chuť tmavších mužov po bielom mäse. Zhrození správami o zneužívaní kresťanských žien a detí Židmi, veľa kresťanských kniežactiev vydalo dekréty, v ktorých opisovali toto zneužívanie a zakazovali Židom vlastniť kresťanské ženy a deti a obchodovať s nimi. Židia vo svojich vlastných historických spisoch uznali židovskú rolu v obchode s otrokmi, pozerajúc naň proste ako veľmi výnosnú židovskú obchodnú aktivitu. V knihe *A History of the Jew: From Babylonian Exile to the End of World War II*, ktorú vydalo vydavateľstvo *Jewish Publications Society of America*, autor veľmi dôrazne píše:

Židia patrili medzi najdôležitejších obchodníkov s otrokmi [v európskej spoločnosti].³⁶⁸

Čo ma skutočne prekvapilo bolo zistenie, že Židia hrali hlavnú rolu v americkom otrokárstve. Na začiatku 70-tych rokov som natrafil na knihu *Who Brought the Slaves to America* od Waltera Whitea.³⁶⁹ Vedel som pochopiť rolu Židov v obchode v oblasti Stredozemného mora, zdalo sa mi však nepravdepodobné, že tak malá židovská populácia v raných amerických kolóniách by mohla vládnuť tak veľkému obchodu. V mysli sa mi v tom čase tiež premietal hollywoodsky obraz bieleho muža, dokonca snád Južana, ktorý sa plaví do Afriky a chytá černochochov na obchod s otrokmi. Vo filmoch, článkoch a knihách boli otrokármi anglosasi s menami ako Smith alebo Jones. Zvyčajne to boli neotesaní alkoholicy južanského typu. Neskôr som sa dozvedel, že otroctvo bolo v Afrike všadeprítomné a udržiavané aj samotnými černochochmi medzi sebou a že len zriedkakedy boli otroci chytaní belochmi. Zvyčajne to boli čierni africkí otrokári, ktorí ich predávali obchodníkom.

Kniha *Who Brought the Slaves to America* ma nasmerovala do knižnice, v ktorej boli záznamy o otrokárskych lodiach, súčasné opisy

a množstvo židovských historikov, ktorí zdokumentovali židovskú rolu v obchode s otrokmi. (*Barnes Review*, sept. 97)³⁷⁰ Židovskí spisovatelia, ktorých knihy som čítal, boli pyšní na svoje príbehy o veľkých židovských otrokároch. Dobrým príkladom je kniha Marca Raphaela *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*.

Židovskí obchodníci hrali hlavnú rolu v obchode s otrokmi. V skutočnosti vo všetkých amerických kolóniách, či už francúzskych, britských alebo holandských, židovskí obchodníci pravidelne prevládali.

Toto neplatilo o nič menej pre pevninu samotnej severnej Ameriky, kde sa počas 18. storočia Židia podieľali na "trojstrannom obchode", ktorý priniesol otrokov z Afriky do Antíl, tam boli vymenení za melasu, a tú potom obratom vzali do Nového Anglicka a premenili ju na rum na predaj do Afriky. Isaac Da Costa z Charlestonu v 50-tych rokoch osemnásteho storočia, David Franks z Philadelphie v 60-tych a Aaron Lopez z Newportu na konci 70-tych rokov, dominovali židovskému obchodu s otrokmi na americkom kontinente.³⁷¹

V severnej Amerike mal obchod s otrokmi svoje najsilnejšie stredisko v Newporte, na Rhode Islande. Newport tvoril kľúčovú časť trojstranného obchodu s rumom a melasou z Nového Anglicka do Afriky a späť do Antíl a Kolónií s ľudským nákladom. Objavil som, že nie je žiadnou náhodou, že Newport, stredisko obchodu s otrokmi, má najstaršiu synagógu v Amerike a najväčšiu prosperujúcu židovskú komunitu v amerických kolóniách.

Aaron Lopez, portugalský Žid maranského pôvodu a obyvateľ Newportu, bol jedným z najmocnejších obchodníkov s otrokmi v Amerike. Vlastnil desiatky lodí a na západnú pologuľu priviezol tisíce černocho. Len počas dvoch plavieb jednej z Lopézových lodí, *Cleopatry*, zomrelo najmenej 250 černocho.³⁷² Takéto obrovské straty na životoch v tomto špinavom obchode nezabránili židovskému kronikárovi Jacobovi Marcusovi, aby Lopéza vychvaľoval: "Čo môžeme povedať o tejto mimoriadne zaujímavej osobe?"³⁷³ Napriek tomu, že Lopéz v Kolóniách nadobudol bohatstvo, v revolučnom období porušil proti-britské dohody o zákaze dovozu, tým, že viac podporoval záujmy Británie ako záujmy Kolónií.³⁷⁴

Židia dominovali obchodu s otrokmi nielen v amerických kolóniách, ale v celom Novom svete. Vo významnej knihe židovských dejín v ranej Amerike, *New World Jewry, 1492-1776*, môžeme nájsť nasledujúcu pasáž:

Prišli na lodiach, prinášajúc afrických černocho, ktorí mali byť predaní do otroctva. Obchodovanie s otrokmi bolo kráľovským monopolom a Židia boli často menovaní za zástupcov Koruny pri ich predaji... [Oni] boli najväčšími lodnými dodávateľmi v celej karibskej oblasti, kde lodná preprava bola hlavne židovským obchodom. . . Lode neboli len Židmi vlastnené, ale mali aj židovské posádky a plavili sa pod velením židovských kapitánov.³⁷⁵

Mnohí židovskí spisovatelia zaznamenali židovskú rolu v otrokárstve, často sa vychvaľujúc ich dôvtipom v obchode.

Spoločnosť West India Company, ktorá držala monopol na dovoz otrokov z Afriky, predávala otrokov na verejných dražbách za hotovosť. Hotovosť však bola väčšinou v rukách Židov. Kupujúcimi na dražbách boli takmer vždy Židia a kvôli nedostatku konkurencie mohli kupovať otrokov za nízke ceny. Na druhej strane však neexistovala konkurencia ani pri ich predaji majiteľom plantáží a iným kupujúcim, z ktorých väčšina kupovala na úver, splatný pri najbližšej úrode cukru. Zisky až do výšky 300 percent hodnoty nákupu boli často dosiahnuté vysokými úrokovými sadzbami Ak sa stalo, že dátum takejto dražby padol na židovský sviatok, dražba musela byť presunutá. Presne toto sa stalo v piatok, 21. októbra 1644.³⁷⁶

Hoci určite neobhájiteľné podľa dnešných morálnych štandardov, otroctvo bolo v Spojených štátoch oveľa miernejšie v porovnaní s neuveriteľne krutými a vražednými podmienkami afrického otroctva. Najväčšia neľudskosť černošského otroctva je spojená s plavbou do Ameriky. Niektorí hovoria, že 10 až 15 % čiernych otrokov zahynulo kvôli stiesneným a špinavým podmienkam na lodiach. Keďže Židia vládli obchodovaniu s otrokmi už od starovekých čias, uvedomil som si, že to

neboli len černosi, ktorí trpeli tými neľudskými podmienkami, ale tiež nespočetné množstvo bielych ľudí z oblasti stredozemia. Treba zdôrazniť aj to, že Židia boli nielen hlavnými obchodníkmi s otrokmi, mali aj výrazne vyššie počty otrokov na hlavu ako nežidia.

Počas celého 18. storočia a v počiatočných rokoch devätnásteho vlastnili Židia na severe čiernych sluhov; na juhu bolo aj to málo plantáži vlastnených Židmi obrábané otrokmi. V roku 1820 vlastnilo viac ako 75% všetkých židovských rodín v Charlestone, Richmonde a Savannah otrokov, zamestnaných ako domácich sluhov; takmer 40% všetkých židovských domácností v Spojených štátoch vlastnilo jedného alebo viac otrokov. Na juhu, kde boli prevýšení aspoň v pomere 100 ku 1, neboli proti otroctvu ako takému žiadne protesty Židov. ... Len veľmi málo Židov v Spojených štátoch protestovalo proti otroctvu z morálneho hľadiska.³⁷⁷

Vzhľadom na to, že menej než 10% všetkých kolonistov vlastnilo otrokov, Marcus odhaľuje skutočnosť, že jednotlivé židovské domácnosti vlastnili otrokov s ďaleko väčšou pravdepodobnosťou (40% vlastnilo otrokov) ako nežidovské. S ich väčším počtom v stredozemnej oblasti tvorili Židia v starovekom a stredovekom svete neúmerne väčšie množstvo otrokárov, práve tak ako v Kolóniách. Dovozy otrokov do Ameriky je relatívne nedávny historický fenomén, ktorý trval asi 200 rokov. Už od čias pred Kristom až k africkému obchodovaniu v 18. storočí, bola väčšina otrokov, ktorých vlastnili a vymieňali Židia, belosi.

Film Stevena Spielberga o obchode s otrokmi sa ani slovom nezmieňuje o prevládajúcej roli Židov.

Keď som sa dozvedel o židovskej role v obchode s otrokmi, zdalo sa mi, že to určite mohlo pridať k nenávisti voči Židom v mysliach obyvateľov ich host'ovských krajín. Byť známy ako najväčší páchatel' obchodu s otrokmi nie je pre Židov vo verejných vzťahoch zrovna to najlepšie. Niet divu, že Židmi-ovládané médiá sa téme vyhýbajú. Len židovským učencom, ktorí oddane zaznamenávajú židovské dejiny, hlavne pre židovských čitateľov, je dovolené vkročiť na tak zakázanú historickú pôdu.

Po mojich prvých snahách v národnej televízii na začiatku 70-tych rokov odhaliť židovskú rolu v obchode s otrokmi (v programe *Black perspectives on the News* stanice PBS) urobil rozsiahly výskum na túto tému aj Nation of Islam. Ich oddelenie historického výskumu vyšlo s obrovským množstvom zdokumentovaných materiálov o danej téme, ktoré zverejnili v knihe s názvom *The Secret Relationship Between Blacks and Jews*.³⁷⁸

Dnes je za jednoduché opakovanie slov významných židovských historikov o židovskej roly v otroctve človek obvinený z antisemitizmu. Až keď sa verejnosť začala dozvedať o niektorých z málo známych faktov, predtým vyhradených pre židovských učencov, ADL začala považovať za nutné brániť sa takejto "antisemitskej" propagande. ADL a iné židovské organizácie odpovedali omieľaním množstva významných židovských učencov, ktorí verejne prehlásili, že židovská rola v koloniálnom obchode s otrokmi bola "minimálna".

V Spielbergovom senzačnom filme o obchode s otrokmi, *Amistad*,³⁷⁹ by sme ťažko našli Žida. Napriek tomu, že Židia vládli obchodu s otrokmi v Newporte, Rhode Islande, všetci otrokári vo filme sa očividne javili ako kresťania. Množstvo článkov, ktoré rozoberali *Amistad* a obchod s otrokmi, vrátane *Time* a *Newsweek*, sa mimoriadne snažili poprieť hlavnú rolu Židov v obchodovaní s otrokmi. Bohužiaľ, väčšine ich čitateľov nikto nepovedal, že významní židovskí historici o tejto záležitosti sami písali predtým než sa stala nepríjemnou témou.

Len niekoľkí si prečítajú slová redaktora časopisu American Jewish Historical Society; "Židovskí obchodníci hrali významnú úlohu v obchode s otrokmi. V skutočnosti, vo všetkých amerických kolóniách, či už francúzskych, britských alebo holandských, židovskí obchodníci obvykle prevládali. Toto neplatilo o nič menej pre pevninu samotnej Severnej Ameriky..."³⁸⁰

Obchod s bielym mäsom

Prostitúcia alebo obchod s bielym mäsom, ako sa mu výstižne hovorí, je ďalšou inštitúciou starou ako sama civilizácia. Už v staroveku bola krása bielych európskych žien a malí chlapci a dievčatá vysoko cenené medzi dodávateľmi snád' najbrutálnejšieho spôsobu otroctva: sexuálneho zneučtenia ľudského tela. Podriadenie sa nespočetného množstva nevinných obetí špine a bolesti sexuálnej degradácie je závažným zločinom.

Práve tak ako vládli organizovanému obchodovaniu s otrokmi, Židia vládli aj prostitúcii. Pôvodne sa považovala za prirodzený prídavok k otroctvu, pretože nebol potrebný žiaden zvláštny dôvtip, aby si otrokári uvedomili, že žena alebo malý chlapec môžu byť prenajatí aj na sexuálne zneužitie. A biele európske dievčatá mohli vyniesť veľké peniaze od sultánov tmavých krajín.

Od dní konkubín kráľa Dávida k moderným "dámam" Xaviera Hollandera a Heidi Fleiss Židia vládnu obchodu so sexom. Talmud je posadený sexuálnymi "stykmi", ktoré delí na "prirodzené a neprirodzené" druhy, sexuálne styky dospelých s malými chlapcami a dievčatami, so spútanými ženami a s pobehticami. V moderných časoch priniesli Freud a jeho akademickí kolegovia tento zvrátený pohľad do tried a obývačiek Ameriky. Freud, s pomocou Židmi-ovplyvnených médií s kamennou tvárou povedal Západnej spoločnosti, že sexuálne a vylučovacie orgány sú najdôležitejšími faktormi v živote a každý muž si tajne želá mať sexuálny styk so svojou matkou.

Pri skúmaní dejín prostitúcie som čítal o podvode Židov, ktorí používali v minulom storočí v strednej Európe. V časoch hladu alebo ekonomických ťažkostí chodievali dobre oblečení, rýchlo hovoriaci Židia do roľníckych usadlostí a rodičom pôvabných kresťanských dievčat hovorili, že ich deti by mohli mať v Amerike lepší život, pretože tam majú nedostatok robotníkov. Tvrdili im, že deti si zanedlho zaplatia výdavky na cestu a začnú nový život v krajine slobody a blahobytu. Napriek bolesti odlúčenia niektorí rodičia súhlasili, keďže chceli pre svoje dcéry to najlepšie. Namiesto sľubného, nového života, však desiatky tisíc mladých dievčat skončilo v utrpení bordelov Nového sveta.

Vo svojej knihe *Prostitution and Prejudice* píše židovský historik Edward Bristow o svetovej sieti prostitúcie a jasne ukazuje nápadnú židovskú úlohu v tomto svete.^{381 382} Nie je ťažké predstaviť si reakciu mnohých východoeurópanov na židovské zotročovanie a degradáciu desiatok tisíc kresťanských dievčat. Bristow odhaľuje, že strediskom židovského obchodu s nežidovskými ženami s Poľska a okolitých krajín bolo malé mestečko zvané Osvienčim, ktoré Nemci volali Auschwitz. Toto jednoduché odhalenie môže priniesť viac pochopenia do opakujúceho sa konfliktu medzi Židmi a nežidmi.

Židovská nadvláda v obchode s bielym mäsom aj naďalej pokračuje. V skutočnosti dosiahla mieru, väčšiu než kedykoľvek predtým. V neworleánskych novinách *Times-Picayune* sa 11. januára 1998 objavil článok pod názvom: "Obchodníci s otrokmi lákajú slovanské ženy." Napísal ho Michael Specter a distribuoval Židmi-vedený *New York Times News Service* a píše sa v ňom o Židmi-riadenom obchode s bielym mäsom obrovských rozmerov. Článok začína dojímavým príbehom o krásnom ukrajinskom dievčati, ktoré v nádeji, že unikne chudobe a zúfalstvu jej dedinského života odpovedalo na inzerát v miestnych novinách sľubujúci prácu a príležitosti v zahraničí. Skončila ako sexuálna otrokyňa v Izraeli.

Mala 21 rokov, bola sebaistá a rada, že je preč z Ukrajiny. Izrael ponúkal nový svet a na týždeň alebo dva sa všetko zdalo byť možné. Potom, v jedno ráno, ju odviezli do bordelu, kde jej šéf spálil jej pas priamo pred jej očami.

"Vlastním ťa," spomínala si na jeho slová. "Si môj majetok a budeš pracovať, až kým si nezarábiš na odchod. Nepokúšaj sa ujsť. Nemáš papiere a nehovoriš hebrejsky. Zatknú ťa a vyhostia. Potom ťa dostaneme a privezieme späť."³⁸³

V Izraeli robí vláda veľmi málo na ukončenie brutálneho otrockého systému okrem toho, že vyhostia malé percento dievčat, ktoré nájdu bez imigračných papierov. V posledných troch rokoch bolo z Izraela vyhostených takmer 1500 ukrajinských žien. Všetko je úplne proti týmto ženám a v prospech otrokárov, pretože ak podajú žalobu proti svojmu otrokárovi, musia zostať vo väzení až

do súdneho procesu. Specter cituje riaditeľku väznice v Neve Tirtsa, ktorá hovorí, že nepoznala jediné dievča, ktoré by sa rozhodlo svedčiť proti svojmu židovskému otrokárovi. Obchodník s bielym mäsom je teda chránený izraelským systémom, kým obeť sú potrestané.

Specter definuje prostitútky aj ich pánov. Cituje izraelského obchodníka s bielym mäsom Jacoba Golana:

Ženy, ktoré tam pracujú, sú tak ako skoro všetky prostitútky v Izraeli Rusky, ich šéfovia však nie.

"Izraelčania milujú ruské dievčatá," hovorí Jacob Golan. . . . "Sú blondínky, dobre vyzerajú a sú iné ako my," hovorí ďalej, smejúc sa.³⁸⁴

Izrael nie je samozrejme jediným cieľom žien z východnej Európy. Židovské gangy v Rusku majú silné prepojenia so židovskými zločineckými organizáciami po celom svete. Podľa ukrajinského ministerstva vnútra bolo za posledných 10 rokov s krajiny vylákaných asi 400 000 žien mladších ako 30 rokov - a to je len jeden z bývalých sovietskych štátov. Specter cituje Medzinárodnú organizáciu pre migráciu, ktorá odhaduje, že každoročne je do západnej Európy a sveta predaných zhruba 500 000 žien z Východného bloku.³⁸⁵ Je to tragédia obrovských rozmerov, ktorej sa v tlači dostáva len veľmi malá pozornosť.

"Časopis židovskej kultúry a názorov" *Moment*, mal vo svojom vydaní z apríla 1998 článok na strane 44, nazvaný "Hookers in the Holy Land" (Šľapky v Svätej Zemi).³⁸⁶ V ňom sa diskutuje o bujnejúcej prostitúcii s blond'avými Ruskami ako o "národnej inštitúcii". Ďalej pokračuje rozprávaním o zákazníkoch, medzi ktorými sú dokonca rabíni, ktorí na bicykloch jazdia do bordelov.

Veľké percento zákazníkov - alebo Johnov, v ich žargóne - tvoria ultraortodoxní Židia, pobožní muži, ktorých životy sú riadené halachah (náboženský zákon), ktorý im vraví kedy môžu alebo nemôžu mať sex so svojimi ženami. Takže štvrtkové popoludnia (deň, kedy sa chlapci v Izraeli bavia) idú autobusy s ortodoxnými Židmi z Jeruzalema, Haify a okolitých miest do Tel Avivu kvôli pár vzácnym chvíľam vášne v masážnom salóne, za pieskovou dunou, alebo niekde v uličke. "Ďalšími zákazníkmi sú úradníci, právnici, policajti a politici. Celé spektrum izraelskej spoločnosti si udržiava prostitútky," tvrdí detektív Shachar, cinický veterán, o detailoch telavivskej zhýralosti.... Tel Baruch je tak veľmi absurdný a tak veľmi izraelský.³⁸⁷

Otvorene ďalej opisuje dievčatá, ktoré sú väčšinou z východnej Európy spolu s niekoľkými Palestínčankami, ktoré sú doslova otrokmi, vydraženými na aukcii.

Akonáhle prídu dievčatá do Izraela, prevezmú si ich zločinecký šéfovia. Zvyčajne ich zoberú do "aukčnej siene", kde majitelia rôznych masážnych salónov ponúknu cenu a ten kto najviac ponúkne dostane dievča. . . . Dievčatá sú doslovnými otrokmi.³⁸⁸

Článok pokračuje poznámkou, že mnohé prostitútky v Izraeli, najmä tie s arabskými predkami, sa stretávajú s fyzickým týraním od Židov, ktorí tým vyjadrujú svoj "rasovo-nacionalistický zápal".

. . . zistili, že ich židovskí zákazníci k nim prichádzajú len po palestínskom teroristickom čine, aby tak učinili svoju osobnú sexuálnu pomstu pretkanú rasovo-nacionalistickým zápalom. "...a robia tak s nenávisťou a hnevom."³⁸⁹

V rozhovore o sfalšovaných dokumentoch, slúžiacich na prepašovanie dievčat do Izraela Specter poznamenáva, že tie sú často zaobstarané od "starších židovských žien na Ukrajine". A predsa, Specter týchto židovských páchatel'ov medzinárodného gangu obchodníkov s bielym mäsom bezstarostne označuje ako "ruské zločinecké gangy" alebo "ruská mafia." Pre verejné vzťahy so Židmi by bolo zlé, ak by *Times-Picayune* nazval článok: "Židovskí otrokári lákajú nežidovské ženy."

Židovskí spisovatelia, ktorí píšu o antisemitizme, sa nikdy nezmieňujú o židovskej nadvláde v obchodovaní s otrokmi alebo v prostitúcii. Nikdy nepoukazujú na to, že takéto židovské aktivity by mohli pochopiteľne viesť k nepriaznivým postojom voči Židom.

Predstavte si celosvetovú reakciu médií, ak by nežidia zotročovali stovky tisíc židovských dievčat, predávali ich v aukčných sieňach a vystavovali ich neopísateľným krutostiam. Predstavte si hnev, ktorý by sa rozhučal zo židovských médií. Milióny kresťanských dievčat sa však stávajú obeťami

židovských zločincov a nie je počuť žiadny morálny protest, žiadny medzinárodný prípad vytrubovaný celebritami a politikmi.

Po mojej diskusii na túto tému na stanici PBS v programe *Black Perspectives on the News* sa útoky na mňa ako na antisemitu stali ešte ostrejšie. Keď som ako mladý čítal o otroctve na juhu, príbehy o krutosti a utrpení sa ma tak veľmi dotkli, že som sa cítil byť vinný. Keď som sa však dozvedel pravdu o obchode s otrokmi, všimol som si, že tí istí židovskí spisovatelia, producenti a vydavatelia, ktorí do mňa vštepovali vinu nikdy ani len raz nenaznačili, že Židia by mali cítiť nejakú "kolektívnu vinu" za 2000 ročný záznam o ich obchode s ľuďmi.

Je zrejmé, že v novej morálke židovskej tlače je učenie sa o vykorisťovaní černochoch belochmi nazývané "dejinami" a učenie sa o židovskom vykorisťovaní belochov aj černochov je nazývané "nenávisťou".

Nelojálnosť

Z historického hľadiska je najbežnejší výraz spájaný so Židmi, okrem *požičiavateľa peňazí, vyberača daní*. Existuje veľa príkladov v priebehu dejín až po 20. storočie o tom, že Židia boli hlavnými nástrojmi vyberania daní, ktoré vládnuca skupina používala na zvýšenie príjmu. Židovský historik Josephus vo svojich *Antiquities of the Jews*³⁹⁰ rozpráva príbeh o židovskom vyberačovi daní menom Jozef na dvore Ptolemaia, ktorý bol pri vyberaní daní tak bezcitný a účinný, že ponúkol dvojnásobne vyššiu sumu než ktokoľvek iný za právo vyberať dane. V tých časoch králi zvyčajne prijímali ponuky od vyberačov daní a ten, ktorý sľúbil najvyššiu sumu získal splnomocnenie a všetko, čo vyzbieral, okrem toho, čo sľúbil kráľovi, si mohol nechať pre seba.

Jozefov úspech pochádzal v nemalej miere z toho, že zabíjal a konfiškoval majetok tých, ktorí odmietli platiť požadovanú sumu. Jozefus opisoval jeho úspech ako "oškľbanie Sýrie až do kosti". Napriek tomu nemal zábrany povedať: "Jozef bol dobrý a veľkodušný muž, ktorý vyviedol Židov zo stavu chudoby a skúposti a priviedol ich k veľkoleposti." ³⁹¹

Vládcovia multikultúrnych impérií často používali Židov ako svojich správcov, pretože vedeli, že oni nebudú pociťovať žiadnu lojalitu k nežidovským obyvateľom krajín, v ktorých sídlili. Zo Židov boli výborní vyberači daní. Mali dobrý finančný dôvtip a požadovanú črtu každého dobrého vyberača daní: málo sympatií k daňovému poplatníkovi.

V moslimskom svete možno vidieť praktiku využívania Židov ako okupačných správcov v arabskom dobytí a vládnutí v Španielsku v 8. až 15. storočí, vo fatimidskom ovládnutí Tuniska v 10. storočí, v merinidskej okupácii Maroka v 13 až 15 storočí, počas mongolskej vlády v Iraku a v 16. storočí v čase vládnutia Otomana. Táto praktika pokračovala dokonca až do 20. storočia v Maroku, kde ich Francúzi využívali na túto úlohu pri Moslimoch, v povojnových satelitných štátoch Sovietskeho zväzu vo východnej Európe a jedného času dokonca pri kontrole uplatnenej kráľom Faysalom v Iraku.

Jedno z najviac opakovaných obvinení, ktoré antisemiti vyslovili je, že pri zachovávaní si vernosti k záujmom svojej vlastnej skupiny, Židia historicky zradili svoje host'ovské národy v časoch vojny, okupácie a útrap. História Byzancie poskytuje príklad nezmieriteľného konfliktu medzi Židmi a ľuďmi ich host'ujúceho národa v čase vojny.

Konštantínopol: príbeh opakovanej zrady

- Židovskí spisovatelia Gedalia Alon³⁹² a Michael Avi-Yonah³⁹³ ukazujú, že byzantské úrady sa prorocky báli, že u nich žijúci Židia pomôžu perzským votrelcom. Mali tiež pravdu keď sa strachovali, že pomôžu aj moslimským armádam.
- Židia boli zabíjaní vo veľkých počtoch po odhalení židovského spiknutia za účelom vydať mesto Peržanom.³⁹⁴
- Židia podporovali na začiatku 7. storočia perzských okupantov a v tajnej dohode so Samaritánmi zmasakrovali 100 000 kresťanov.³⁹⁵

- **Keď byzantskí kresťania získali mesto späť, Židia boli násilne obrátení na kresťanskú vieru.**
- **Židia podporovali Arabov, keď oblasť dobyli v rokoch 636-40.^{396 397}**
- **V 12. storočí byzantskí Židia podporili dobyvateľské armády seljukských Turkov.³⁹⁸**
- **V 14. storočí podporili inváziu otomanských Turkov - posledné dobytie Konštantínopolu.³⁹⁹**
- **Z vďaka za ich podporu nariadil Sultán ekonomickú nadvládu nad kresťanskými poddanými a Židia migrovali do oblasti z celej Diaspory.⁴⁰⁰**

Existuje veľa dôkazov o tom, že Židia podporovali saracénske dobytie Španielska⁴⁰¹ a slúžili ako krutí správcovia moslimskej okupačnej vlády.^{402 403 404} Židovské komunity poskytli pomoc votrelcom kedykoľvek videli výhodu v zvrhnutí existujúceho systému. Samozrejme, moslimské spoločenstvá boli Židmi zrádzané práve tak často ako kresťanské.

Po druhej svetovej vojne sa Židia stali významnými správcami a tajnou políciou brutálneho režimu zavedeného Sovietmi vo východnej Európe. David Irving vo svojej knihe z roku 1981 *Uprising (Povstanie)* ukazuje, že Židia tak vládli tajnej polícii, ktorá umučila a zavraždila stovky tisíc ľudí v Sovietmi-kontrolovanom Maďarsku, že "antisemitizmus" bol jedným z podnetov protikomunistického povstania.⁴⁰⁵ Vzhľadom na židovskú angažovanosť vo vražedných prejavoch komunizmu by nemalo byť žiadnou záhadou, prečo Židia obviňujú obyvateľov východnej Európy, že sú najväčšími "antisemitmi".

V samotnom Rusku boli židovskí komunisti silami, ktoré vyvlastnili Rusov z ich vlastnej vlády, silou, ktorá tvorila vedenie vražednej KGB a silou, ktorá zavraždila ruskú cársku rodinu, vrátane všetkých detí. Amerika zažila jeden z najzákernejších činov zrady v dejinách, keď Julius a Ethel Rosenbergovci a ich židovskí spolupáchatelia ukradli americké tajomstvá výroby atómovej bomby a dali ich Sovietom. Počas Vietnamskej vojny viedla Židmi-ovládaná Nová ľavica pro-vietkongske demonštrácie, kým americkí chlapci zomierali vďaka vietkongským guľkám a bombám. Dvoma najznámejšími podnecovateľmi z vietnamskej éry boli Abbie Hoffman a Jerry Rubin. Židovský špióni pre Izrael ako napr. Jonathan Pollard ukradli niektoré z najprísnejšie strážených amerických tajomstiev. Jeho ukradnuté tajomstvá boli potom vymenené medzi Izraelom a Sovietmi, ktorí zničili naše tajné operácie vo východnej Európe.

Snáď klasický príklad ich úlohy správcov a vykorisťovateľov v utlačateľskej vláde môžeme nájsť v ich vlastných kronikách. Je to príbeh o ich pobyte v starovekom Egypte.

Príbeh o Jozefovi

Každé dieťa v nedeľnej škole je oboznámené s biblickým príbehom o Jozefovi, jeho "rôznofarebnom plášti", zrade jeho bratov, zotročení a následnom vzostupe k veľkej moci v Egypte. Na vysokej škole mi jeden priateľ odporučil, aby som si prečítal príbeh o Jozefovi a pobyte Izraelitov v Egypte v svetle môjho nového porozumenia židovského správania v dejinách. Vybral som Bibliu a nalistoval posledné stránky Genesisu a prvé Exodusu. Po ich prečítaní a následnom premýšľaní o tom, čoho som sa dočítal, si myslím, že som konečne pochopil, prečo bol Boh tak často nahnevaný na "vyvolený ľud".

Genesis predstavuje Jozefa vo veku 17 rokoch, tárajúc svojmu otcovi Jakubovi o hriechoch svojho brata. Jakub je Jozefom taký uchvátený, že mu dá rôznofarebný plášť, čo vyvolá žiarlivosť u dvoch jeho bratov. Bratia sú tiež znechutení Jozefovým povyšovaním sa pri vykladaní svojich snov o jeho budúcej nadradenosti. V jednom sne Jozef hovorí o tom, ako na poli viaže snopy a jeho snop sa ohne smerom nahor, zatiaľ čo snopy jeho bratov, nahromadené všade vokol, sa ohnú smerom nadol.⁴⁰⁶ Zanedlho rozpráva o sne, v ktorom sa slnko, hviezdy a mesiac pred ním poklonia. Aj Jakub pokarhá Jozefa za vystavovanie svojej neprijateľnej drzosti. Jeho bratia ho tak nenávidia, že sa ho rozhodnú

zabiť. Keď však uvidia išmaelitskú karavánu smerujúcu do Egypta, rozhodnú sa predať brata do otroctva.⁴⁰⁷ Jozefa vezmú do Egypta a nakoniec predajú Potifarovi, kapitánovi faraónovej stráže.

Jozefov ostrý jazyk a finančný dôvtip mu pomáhajú k jeho povýšeniu na dozorcú celej domácnosti. Potifar mu dôveruje v každej maličkosti. Jedného dňa, kým je Potifar preč, jeho žena kričí, že Jozef sa ju snaží znásilniť a keď pribehnú ostatní sluhovia, nájdú po utekajúcom Jozefovi len šaty. Jozef tvrdí, že to bol on, kto bol obeťou pokusu o znásilnenie, rozzúrený Potifar ho však aj napriek tomu vrhá do väzenia.⁴⁰⁸

Opäť, používajúc svoju bystrosť a dôvtip, sa Jozef stáva vrchným správcom väzenia, prakticky vedie väznicu a všetkých väzňov má pod kontrolou. Vo väzení je aj niekoľko faraónových sluhov. Od nich sa Jozef nepochybne dozvedá všetky klebety a novinky z paláca. Dvaja z faraónových sluhov, vrchný sluha a pekár, majú sny, ktoré Jozef šikovne vykladá. Vrchný sluha je napokon znova dovedený do práce a potom, čo má faraón znepokojujúci sen, mu sluha povie o Jozefových schopnostiach. Po predvedení pred faraóna Jozef vykladá slávny sen o siedmich tučných kravách a siedmich chudých. Inteligentne chápujú cyklickú povahu blahobytu a hladomoru hovorí faraónovi, že nadíde sedem dobrých rokov a sedem zlých. Jozef potom faraónovi navrhuje, aby menoval muža "rozvážneho a múdreho a dal mu do správy krajinu Egypta". (Genesis 42:33)⁴⁰⁹ Faraón vtedy urobí z Jozefa po sebe najmocnejšieho muža v Egypte a poverí ho zhromažďovaním úrody Egypta.

V nasledujúcich pár rokoch zhromaždí Jozef od egyptských roľníkov obrovské množstvo zrna a usadí sa ako "Pán Egypta" a "vládca Egypta" konajúc tak v mene faraóna. Keď napokon udrie obdobie sucha a hladu, Jozef vymyslí plán na zvýšenie svojej a faraónovej moci a bohatstva. Keď sa hladujúci Egyptania dožadujú od faraóna zrna, ktoré si počas rokov uskladňovali, faraón ich pošle za Jozefom. On im povie, že za zrno musia platiť a "zhromaždiť tak všetky peniaze, ktoré v Egypte boli" (Genesis 47:14).⁴¹⁰ Nastane krutá kríza keď padne mena. Nasleduje niekoľko krutých veršov:

15. Avšak keď už nebolo peňazí v egyptskej krajine i v zemi Kanaán, všetci Egyptania prichádzali k Jozefovi a vraveli: "Daj nám chleba. Prečo by sme mali umierať pred tvojimi očami, keď peňazí už niet?"

16. A Jozef im odpovedal: "Odovzdajte váš statok a za váš statok vám dám chleba, keď už peňazí niet."

17. Vtedy dovedli k Jozefovi svoje stáda a Jozef im dal chleba za kone, ovce, dobytok a za osly. Tak ich toho roku za všetky ich stáda zaopatroval chlebom.

18: Keď sa rok minul, na druhý rok prišli k nemu a povedali mu: "Netajíme pred svojím pánom, že nielen peniaze sa nám minuli, ale i stáda dobytky už patria nášmu pánovi: neostalo nám pred naším pánom nič, iba naše telá a naša pôda."

19. Prečo máme hynúť pred tvojimi očami, my a naša pôda? Kúp nás i našu pôdu za chlieb a my aj so svojou pôdou budeme otrokmi faraónovými; daj nám osiva, aby sme ostali nažive a nepomreli, a aby nám pôda nespustla.

21. a ľud od jedného konca územia Egypta po druhý urobil otrokmi.

Jozef tak najprv zoberie slobodným Egyptanom všetky peniaze, potom všetky ich domáce zvieratá, potom ich domy a polia a napokon z nich urobí vo faraónovej krajine otrokov a 20% úrody musia odovzdávať faraónovi. Faraón je riešením nadšený, keďže jeho majetok sa rozrastá a Jozef vzal všetku zem od ľudí a vrátil ich na ňu, aby pracovali ako podielníci. V rovnakom čase keď Egyptania prežívajú toto trápenie, pošle Jozef po všetkých svojich židovských bratov a privedie ich do Egypta. Genesis hovorí celkom jasne, že Jozef dáva Izraelitom vrecia zlata a jedla a že "v krajine si dobre nažívajú".

45:18 A vezmite svojho otca i svoje rodiny a príd'te ku mne; dám vám najlepšiu časť Egypta, aby ste jedávali z najlepších plodín krajiny.

47:6 Máš celý Egypt pred sebou, usad' otca i bratov v najlepšej časti krajiny, nech bývajú v krajine Góšen. Ak poznáš medzi nimi súcich ľudí, urob ich správcami nad stádami, ktoré mám.

47:13 V celej zemi nebolo chleba, lebo hladomor bol veľmi veľký, takže bol zmorený Egypt i Kanaán.

47:27 Tak sa Izraeliti usadili v Egypte, v krajine Góšen; udomácnili sa v nej, množili sa a veľmi sa rozrástli.

Človek si vie ľahko predstaviť, čo si Egyptania mysleli o Jozefovi, ktorý im vzal krajinu a majetok a priviedol ich do otroctva, zatiaľ čo cudzím Izraelitom dal zlato, zdarma potravu a najlepšiu zem v celom Egypte. Egyptania vybudovali veľkolepú civilizáciu s vynikajúcimi umeleckými a kultúrnymi výdobytkami, vrátane pokroku v matematike, stavitelstve, architektúre, astronómii a poľnohospodárstve. Vybudovali najtrvalejšie architektonické výtvory na svete: pyramídy. S akou nevôľou museli pracovať pod úplnou mocou cudzieho kmeňa. Podľa Genesis a Exodu trvalo toto usporiadanie veľmi dlho, naznačujúc, že Izraeliti boli v Egypte dlhú dobu privilegovanými správcami. Faraón sa mohol spoliehať, že k miestnej aristokracii alebo triede obchodníkov necítili žiadnu lojálnosť a mohli slúžiť faraónovmu účelu tak, že hneď ľudu upriamovali viac na Židov ako priamo na samotného faraóna. V každom prípade, množstvo a politická a ekonomická sila Židov napokon narástli tak dramaticky, že aj faraónova rodina sa cítila ohrozená - model, ktorý sa v židovských dejinách tak často opakuje. Všimnite si nasledujúce pasáže z Exodusu.

1:7 Izraeliti boli plodní, množili sa, rástli počtom a nesmierne mohutneli, takže ich bola plná krajina.

1:8 Vtedy nastúpil v Egypte nový kráľ, ktorý Jozefa nepoznal.

1:9 Ten povedal svojmu ľudu: “Hľa, ľud Izraelský je početnejší a silnejší ako my.”

1:10 Nože, počínajme si múdro voči nemu, aby sa nerozmnožil; lebo by sa mohlo stať, že v prípade vojny by sa aj on pripojil k našim protivníkom, bojoval by proti nám a odišiel by z krajiny.⁴¹¹

Potom sú svedomito zaznamenané egyptské pogromy proti Židom a židovská oslava egyptského vraždenia novorodencov a židovské vyhnanie a vykúpenie ako je to vyjadrené v Pasche.

Egyptský faraón nebol posledným, ktorý chcel Židov vyhnať zo svojej krajiny. Nasleduje čiastočný zoznam európskych krajín a miest, z ktorých boli Židia vyhostení:

VYHOSTENIE ŽIDOV Z EURÓPSKÝCH ŠTÁTOV A MIEST		
Mainz 1012	Horné Bavorsko 1442	Neapol 1533
Francúzsko 1182	Holandsko 1444	Taliansko 1540
Horné Bavorsko 1276	Brandenburg 1446	Neapol 1541
Anglicko 1290	Mainz 1462	Praha 1541
Francúzsko 1306	Mainz 1483	Ženeva 1550
Francúzsko 1322	Varšava 1483	Bavorsko 1551
Sasko 1349	Španielsko 1492	Praha 1557
Maďarsko 1360	Taliansko 1492	Pápežské štáty 1569
Belgicko 1370	Litva 1495	Maďarsko 1582
dnešné Slovensko 1380	Portugalsko 1496	Hamburg 1649
Francúzsko 1394	Neapol 1496	Viedeň 1669
Rakúsko 1420	Navarre 1498	dnešné Slovensko 1744
Lyon 1420	Norimberg 1498	Morava 1744
Kolín 1424	Brandenburg 1510	Česko 1744
Mainz 1438	Prusko 1510	Moskva 1891

Sionistický vodca Chaim Weizman napísal o pravidelných nepriateľských reakciách na židovskú prítomnosť toto:

Kedykoľvek, v ktorejkoľvek krajine dosiahne množstvo Židov bod presýtenia, krajina proti nim reaguje. . . . [Táto] reakcia. . . nemôže byť považovaná za antisemitizmus v bežnom alebo

vulgárnom zmysle slova; je to všeobecná sociálna a ekonomická sprievodná okolnosť židovskej emigrácie, ktorej sa nevieme striasť. ⁴¹²

Podľa populárnej židovskej verzie dejín boli nežidia vždy vinní za vzájomný konflikt. Po tom, čo tolerantne vpustili židovských imigrantov do svojich krajín sú nežidia obviňovaní z bezpríčinnej nenávisti voči Židom, ktorí sú zobrazovaní ako nevinné zdroje ekonomických a sociálnych prínosov.

Keď som čítal o nepriateľstve voči Židom na desiatkach rôznych miest a za rôznych historických okolností, zdalo sa mi to podobné mužovi, ktorý je obvinený a odsúdený za desiatky znásilnení v niekoľkých štátoch v priebehu mnohých rokov. Muž tvrdí, že je nevinný a že desiatky obvinení zo znásilnení sú len výsledkom bezpríčinnej "nenávisti", ktorú voči nemu cítia obeť. Vnímový spisovateľ Joseph Sobran to dobre povedal keď prehlásil, že výraz "antisemita" už neoznačuje toho, kto nemá rád Židov, ale toho, koho nemajú radi Židia.

Židovský pohľad na antisemitizmus

Ako som pokračoval v čítaní, objavil som to, čo židovskí učitelia veria, že je historický pôvod konfliktu medzi Židmi a nežidmi. Ak sa opäť zahĺbime do stránok Genesisu, ktoré predchádzajú príbehu o Jozefovi, nájdeme neobvyčajný príbeh Izáka a Rebeky a ich dvoch synov Ezaua a Jakuba. Židovská viera hlása, že títo dvaja synovia predstavujú dva rozdielne národy Židov a nežidov. V Genesisu, v kapitole 25 sa hovorí:

23. A pán jej riekol: "Dva národy sú v lone tvojom a dva kmene oddelia sa zo života tvojho, národ nad národom bude prevládať a starší slúžiť bude mladšiemu..."

25. Prvý sa narodil červený, celý chlpatý ako kozuch a nazvali ho Ezauom. Za ním sa objavil jeho brat a jeho ruka držala Ezauovu päť. Preto mu dali meno Jakub.

27. Keď chlapci dorástli, Ezau bol udatným lovcem, mužom stepi, Jakub bol však tichý človek a býval v stanoch...

28. Izák mal radšej Ezaua, lebo rád jedával jeho divinu. Rebeka mala zase radšej Jakuba.

29. ...Raz prišiel Ezau zo stepi celkom vyčerpaný a povedal Jakubovi: "Nože mi rýchlo daj z červeného (jedla), lebo som celkom vyčerpaný." Preto ho nazvali Edom (červený).

31. I povedal Jakub: "Predaj mi však tvoje prvorodené právo."

32. Tu Ezau odvetil: "Hľa idem zomrieť, načože je mi to právo prvorodenstva?"

33. Jakub mu však vravel: "Najprv mi prisahaj." A on mu odprisahal a tak predal svoje prvorodené právo Jakubovi. Potom dal Jakub Ezauovi chleba a šošovicového pokrmu a on jedol a pil. Nato sa pobral a odišiel..." ⁴¹³

Ezau vďaka dobrému a vernému správaniu ostal Izákovým obľúbencom. Chorľavý a slabozraký Izák zavolať Ezaua a požiadal ho, aby mu ulovil nejakú divinu a potom že mu dá Božie požehnanie. Keď Rebeka toto počula, nariadila Jakubovi aby predstieral, že je Ezau a doniesol otcovi baranie mäso pripravené tak, aby chutilo ako divina. Jakub sa tak zamaskoval, že dokonca aj voňal ako Ezau. Jakub potom klamal svojmu otcovi a vydával sa za Ezaua. Vďaka tomuto podvodu a zrade napokon dostal otcovo požehnanie.

19. Jakub povedal svojmu otcovi: "Ja som Ezau, tvoj prvorodený. Urobil som, ako si mi rozkázal. Len si sadni a jedz z mojej diviny, aby si ma mohol požehnať."

21. Tu povedal Izák Jakubovi: "Nože pristúp bližšie syn môj, aby som ťa ohmatal, či ty si naozaj syn môj Ezau alebo nie."

22. I pristúpil Jakub bližšie k svojmu otcovi Izákovi a keď ho ohmatal, potom mu povedal: "Hlas je hlasom Jakubovým, ale ruky sú Ezauove."

24. A znova mu povedal: "Naozaj si ty môj syn Ezau?" A on odpovedal: "Ja som to..."

29. Nech ti slúžia národy a nech sa ti klaňajú. Bud' pánom nad svojimi bratmi a nech sa tebe klaňajú synovia matky tvojej. Kto teba bude preklínať, nech je prekliaty a kto teba bude ťehnať, nech je poťehnaný.⁴¹⁴

Po návrate z poľovačky Ezau zistil, že jeho brat otca podviedol a vynútil si tak jeho poťehnanie.

33. ...A ja som jedol zo všetkého prv než si ty prišiel. A ja som ho poťehnal a bude poťehnaný.

34. A keď Ezau počul otcove slová, hrozne zaplakal a veľmi sa vzpriečil a svojmu otcovi povedal: "Otče môj, poťehnaj aj mňa."

35. On odvetil: "Podvodom prišiel tvoj brat a odňal ti poťehnanie."

36. Tu on prehovoril: "Za to mu dali meno Jakub, že ma teraz druhý raz oklamal? Odňal mi už prvorodenské právo a teraz hľa, odňal mi aj poťehnanie."

37. Izák odpovedal Ezauovi: "Pozri, ja som ho ustanovil nad tebou pánom a všetkých jeho bratov dal som mu za sluhov..."

38. ...Tu Ezau začal hlasno plakať...

39. Potom mu Izák riekol: "Zaiste, ďaleko od žirnej pôdy bude bydlisko tvoje a ďaleko od nebeskej rosy zhora. Zo svojho meča žiť budeš, slúžiť však budeš bratovi svojmu a keď sa budeš snažiť oslobodiť, zhodíš jarmo jeho zo svojej šije."

Jakub a Ezau sa po 22 rokoch uzmierili, ale podľa židovského výkladu sa potomkovia Ezaua stali židovskými edomitmi, kým potomkovia Jakuba sa stali Židmi. Židovskí učenci neskôr hovorili o Rimanoch ako o edomitoch a termín Ezau sa stal synonymom pre Európanov a všetkých nežidov. Príbeh Jakuba a Ezaua je príbehom Židov a nežidov, s ktorým sa židovské náboženstvo stále stotožňuje. Narážky na Ezaua môžeme nájsť v populárnej knihe Raphaela Pataiho *The Jewish Mind* (*Židovská myseľ*) a v stovkách iných židovských diel.⁴¹⁵ Sholem Aleichem, známy židovský autor píšuci v jazyku jidiš, napísal vo svojej autobiografii drsného ruského prievozníka:

Ezau! Len goy by mohol robiť takúto prácu, Žid nie. Biblia hovorí o Esauovi, "a budeš slúžiť svojmu bratovi". Som rád, že som potomkom Jakuba a nie Ezaua.⁴¹⁶

Populárny židovský intelektuál Sidney Hook opisuje, ako sa pýtal svojho židovského učiteľa na nespravodlivosť Jakubových činov voči Ezauovi. Cituje svojho rabína, ktorý mu odpovedal: "Čo je to za otázka? Ezau bol zviera."⁴¹⁷

Jakub, ktorý sa premenoval na "Izraela" je považovaný za otca židovského národa. Na Ezaua sa zase hľadá ako na predstaviteľa nežidov. Keďže Židia tvrdia, že oni za antisemitizmus, ktorý nežidia zdedili, nemôžu, Ezauova nenávisť k Jakubovi je rovnako považovaná za počiatok antisemitizmu.

Rabín Leon Spitz, citovaný v *American Hebrew*, dokazuje hĺbku nenávisti mnohých Židov k Ezauovi a jeho potomkom:

Nech Ezau kňučí, narieka a protestuje proti civilizovanému svetu a nech Jakub bojuje ten správny boj. Antisemiti však rozumejú len jednému jazyku a musí byť s nimi zaobchádzané na ich vlastnej úrovni. Purimskí Židia sa postavili za svoje životy. Americkí Židia sa tiež musia postaviť súčasným antisemitom.

Naše väznice musíme naplniť antisemitskými gangstrami. Naše ústavy pre choromyselných musíme naplniť antisemitskými šialencami. Musíme bojovať proti každému, kto nemá rád Židov. Musíme prenasledovať a zhanobiť našich antisemitských násilníkov a to až v takom rozsahu, že nikto si nebude želať alebo sa odváži stať sa jedným z nich.⁴¹⁸

Keď som pochopil, že Ezau a Jakub sú výstižnou židovskou alegóriou vnútorného konfliktu medzi Židmi a nežidmi z perspektívy židovskej, uvedomil som si, že nežidia by sa tiež mohli z tohto príbehu poučiť. Nie je snád' skutočnosť, že Ezau pracoval ťažko na poli, kým Jakub prebýval v stane, symbolom dejín Židov a nežidov? Je to v dokonalom súlade so zdedenou láskou Európanov k prírode, zemi a židovskou láskou k mestskému životu.

Nepovažovala by snáď objektívna osoba Esauové slzy a hnev za ospravedlniteľné, dokonca aj pri čítaní príbehu napísaného so zaujatosťou Jakubových potomkov? Je Jakub nevinný alebo to bol Ezau, ktorý podvádzal? Shylock, žiadajúci o "pol kila mäsa" v Shakespearovom *Benátskom kupcovi* nepredstavuje o nič menej lakomstva a chladnokrvnosti než Jakubovo odopieranie jedla svojmu chorému bratovi, aby mohol ukradnúť jeho právo prvorodenstva. Predstavme si ďalej Jakubovo prestrojenie, aby podviedol brata aj otca. Považujú toto židovskí učenci za spravodlivosť? Je Ezauov hnev "nenávisťou" a "antisemitizmom"? Je antisemitské poznamenať, že podľa svojich vlastných zdrojov našiel Izrael svoje najranejšie korene v podvode a zrade - a navyše sa tým pýši?

Možno bol Izák prorokom keď povedal, že Ezau sa stane otrokom svojho brata, až kým nedosiahne nadvládu (úplnú kontrolu nad krajinou, v ktorej žil) a tým zlomí "Jakubove jarmo". Napriek tomu, že filosemitská verzia dejín je dlhým príbehom židovských útrap v rukách nežidov, Jakubovi potomkovia určite nie sú jedinými, ktorí trpeli.

Ezauove deti stratili nespočetné miliardy kvôli úžerníctvu, podvodom a organizovanému zločinu Jakubových potomkov. Milióny nežidov trpia mučivým otroctvom, degradáciou a smrťou v rukách židovských pánov obchodu s otrokmi a prostitúcie. Ezauove slzy padali za vraždenie miliónov kresťanov v rukách židovských bolševikov vo východnej a strednej Európe. Ronili sa za milióny vojakov a civilistov, ktorí boli zabití v dvoch bratovražedných svetových vojnách, ktoré v nemalej miere spôsobila židovská moc. Nemožno nájsť Ezauov ospravedlniteľný hnev v palestínskom ľude, ktorý stratil svoju zem, slobodu a mnohí aj životy svojich detí?

Ak je príbeh Jakuba a Ezaua tým, čo židovský rabinát nazýva príbehom genézy Židov a nežidov - je to príbeh židovského podvodu proti tým, ktorých považujú za nežidov. Takáto zrada musí skončiť. Ak bude pokračovať, je len otázkou času, kedy Ezauov hnev opäť vzplanie, tak ako sa to stalo tisíckrát odvtedy čo "synovia Jakuba" po prvý raz vstúpili do našich krajín.

Ohľaduplní a inteligentní Židia musia uznať, že tak ako Židia majú nárok vysloviť rozhorčenie proti nežidom, aj nežidia majú rovnaké právo voči Židom. Títo Židia musia rozumne konať, aby zmiernili židovský rasizmus a ničivé proti-nežidovstvo. Ovládajú moc médií a majú ohromný vplyv vo vláde – rozhodne dosť veľký na to, aby zlomili kolobeh židovského rasizmu a antisemitizmu. Nežiadame od Židov, aby obetovali svoju identitu a dedičstvo. Naopak, rozumieme ich prirodzenú túžbu po prežití ich kultúrneho a genetického dedičstva, požadujeme však, aby uznali rovnaké základné právo pre ľudí, medzi ktorými žijú.

Aké pokrytecké je napríklad to, ak Židia v Islamskom svete propagujú knihy, ktoré hlboko urážajú Moslimov, ako trebárs *Satanské verše* od Salman Rushdie, alebo sa snažia o zákaz vianočných kolied v našich verejných školách, súčasne však zháňajú podporu pre exkluzívne židovské náboženstvo – financované z daní amerických daňových poplatníkov! Vedú kampaň za otvorenie amerických hraníc tretiemu svetu, zatiaľ čo posielajú americké dane národu, ktorý zakazuje imigráciu pre nežidov a odopiera právo vrátiť sa dokonca aj tým, ktorí sa tam narodili a ktorých rodiny tam žili po celé generácie.

Ak sa predvídajú Židia vyhnú takémuto pokrytectvu a kým žijú medzi nami budú sa držať našich morálnych hodnôt a ak zastavia manipuláciu a vykorisťovanie, potom sa môžeme vyhnúť tragickým antisemitským reakciám, ktoré opakovane vybuchujú v toľkých krajinách.

Z lekcí židovských dejín, ktorým som sa naučil z diel Židov samotných, sa zdá nepravdepodobné, že ich vodcovia uvidia múdrosť v mojom návrhu. Dejiny učia tvrdé a často krvavé lekcie, ale len niekolkí na ne dbajú.

Viem tiež, že nemôžeme odpočívať v nečinnej nádeji a dôvere vo veľkorysosť našich tradičných nepriateľov. Nie, my máme právo byť pánmi v našom vlastnom dome. Máme prirodzené právo, aby naše Západné národy odrážali našu vlastnú dušu, náš vlastný charakter, našu estetiku, naše umenie, naše hodnoty, naše túžby, naše záujmy a náš vlastný osud. Každý ľud, kultúra a národ má toto neodmysliteľné právo.

Ako nám to ukazujú dejiny, človek nikdy nemôže úspešne vyjednávať z pozície slabosti, jedine z pozície sily. Je našou úlohou stať sa silnými. Poznanie pravdy nás urobí silnými. Musíme pochopiť, že sme v evolučnom boji na život a na smrť - a musíme si uvedomiť, že ak v tomto boji zlyháme, všetka

krása a veľkoleposť vykúpená krvou a obeťami našich predkov budú stratené a spolu s nimi všetky nádeje na budúcnosť našich ľudí.

Ako to elegantne hovorí Biblia - len keď Ezau bude vládnuť, Jakubovo jarmo sa zlomí. Nechceme vládnuť nad židovským národom. Chceme len vládnuť vo svojich *vlastných* krajinách, bez židovských politikov, ich intelektuálnej a kultúrnej nadvlády a deformácie.

Židia možno teoreticky našli stopy svojho rodokmeňa v Jakubovi, Európske národy sa však nenarodili z Ezaua. Kým mala Rebeka svojich dvoch synov, naši praotcovia, či už Nordického, Alpínskeho, alebo Stredozemného pôvodu (pôvodne arabského) vybudovali Egyptskú, Mezopotámsku, Babylonskú, Mykénsku, Sumerskú, Chetitskú a veľa ďalších civilizácií. Naši predkovia vybudovali pyramídy a komplex astronomických observatórií v Stonehenge dlho predtým, než Židia založili kráľovstvo Šalamúna a Davida.

Ja a moji ľudia nechceme vojnu proti Židom. Chceme len žiť a nechať žiť, ale jedno musí byť jasné: My chceme žiť! Len ak sa skončí židovský rasizmus, zmizne antisemitizmus.

Európania, Aziati a Afričania neprijmú podvod o nadradenosti vyhlasovanej Jakubom. Nebudeme nosiť jarmo pokory. Naša prevaha zvíťazí. Naším géniom, tvrdou prácou, tvorivosťou a vierou sme si zaslúžili požehnanie Boha a Prírody. Neustúpime z boja za našu slobodu a odmietame nálepku antisemitizmu od tých, ktorí sú sami stelesnením etnocentrizmu, neznášanlivosti a proti-nežidovstva.

Nie som antisemita. Jednoducho len usilujem o život a slobodu svojich ľudí a všetkých národov na Zemi. Zatiaľ čo rešpektujem tých Židov, ktorí konajú čestne, musím sa postaviť proti židovskému rasizmu, ktorý zamoril toľké národy. Je to tak jednoduché: Keďže milujem svoj vlastný ľud, nemám inú možnosť, ako sa postaviť proti tým, ktorí nám škodia alebo ohrozujú naše prežitie. Je to tak prirodzené a životodarné ako dych, ktorý prijímame v každom okamihu.

Kým žijem, budem dýchať. A kým žijem, budem brániť život a slobodu mojich ľudí.

KAPITOLA 9

IZRAEL 1: ŽIDOVSKÝ RASISTICKÝ ŠTÁT

Ježiš Kristus, keď bol tu na Zemi, ich nedokázal potešiť, tak ako môže niekto očakávať, že sa to podarí mne.

Prezident Harry S. Truman pod tlakom uznania novo ohláseného sionistického štátu v Izraeli.⁴¹⁹

Kvôli všetkým jeho sklamaniam, Izrael je tým, čím sme - nemaskovaný a neprikrášený.
Hillel Halkin⁴²⁰

Americkí Židia musia mať odvahu otvorene vyhlásiť, že majú dvojité lojalitu - ku krajine v ktorej žijú a k štátu Izrael. Žid sa nesmie dať prehovoriť k tomu, aby bol len dobrým vlastencom v krajine, v ktorej žije.⁴²¹

V novej kampani sionistického hnutia na podrobenie si spoločností slobodnej diaspory, poskytne vláda Izraela každú morálnu a politickú podporu . . . až po hranice svojich možností.⁴²²

Keď som sa hlbšie ponoril do židovskej otázky a sionizmu, snažiac sa jasne porozumieť týmto záhadným ľuďom, uvedomil som si, že preskúmanie základov a postojov moderného Izraela by mohlo odpovedať na niektoré moje otázky. Po prvý raz za posledných viac než 2000 rokov mali Židia svoj suverénny štát, národ stvorený výhradne na ich obraz.

Kým som začal svoje pátranie, bolo mi jasné, že tlač a zábavný priemysel boli veľmi pro-izraelské. V raných rokoch vo mne vyvolali predpojatosť v prospech Izraela. Teraz som si všimol, že reportéri podávajúci správy pre televízne siete a hlavné noviny sú zvyčajne Židia.

S podozrením, že mnohé z mojich pro-izraelských názorov našli svoj pôvod v predpojatých zdrojoch, som sa snažil dozvedieť o nesporných základoch konfliktu na Strednom východe a tak som sa po prvý raz obrátil na svoje encyklopédie.

V nich som našiel informácie podobné tým, ktoré dnes možno nájsť v článku "Izrael", vo veľmi populárnej *Encyklopédii Encarte*:

Z viac než 800 000 Arabov, ktorí žili na území ovládanom Izraelom pred rokom 1948, zostalo asi len 170 000. Zvyšok sa stal utečencami v okolitých arabských krajinách.⁴²³

V roku 1948, keď bol založený štát Izrael, sa viac než tri štvrtiny celej palestínskej populácie žijúcej na Izraelom obsadenom území stali utečencami. Podľa *Encarty* nemohlo 630 000 ľudí naďalej bývať vo svojich domovoch a pracovať v krajine, kde ich rodiny žili po tisíce rokov. Odvtedy Izrael rozšíril svoje hranice vo vojnách v rokoch 1956, 1967, 1973 a v invázii do Libanonu v roku 1982 - čím sa vytvorilo stovky tisíc ďalších utečencov.

Opustili by ľudia dobrovoľne svoje domovy, obchody a farmy?, spýtal som sa sám seba. *Vybrali by si slobodne žiť ako ľud bez peňazí a bez svojej krajiny v špinavých utečeneckých táboroch?* Bolo jasné, že ich z domov a majetkov vyhnali sionisti a okrem toho, toto vyhnanie bolo očividne úmyselné, pretože po vojne bolo Palestínčanom zakázané vrátiť sa späť do svojich domovov.

Ešte na strednej škole som napísal palestínskej informačnej organizácii vo Washingtone, D.C. a požiadal ich o niekoľko kníh vyjadrujúcich ich stanovisko k izraelsko-arabskému konfliktu. Od nich a z rôznych knižníc som získal mnohé dobre zdokumentované zdroje - vrátane niekoľkých ohromujúcich sionistických - ktoré mi dali veľmi odlišnú odpoveď na otázku Stredného východu. Dozvedel som sa, že počiatočná izraelská vláda vydala nariadenia zakazujúce vyhnaným Palestínčanom vrátiť sa do svojich domovov a na svoj majetok. Vydali tiež zvláštny zákon, ktorý tento arabský majetok

považoval za "opustený" a podliehajúci zabaveniu bez nároku na náhradu. Nacisti Hitlerovej ríše by tento problém nevyriešili s väčšou chladnokrvnosťou.

Skontroloval som údaje zozbierané britským úradom pre sčítanie obyvateľstva z roku 1922. V tom čase tvorili Židia asi len 10% populácie. V poslednom takomto sčítaní, rok pred založením Izraela, tvorili Židia na území, ktoré sa neskôr stalo Izraelom, polovicu populácie. Palestínčania vtedy vlastnili 93,5 percent pôdy. Fakty boli nevyvrátiteľné a usvedčujúce: sionistickí imigranti sa natlačili do Palestíny proti vôli jej obyvateľov a tých potom za použitia zbraní a teroru vyhnali z vlastných domovov, okrádajúc ich o ich pôdu a majetok.

Fakty nemôžu byť jasnejšie. Sionisti s pomocou svojich kolegov na celom svete ukradli celú krajinu. Žiadne prekrúcanie, žiadne hory pro-izraelskej propagandy, žiadne hranie "Exodusu" v rádiu a žiadne opakované prehrávanie miliónov stôp hollywoodskych filmov ukazujúcich Arabov ako brutálnych teroristov a Židov ako nevinné obete - nič z tohto nemôže zmeniť nevyvrátiteľné a zrejmé fakty.

Pro-izraelská propaganda, ktorú som čítal tvrdila, že Palestína bola v podstate prázdnu krajinou. Povedzte to tomu viac než miliónu ľudí, ktorí z nej boli od roku 1948 vyhnaní. Sionistickí vodcovia od začiatku chápali, že Izrael získajú len kolonizáciou a dobytím. Oddaný sionistický vodca Vladimír Jabotinský to jasne vyjadruje vo svojej knihe z roku 1923: *The Iron Wall: We and the Arabs*.⁴²⁴

Sionistická kolonizácia musí alebo skončiť alebo pokračovať proti vôli pôvodnej populácie. . . železná stena . . . na odolanie odporu pôvodnej populácie . . . Dobrovoľné zmierenie sa s Arabmi neprichádza do úvahy. . . pretože bez ozbrojenej sily je kolonizácia nemožná. . . Sionizmus je riskantné kolonizačné dobrodružstvo. . . Je dôležité hovoriť po hebrejsky, ale oveľa dôležitejšie je vedieť strieľať . . .⁴²⁵

Izrael sa zrodil z holokaustu, bol však splodený tisíce rokov predtým. Počas najmenej 2000 rokov sa Židia modlili: "Budúci rok v Jeruzaleme." A až do polovice 20. storočia bola táto modlitba len náboženskou metaforou. V roku 1948 sa však možnosť "budúceho roka v Jeruzaleme" stala možnosťou pre každého Žida na svete. Politické machinácie sionistického štátu sú svedectvom súdržnej a všadeprítomnej židovskej moci na Západe. Vo svojich činoch žije Izrael ako svedectvo veľmi rasistickej podstaty judaizmu a jeho čiastočne svetského syna sionizmu.

Židovská mesiášska tradícia siaha až k počiatkom ich zaznamenaných dejín. Už v časoch, keď boli Židia jedným z najmenších kmeňov Stredného východu, vytvorili si vieru, ktorá ich prehlasovala za výnimočných ľudí, vyvolených ľudí, ľudí, ktorým bolo sľúbené vládnuť nad svetom. Tieto mesiášske zámery nie sú klamnou paranoickou predstavou antisemitov, sú jasne a zrozumiteľne písané v ich vlastných hebrejských posvätných knihách a od toho času sú svedomito dopĺňané, dokonca až do dnešných dní. Porovnajme nasledujúci biblický citát s mesiášskymi slovami prvého izraelského ministerského predsedu Davida Ben Guriona:

. . . a králi budú pochádzať od vás a budú vládnuť kdekoľvek vkročí noha synov človeka. Vášmu potomstvu dám celú Zem, ktorá je pod nebesami a ono bude vládnuť nad všetkými národmi podľa svojho uváženia; a potom ovládne celú zem pre seba a zdedí ju navždy. (Jub. 32:18 - 19)

V časopise *Look* z roku 1962 vyslovil Ben Gurion svoju predpoveď na ďalších 25 rokov, predpoveď úžasnej predvídavosti:

Obraz sveta v roku 1987 ako si ho predstavujem ja: Studená vojna bude vecou minulosti. Vnútorne napätie neustále rastúcej inteligencie v Rusku . . . môže viesť k postupnej demokratizácii Sovietskeho zväzu. Na druhej strane . . . transformácia Spojených štátov do sociálneho štátu s plánovanou ekonomikou . . . S výnimkou USSR ako federatívneho eurázijskeho štátu, všetky ostatné kontinenty sa spoja do svetovej aliancie, ktorej budú k dispozícii medzinárodné policajné zložky. Všetky armády sa zrušia a nebude viac vojen. V Jeruzaleme vybudujú Spojené národy (skutočne Spojené národy) svätyňu prorokov, aby slúžila ako federatívna únia pre všetky kontinenty; toto bude miesto Najvyššieho súdu pre ľudstvo.⁴²⁶

Mnohí ľudia sú prekvapení keď zistia, že väčšina Židov v Izraeli je "neveriaca", práve tak, ako bol neveriaci ich prvý veľký vodca David Ben Gurion. Títo zväčša ateistickí Židia však tolerujú náboženský štát. Židia, ktorí neveria v Boha, podporujú teda judaizmus ako štátom sponzorovanú inštitúciu, ktorá chráni tak židovskú kultúru, ako aj židovský genotyp. Okrem pár netolerantných fanatikov, židovské ortodoxné inštitúcie povoľujú široké spektrum náboženských presvedčení, od ateizmu až k formám okultného náboženstva zvaného Kabalizmus. Len Talmud môže obsahovať pasáže, kde rabín tvrdí, že sa prel s Bohom a porazil ho. Pre židovskú ortodoxiu sa biblické a teologické podania môžu značne líšiť, pokiaľ sú však židovské tradície a židovské dedičstvo svedomito zachované.

Je Boh sionista?

Izrael podporuje svoj nárok na palestínsku zem tvrdením, že Boh ju dal Židom. Následný druhý argument je, že ich vzdialení predkovia žili pred 2000 rokmi v oblastiach, ktoré sú dnes Izraelom. Bez mihnutia oka tvrdia, že toto im dáva právo vziať túto krajinu komukoľvek, kto na nej počas tohto obdobia žil.

Argument je podobný tvrdeniu, že kvôli tomu, že Rimania pred 2000 rokmi vládli stredozemnej oblasti, majú dnes Taliani právo celú ju dobiť a vyhnat' odtiaľ tri štvrtiny jej populácie. Okrem toho, Židia nemôžu tvrdiť, že boli v "prisľúbennej zemi" prvými ľuďmi. Biblia jasne zaznamenáva židovskú inváziu a genocídu v tejto oblasti. Palestínčania sú potomkami tých istých národov, ktorí tu žili ešte pred židovským dobytím. Ak je tvrdenie, že právo na zem má ten, kto v nej žil prvý, správne, potom by mali mať Palestínčania prvoradé právo na krajinu, pretože mnohí ich predkovia tam žili dlho predtým, než staroveký Izrael vôbec existoval.

Tvrdenie, že židovská vláda nad Palestínou je Bohom nariadená, predkladá zložitejšiu otázku, najmä pre súčasných kresťanov. Je to náročné, pretože židovskí vládcovia dokázali úplne zmeniť 2000 ročný kresťanský výklad Biblie. Podlízaví judeo-kresťanskí kazatelia vytvorili so Židmi spojenectvá, kvôli ich mediálnej moci. Zo Starého zákona hojne citujú verše, ktoré prehlasujú zmluvu medzi Bohom a Izraelitami, ktorá krajinu opísanú ako Izrael, odkazuje Židom.

Kresťanská cirkev našich otcov však od svojich najranejších počiatkov až po súčasnosť vždy vyvracala takéto tvrdenia. Kresťanskí učenci, od pisateľov samotného Nového zákona až do polovice 20. storočia, zdôrazňovali, že Biblia hovorí úplne jasne, že všetky sľuby, ktoré dal Boh sú podmienené *nepretržitou vernosťou*. Boh v Starom zákone jasne hovorí, že ak ho Izraeliti odmietnu, odplatí sa im. Nový zákon dôrazne potvrdzuje, že židovský národ, tým že odmietol Boha a jeho syna, porušil starú zmluvu. Nový zákon cituje Boha ako robí *Novú* zmluvu s *novým* prisľubom spasenia Krista pre všetkých. Ako som už predtým citoval, Sväté písmo nemôže byť otvorenejšie ako v Liste Hebrejom 8:10, v ktorom Boh hovorí, že Židia už nie sú viac v zmluve, ktorú s nimi uzavrel v Starom zákone.

8:10 Nie takú zmluvu, akú som uzavrel s ich otcami v ten deň, keď som ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny. Lebo oni nezotrvali v mojej zmluve a ja som ich opustil, hovorí Pán.

Je preto divu, že Židia odmietajú Nový zákon a Izrael z neho dokonca zakazuje citovať vo svojich školách? Vládou financované skupiny v Izraeli dokonca zorganizovali verejné pálenie kníh Nového zákona a izraelské zákony prikazujú súdne stíhanie a trest až do 5 rokov väzenia pre kresťanov, ktorí sa pokúsia obrátiť Židov na kresťanskú vieru. Vo svetle týchto faktov sa zdá byť dosť podivné, že mnohé vyznania kresťanskej cirkvi si dnes horlivo osvojujú názor, že Židia sú aj naďalej "vyvolení ľudia."

Je pochopiteľné, že rasistickí Židia, ktorí odmietajú Krista a Nový zákon vravia, že Boh schvaľuje ich teror proti Palestínskemu ľudu, je však poburujúce, že kresťania ich v ich krvavom vyčíňaní tiež podporujú. Mnohí z tých, ktorí trpeli sionistickými útokmi boli kresťanskí Palestínčania. Izraelské zločiny výrazne poškodili kresťanskú časť palestínskeho obyvateľstva. Skutočnosť, že niektorí kresťanskí vodcovia poskytli morálnu a finančnú podporu národu, ktorý nenávidí a utláča kresťanov, je svedectvom preniknutia sionistickej moci a vplyvu dokonca až na najvyššie miesta rôznych

kresťanských vierovyznaní a ich rozvracania. Týmto podkopali kresťanskú vieru v celej oblasti Stredného východu. A vlastne na celom svete.

Izraelské tvrdenie, že Boh im dal právo na izraelskú zem je absurdné, keď si predstavíme, že najmenej tri štvrtiny Izraelčanov neveria v Boha. (Izraelské vládne štatistiky hovoria o 85% ľudí, ktorí neveria v Boha.) Ako im teda Boh, v ktorého neveria, môže prisľúbiť zem, ktorá patrí iným? Ďaleko od náboženského prisľubu, vytvorenie Izraela nevzišlo z božieho zásahu, ale zo sionistických intríg, ktoré začali počas prvej svetovej vojny.

Balfourová deklarácia

Prvá svetová vojna položila politické základy sionistického štátu. Británia mala kvôli tomu ťažké chvíle. Vojna sa vliekla roky, spôsobujúc hrozné straty na životoch. Napriek oceánu preliatej krvi sa čelné línie na západnom fronte pohli len pár kilometrov tam a späť.

Židovská lojalita bola v čase vojny akosi rozdelená. Niektorí Židia dávali prednosť spojencom kvôli obchodu alebo z iných dôvodov. Iní uprednostňovali Nemcov a hlavný dôvod bol ten, že nemecký úspech proti Rusku by oslabil ich odvekých nepriateľov, cárske Rusko a cára. Len desaťročie späť viedli finančníci Jacob Schiff a Bernard Baruch kampaň na financovanie Japoncov v rusko-japonskej vojne, ktorá skončila porážkou Ruska. Židovskí magnáti na celom svete teraz dúfali v ešte katastrofálnejšiu porážku Ruska vo veľkej vojne, aby dostali príležitosť na zvrhnutie cára a založenie židovsko-boľševickej vlády.

Nemci, zúfalo bojujúci na dvoch frontoch vedeli, že revolúcia v Rusku by mohla vyradiť Rusko z vojny. Za týmto účelom Kaiser Wilhelm súhlasil z jedným z najzradnejších skutkov v dejinách Západnej civilizácie. V zápale poraziť Rusko jeho ministri pomáhali Leninovi, Trockému a stovkám ďalších boľševických revolucionárov, väčšinou židovských, na prechode Nemeckom v zapečatenom vlaku smerujúceho k Rusku. Tým, že boľševickým teroristom a vrahom dovolili vstúpiť na pôdu Ruska, pomohli rozpútať najväčšie obdobie ľudského útľaku, mučenia a vraždenia, aké svet kedy poznal.

Británia a jej spojenci chceli zahnať Nemecko do slepej uličky, ale s oslabením Ruska spojenci vedeli, že jeho porážka dovolí celej nemeckej armáde na východnom fronte takmer zdvojnásobiť svoju armádu na západe, čo by dramaticky vychýlilo vojenskú rovnováhu v pomere k Ústredným mocnostiam. Británia vedela, že je dôležité zapojiť do vojny Spojené štáty na strane spojencov, aby sa vyvážili sily po ruskom kolapse.

Do tohto kritického štádia vstúpil britský lord Arthur Balfour. Stretol sa s Rothschildovcami a uzavreli dohodu, že za záväznú podporu Británie pri vytvorení židovskej vlasti v Palestíne použijú Židia svoju obrovskú medzinárodnú moc a vplyv na vťahnutie Spojených štátov do vojny (*Barnes Review* Willis Cartera).⁴²⁷ Lord Balfour vypracoval dokument - Balfourovú deklaráciu - ktorá požadovala židovskú vlasť. Dokonca aj naše populárne encyklopédie priznávajú dôvod vzniku Balfourovej deklarácie:

Je všeobecne uznávané, že Balfourová deklarácia bola jednostranným záväzkom Britskej vlády. Bezprostredným účelom bolo získať podporu Židov pre Spojencov v Prvej svetovej vojne a iných v bojujúcich národoch a v neutrálnych krajinách ako Spojené štáty. ⁴²⁸ (Encarta Encyclopedia)

Prečítajte si, čo napísal britský ministerský predseda z obdobia vojny David Lloyd George o Balfourovej deklarácii. Všimnite si jeho zdôrazňovanie, že Židia z Ruska boli "hlavnými agentmi zrady ruských vojnových úsilí" ako aj "rozkladu ruskej spoločnosti - neskôr označovanej ako revolúcia."

Ruskí Židia boli tajne aktívni v mene centrálnych mocností od úplného začiatku... do roku 1917 urobili značnú prípravu na všeobecný rozklad ruskej spoločnosti, neskôr označovanej ako revolúcia. Verilo sa, že ak by sa Veľká Británia vyslovila za splnenie sionistických aspirácií na Palestínu pod svojou vlastnou prisahou, jedným z úmyslov by bolo priviesť ruské židovstvo k tejto dohode.

Verilo sa tiež, že takéto vyhlásenie by malo silný vplyv na svetové židovstvo mimo Ruska a zabezpečilo dohode pomoc židovských finančných záujmov. V Amerike by mala ich pomoc z tohto hľadiska zvláštnu hodnotu, keďže spojenci takmer vyčerpali zlato a obchodovateľné cenné papiere, dostupné pre americký obchod. Také boli hlavné úvahy, ktoré v roku 1917 prinútili britskú vládu urobiť so Židmi dohodu.⁴²⁹

Samuel Landman, vo svojej knihe *Veľká Británia, Židia a Palestína*, potvrdzuje židovskú rolu vo vtiahnutí Ameriky do vojny. Landman, hlavný sionista a tajomník Sionistickej Organizácie od roku 1917 do roku 1922, potvrdzuje zo židovského hľadiska presne to, čo hovorí Lloyd George:

. . . jediným spôsobom (ktorý sa ukázal byť skutočnosťou) ako presvedčiť amerického prezidenta k vstupu do vojny, bolo zabezpečiť spoluprácu sionistických Židov tým, že sa im prisľúbila Palestína a tak získať a zmobilizovať až dosiaľ neočakávané mocné sily sionistických Židov v Amerike a všade inde v prospech spojencov na základe dohody niečo za niečo...⁴³⁰

Niektorí z vrcholných poradcov prezidenta Woodrowa Wilsona počas tohto obdobia boli Židia ako napríklad sudca najvyššieho súdu Louis Brandeis, rabín Stephen Wise a mocný bankár a medzinárodný finančník z New Yorku Bernard Baruch. Napriek tomu, že Wilson kandidoval za prezidenta s heslom "Zachránil nás pred vojnou", akonáhle bola predložená Balfourová deklarácia, židovský vplyv ho rýchlo postrčil na dráhu intervencie. Keď v máji 1917 prišiel Balfour do Spojených štátov, v nádeji, že zatiahne Ameriku do vojny ignoroval americké ministerstvo zahraničia (čo spôsobilo veľa hnevu) a stretol sa s Brandeisom, ktorý nemal žiadne oprávnenie hovoriť o zahraničných vzťahoch.⁴³¹

Židovskí zástancovia vojny boli vo svojom šovinizme podporovaní aj množstvom amerických magnátov, ktorí videli účasť Ameriky v európskom konflikte ako vypisovanie čistého bankového šeku pre vojensko-priemyselný komplex. Tlač, vlastnená alebo kontrolovaná Židmi, nehanebne agitovala za vojnu, uvádzaním strašných príbehov o nemeckých zverstvách a podporovaním výmyslov o tom, že Nemecko plánovalo inváziu do Spojených štátov cez Mexiko - napriek tomu, že za 4 roky vojny nebolo schopné zmocniť sa ani len Paríža.

Na objednávku boli Nemci, aj keď sa rasovo a morálne nelíšili od Britov a Američanov, označení za "Húnov" a "zabijákov detí." Spojenci, napriek nedemokratickým zahraničným impériám Británie a Francúzska, vraj bojovali za "demokraciu". Napriek tomu, že Nemecko malo volebné inštitúcie podobné tým spojeneckým, bolo nazývané tyraniou.

Dva hlavné slogany najväčšej a najkrvavejšej vojny v celých dejinách boli "Vojna za bezpečný svet pre demokraciu" a neveriteľný "Vojna za skončenie vojny!". Ak toto boli skutočne ciele spojencov v prvej svetovej vojne, je ľahké vidieť plody ich víťazstva. So začiatkom 21. storočia je demokracie vo svete žalosť málo a vojna je od roku 1918 prosperujúcim obchodom.

Väčšina historikov dnes súhlasí, že prvá svetová vojna nebola výsledkom agresie alebo diktatúry či nejakej zlovestnej sily, mimo prepletených aliancií, vytvorených na zachovanie rovnováhy moci. V podstate nebola podnietená ničím iným, len národným strachom a predstieranou odvahou. Po väčšinu tohto bratovražedného konfliktu sa Amerika rozumne vyhýbala šialenstvu vojny, napokon však židovská moc, ktorej išlo ako vždy len o vlastné záujmy, naklonila jazyček váh na stranu vojny. Koniec koncov, čo znamenali životy niekoľkých stoviek tisíc mladých Američanov v porovnaní so záujmami vyvolených?

Médiá udržujú Američanov slepých pred faktom, že našu účasť v prvej svetovej vojne spôsobil židovský vplyv, a to presne tak, ako utajili kľúčovú židovskú účasť v ruskej revolúcii. Svet až do roku 1999 nevedel, že lord Balfour bol v skutočnosti Žid⁴³², a kým zdanlivo pracoval pre záujmy Británie, v tajnosti pracoval v mene Svetovej Sionistickej Organizácie. Až do dnešných dní si je len málo Američanov vedomých značného židovského vplyvu, ktorý priamo vyústil do zavlečenia Ameriky do prvej svetovej vojny.

Balfourová deklarácia znela dosť neškodne a dala si záležať na vyhlásení,

. . . že sa neurobí nič, čo by mohlo ohroziť občianske a náboženské práva existujúcich nežidovských komunít v Palestíne alebo práva a politické postavenie, ktoré majú Židia v akejkolvek inej krajine.⁴³³

Sionisti však nechceli vlast', ktorá by sa skladala z významnej nežidovskej komunity. Od počiatku boli odhodlaní *nezaložiť* multikultúrnu, pluralistickú demokraciu, ktorú tak usilovne plánovali pre Ameriku a zvyšok európskeho sveta. Chceli šovinistický, etnonáboženský, čisto židovský štát, nemohli to však dať najavo až kým v Palestíne nezískali moc. Medzi sebou sa však netajili svojimi zámermi vytvoriť etnický štát – taký, ktorý ohromne pripomínal národ, ktorý nenávideli najviac: nacistické Nemecko.

Sionizmus a nacizmus: zrodené v odraze jeden druhého

Na norimberskom tribunáli pre vojnové zločiny podal Julius Streicher, neslávne známy vydavateľ nacistického časopisu *Der Stürmer*, pri otázke či pomohol vyvinúť nemecké rasové zákony nasledovné svedectvo:

Obvinený (Streicher): Áno,... písal som, že miešaniu nemeckej krvi s krvou židovskou je treba v budúcnosti zabrániť. V tomto zmysle som písal články a vždy som opakoval, že si musíme vziať židovskú rasu alebo židovských ľudí za vzor. Vo svojich článkoch som vždy opakoval, že Židia by sa mali považovať za vzor pre ostatné rasy, pretože pre seba prijali rasový zákon, zákon Mojžiša, ktorý hovorí: "Ak pôjdete do cudzích zemí, nesmiete si brať cudzie manželky." A toto má páni veľkú dôležitosť pri hodnotení Norimberských zákonov. Boli to tieto židovské zákony, ktoré boli zobrať za vzor. Keď o stáročia neskôr toto židovský zákonodarca Ezra videl, napriek tomuto mali mnohí Židia nežidovské manželky a tieto putá sa prerušili. Toto bol pôvod židovstva, ktoré vďaka svojim rasovým zákonom prežilo storočia, kým všetky ostatné rasy a civilizácie boli zničené.⁴³⁴

Rasové prebúdanie v Európe 19. a 20. storočia rástlo z veľkej časti vďaka prítomnosti Židov. V Európe neboli žiadni černosí alebo orientálci, nechýbali však Židia. Vedeckí a sociálni pozorovatelia poznamenali, že ich charakter a vzťah sa líšili od domorodých rás Európy.

Jedným z prvých významných predstaviteľov, ktorí rozpoznali dynamickú silu rasy a značne o tom písali, bol britský ministerský predseda Benjamin Disraeli, ktorý bol sám židovského pôvodu. Uviedol: "Rasová otázka je kľúčom k dejinám sveta... všetko je rasa, neexistuje žiadna iná pravda." Učenci, ktorí rozpoznali úlohu rasy v dejinách vedeli, že sila a vytrvalosť židovskej rasy spočíva v jej etnocentrizme a zákaze medzirasových manželstiev, čo im umožnilo prežiť aj po 2000 rokoch života medzi nežidmi. Ako dokazuje Streicherova výpoveď, tvorcovia európskej rasovej ideológie sa veľa naučili zo štúdia židovských inštitúcií a dejín. Napriek tomu, že sionisti a nacisti považovali jeden druhého za smrteľných nepriateľov, mnohí vodcovia oboch hnutí mali extrémne podobné myšlienky a mnohí spolupracovali v nasledovaní spoločných cieľov.

Národní socialisti chceli svoj vlastný národ bez židovského vplyvu a sionisti nechceli miešanie sa s nežidmi a dožadovali sa vlastného národa. (Dokonca aj dnes v modernej Amerike a Európe sa väčšina židovských organizácií stavia proti medzirasovým manželstvám). Na prvý pohľad sa zdá neuveriteľné, že sionizmus a nacizmus občas spolupracovali, historické záznamy však odhaľujú fascinujúce dôkazy.

Väčšina Židov v Európe a zvyšok sveta sa tvrdo postavili proti Hitlerovi a národno-socialistickému Nemecku. Vlastne, keď Hitler v roku 1933 získal moc, Svetový židovský kongres, ktorý údajne hovorí za Židov s celého sveta, vyhlásil Nemecku ekonomickú vojnu a ohlásil svoj zámer urobiť všetko, čo bude v jeho moci, aby zničil Nemecko a Národný socializmus.⁴³⁵

V rámci židovskej komunity sa však našlo veľa sionistov, ktorí antisemitskú politiku Nemecka vnímali ako pomoc k vytvoreniu židovského štátu. Túto politiku považovali za povzbudenie k emigrácii do Palestíny a k zvyšovaniu židovského hnevu a solidarity. A čo je dosť zaujímavé, rasové myslenie Hitlera chápali ako analógiu toho, čo si želali pre svoj vlastný národ. Pre týchto Židov slúžila tajná dohoda medzi sionistami a nacistami záujmom oboch.

Británia mala problémy zvládnuť zvýšenú židovskú imigráciu do Palestíny v 30-tych rokoch, ktorá spôsobila zreteľný nepokoj v arabskej časti. Na zníženie napätia sa Briti pokúsili obmedziť židovskú imigráciu do Palestíny. Do tejto príležitosti vstúpil Hitler a nacistické Nemecko. Hitler mal obavy, že

Izrael sa stane centrom medzinárodnej židovskej moci, tak ako sa Sovietsky zväz stal centrom medzinárodného komunizmu. Napriek tomu, že sa obával poškodenia nemeckých vzťahov s arabským svetom, emigráciu Židov z Nemecka a celej Európy videl ako najlepšie riešenie. V jeho mysli mohol byť židovský štát v Palestíne praktickým cieľom pre európskych Židov, hoci on uprednostňoval zďaleka menej osídlený a väčší ostrov Madagaskar.

Od prvých dní Hitlerovho nástupu k moci v ňom vedúca sionistická organizácia v Nemecku videla spoločný záujem. Niekoľko mesiacov po tom, čo sa Hitler stal kancelárom, mu Sionistická federácia Nemecka predložila vyhlásenie naznačujúce, že sionizmus by mohol vyriešiť "židovskú otázku".

V založení nového štátu, ktorý vyhlásil rasový princíp, si želáme prispôbiť našu komunitu týmto novým štruktúram...

Naše uznanie židovskej národnosti nám dovoľuje nadviazať jasné a úprimné vzťahy s nemeckým ľudom a jeho národnou a rasovou podstatou. Správne, pretože nechceme podceňovať základné princípy, lebo aj my sami sme proti zmiešaným manželstvám a za zachovanie čistoty židovských ľudí. . .

. . . Sionizmus verí, že toto znovuzrodenie národného života ľudí, ktoré sa teraz deje v Nemecku prostredníctvom zdôrazňovania jeho kresťanského a národného charakteru, musí nastať aj v židovskej národnej skupine. Pre Židov musí byť národný pôvod, náboženstvo, spoločný osud a zmysel vlastnej jedinečnosti tiež rozhodujúcim významom vo vytváraní svojej existencie. . .

. . . Nie sme slepí k skutočnosti, že židovská otázka existuje a naďalej existovať bude. Z abnormálnej situácie Židov pre nich vyplývajú kruté nevýhody, ale aj sotva tolerovateľné podmienky pre ostatné národy.^{436 437 438 439}

Nemecký sionista Joachim Prinz, ktorý emigroval do Spojených štátov a ktorý sa neskôr stal riaditeľom Amerického židovského kongresu, napísal vo svojej knihe *Wir Juden (My Židia)*⁴⁴⁰ z roku 1934 o tom, že Národno-socialistická revolúcia v Nemecku znamenala "Židovstvo pre Židov". V neskorších rokoch písal Prinz ostro aj o Hitlerových názoroch na dôležitosť rasy, ale pokrytecky neukázal žiadnu ochotu brániť koncept "židovskej rasy".

Chceme, aby bola asimilácia nahradená novým zákonom: vyhlásením o prináležaní k židovskému národu a židovskej rase. Štát vybudovaný na princípe čistoty národa a rasy môže Žid, ktorý prehlasuje, že patrí k vlastnému druhu, len ctiť a rešpektovať. . . Žiadny trik nás teraz nezachráni. Namiesto asimilácie si želáme nový koncept: uznanie židovského národa a židovskej rasy.⁴⁴¹

V najdôležitejšej knihe moderného sionizmu *The Jewish State* Teodor Herzl zastáva názor, že Židia sú oveľa viac než len náboženskou komunitou; sú ľud. Herzl použil na ich opis dokonca známe nemecké slovo *Volk*. Volk bolo zároveň jedno z Hitlerových obľúbených slov. Ním opísal svoj ideálny štát "Volkische Staat." Herzl napísal dlho pred Hitlerovým nástupom k moci, že antisemitizmus je prirodzenou reakciou nežidov voči Židom. Obhajoval oddelený štát ako jedinú možnú odpoveď na tento konflikt.^{442 443 444 445}

Židovská otázka existuje všade tam, kde žijú Židia vo viditeľnom množstve. Kde neexistuje, tam je prinesená prichádzajúcimi Židmi.

. . . Domnievam sa, že rozumiem antisemitizmu, ktorý je veľmi zložitým javom. . . Na tento vývoj sa pozerám ako Žid, bez nenávisťi alebo strachu. . . Je to národná otázka. Na jej vyriešenie z nej musíme predovšetkým urobiť medzinárodnú politickú záležitosť. . . konečné riešenie židovskej otázky.

Hlavné nemecké sionistické noviny *Jüdische Rundschau* zašli v roku 1935 tak ďaleko, že vyjadrili súhlas s "Norimberskými zákonmi" označujúcimi Židov ako cudziu národnosť a zakazujúcimi zmiešané manželstvá a sexuálne vzťahy medzi Nemcami a Židmi.

Nové zákony dávajú židovskej menšine v Nemecku vlastný kultúrny život, vlastný národný život. V budúcnosti bude schopná vytvárať svoje vlastné školy, vlastné divadlá a vlastné športové asociácie. V krátkosti, môže vytvoriť svoju vlastnú budúcnosť vo všetkých aspektoch národného života. . .⁴⁴⁶

Georg Kareski, bývalý riaditeľ najväčšej židovskej komunity v Západnej Európe (berlínskej) a vodca Sionistickej štátnej organizácie a Židovskej kultúrnej ligy predniesol na konci roka 1935 pre berlínsky denník, *Der Angriff*, nasledujúce prehlásenie:

Po mnohé roky som považoval úplnú separáciu kultúrnych záležitostí dvoch národov [Židov a Nemcov] ako predpoklad spoločného nažívania bez konfliktov. . . Už dávno podporujem takúto separáciu, pokiaľ je založená na rešpekte voči cudzej národnosti. Norimberské zákony . . . sa mi zdajú, odhladnuc od ich právnych ustanovení, ako úplne vyhovujúce tejto túžbe po oddelenom živote založenom na vzájomnom rešpekte. . . . Toto prerušenie procesu rozpadu, ktorý bol podporovaný prostredníctvom miešaných manželstiev je preto zo židovského pohľadu úplne vítané.^{447 448 449 450 451}

Iní vedúci sionisti na celom svete sa vyjadrovali podobným spôsobom. Rabín Stephen S. Wise, prezident Amerického židovského kongresu a Svetového židovského kongresu, hovoriac pred zhromaždením v New Yorku v roku 1938 povedal:

Nie som americký občan židovskej viery, som Žid. Som Američan. Som Američanom šesťdesiat tri šesťdesiat štvrtín svojho života, ale Židom 4000 rokov. Hitler mal pravdu v jednej veci. Nazýval židovský národ rasou a my sme rasa.⁴⁵²

Nacisti a sionisti nielenže medzi sebou spolupracovali, ale aktívne spolu kolaborovali aj pred a dokonca v priebehu druhej svetovej vojny. Nacistická vláda založila 40 poľnohospodárskych centier po celom Nemecku, aby mohla trénovať mladých Židov na kibutzský život v Palestíne. Podporovala emigráciu Židov do Palestíny a to až dovtedy, kým jej v tom nezabránila vojna. Oficiálne noviny SS, *Das Schwarze Korps*, podporovali sionizmus na svojich titulných stránkach.⁴⁵³

SS spolupracovala s Haganah, tajnými sionistickými ozbrojenými silami v Palestíne s pomocou v židovskej imigrácii a sionistickým silám dokonca poskytovala pašované zbrane. Napriek pochybnostiam Hitler pokračoval v podpore sionistických cieľov v Palestíne.^{454 455 456 457}

Svojmu vojenskému pobočníkovi v roku 1939 a opäť v roku 1941 Hitler povedal, že v roku 1937 sa pýtal Britov na prevoz všetkých nemeckých Židov do Palestíny, alebo Egypta. Briti návrh odmietli, povedal, pretože by to vrazil spôsobilo ďalší neporiadok v týchto krajinách.⁴⁵⁸ Keď sa britská vláda stala na konci 30-tych rokov k židovskej emigrácii do Palestíny viac obmedzujúca, SS sa dohodli s tajnou sionistickou organizáciou Mossad le-Aliya na pašovaní Židov do Palestíny. Následkom tejto spolupráce sa židovská migrácia z Nemecka do Palestíny (vrátane Rakúska), či už legálna alebo nelegálna, v rokoch 1938 a 1939 dramaticky zvýšila. Desaťtisíc Židov bolo v októbri 1939 pripravených na emigráciu, začiatok vojny tomu však zabránil. Počas rokov 1940 a 1941 až do marca 1942 Nemecko stále pomáhalo s nepriamou židovskou emigráciou do Palestíny a malo minimálne jeden oficiálne poverený sionistický "kibutzský" tréningový tábor na nemeckom území pre potenciálnych emigrantov.⁴⁵⁹ (pozri tiež "*Secret of Mosad*") (Tajomstvá Mosadu) v *Barnes Review*)⁴⁶⁰

V ekonomickej sfére bola pre sionistickú vec veľmi dôležitá dohoda Ha'avara Transfer Agreement medzi nacistickým Nemeckom a Palestínskym Centrom Svetovej Sionistickej Organizácie. Začala v roku 1933, trvala počas celých 30-tych rokov a umožnila prevod židovského majetku do Palestíny. Prostredníctvom tejto dohody urobila Hitlerova Tretia ríša na podporu židovského rozvoja v Palestíne viac než ktorákoľvek iná vláda.^{461 462 463 464 465 466}

Pravdepodobne najvýrečnejším dokumentom svedčiacim o ochote niektorých sionistických frakcií vstúpiť do aliancie s Hitlerom bola ponuka, ktorú v roku 1941 učinila organizácia Bojovníci za Slobodu Izraela, populárne nazývaná "Lehi" alebo Sternov gang. Jedným z jej najvyšších predstaviteľov bol Yitzhak Shamir, ktorý sa stal jej vodcom a po Sternovej smrti hlavným teroristom a ktorý sa v 80-tych rokoch stal ministerským predsedom Izraela. Sternov gang považoval za najväčších

nepriateľov sionistov Britov, pretože Veľká Británia sa snažila chrániť občianske práva domorodých Palestínčanov a pokúsila sa spomaliť búrlivú židovskú emigráciu.

V jednom z najohromujúcejších faktov moderných dejín urobila Lehi Nemcom formálny návrh na vojenské spojenectvo medzi židovskou revolučnou organizáciou a nacistami. V podstate sa ponúkli vstúpiť do vojny na nemeckej strane. Tu sú časti textu z ich komunikácie s nacistami:

Vo svojich prejavoch a vyhláseniach vedúci štátnici Národno-socialistického Nemecka často zdôrazňovali, že nový poriadok v Európe si ako nevyhnutný predpoklad vyžaduje radikálne riešenie židovskej otázky evakuáciou. ("Európa bez Židov")

Evakuácia židovských mäs z Európy je predpokladom na vyriešenie židovskej otázky. Avšak jediným spôsobom ako toho možno úplne dosiahnuť je prostredníctvom usadenia týchto mäs vo vlasti Židov, Palestíny, a založením židovského štátu v jeho historických hraniciach.

Cieľom politických aktivít a rokov boja Izraelského Hnutia Slobody a Národnej Vojenskej Organizácie v Palestíne (NMO, Irgun Zvai Leumi) je vyriešenie židovského problému týmto spôsobom a teda úplné oslobodenie Židov navždy.

NMO, ktorá je veľmi dobre oboznámená s dobrou vôľou nemeckej ríšskej vlády a jej predstaviteľov voči sionistickým aktivitám v Nemecku a sionistickému emigračnému programu zaujíma toto stanovisko:

- 1. Je možná existencia spoločných záujmov medzi európskym novým poriadkom založenom na nemeckom koncepte a skutočnými národnými aspiráciami Židov, ktorí sú stelesnení v NMO.**
- 2. Je možná spolupráca medzi novým Nemeckom a obnoveným ľudovo-národným židovstvom.**
- 3. Založenie historického židovského štátu na národnom a totalitnom základe a viazanom zmluvou s Nemeckou ríšou by bolo v záujme udržovania a posilňovania budúcej nemeckej moci na Blízkom východe.**

Na základe týchto úvah a pod podmienkou, že Nemecká ríšska vláda uzná národné túžby Izraelského Hnutia Slobody spomenuté vyššie, NMO v Palestíne sa ponúka, že sa aktívne zúčastní vojny na strane Nemecka.

Táto ponuka NMO by mohla zahŕňať vojenské, politické a informačné aktivity na území Palestíny a po určitých organizačných opatreniach aj mimo nej...

Nepriama účasť Izraelského Hnutia Slobody v novom európskom poriadku, ktorá je už v štádiu prípravy, kombinovaná s pozitívno-radikálnym riešením európskeho židovského problému na základe národných aspirácií židovských ľudí spomenutých vyššie, by významne posilnila morálne základy nového poriadku v očiach celého ľudstva.

Spolupráca Izraelského Hnutia Slobody by bola tiež v súlade s nedávnym prejavom nemeckého ríšskeho kancelára, v ktorom Hitler zdôraznil, že použije akúkoľvek kombináciu a koalíciu za účelom izolovať a poraziť Anglicko. ^{467 468 469}

Neexistujú žiadne záznamy o nemeckej odpovedi na tento ohromujúci návrh, avšak ešte predtým než bol ponúknutý, Nemecko sa rozhodlo pre pro-arabskú pozíciu v snahe podlomiť pozíciu Británie na Strednom východe.

Keď som tento dokument videl prvýkrát, všimol som si ideologické podobnosti medzi sionizmom a národným socializmom až k používaniu toho obľúbeného nacistického slova "folkish" (Volk) na opis základov štátu, ktorý chceli vytvoriť.

Fascinovalo ma čítať o sionistickej tajnej dohode s nacistickým Nemeckom. Sionisticko-nacistická spolupráca bola dlho malým špinavým tajomstvom, ktoré však výrečne hovorí o ideologických základoch Izraela a o tom, do akých krajností až chceli sionistickí extrémisti zájsť, aby zaistili svoj výtvor.

Keď prišlo na založenie Izraela, sionistický fanatizmus bral len malý ohľad na ľudské životy, vrátane tých židovských. Keď bolo nemecké židovstvo ohrozené Hitlerom, prvý izraelský ministerský predseda David Ben Gurion urobil nasledovné prehlásenie:

Ak by som vedel, že bude možné zachrániť všetky deti v Nemecku privezením ich do Anglicka a len polovicu z nich privezením do Izraela, zvolil by som druhú možnosť. Pretože musíme vziať do úvahy nielen životy týchto detí, ale aj dejiny ľudí Izraela.⁴⁷⁰

Ak bola úcta prvého ministerského predsedu Izraela k židovskému životu taká, že radšej by videl polovicu židovských detí z Nemecka mŕtvych, než aby boli prevezení do Anglicka namiesto do Izraela, koľko úcty možno očakávať, že bude mať k palestínskemu dieťaťu? Ako by svet reagoval na nacistu, ktorý by povedal, že radšej by videl polovicu židovských detí zomrieť, než by proste mali ísť do inej krajiny?

Ďalší klasický príklad jeho nízkej úcty k ľudskému životu, dokonca aj židovskému životu, možno vidieť v teroristickom čine Bena Guriona a zakladateľov sionistického štátu z roku 1940. Haganah, vedená Benom Gurionom, vyhodila do vzduchu loď so židovskými utečencami utekajúcimi pred Hitlerom. Briti ich brali na Mauritius, namiesto toho, aby im mali povoliť vylodiť sa v Haife, v Izraeli. Aby podnietili rozhorčenie proti Britom, sionisti vyhodili do vzduchu loď počas Vianočného dňa, v roku 1940, spôsobiac smrť 252 Židov ako aj anglickej posádky lode. Ak by nacisti vyhodili do vzduchu loď utečencov v izraelských vodách, Mosad by páchatel'ov prenasledoval až na kraj sveta ak by to bolo potrebné, aby mohli byť postavený pred izraelský súd pre "vojnových zločincov". Konali by sa dobre zmedializované, každoročné spomienky na hrozný teroristický čin. Namiesto toho si Izrael zvolil tohto vraha za svojho prvého ministerského predsedu.⁴⁷¹

Sionizmus a nacizmus sú odtrhnutí z rovnakej látky, ich vlajky sú poškvvrnené krvou. Sionisti však majú neporovnateľne lepšie vzťahy s verejnosťou.

Izrael: Rasistický štát

Plenárne zasadanie Organizácie Spojených národov z 10. novembra 1975 vyhlásilo, že sionizmus je forma rasizmu. V Amerike a po celom svete sa zdvihli vlny protestu od (opäť) úbohých, prenasledovaných Židov. Boli rozzúrení, že takéto obvinenie mohlo byť vznesené voči "jedinej skutočnej demokracii na Strednom východe". Avšak čo presne znamená sionizmus ak nie je rasizmom? Dokonca aj David Ben Gurion v debate o "hitlerizme" Menachema Begin napísal: "Môže byť obvinený z rasizmu, potom ale musí byť postavený pred súd celé sionistické hnutie, ktoré je založené na princípoch čisto židovskej entity v Palestíne."⁴⁷²

Medzinárodná dohoda na odstránenie všetkých foriem rasovej diskriminácie, prijatá Valným Zhromaždením Spojených Národov v roku 1965, bola už podpísaná väčšinou členských štátov. Článok 1 tejto dohody definuje termín *rasová diskriminácia* ako:

...akékoľvek rozlišovanie, vylúčenie, obmedzenie alebo uprednostňovanie založené na rase, farbe, alebo národnom či etnickom pôvode, ktorého zámerom alebo následkom je zrušenie alebo poškodenie uznania, radosti alebo uplatnenia sa na základe rovnakých podmienok, ľudských práv a základných slobôd v politickej, ekonomickej, sociálnej, kultúrnej alebo akejkoľvek inej oblasti verejného života.⁴⁷³

Izrael bol a je národom založeným výlučne pre Židov. Podľa izraelského "Zákona o návrate" je pojem Žid definovaný nie na základe jeho viery, ale na základe židovského pôvodu, preukázanom dedičstvom jeho rodičov. Napriek tomu, že je možné, aby kresťania prestúpili na judaizmus, prekážky sú také veľké, že "konverti" tvoria len malé percento židovskej populácie. Zatiaľ čo píšem tieto riadky, židovská ortodoxia, štátom uznané náboženstvo v Izraeli, je vo výraznom rozpore s Americkými reformnými a konzervatívnymi frakciami, pretože ortodoxia v Izraeli nikdy neuzná konverzie od týchto dvoch vetiev judaizmu.

Palestínčan, ktorý sa narodil vnútri hraníc toho, čo je dnes nazývané Izrael a ktorého rodina tam žila tisíce rokov až kým ho izraelská armáda násilím nevyhnala, sa nemôže vrátiť do svojej vlasti a stať sa občanom Izraela. Naproti tomu ateistický Žid, narodený v New Yorku, ktorý vôbec neovláda

hebrejčinu, sa môže do Izraela prisťahovať a okamžite mu bude udelené občianstvo. Okrem toho, izraelská vláda mu ponúkne pomoc s ubytovaním, nákladmi na živobytie, vzdelaním a množstvom iných výhod.

V roku 1948 patrilo takmer 94% izraelskej pôdy Palestínčanom. Odvtedy sú pozemky vlastnené Palestínčanmi systematicky zabavované izraelskou vládou. Väčšina palestínskej pôdy padla do rúk čohosi, čo Izrael nazýva "Národný Židovský Fond" a bola zákonom vyhlásená za "pôdu Izraela". Stala sa "židovskou" pôdou a podľa zákona nesmie byť nikdy predaná nežidovi, prenajatá nežidovi alebo spravovaná nežidom. Veľké množstvo pôdy sa zdarma rozdalo židovským osadníkom. Sionistická armáda násilím vyhnala Palestínčanov z viac ako 350 miest a dedín v Izraeli a na okupovaných územiach a ich domy buldozéry zrovnali so zemou. Dokonca aj staroveké palestínske cintoríny sú často poorané.

Ďalšie dva zákony sa týkajú Keren Kayemet (zákona o "Národnom židovskom fonde", schválenom 23. novembra 1953) a Keren Hayesod (zákona o "Rekonštrukčnom fonde", ktorý bol schválený 10. Januára 1956). Prezident *Izraelskej Ligy za Ľudské Práva* doktor Israel Shahak, profesor na Hebrejskej Univerzite v Jeruzaleme, nám vo svojej knihe *The Racism of the State of Israel (Rasizmus Štátu Izrael)*⁴⁷⁴ hovorí, že v Izraeli existujú celé mestá (Carmel, Nazareth, Illith, Hatzor, Arad, Mitzphen-Ramen a iné), v ktorých je podľa zákona nežidom zakázané bývať.

Palestínčania, ktorí v Izraeli zostali, napriek zdanlivému občianstvu, trpia intenzívnou diskrimináciou. Boli im vydané občianske identifikačné karty, bez akéhokoľvek označenia izraelskej národnosti; národnosť je uvádzaná len ako Arab alebo Žid, čím sú v židovskom štáte podrobení mnohým diskriminačným pravidlám. V Izraeli sú oddelené obytné štvrte a komplexy, školy a rekreačné oblasti, do ktorých Palestínčanom nie je povolený prístup. Táto segregácia nie je de facto; je oficiálnou vládnuou politikou. Palestínčania nemajú dovolené slúžiť v armáde a napriek skutočnosti, že tvoria 15 až 20 % izraelskej populácie, v izraelskej vláde ešte nikdy nebol ani jediný Palestínčan.

Izraelský zákon neuznáva legálnosť manželstva medzi Židmi a Palestínčanmi, keďže manželstvá a iné aspekty občianskych zákonov sa rozhodujú na náboženských súdoch, ktoré takéto manželstvá neuznávajú. Kedykoľvek vidím Židov v amerických médiách ako oslavujú a povzbudzujú k medzirasovému manželstvám medzi černochochmi a belochmi, pomyslí si na ich pokrytectvo, keď podporujú národ, ktorý podľa zákona neuzná manželstvo medzi Židom a nežidom.

Haim Cohen, bývalý sudca Izraelského Najvyššieho súdu poznamenal:

. . . krutá irónia osudu, ktorá viedla k rovnakým biologickým a rasistickým zákonom propagovaných nacistami a ktoré inšpirovali neslávne známe Norimberské zákony, aby slúžili ako základ na definíciu judaizmu v štáte Izrael.⁴⁷⁵

Je dosť zaujímavé, keď uznávaný člen izraelského najvyššieho súdu povie takmer presne to isté o židovskom rasizme, čo povedal Židmi očierňovaný Július Streicher na Norimberskom tribunáli.

Svet je skutočne naruby, keď rovnaká americká a svetová tlač, ktorá nikdy neustáva v zobrazovaní zločinov a zla nacizmu na druhej strane udeľuje židovskému rasistovi, nacistického typu, národnú chválu a obdiv.

Ako priznal hlavný zakladateľ Izraela Ben Gurion – Izrael bol založený na rasistických princípoch. Ak sa ktokoľvek iný než sionistický vodca odváži vysloviť niečo podobné, svetová tlač ho nemilosrdne odsúdi. Ak môžu vďaka svojej moci v médiách a vo vládach Západného sveta židovskí rasisti tak účinne skrývať svoj extrémny rasizmus, potom sa im musí maskovanie ich terorizmu zdať ako detská hra. Keďže som sa už dozvedel o terorizme a krvilačnosti židovských boľševikov v ranných dňoch komunizmu, dôkladnejšie som sa zahĺbil do vyšetrovania sionistického terorizmu na Strednom východe.

Jeden Palestínčan, ktorého som stretol na vysokej škole, mi povedal jednu z najvýstižnejších poznámok akú som kedy počul, týkajúcu sa palestínskeho konfliktu. Povedal mi, že "Žid vždy plače od bolesti, keď ťa udrie."

IZRAEL II: RASIZMUS VYJADRENÝ TEROROM

“Leibowitz má pravdu, sme Judeo-Nacisti, a prečo nie?. .nebud’te teraz šokovaní, ale ak by oni [zakladatelia Izraela] zabili 6 miliónov Arabov, alebo aj milión, čo by sa bolo bývalo stalo? Iste, v historických knihách by boli dve alebo tri hrozné stránky, boli by sme nazývaní všetkými možnými menami, ale dnes sme tu mohli byť ako národ s 25 miliónmi. . . .”

“Ešte aj dnes som ochotný dobrovoľne robiť špinavú prácu pre Izrael, zabiť toľkých Arabov, koľko je potrebné, deportovať ich, vyhnat’ a spáliť, nech nás všetci nenávidia, nech stiahnu svoju podporu Židov v diaspóre, aby boli nútení bežať za nami s plačom. Aj keď to bude znamenať vyhodenie jednej či dvoch synagóg do vzduchu tu alebo tam, nezaujíma ma to. A netrápi ma, ak ma potom keď bude práca dokončená, postavíte pred Norimberský súd a odsúdite na doživotie. Obeste ma ak chcete, ako vojnového zločinca. Potom môžete dať do gala vaše židovské svedomie a vstúpiť do váženého klubu civilizovaných národov, národov, ktoré sú veľké a zdravé. To čo vy nechápate je to, že špinavá práca sionizmu sa ešte neskončila, ešte ani zd’aleka.

Ministerský predseda Izraela Ariel Sharon citovaný popredným izraelským novinárom, Amosom Ozom.⁴⁷⁶

Prvou prekážkou sionistických cieľov bol fakt, že Británia si predstavovala Palestínu ako portrét Balfourskej deklarácie, teda spoločnosť, ktorá bude ochraňovať občianske a náboženské práva všetkých, ktorí v nej žijú.

Na vypudenie Britov z Ligy národov sionisti vyvinuli umenie použitia terorizmu ako modernej zbrane politickej revolúcie. Menachem Begin, Abraham Stern, Yitshak Shamir, David Ben Gurion a mnohí ďalší začali bombardovanie a vraždenie. Obesili a garotovali britských vojakov na drôt a ich telá nechali tak, aby ich ľahko našli. Izraelský terorizmus vyhodil do povetria hotel King David v Jeruzaleme, kde zomrelo viac ako 100 ľudí. Vyvinuli techniku listových bômb a židovskí zabijáci zavraždili dokonca i vyjednávača pre OSN v Palestíne Folke Bernadotte, pretože sa odvážil vyjadriť obavy za práva Palestínčanov. Vo svojej poslednej správe pred smrťou Bernadotte uvádza:

Sionisti plienia vo veľkom rozsahu a ničenie dedín sa deje bez zjavnej vojenskej pomoci.⁴⁷⁷ (Archívy OSN)

Zabránenie týmto nevinným obetiam vrátiť sa do svojich domov, kým židovskí imigranti zaplavili Palestínu, uráža základné princípy ľudskosti...ohrozuje permanentný návrat vyvlastnených Arabov, ktorí tu žili po stáročia.⁴⁷⁸

Sionistická propaganda fungovala. Briti, unavení teroristickou kampaňou proti nim a tlačou, ktorá tieto zločiny zakrývala, to nakoniec vzdali a oznámili svoj odchod z oblasti. Keď boli Briti preč, sionisti mali voľnú ruku na zaobchádzanie s pôvodným obyvateľstvom spôsobom, akým chceli. Nevynechali žiaden spôsob použitia sily. S finančnou a vojenskou pomocou kapitalistických Spojených štátov a komunistického Sovietskeho zväzu, ako aj obrovských súm peňazí od sionistov na celom svete, židovská "blitzkrieg" zrolovala svojich nepriateľov rovnako účinne ako v časoch biblických. S istou vojenskou výhrou trápili však sionistov dve dôležité veci. Prvou bola tá, že stále existovali stovky tisíc Palestínčanov, ktorí sa zrejme neposadia a nenechajú nový židovský štát aby ich okradol o svoje práva a svoju krajinu. Druhou bol fakt, že Palestínčania vlastnili viac ako 93% pôdy

novej krajiny, čo bola vážna prekážka pre "veľký Izrael". Citujúc priamo z Knihy Jozue, židovskí náboženskí vodcovia varovali, že Izrael musí vyhnat Palestínčanov z ich krajiny preč:

Lebo ak sa ináč zachováte, ak totiž budete lipnúť na zbytku tých národov, ktoré zostávajú medzi vami a budete s nimi uzavierať sobáša a miešať sa s nimi a ony s vami, potom vedzte, že Pán Boh váš už nikdy nevyženie pred vami tieto národy. Ba čo viac, stanú sa vám osídлом a pascou, korbáčom na vaše boky a trníom vo vašich očiach, až vymizne z tej krásnej zeme, ktorú vám dal Pán, Boh váš. (Jozue 23:12-13)⁴⁷⁹

Sionistickí fanatici nakoniec "palestínsky problém" vyriešili masívnym vyhodením, vraždením a dobre plánovaným terorom. Palestínčania, ktorí sa tam narodili a ktorých predkovia tam žili nespočetné generácie boli zhromaždení izraelskými vojakmi a vyhnaní za hranice. Navyše im bolo povedané, že už nikdy sa nemôžu do svojich domovov navrátiť. Zo sebou si niesli často len roztrhané šaty, ktoré mali na sebe. Mnohých, ktorí odmietli opustiť domovy zmasakrovali izraelskí vojaci a tieto masakre sionisti rozhlásili, aby tým spôsobili širokú paniku a útek Palestínčanov.

Páchanie ukrutností na Palestínčanoch sa stalo vnútornou časťou izraelskej stratégie. Keď židovskí teroristi znásilnili a zmasakrovali obyvateľov arabských dedín, obyvatelia okolitých dedín zo strachu ušli. Kým sa izraelská "vojna za slobodu" skončila, v štáte Izrael ostalo len asi 170 000 Palestínčanov.

Židia mali samozrejme mocných hovorcov a zástancov na celom svete, obzvlášť v médiách, ktoré vraveli o odvahe a správnosti "malého Izraela". Do konca 60-tych rokov boli milióny dospelých a detí, práve tak ako ja, fascinovaní hrdinským príbehom Izraela, príbehom, ktorý romanticky prerozprával oskarový film *Exodus*.⁴⁸⁰ V tom čase mala väčšina Američanov, práve tak ako dnes, len málo vedomostí o ohromnej nespravodlivosti páchanej voči Palestínčanom.

Masaker v Deir Yassin

Najznámejšou ukrutnosťou prvej izraelskej vojny bol masaker pri Deir Yassin. Deviateho apríla 1948, po skončení boja v malej dedinke, sionistický terorista Irgun Gang vedený Menachem Beginom, zavraždil 254 obyvateľov, väčšinou ženy, deti a starých ľudí. Dva dni títo sionistickí teroristi vraždili mužov, znásilňovali ženy, párali bruchá tehotných žien a kradli ich majetok. Doktor Červeného kríža Jacques de Reynier, vedúci zástupca Medzinárodného výboru Červeného kríža v Jeruzaleme vo svojej oficiálnej správe opísal mrazivé udalosti masakru.⁴⁸¹

De Reynier prišiel do dediny na druhý deň a videl "čistenie", ako mu to jeden z teroristov vysvetlil. Bolo urobené automatickými zbraňami, granátmi a dokončené nožmi. Niektorým obetiam chýbali hlavy a bolo zmrzačených 52 detí pred zrakom svojich matiek. Teroristi rozpárali 25 tehotných žien a zavraždili ich nenarodené deti.

Po odchode na dôchodok v roku 1972 izraelský dôstojník o Deir Yassin v *Yediot Ahronot* uviedol nasledovné:

Irgun a muži LEHI vyšli z úkrytu a začali "čistiť" domy. Zastrelili každého, koho videli, ženy i deti. Velitelia sa masaker nepokúsili zastaviť... niektorých si odniesli medzi Deir Yassin a Giv'at Shaul a zavraždili ich tam...⁴⁸²

Veliteľ útvaru Haganah, ktorý kontroloval Deir Yassin po masakre, Zvi Ankori, urobil prehlásenie v izraelských novinách *Davar*:

Vošiel som do šiestich alebo siedmich domov a videl som vyrezané genitálie a ženské rozdrvené žalúdky. Podľa strelných znakov na telách išlo o priamu vraždu.⁴⁸³

Albert Einstein spolu s ďalšími znepokojenými Židmi napísal do New York Times v roku 1948 list odsudzujúc Begina za "otvorene kázanú doktrínu fašistického štátu". Deir Yassin opísal nasledovne:

Deviateho apríla napadla teroristická skupina túto mierumilovnú dedinu, v ktorej sa nenachádzal žiadny cieľ na boj a zabila väčšinu jej obyvateľov - 240 mužov, žien, detí a

niektorých z nich nechala nažive na vystavenie zajatcov v uliciach Jeruzalema...teroristi sa nielenže za tento masaker nehanbili, ale naopak, boli naň pyšní...

Menachem Begin sa vo svojej knihe *The Revolt: The Story of the Irgun* pýši dôležitosťou masakru v Deir Yassin. Napísal, že bez víťazstva v Deir Yassin by nebolo štátu Izrael. "Haganah vykonal víťazné útoky aj na iných frontoch... Arabi ušli plačúc v terore 'Deir Yassin'" ⁴⁸⁴

Izraelský ministerský predseda David Ben Gurion bol citovaný ako opisuje Begin nasledovne:

Begin patrí bez pochýb k hitlerovskému typu. Je rasista, pripravený zničiť všetkých Arabov v mene svojho sna zjednoteného Izraela a uchýliť sa k akýmkoľvek prostriedkom na splnenie tohto svätého cieľa. ⁴⁸⁵

Provokátor masovej vraždy Menachem Begin sa neskôr stal ministerským predsedom Izraela a dostal dokonca Nobelovu cenu za mier. Táto cena je symbolickým vyjadrením neuveriteľnej židovskej moci na celom svete, pretože Begin bol vinný za podobné zločiny aké spáchali nacisti, za ktoré sú dodnes prenasledovaní. Napriek tomu, namiesto súdu a trestu za zločiny proti ľudskosti dostal Begin to, čo mnohí považujú za najvyššiu poctu.

Keď som sa prvý raz dozvedel o Deir Yassin, opýtal som sa priateľov. *Videli ste nejaký dokumentárny film, alebo celovečerný hollywoodsky film o izraelskom terore pri Deir Yassin alebo o tisíckach ďalších teroristických zločinoch Izraelčanov voči palestínskemu obyvateľstvu? Počuli ste množstvo žalospevov nad židovskými obeťami Hitlera, počuli ste však niečo o ženách z Deir Yassin, ktorým židovskí rasisti vyrezali ich nenarodené deti z brucha?*

Pýtam sa vás, ktorí čítate tieto riadky, *počuli ste o tisícoch palestínskych obetiach Begin, Šamira, Baraka a Šarona?*

Izrael má zvláštny zvyk voliť na čelo štátu najväčšieho teroristu a masového vraha.

Spojené štáty majú celé oddelenie na ministerstve spravodlivosti, ktoré sa zaoberá poľovaním na nacistov, ktorí spáchali činy proti ľudskosti. Zatiaľ, čo Amerika prenasleduje starých nemeckých vojnových zločincov, americkí prezidenti usporadúvajú s izraelskými zločincami štátne večere na ich počesť.

Masaker pri Deir Yassin nebol jediný, ktorý izraelská armáda spáchala. Hebrejský denník *Ha'ir* uverejnil 6. mája 1992 článok od Guya Erlicha nazvaný "Nielen Deir Yassin", ktorý načrtával vzor teroru a vražd. Erlich cituje izraelského historika Aryeha Yitzhakiho ako vraví:

Nadišiel čas, pretože jedna generácia odišla a teraz je možné čeliť oceánu lží, v ktorom sme boli vychovaní. V takmer každej dobytej dedine vo vojne za nezávislosť boli spáchané činy, ktoré sú definované ako vojnové zločiny, ako zabíjanie, masakry a znásilnenia. Verím, že takéto veci skončia ak ich odhalíme. Jedinou otázkou je to, ako sa k týmto dôkazom postaví. ⁴⁸⁶

Erlich a Yitzhaki zdôrazňujú, že izraelskí vládni činitelia vraždy stále zakrývajú. Masakry však po založení židovského štátu neskončili, pokračovali ďalej v časoch mieru i vojny. Nasledujúce sú mená len niektorých z nich: sharafatský masaker, kíbyjský masaker, Kafr quasemský masaker, al-sammouský masaker, Sabra a šatilský masaker, Oyon qarský masaker, Al-Aqsa mosqueský masaker, ibrahimsko mosqueský masaker, jabalský masaker.

S rozširovaním a expandovaním židovského štátu pokračovali zabíjania a vyhostovanie Arabov. V nasledujúcich vojnách a vojenských akciách Izraelčania vyhnali tisíce Palestínčanov do premiestňovacích táborov. Spustošené hladom a chorobami mali tieto tábory pozoruhodnú podobnosť k táborom koncentračným v časoch druhej svetovej vojny. Libanon sa tiež stal obeťou izraelskej agresie v rokoch 1980 a 1990, keď bol bombardovaný a okupovaný. Odhady civilných obetí prevýšili v Libanone 40 000. Sionistický štát tajne vytvoril a podporoval súperiace frakcie občianskej libanonskej vojny.

Výnimočný denník Mošeho Šaretta, ktorý bol kedysi ministerským predsedom Izraela s Davidom Ben Gurionom odhaľuje izraelské machinácie v libanonskej občianskej vojne. Šarett bol z vlády vyhnaný, pretože nepodporoval Ben Gurionove tajné a nemorálne akcie. Po jeho smrti vydal jeho syn denník napriek dlhému boju zastrašovania a právnych manévrov sionistov. Židovská autorka Livia Rokachová cituje Šarettov denník v jej knihe *Izrael's Sacred Terrorism*. Vysvetľuje v nej ako Izrael

schválne vytvoril libanonskú občiansku vojnu na presadzovanie izraelských imperialistických ambícií.⁴⁸⁷

V pasážach z mája 1955 Šarettov denník opisuje izraelský plán na destabilizáciu libanonskej vlády, t.j. plán, ktorý nakoniec viedol k libanonskej vojne v roku 1978. Šarett cituje Mošeho Dayana, Ben Gurionovho ministra obrany na tajnom zasadnutí vlády 16. mája, kde sa naplánovalo podnietenie libanonskej občianskej vojny ako zámienka pre Izrael zúčastniť sa vojny, obsadiť oblasti s pitnou vodou a pripojiť ich k Rieke Litani.^{488 489}

V prvej invázii Libanonu v roku 1982 zomrelo 30 000 civilistov a pol milióna ľudí bolo vyhnaných z domovov. Izraelské sily zdevastovali mesto Bejrút, ktoré pred vojnou opisovali ako záhradu Stredného východu. V čase izraelskej invázie ostreľovala americká vojnová loď *U.S.S. New Jersey* kotviaca neďaleko pobrežia niektoré libanonské mestá. Americké zapletenie sa do izraelskej vojny zničilo aj poslednú dôveryhodnosť, ktorú Amerika na Strednom východe mala a stálo nás to miliardy dolárov a 300 životov amerických námorníkov. Viac než 1000 žien, detí a starých ľudí bolo zavraždených v utečeneckých centrách v Sabre a Chatile pod dohľadom izraelských okupantov.

Terorista a masový vrah ako hlava izraelského štátu

Izraelského ministerského predsedu Izraela Ariela Šarona možno rozhodne priradiť k teroristom. Je zodpovedný za chladnokrvné vraždy najmenej 1500 mužov, žien a detí v bejrútskych utečeneckých táboroch Sabra a Chatila. Dokonca aj formálne izraelské vyšetrovanie uznalo Šarona vinným a osobne zodpovedným za libanonský masaker.⁴⁹⁰

V roku 1982 vtedajší minister obrany Šaron velil izraelskej invázii, kobercovému bombardovaniu a devastácii mesta Bejrút (v Libanone zomrelo štyrikrát toľko žien a detí ako pri septembrovom útoku na New York). Tento teror vykonali Židia použitím bojových lietadiel a bômb, ktoré im dodali Spojené štáty.

Po izraelskej devastácii a okupácii Šaron násilne vyhnal z Libanonu všetkých palestínskych odporcov. V utečeneckých táboroch neďaleko Bejrútu ostalo však veľa žien a detí. Spojené štáty verejne vyhlásili, že garantujú ich bezpečnosť a rýchlo ich opätovne spoja s rodinami. Keď

Šaron pripravoval svoj čin, nielenže plánoval teroristický útok proti utečencom; zároveň vedel, že to bude akt zrady proti Spojeným štátom, ktorý proti Amerike pozdvihne vlnu nenávisti.

V noci 16. septembra 1982 poslal falangistské vražedné komandá do dvoch palestínskych utečeneckých táborov Sabra a Chatila. Tanky a oddiely obkľúčili tábory, aby Palestínčania nemohli uniknúť, potom guľometmi, bajonetmi masakrovali civilistov celú noc, nasledujúci deň a ďalšiu noc. Šaron potom poslal na miesto buldozéry, aby z masakru čo najviac zamaskovali. Najmenej 1500 palestínskych mužov, žien a detí bolo zavraždených a číslo sa možno vyšplhalo až k 2500. (oficiálne libanonské vyšetrovanie stanovilo počet obetí na 2500.) Napriek úsiliam Šaronových buldozérov, mnohí Palestínčania ostali nepochovaní a pracovníci Červeného kríža našli celé rodiny, vrátane starých

ľudí a malých detí s podrezanými hrdlami alebo bez hláv. Nespočetné množstvo žien bolo pred zavraždením znásilnených.

Ariel Šaron sa má zodpovedať za svoje zločiny proti ľudskosti pred belgickým súdom, podobne ako je tomu v prípade Slobodana Miloševića. Šaron sa dnes zo strachu pred zatknutím Medzinárodným súdnym tribunálom obáva cestovať do Belgicka.⁴⁹¹

Napriek tomu, že je hľadaný za vraždy v Sabre a Šatile, Šaron by mohol byť súdený za tucty ďalších masakrov, ktoré počas svojej kariéry napáchal. Tieto zločiny sa datujú späť do roku 1953. Izraelské noviny *Ha'aretz* pripomínajú

Šaronové vedenie pri masakre neďaleko dediny Kibya v roku 1953: "Vojaci Ariela Šarona zabili v odvete 70 Palestínčanov, väčšina z nich boli ženy a deti."⁴⁹²

Izraelské vraždenie nevinných utečencov po tom, čo Spojené štáty verejne deklarovali ich bezpečnosť nebol len zločin proti ľudskosti, ale zároveň aktom zrady proti Amerike. Šaron a ostatní, ktorí sa vrážd zúčastnili si boli veľmi dobre vedomí americkej široko publikovanej záruky bezpečnosti.

Masaker v Sabre a Šatile boli hlavnou príčinou libanonského samovražedného útoku o rok neskôr, pri ktorom zahynulo 241 amerických námorníkov a jasne demonštruje fakt, že americká podpora izraelského terorizmu mala pre Spojené štáty hrozné následky. Noviny *Los Angeles Times* v diskusii nad knihou bývalého agenta izraelského Mossadu (tajnej služby), poukázali na fakt, že Mossad vedel o útoku na budovy námorníkov v roku 1983 dopredu, avšak Ameriku na to neupozornil.⁴⁹³

Medzi Ostrovskeho šokujúcimi tvrdeniami je aj to, že Mossad neupozornil Ameriku na fakt, že môže byť v roku 1983 napadnutá, ako sa stalo pri samovražednom útoku pri Bejrúte, ktorý si vyžiadal životy 241 amerických vojakov...

Quanský masaker

V masakri pri Qane, malom meste na juhu Libanonu, niektorí očití svedkovia z radov britských novinárov videli činy, ktoré tu uvádzam, aby si čitateľ uvedomil, že za chladnými štatistikami sú skutoční ľudia, ľudia, ktorí nezažili o nič menšie trápenie ako tí, ktorí boli zabití v New Yorku 11. septembra:

Qana, južný Libanon - bol to masaker. Od Sabry a Šatily som nevidel takto zmasakrovaných nevinných ľudí. Libanonskí utečenci, ženy, deti a muži ležali na hromadách, chýbali im ruky alebo nohy, boli bez hláv alebo vypitvaní. Bolo ich vyše sto. Ležalo tam dieťa bez hlavy. Izraelské strely ich skosili, keď ležali v úkryte OSN, dúfajúc, že tam nájdu bezpečie. Tak ako sa mýlili moslimovia pri Srebrenici, mýlili sa aj moslimovia v Qane.

Pred horiacou hlavnou budovou Fijianskeho bataliónu Organizácie Spojených národov dievča držalo v rukách mŕtvolu sivovlasého muža, ktorého oči sa upierali na ňu. Triasla mŕtvoulou v rukách, kľaciač a plačúc rovnaké slová znovu a znovu: "Môj otec, môj otec." Vojak OSN z Fiji stál bez slova uprostred mora tiel a držal v rukách telo bezhlavého dieťaťa.

...Keď som kráčať proti nim, zakopal som o ľudskú ruku... Izraelský masaker civilistov v hroznom 10 dňovom útoku bol taký strašný, taký divoký, že Libanončania to nikdy neodpustia. V sobotu napadli sanitku, sestry boli zabité v Yohmor deň predtým, dvojročnému dievčatku odťala hlavu izraelská strela pred štyrmi dňami. A včera, keď izraelský pilot helikoptéry vypálil strelu, zavraždili Izraelčania 12 člennú rodinu, z ktorej najmladším členom bolo štvordňové dieťa.

Krátko potom zhodili tri izraelské lietadlá bomby len 250 metrov od konvoja OSN, v ktorom som cestoval. Dom vyletel do výšky 30 stôp priamo pred mojimi očami. Keď som cestoval späť do Bejrútu, aby som podal správu o Qanskom masakri, objavil som dva izraelské delové člny, ktoré strieľali na civilné autá na moste nad riekou Sidon...

Francúzsky vojak OSN klial, keď otvoril vrece, v ktorom boli ľudské nohy, ruky a prsty... Stali sme sa odrazu nie vojakmi a novinármi OSN, ale západniarmi, izraelskými spojencami, predmetmi nenávisti a zlosti. Jeden bradatý muž na nás hľadel a jeho tvár bola tmavá od hnevu. "Ste Američania," kričal na nás. "Američania sú zvieratá. Vy ste to urobili. Američania sú zvieratá."

Prezident Bill Clinton sa spojil s Izraelom v jeho vojne proti "terorizmu" a Libanončania popri všetkom svojom zármutku na to nezabudli. Izraelské oficiálne vyjadrenie ľúlosti bolo pridáním soli do ich rán. "Rád by som sa stal bombou a vyhodil sa do vzduchu medzi Izraelčanmi," povedal jeden starý muž..."⁴⁹⁴

Na rozdiel od krvavých scén palestínskych samovražedných atentátnikov v Izraeli, Američania a Európania nikdy nevideli masakre, ktoré opisuje Fisk. Média veľmi zriedka upútajú pozornosť divákov

na trápenia, ktoré spôsobili Židia. Je to trápenie židovské, na ktoré médiá upriamujú našu pozornosť. Tí, ktorí nosia šesťcípú hviezdu a bombardujú úkryty OSN, sanitky, utečenecké tábory civilistov a civilné autá nie sú nikdy opísaní ako teroristi. Označujú ich ako "vojenské oddiely" alebo "vojenské jednotky". Palestínski vojaci za hranicou Izraela sú samozrejme pravidelne označovaní ako teroristi.

Obludná realita izraelského terorizmu

priviedla stovky Palestínčanov k tomu, aby obetovali svoje životy, aby zasadili úder tým, ktorí vraždili ich milovaných a ukradli ich vlasť. Vo svojom smútku a zlosti páchajú tiež násilné činy voči nevinným. Sionistickí vodcovia vedia, že takéto židovské straty, zveličené médiami, ktoré vysielajú do celého sveta krvavé snímky, len zvýšia židovskú solidaritu a posilnia sympatie nežidov k utrpeniu židovského národa.

Keď sa Saddám Hussein pokúsil vziať si Kuvajt, ktorý bol kedysi súčasťou Iraku, západný svet začal vojnu, ktorú podporil predovšetkým Izrael. Boli obvinenia Iraku pádnejšie než obvinenia Izraela voči Palestínčanom alebo Libanončanom? Okrem rozsahu konfliktu, aký je rozdiel medzi neustálou izraelskou dobytčnou vojnou a nacistickým Nemeckom v roku 1940? Nemecko nezaobchádzalo ani s jednou krajinou horšie, ako zaobchádzajú Izraelčania s Palestínou, terorizujúci a vypudzujúci tri štvrtiny palestínskych obyvateľov. Žiadna európska populácia, okrem sovietskimi okupovanej časti Nemecka, nebola tak masívne vytlačená. Je zaujímavé si povšimnúť, že Židia riadili tiež teror proti Nemcom, vo vojne však nosili uniformy sovietskych komisárov a nie teroristov Haganahu.

V Izraeli a jeho okupovaných územiach, pokračovalo vyvlastňovanie Palestínčanov zo svojej krajiny, usadlosť za usadlosťou. Palestínčania sa takejto konfiškácii samozrejme bránili. Najväčšie nedávne povstanie bola intifáda. Štatistiky palestínskych obetí sú hrozné. Tu sú čísla zozbierané významným francúzskym časopisom *Le Monde*:

1116 Palestínčanov bolo zabitých od začiatku intifády (kamene hádzajúca revolta) deviateho decembra 1987. Zastrelili ich vojaci, policajti alebo usadlíci. Konkrétne údaje sú nasledovné: 626 úmrtí v 1988 a 1989, 134 v 1990, 93 v 1991, 108 v 1992 a 155 od prvého januára do jedenásteho septembra 1993. Podľa Betselem, izraelskej asociácie za ľudské práva bolo medzi obetami 233 detí mladších ako 17 rokov.

Vojenské zdroje vravia o počte zranených guľkami takmer 20 000. Agentúra pre palestínskych utečencov (UNRWA) pri OSN vraví o čísle 90 000.

...Táto humanitárna organizácia zároveň vraví, že takmer 20 000 zadržaných je denne mučených pri vypočúvaní vo vojenských strediskách.⁴⁹⁵

Žiadna krajina v čase mieru, ani sovietske Rusko alebo Čína v časoch ich gulagov, nedržala toľko väzňov na hlavu ako Izrael. Je jedným z mála národov, ktorý oficiálne nepopiera používanie mučenia. Dlho bol na zozname vinníkov organizácie Amnesty International. *London Times Magazine* učinil široké odhalenie o izraelskom mučení v rokoch 1970 a 1980. Nevyvrátiteľným faktom je, že Izrael bol stvorený inváziou, vraždou a krádežou. Takáto nespravodlivosť si vyžaduje používanie sily a teroru na zachovanie svojej moci.

Viac než 50 rokov pokračujúceho izraelského terorizmu

Od roku 1948 čelia Palestínčania zo strany Izraela pokračujúcemu terorizmu. Stovky dedín bolo vyhladených a doslova zmizlo z mapy. Desiatky tisícov domov bolo bombardovaných alebo zrovnaných so zemou v časoch mieru. Desiatky tisíc mužov, žien a detí bolo zabitých. Ešte väčšie počty boli zmrzačené, oslepené alebo ináč zranené. Stovky tisíc bolo väznených a mučených.

V pokračujúcom palestínskom odpore na izraelskú okupáciu, Izrael sa nikdy nezdráhal bombardovať utečenecké tábory plné žien a detí. Na zhadzovanie bômb alebo rakiet do stredov palestínskych miest a utečeneckých táborov používali Židia tanky, helikoptéry a bojové lietadlá. Tieto zbrane nevedia rozlíšiť medzi možnými teroristami a 9 ročným dieťaťom. Zabíjajú deti rovnako ako nepriateľov štátu.

Palestínčanom, ktorých podozrievali, že sa aktívne zúčastňujú odporu izraelskej okupácii v pásme Gaza zavreli alebo zabili a ich domy zrovnali so zemou. Tisíce domov bolo takýmto spôsobom zničených.

Stovky palestínskych vodcov zabil Izrael napriek tomu že nemali nič spoločné s terorom alebo násilím, boli to jednoducho básnici, spisovatelia alebo kňazi, ktorí inšpirovali rodákov do boja za slobodu. Počas predchádzajúceho izraelského ministerského predsedu Ehuda Baraka v roku 1972, v čase mieru zavraždilo izraelské komando v libanonskom Bejrúte palestínskeho spisovateľa Kamala Edwana a jeho celú rodinu. Uprostred noci s použitím tlmičov a automatických zbraní ich Izraelčania zabili v spánku. Zabili dokonca aj malú dcérku, ktorá spala vo vedľajšej izbe. Keď novozvolený ministerský predseda Ehud Barak prišiel do Washingtonu, Židmi kontrolované médiá zaobchádzali s týmto mužom, ktorý dal zavraždiť celú rodinu, ako s hrdinom.

Zdá sa, že dvojité štandard nikdy nekončí. Keď bol v októbri 2001 zavraždený izraelský politik Rechavam Zevi, Šaron a niektorí americkí štátni predstavitelia to odsúdili ako teroristický čin. Ak zastrelenie Zeeviho skutočne teroristický čin je, ako by sme mali nazvať izraelské vraždenie stoviek palestínskych politických osobností, filozofov, kňazov a spisovateľov? Prečo tlač nezdôrazní, že Zeevi sám bol židovský rasista, ktorý ilegálne pracujúcich Palestínčanov v Izraeli označil za "vši" a "rakovinu v našich radoch"?⁴⁹⁶ Zeevi sám podporoval nútené vysťahovanie všetkých Palestínčanov z okupovaných území a zavraždenie všetkých tých, ktorí sa tejto okupácii postavili. Verejne dokonca volal po zavraždení Jásira Arafata. Napriek tomu tá istá tlač, ktorá nazvala zavraždenie Zeeviho teroristickým činom ho nikdy nenazvala židovským rasistom. Jeho zavraždenie bolo priamou odozvou na izraelské zavraždenie palestínskeho vodcu pred niekoľkými týždňami.

V roku 1991 na zasadnutí izraelskej vlády Zeevi povedal, že prezident George Bush tým, že tlačí Izrael k mierovým rozhovorom je "nepriateľom Izraela" a že "Amerika plánuje druhý holokaust".⁴⁹⁷ S predpokladaným spojencom ako je tento, potrebuje Amerika nejakých nepriateľov?

Prevládajúca moc Židov vo svetových médiách bráni ľuďom k vytvoreniu si úplného obrazu izraelského teroru. Dokonca už pred útokmi na WTC v New Yorku, BBC nariadilo svojim reportérom nazývať izraelské vraždenie "cielené zabíjanie" a nie tým, čím v skutočnosti sú: vraždami.⁴⁹⁸ Avšak BBC (s prevažne židovským personálom) nazvalo Zeeviho zabitie vražda a nie "cielené zabíjanie". Verejnosť je vystavená takémuto skresľovaniu reality roky. Niet preto divu prečo Briti a tiež Američania nevedia o izraelskom terorizme. Je to práve pre tento fakt, prečo nemôžem viniť Američanov za ich ignoranciu k izraelskému terorizmu.

Minimálne 150 000 Palestínčanov v Izraeli mučených

Brutálne mučenie tisícov nepriateľov musí byť tiež klasifikované ako teroristický čin. Desiatky tisícov Palestínčanov bolo mučených v izraelských väzeniach. Židovská organizácia pre ľudské práva v Izraeli potvrdila na 60 stranovej štúdii, že 85% Palestínčanov sa podrobí v čase zadržania mučeniu.⁴⁹⁹ Toto mučenie je jedno z najhorších, od škrtania obetí, cez priviazanie im k tvári vrecia s močom a výkalmi, používanie elektriny, análne zneužitie a zmrzačenie. Izrael často neprizná, že niekoho zadržiava, takže ak obeť zomrie, jej telo jednoducho zmizne.

Článok od Joela Greenburga v proizraelských *The New York Times* uvádza, že Izrael mučí od 500 do 600 Palestínčanov každý mesiac.⁵⁰⁰ Toto číslo, ktoré je pravdepodobne značne vyššie pochádza z proizraelského *The New York Times* a vraví, že každý rok je minimálne 6000 Palestínčanov mučených v izraelských väzniciach. Toto mučenie sa v Izraeli deje od roku 1948. Ak použijeme čo len polovičné číslo z toho, ktoré použil pán Greenburg, najmenej 150 000 ľudských bytostí bolo mučených v Izraeli od založenia židovského štátu.

Kvôli problémom Izraela s verejnosťou a svetom ohľadne legalizovaného mučenia v roku 1999 izraelský súd mdlo prehlásil, že mučenie je občas nelegálne, avšak izraelské a palestínske hnutia nám ponúkajú množstvo dôkazov, že toto prehlásenie bolo len vonkajšou verejnou pozlátkou. Ponúkajú nám dôkazy, že mučenie pokračuje presne rovnako ako predtým.⁵⁰¹

Nasledujúc Izrael začínajú židovskí novinári propagovať používanie mučenia i v Amerike. V nedávnom vydaní magazínu *Newsweek* titulky oznamovali "Čas zamyslieť sa nad mučením; je to nový svet a prežitie si môže vyžadovať používanie starých techník, ktoré neprichádzali do úvahy."⁵⁰² Dokonca aj propagátor občianskych práv Alan Dershowitz to začína podporovať.⁵⁰³

Viktor Ostrovsky, bývalý agent Mossadu, napísal dve knihy o izraelskom terore proti ich nepriateľom. V jednej z nich diskutuje o viere Palestínčanov, ktorí ilegálne prekročili hranicu v snahe nájsť si v Izraeli prácu. O tisíckach týchto mladých mužov sa nikdy viac nepočulo po tom, čo boli zatknutí izraelskými silami. Niektorí boli odvedení do výskumných zariadení ABC, kde museli podstúpiť neopísateľný teror chemických, nukleárnych a biologických vojenských zbraní.

"...ABC znamená atómové, bakteriologické a chemické zbrane. Bolo to miesto, kde naši vrcholní epidemiológovia a vedci vyvíjali rôzne zbrane posledného súdu...ak by bola vojna, budú potrebné zbrane každého druhu; pre omyl nebolo miesta. Palestínski agenti sa na tento účel hodili. Vďaka týmto ľudským pokusným potkanom, mohli sa vedci presvedčiť, že zbrane, ktoré vyrábajú fungujú správne a mohli si overiť ako rýchlo účinkujú a následne ich zlepšiť."⁵⁰⁴

Izraelské zbrane teroru

Na začiatku 90-tych rokov židovské trio - ministerka zahraničných vecí Madeleine Albrightová, minister obrany William Cohen a Predseda Rady národnej bezpečnosti Sandy Berger cestovali po krajine, vystupovali v televíznych programoch a usporadúvali verejné prejavy, aby podporili opätovné bombardovanie Iraku a blokádu krajiny (vrátane jedla a liekov). Ich odôvodnenie bolo také, že Irak porušil sankcie OSN, pokúsil sa o výrobu chemických a biologických zbraní a odmietol medzinárodných inšpektorov. Albrightová, Cohen a ďalší vedúci americkí sionisti si u OSN efektívne vynútili podporu svojich drakonických sankcií.

Za niekoľko rokov spôsobila blokáda v púštnej krajine, ktorá má len malú produkciu potravín a medicínskych potrieb, hrozné straty na životoch. OSN, ktoré povolilo tieto sankcie odhadlo, že vďaka podvýžive, hladu a nedostatku liekov zahynulo vyše 1000 000 ľudí, väčšinou starších a detí.

V jednej z najbezohľadnejších poznámok, aké kedy oficiálny predstaviteľ americkej vlády vyslovil, Madeline Albrightová na otázku odpovedala, že takéto straty na životoch "boli toho hodné." Niektorí môžu odmietnuť uveriť faktu, že Amerika pod židovským vedením zámerne spôsobila smrť stovkám tisícom detí. Tu je prepis rozhovoru americkej židovskej ministerky zahraničných vecí s Leslie Stahlom na CBS z 11. mája 1996:

Lesley Stahl, (hovoriac o sankciách uvalených na Irak): Počuli sme, že zomrelo pol milióna detí. Nuž to je viac detí ako zomrelo v Hirošime. Bolo to teda toho hodné?

Madelaine Albrightová, Myslím, že to bola veľmi ťažká voľba, ale áno, myslíme si, že to bolo toho hodné.⁵⁰⁵

Faktom je, že Izrael je jedným z najväčších delikventov vo výrobe medzinárodne zakázaných nukleárnych, chemických a biologických zbraní. Opakovane porušil medzinárodné nariadenia OSN a inšpektorov nikdy nepripustil, dokonca ani amerických, teda z národa, ktorý poskytol Izraelu najväčšiu vojenskú pomoc na takéto projekty. Volajú Spojené štáty po blokáde Izraela?

Bývalá ministerka zahraničných vecí povedala, že je ochotná obetovať životy 500 000 detí na to, aby spomalila výrobu chemických a biologických zbraní, avšak rovnako je ochotná pokračovať vo financovaní, vývoji a rozširovaní rovnakých zbraní v Izraeli. Divíte sa teda, prečo tento dvojité štandard zvyšuje nenávisť voči Amerike?

Konečná zbraň teroru rasistov

Spojenie židovského rasizmu a terorizmu je najlepšie symbolizované na novej zbrani, ktorá je teraz v štádiu vývinu. Je to etnická biologická bomba. *The Sunday Times* v Británii odhalil, že Izrael vyvíja novú hroznú biologickú zbraň. Príbeh vyšiel na povrch asi v rovnakom čase, keď sa Amerika chystala bombardovať Saddáma Husseina za to, že nedovolil inšpektorom vstup do krajiny.

Izrael plánuje "etnickú" bombu v čase, keď Sadám ustupuje

Od Uzi Mahnaimia a Márie Colvinovej

Podľa izraelských vojenských a západných tajných zdrojov IZRAEL pracuje na biologickej zbrani, ktorá by ublížila Arabom, avšak nie Židom. Zbraň, ktorá ubližuje obetiam na etnickom základe, sa považuje za odpoveď na irackú hrozbu chemických a biologických útokov.

Včera Sadám Hussein povedal vojne nie a súhlasil so spoluprácou inšpektorov, ktorí hľadajú továrne na výrobu chemických a biologických zbraní.

Kofi Annan povedal, že Irak dodržal požiadavky OSN. Keď Amerika a Británia bola pripravená na boj, Tony Blairov kabinet sa vyjadril, že jeho spolupráca musí byť bezpodmienečná. Biely dom, ktorý hrozí Iraku najväčšou vojnou od vojny v zálive, sa vyjadril, že prezidentovi Clintonovi poradcovia hodnotia, či ponuka Iraku bola adekvátne. Pentagón je pripravený bombardovať v priebehu niekoľkých dní...

Vývojom "etnickej bomby" sa izraelskí vedci pokúšajú využiť posledné lekárske objavy a to tak, že identifikujú gény, ktorých nositeľmi sú Arabi a potom vytvoria geneticky modifikované baktérie alebo vírusy.

Zámerom je využiť schopnosť biologického inštitútu v Nes Tziyona, hlavného izraelského strediska na výrobu tajných chemických a biologických zbraní. Vedec, ktorý tam pracuje vraví, že je to veľmi komplikovaná úloha, pretože Arabi aj Židia majú semitský pôvod. Dodal však: "Podarilo sa nám však oddeliť určitú charakteristiku v genetickom profile istých arabských komunit, obzvlášť Iračanov." Choroba by sa šírila vzduchom alebo pridaním do zdrojov vody...

Myšlienka, že židovský štát uskutočňuje takýto výskum už vyprovokovala v určitých oblastiach pohoršenie, keďže nesie paralely s genetickými výskumami Dr. Jozefa Mengeleho, nacistického vedca v Osvienčime. Dedi Zucker, člen Knesetu, izraelského parlamentu poprel včera takýto výskum. "Morálne, na základe našich dejín, tradícií a skúseností je takáto zbraň ohavná a mala by byť odsúdená," povedal.

...William Cohen, americký minister obrany potvrdil, že dostal správy o krajinách, ktoré sa pokúšajú vytvoriť "určité typy patogénov, ktoré by boli etno-špecifické". Zdroje americkej tajnej služby minulý týždeň potvrdili, že Izrael bol jednou z krajín, ktoré mal Cohen na mysli.

Tvrdenia o "etnickej bombe" boli dôveryhodnejšie v Zahraničnej správe publikácii Jane, ktorá zblízka monitoruje otázky bezpečnosti a obrany. Uvádza sa v nej, že izraelskí vedci využili juhoafrický výskum v snahe vyrobiť "etnickú guľku" proti Arabom.

Tvrdí sa v nej tiež, že Izraelčania objavili aspekty arabského genetického zloženia a to výskumom "Židov arabského pôvodu, obzvlášť Iračanov" ...⁵⁰⁶

Ďalšie zdroje: Matthew Campbell vo Washingtone, Hugh McManners

Izrael samozrejme celú záležitosť, ktorá sa objavila v najväčších svetových denníkoch na svete poprel rovnako, ako popiera akúkoľvek kritiku. Zároveň však s tým naďalej odmieta povoliť vstup

inšpektorom na preskúmanie svojich armádnych stredísk, včítane tých biologických vojenských stredísk, ktoré Spojené štáty už identifikovali a uznali.

Fakt, že Izrael čo i len zvažuje výrobu takejto biologickej zbrane má vo svetle demonizácie nacistov obrovské implikácie. Či už Nacisti skutočne sú alebo nie sú vinní zo všetkých židovských obvinení, Izrael 21. storočia sa približuje k extrémnej nadvláde, o ktorej mohla väčšina Nacistov len snívať.

V prebudení sa po útokoch na New York a Washington v septembri 2001, Spojené štáty vyhlásili novú vojnu terorizmu. Milióny ľudí na celom svete, ktorí vedia o izraelskom terorizme boli šokovaní, keď videli amerického prezidenta Georga Busha učiť sa bojovať proti terorizmu od izraelského ministerského predsedu Ariela Šarona. Je rozhodne pravdou, že pán Šaron by mohol učiť pána Busha hodne o terorizme, keďže je jedným z najväčších teroristov na svete. Pán Bush aspoň vyhľadal pomoc odborníka!

Kým sionisti v Izraeli vyvlastňovali Palestínčanov, sionisti v Amerike mali plné ruky práce upevňovaním moci v západných krajinách a podporovaním politiky a zákonov, ktoré oslabujú identitu a schopnosť sebazáchrany základných kresťanských elementov. Odhodlali sa z nás urobiť menšinu v našich vlastných národoch, práve tak, ako urobili menšinu z Palestínčanov v Izraeli. Vedel som, že ak sa im podarí ich konečný plán, zničia naše životy a slobody práve tak, ako to urobili miliónom na Strednom východe.

Štruktúra a formy moderného Izraela dokazujú, že židovský rasizmus nie je ideológiou minulosti, ale hrozivou realitou súčasnosti vyjadrenej v každej žile izraelského štátu. Fakt, že židovská mocenská štruktúra v Amerike a na celom svete to intenzívne podporuje, ponúka dôkaz, že len málo sa zmenilo medzi Židmi a nežidmi za posledných 2500 rokov.

Skutočnosť, že Židia dosiahli, aby západný svet podporoval sionizmus v celom jeho krvavom pokrytectve je dôkazom ich moci nad všetkými formami médií a vládami našich krajín. Európania, Američania, Palestínčania a skutočne všetky národy na svete nemôžu byť slobodné, kým sa táto moc nezlomí.

Židovský rasizmus a židovský terorizmus idú samozrejme ruka v ruku od dní, kedy sa pýšili genocídami v Starom zákone, brutálnymi vraždami a utláčaním raných kresťanov v Novom zákone, k masovému vraždeniu a mučeniu v gulagoch židovského bolševizmu a samozrejme založeniu a expanzii židovského rasistického štátu Izrael. Avšak až do letného dňa roku 1967 sa mi nikdy ani nesnívalo, že moja krajina by mohla byť vystavená židovskému terorizmu. Zdal sa byť vzdialený, na Ameriku neaplikovateľný.

V roku 1967 Izrael zámerne zaútočil na americkú vojenskú loď USS Liberty. Poznanie množstva detailov o tomto útoku a následnom zamaskovaní malo hlboký dopad na môj život a v konečnom dôsledku ma ovplyvnilo v pokračovaní výskumu židovského rasizmu a dalo podnet k jeho odhaleniu, aj keď som vedel, že si to vyžiada vysoké osobné obete. Poučenie sa o izraelskom terore proti Amerike bolo jednou z hlavných príčin, prečo teraz držíte v rukách túto knihu. Objasním vám teda detaily izraelskej zrady, ktoré sa ma tak hlboko dotkli.

IZRAEL III: ZRADA VOČI AMERIKE

Izrael úmyselne a premyslene napadol U.S.S. Liberty

Dean Rusk, americký minister zahraničných vecí v čase izraelského útoku.

8. júna 1967 sa americká výzvedná loď *U.S.S. Liberty* pri hliadkovaní vôd Izraela a pásma Gazy dostala pod paľbu stíhacieho lietadla a torpédových lodí. Spomínam si, že správy o tom som počul v mojom tranzistorovom rádiu počas letnej brigády, keď som zoškrabával starú farbu z jedného domu v New Orleans. Útok sa odohral v čase izraelsko-arabskej vojny z roku 1967, vojny, v ktorej Amerika podporovala Izrael. Prvé správy útočníkov neidentifikovali a ja som predpokladal, že to Egyptania, v krajne brutálnom a hlúpom útoku, zasiahli americkú loď, ako odplatu za našu masívnu podporu izraelskej armády. Okamžite po tom, ako dorazili prvé správy o útoku, niekoľko zvolených úradníkov už začalo volať po okamžitej vojenskej odvete voči Egyptu.

Napriek mojím rastúcim vedomostiam o zhubnej povahe sionizmu sa prejavilo moje hlboko zakorenené vlastenectvo. Začal som byť nahnevaný na Egypt za to, že sa odvážil napadnúť americkú loď. Neskôr však konečne začali prenikať správy o tom, že to boli Izraelčania, ktorí napadol loď, čím 171 Američanom spôsobili zranenia a 31 zabili. Oficiálne ospravedlnenie bolo, že Izraelčania si pomýlili *Liberty* s egyptskou loďou. V priebehu ďalších pár týždňov sa vynorilo veľmi veľké množstvo dôkazov odhaľujúcich, že útok bol zámerný. Hlavné médiá však napriek tomu vypustili všetky príbehy o *U.S.S. Liberty* a jej 202 obetí v úcte k príbehom o udatnom malom Izraeli, bojujúcom svoju hrdinskú vojnu s Egyptom a Libanonom.

Posádke bolo nariadené, aby neprezradila žiadne informácie o útoku. Keď bolo o niekoľko rokov neskôr napokon ticho prelomené kapitánom Jamesom Ennesom, dôstojníkom na *Liberty*, ohromujúce dôkazy odhalili vražedný a zradný útok Izraelčanov na americkú loď.

USS Liberty s dierou po útoku izraelského torpéda.

U.S.S. Liberty, ľahko ozbrojená výzvedná loď, ktorej úlohou bolo zachytávať cudziu rádiovú komunikáciu, sa plavila v medzinárodných vodách neďaleko egyptského mesta El Arish, ktoré izraelské sily práve obsadili. Izrael vedel, že *Liberty* monitorovala jeho prenosy a obával sa, že sa dozvie o príprave na plánovanú inváziu do Sýrie. *Liberty* zároveň zachytila izraelskú rádiovú komunikáciu, dokazujúcu, že Izraelčania zavraždili stovky neozbrojených egyptských väzňov vo vojne v Sinai.

V jedno jasné, veterné ráno 8. júna krúžili izraelské stíhačky niekoľkokrát okolo *Liberty*, prichádzajúc tak nízko a tesne, že členovia posádky mávali na pilotov a mohli dokonca vidieť ich tváre. *Liberty* bola zreteľne označená veľkými písmenami U.S. Navy a jej veľká americká zástava strnulo viala vo vánku.

Bez akéhokoľvek varovania o druhej hodine popoludní zaútočili neoznačené izraelské stíhačky na *Liberty* raketami, delostreľbou a napalmovými bombami. Ich prvým cieľom bola rádiová stanica, ktorú zničili aj spolu s anténami. Stíhačky sa opakovane vracali, útočiac na loď dovtedy, kým im nedošla zásoba bômb a munície a neprerušili útok. V tom čase muži na *Liberty* nahradili prvú americkú zástavu, ktorá bola odstrelená, zástavou väčšou, s rozmermi 7 krát 13 stôp.

Izraelčania samozrejme vedeli, že loď je americká, keďže zachytili rádiové signály *Liberty* pri volaní o pomoc a snažili sa ich elektronicky rušiť. Čo je neuveriteľné, operátorom lodného rádia sa podarilo provizórne namontovať novú anténu a odoslať núdzové volanie,

v ktorom označili útočníkov a požiadali o pomoc Stredozemnú Šiestu Flotilu. Lietadlové lode *Saratoga* a *America* poslali odkazy, že pomoc je na ceste a vypravili pilotov stíhačiek, aby bránili *Liberty*.

Obliehaná a zakrvavená posádka *Liberty* zbytočne čakala na sľúbenú podporu stíhačiek, keď napadlo loď izraelské torpédové plavidlo, pokúšajúc sa potopiť *Liberty* a skoncovať s posádkou, ktorá zatiaľ bojovala s napalmovým ohňom na palube a ošetrovala zranených. Izraelčania ostreľovali *Liberty* s 20 a 40 mm delostreleckými nábojmi a zasiahli ju torpédom v miestach hladiny, čím spôsobili smrť ďalším 22 námorníkom v spodných častiach lode. Torpédové lode prišli až tak blízko, že samopalmi ostreľovali posádku starajúcu sa o zranených na palube.

Napriek 821 dieram väčších ako ľudská päšť, napalmovým bombám a diere po torpéde sa *Liberty* akoby zázrakom nepotopila (určite nie vďaka americkej leteckej ochrane, ktorá sa nedostavila a ktorá bola odvolaná prezidentom Lyndonom Johnsonom).

Izrael mal v úmysle potopiť *Liberty* a zabiť každého na palube. V porušení medzinárodného práva vystrelili Izraelčania torpédo a dokonca ostreľovali záchranné člny. Chceli vyradiť komunikáciu lode a zabrániť identifikovaniu útočníkov a potom poslať loď aj s posádkou na dno mora, aby nikto nemohol vyvrátiť prirodzený predpoklad, že tento zradný skutok spáchali Egypťania. Sionisti vedeli, že zneškodnením *Liberty* by mali voľnejšiu ruku v Sýrii a pobúrenie nad potopením americkej lode Egypťanmi by prinieslo bezpodmienečnú podporu Izraela v jeho radikálnych vojnových cieľoch. Len odvaha mužov na U.S.S. *Liberty* prekazila ďalšiemu páchaniu nespravodlivosti.

Johnson spáchal jeden z najzradnejších činov v amerických dejinách. Viac sa staral o vzťahy medzi USA a Izraelom ako o záchranu životov amerických vojakov. Tí, čo na *Liberty* prežili uvádzajú, že lietadlá neboli odvolané, torpédo mohlo byť zastavené a tým ušetrené životy mnohých vojakov.

Veliaci kapitán na *Liberty* William McGonagle napriek tomu, že bol vážne zranený preukázal výnimočnú odvahu, ktorá mu nakoniec priniesla Medailu cti. Túto odmenu najvyššej cti zvyčajne predáva prezident pri slávnostnej ceremónii v Bielom dome spolu s citáciami detailov hrdinského činu. Prezident Johnson zavola Izraelčanom, aby sa uistil, či nemajú námietky proti tejto odmene a potom sa rozhodol nezúčastniť sa jej a dokonca ani nedovolil, aby sa predávala v Bielom dome. Minister nakoniec predal odmenu na washingtonskom námornom nádvorí a citácie ani neuvádzali Izrael ako útočníka. *The Washington Post* neuviedli žiadnu správu o tom, že kapitán McGonagle dostal túto vysokú odmenu. Námorníctvo urobilo povrchné prešetrenie (trvajúce len 4 dni) a nepovolalo dokonca ani jedného Izraelčana, aby svedčil. Na porovnanie - útok na loď U.S.S. *Stark* si vyslúžil 9 mesiacov dlhé vyšetrovanie.

Kapitán James Ennes, jeden z veliach dôstojníkov na *Liberty*, napísal podrobnú knihu *Assault on the Liberty*, ktorá bola vydaná v roku 1979.⁵⁰⁷ Odhaľuje v nej obrovské množstvo dôkazov ukazujúce, že útok bol plánovaný a zameraný na potopenie lode a Izraelčania vedeli, že je to loď americká. Mali v úmysle zabiť celú posádku, aby nezostal ani jeden svedok. Americký veľvyslanec v Libanone v tom čase tiež vystúpil a uviedol, že bol práve na Strednom východe a počul o Američanmi zachytenej správe medzi Izraelom a letcami, ktorí uskutočnili útok, v ktorej vedeli o tom, že loď bola americká. Mnohí významní americkí vodcovia verejne odvážne vyhlásili, že si vyžadujú skutočné prešetrenie prípadu *Liberty* a riaditeľ námorných operácií povedal, že dôkazy jasne ukazujú, že išlo o plánovaný útok. Minister zahraničných vecí Dean Rusk, admirál Thomas Moorer a posádka, ktorá prežila povedali, že útok bol evidentne zámerný.

Je ľahké si predstaviť takýto útok od nepriateľa našej krajiny, nie však od predpokladaného spojenca. Fakt, že Izrael napadol vojenské sily krajiny, ktorá ho podporovala viac ako ktorúkoľvek inú krajinu - musí byť v kruhoch finančných, diplomatických a dokonca aj vojenských (vrátane zbraní, ktoré sa obrátili proti nám) jedným z najvýrečnejších aktov vojenskej zrady v dejinách národov.

Spýtal som sa sám seba, ako môže byť Izrael taký ľahkomyselný, že napadne americkú loď. Zrejma odpoveď bola, že vedel, že operácia proti *Liberty* neniesla veľké riziko, pretože ak sa útok podarí a loď s celou posádkou zničia, Izrael by dosiahol vo vojne čo chcel. Ak by sa útok a zhodenie viny na Egypťanov nepodaril, Izraelčania vedeli, že to môžu prehlásiť za omyl. Vedeli o ohromnom vplyve vo vláde a tlač by im to pomohla zamaskovať. Po tom, čo sa im podarilo maskovať teror a vyvlastnenie milióna a pol Palestínčanov vyše pol storočia, *Liberty* bola nevinnou hračkou.

Židmi ovládané americké médiá nevyjadрили nad útokom žiadne pohoršenie a pasívne prijali izraelskú výhovorku. Napriek tomu, že sám minister zahraničných vecí a veliteľ štábu povedali, že útok bol úmyselný, židovskej loby sa dokonca podarilo zabrániť formálnemu kongresovému vyšetrovaniu útoku. V kontraste, keď bola v nasledujúcom roku sesterská loď Liberty U.S.S. Pueblo zajatá Severnou Kóreou s len jednou stratou života, americký kongres začal formálne vyšetrovanie, ktoré trvalo rok.

Ako reagovali americkí politickí predstavitelia na tento izraelský akt vojny? Začala Amerika bombardovať Tel Aviv tak, ako to urobila v Kábule, v Afganistane? Nie, Židmi kontrolovaná americká vláda spolu so židovskými médiami spáchala voči Amerike zrejmy akt zrady, tým, že ututlala tento brutálny teroristický útok a naďalej posielala miliardy dolárov z daní amerických daňových poplatníkov do Izraela v podobe vojenskej a finančnej pomoci.

Musím sa odvolať na príklad Pearl Harboru. Ktorýkoľvek americký vládny úradník, ktorý by po útoku v roku 1941 poskytol Japoncom pomoc alebo posilu, by bol obžalovaný ako zradca Spojených štátov. Tých amerických vládnych úradníkov, ktorí kolaborujú so židovskou loby a médiami pokračujúcou podporou Izraela po jeho útokoch na USS Liberty, viním z toho, že sú zradcovia Spojených Štátov Amerických!

Keď som sa roky po útoku dozvedel pravdu o Liberty, pamätám aký som bol v 17-tich rokoch rozhorčený, keď som v rádiu počul, že Egypťania napadli americkú loď. Pri čítaní správy kapitána Ennesa o stratách na palube Liberty, môj hnev ešte vzrástol a vystriedal ho hlboký smútok za moju krajinu. Ako mladý a hrdý Američan, som nevedel pochopiť ako mohol prezident tak zradne zastaviť pomoc pre amerických bojujúcich mužov a ako mohla naša vláda zakryť zradu zámerného izraelského útoku a vraždy mladých amerických vojakov - a dokonca odmeniť vrahov viac než miliardou dolárov našich daní vo forme zahraničnej pomoci. Incident ma šokoval tak veľmi, že som začal skúmať izraelskú teroristickú minulosť voči Spojeným štátom. Čoskoro som sa dozvedel, že Liberty nebola prvým takýmto činom zrady voči Amerike.

Lavonova aféra: Izraelský terorizmus proti Amerike

V roku 1954 zahájila izraelská vláda tajnú operáciu proti Spojeným štátom nazvanú *Operácia Suzannah*. Jej cieľom bolo zavraždiť Američanov a vyhodiť do povetria americké základne v Egypte. Ich plánom bolo zanechať falošný dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že tento teroristický čin spáchali Egypťania a prinútiť Ameriku zapojiť sa do vojny s Egyptom na strane Izraela. Židovským agentom sa podarilo vyhodiť do povetria niektoré poštové úrady a americké knižnice v Káhire a Alexandrii. Na ceste ku kinu - Metro Goldwyn Mayer Theatre, bomba vybuchla predčasne. Vďaka Bohu pre Egypt a tiež pre Ameriku, sprisahanie bolo odhalené a zastavené v ranom štádiu.

Keďže sa izraelských agentov podarilo chytiť, svet sa dozvedel o tejto izraelskej zrade a izraelský minister zahraničných vecí Pinhas Lavon bol nútený odstúpiť. Celá aféra sa stala známou ako Lavonova Aféra. Dnes Židmi ovládané americké médiá a vydavateľské spoločnosti hlucho zakrývajú túto izraelskú zradu. Väčšina ľudí o tejto afére nikdy nepočula. V *Encarte Encyklopédii* môžeme napríklad o nej nájsť len chabú poznámku. Odkaz na ňu je v článku o Ben Gurionovi, ktorý napísal pro-sionista Bernard Reich. Autorov článok ilustruje typický mediálny vzor. Keď sa Američania domnievajú, že čítajú nestrannú encyklopédiu alebo nestranný novinový článok, čítajú pritom zámerne skreslené informácie, ktoré napísal vášnivý sionista. V Encyklopédii sa uvádza nasledovné:

Ben Gurion sa vrátil do politiky v roku 1955 na miesto ministra obrany Pinhasa Lavona - ktorý rezignoval z funkcie po neúspešnom pokuse sabotáže vzťahov Egypta so západom.⁵⁰⁸

Všimnite si, ako článok mierne vraví "neúspešný pokus sabotáže vzťahov Egypta so západom". Čo to pre čitateľa znamená? "Sabotovanie vzťahov" znie ako keby Izrael utrúsil o Egypte a Amerike za ich chrbtom pár nepekných poznámok. Zámerné zavádzanie v článku tohto židovského autora je typickým prekrúcaním, ktoré sa deje v médiách nespočetne veľa krát.

V *Encarte Encyklopédii* by malo stáť:

"...ktorý bol prinútený rezignovať po tom, čo bol Izrael pristihnutý pri teroristických atentátoch proti Spojeným štátom za účelom zaplietť Ameriku do vojny s izraelskými nepriateľmi."

Som si istý, že 90% tých, ktorí čítajú teraz tieto riadky, o Lavonovej afére nikdy nepočuli. Ak stále pochybujete, že Izrael tieto teroristické činy spáchal, uvádzam citát zo židovského časopisu *Moment*, ktorý napísal Samuel Katz a ktorý bol určený pre židovských čitateľov. Článok je priamejší než ten v *Encarte*, napriek tomu slovo terorizmus je stále vynechané. Toto slovo Izrael používa len vtedy, ak podobné činy spáchajú Palestínčania.

A zlyhania boli rovnako bežné ako veľkolepé úspechy. V polovici 50 - tych rokov narazil A'man (židovská obranná agentúra) na vážne prekážky, keď počas neslávnej "Operácie Suzannah", pri ktorej izraelskí agenti vyprovokovali egyptských Židov k útoku na americké a britské ciele a podnietili protizápadnú mienku. Mnohí Židia boli zatknutí a niektorí popravení. Zbabraná operácia spôsobila značné ťažkosti pre vládu Bena Guriona a jeho ministra obrany Pinhasa Lavona.⁵⁰⁹

V tejto afére sme sa poučili ako náš tzv. "najlepší priateľ na Strednom východe", Izrael, odmeňuje Spojené štáty za ich bezpodmienečnú finančnú a vojenskú pomoc: terorizmom! Ak by tieto činy spáchal Egypt, správne by sme to nazvali aktom vojny, vypovedali Egyptu vojnu a zbombardovali ho práve tak, ako Afganistan. A médiá; tie by sa dožadovali odvety práve tak, ako to robili pri Afganistane po útokoch z 11. septembra. V skutočnosti sme napadli Afganistan za oveľa menší dôvod, než aký máme k napadnutiu Izraela. Neexistoval žiaden dôkaz, že by Afganistan schválil alebo vedel čokoľvek o útokoch na WTC; v Lavonovej afére spáchala izraelská vláda priamy a zámerný akt vojny proti nám. Amerika samozrejme nešla na odplatu bombardovať Tel Aviv, neprerušila diplomatické vzťahy s Izraelom, dokonca ani nezrušila miliardy dolárov finančnej a vojenskej pomoci Izraelu! Prečo tak neurobila?

Opäť prirovnám príklad Pearl Harboru. Ktorýkoľvek americký politik, ktorý by pomohol Japoncom po útoku na Pearl Harbor by bol obžalovaný a odsúdený za vlastizradu. Tí Američania, ktorí pokračujú v podpore Izraela po tom, čo spáchal teroristické činy proti ľuďom Spojených štátov jasne spáchali proti svojej vlasti akt zrady.

Ak by vodcovia Ameriky po Lavonovej afére a útoku na Liberty jednoducho stopli podporu Izraela, nenásledovali by následné teroristické činy akými boli útok na New York a Pentagón. Akým ďalším činom sme mohli predísť, ak by sme zastavili tok peňazí a zbraní do Izraela?

Pokračujúca izraelská zrada: Pollardova aféra

V 80-tych rokoch vykonával najatý americký Žid Jonathan Pollard v Spojených štátoch špionážnu činnosť. Po jeho zatknutí Izrael tvrdil, že to bol len podvodník, neskôr však priznal, že pre nich pracoval od začiatku. Okrem ďalších dvoch židovských špiónov - Júliusa a Ethel Rosenbergových, ktorí predali naše tajomstvá atómovej bomby Sovietskom, pravdepodobne žiadny iný špión nenarobil Amerike toľko škody ako jediný izraelský špión Jonathan Pollard. Izraelské využitie Pollardových informácií nielenže zničilo naše výzvedné operácie na Strednom východe, ale prakticky zničilo náš celý výzvedný aparát v Sovietskom zväze a vo východnom bloku.⁵¹⁰

Mnohí z amerických najlojálnejších a najlepších agentov boli v komunistickom svete popravení, pretože Izrael predal informácie Sovietskom.⁵¹¹

Ako to vysvetľuje článok od Erica Margolisa, "krásny americký priateľ a spojenec" Izrael nedovolil Spojeným štátom ani vypočuť agentov Mossadu, ktorí sa Pollardovým prípadom zaoberali. Nedovolili nám preskúmať plnú šírku škody, ktorú Spojeným štátom spôsobili a nebezpečenstvo, ktoré americkým agentom za morom hrozí.

Niektoré z enormne citlivých tajomstiev, ktoré Pollard ukradol, Izrael Sovietskom buď predal alebo uskutočnil výmenný obchod.

Niekoľkí kľúčoví CIA agenti vo východnom bloku boli výsledkom Pollardovej špionážnej činnosti popravení. KGB získalo prístup k najtajnejším americkým kódmi - buď priamo od

Izraela alebo cez špiónov v izraelskej vláde. V krátkosti, Pollardová zrada spôsobila jednu z najväčších bezpečnostných katastrof v moderných amerických dejinách...⁵¹²

Náš najlepší spojenec teda predal naše tajné informácie nášmu najväčšiemu nepriateľovi. Po izraelskom ospravedlnení sa za špiónážnu činnosť a uistení Američanov, že sa to už nikdy nebude opakovať, Izrael túto činnosť uskutočňuje naďalej.

Noviny *The Los Angeles Times* v roku 1997 uviedli, že americký Žid menom David A. Tenenbaum sa priznal k "prezradeniu tajomstiev Izraelu".⁵¹³ Aby som presne citoval *The Los Angeles Times*: "Inžinier, ktorý pracoval pre armádne stredisko neďaleko Detroitu sa priznal k tomu, že za posledných 10 rokov predával Izraelu vojenské informácie." Po útokoch 11. septembra na WTC v New Yorku FBI zadržala za špiónáž 140 Židov, "vrátane hlavných židovských výzvedných agentov".

"Washington - Fox News sa dozvedel, že okolo 60 Izraelčanov, o ktorých federálni agenti tvrdia, že vykonávali dlhodobú špiónážnu činnosť členov americkej vlády, je medzi stovkami zadržaných cudzincov od septembrových útokov.

Jonathan Pollard

...Množstvo tajných dokumentov, ktoré Fox získal pred 11. septembrom poukazuje, že už pred útokmi bolo zadržaných 140 Izraelčanov, ktorí sú podozriví zo špiónážnej činnosti Izraela v Spojených štátoch.

...Dokumenty vravia, že "sa sústredovali a prenikali do vojenských základní". Prenikli aj do DEA, FBI a tuctov vládnych inštitúcií, dokonca používali aj tajné kancelárie a neuvádzané súkromné domy výzvedných služieb pre svoj personál. Väčšina z vypočúvaných odpovedala, že "slúžili vo vojenskej výzvednej službe, elektronickom pozorovaní a jednotkách, ktoré sa zaoberajú výbušninami".

...Prečo by Izraelčania vyzvedali v Spojených štátoch? Generálny úrad vyšetrovania poukázal na Izrael ako na krajinu A a vraví: "Podľa americkej výzvednej služby, vláda krajiny A vykonáva najagresívnejšie špiónážne operácie proti USA zo všetkých amerických spojencov."

V správe ministerstva obrany sa tvrdí, že Izrael má nenásytný apetít po informáciách a tvrdí že, "Izraelčania sú motivovaní silným inštinktom na prežitie, ktorý diktuje každý možný aspekt ich politického a ekonomického správania. Agresívne zbiera vojenské a priemyselné technológie a USA je prioritným terčom číslo 1."

Dokument uzatvára: "Izrael vlastní dostatočné zdroje a technické možnosti, aby dosiahol svoje ciele."

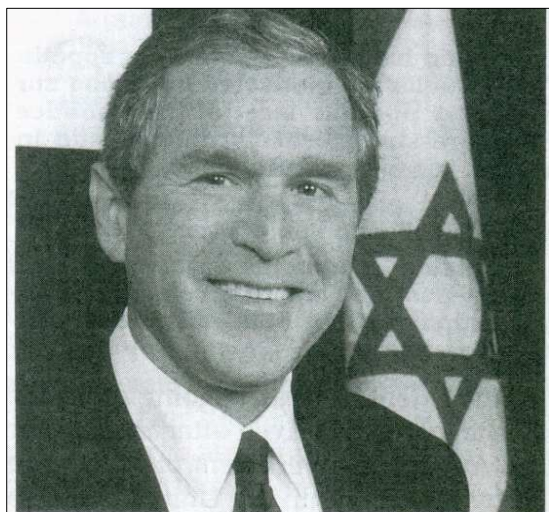
Existujú iné veci na zváženie. A v nasledujúcich dňoch sa bližšie pozrieme na americký telefónny systém a vládne metódy odpočúvania. Vyšetrovanie bolo ohrozené našimi priateľmi za morom.⁵¹⁴

Každý iste porozumie ohromnej škode, ktorá by mohla byť spôsobená, ak by u nás vykonávala špiónážnu činnosť iná vláda. Špiónáž bola vždy každým národom súdne stíhaná ako jeden z najvážnejších zločinov a právom. Je teda na mieste legitímna otázka, prečo americká vláda toleruje izraelskú špiónáž? Prečo americký prezident nepovedal Izraelu jednoducho:

Amerika vám nemusí dávať miliardy dolárov z amerických daní. Nemusíme pred OSN diplomaticky podporovať váš terorizmus a rasizmus. To najmenšie, čo očakávame je, že nás nebudete špehovať a zrádzať. Keďže ste opakovane spáchali čin zrady, stačí. Nedostanete už ani cent. A ak spáchate akýkoľvek akt zrady voči Amerike, odpovieme vojenskou silou, pri ktorej sa bude zdať útok na Taliban ako predohra!

Prečo toto americkí predstavitelia nepovedia ponúka jasný dôkaz nadvlády Izraela nad nimi. Dokonca po tom, čo Izrael ukázal zrejmy zámer špiónážnej činnosti a kriticky poškodil americké

výzvedné operácie, prezident Clinton zvolil za predsedu Rady národnej bezpečnosti, čo je najcitlivejšia pozícia výzvednej služby v Bielom dome, sionistického Žida. Samotný izraelský denník *Maariv* označil Bergera za Žida, ktorý kladie záujmy Izraela na prvé miesto.⁵¹⁵ Menovaním Bergera za predsedu Rady národnej bezpečnosti je po Pollardovej afére šialenstvo.

Governor George W. Bush
A friend the American Jewish Community can trust

Leták z kampane Georga Busha, na ktorom je napísané, "Guvernér George Bush, priateľ, ktorému môže americká židovská komunita dôverovať"

Prezident Bush pokračoval v rovnakom šialenstve umiestňovania tých verných Izraelu na najcitlivejšie pozície vo vláde USA. V Národnej bezpečnostnej rade prebieha od prvých dní Bushovej prezidentúry rastúce židovské upevňovanie moci. Richard Sale z UPI napísal 28 februára 2003 o sionistovi Elliottovi Abramsovi: "Dôkladná reorganizácia osadenstva Národnej bezpečnostnej rady pravdepodobne znamená, že Spojené štáty zaujmú tvrdší pro-izraelský postoj na Strednom východe. . . . Elliott Abrams, kontroverzný bývalý pracovník v Reaganovej vláde, ktorého prezident Bush minulý december menoval do Národnej bezpečnostnej rady aby sa ujal Palestínsko-Izraelského konfliktu, odvolal niekoľko členov osadenstva, ktorí boli v tejto záležitosti považovaní za nestranných."⁵¹⁶

Fakt, že Izrael mohol spáchať takéto činy proti Spojeným štátom bez mediálneho pobúrenia a bez toho, že by si odpílal americkú finančnú pomoc, ukazuje ich absolútnu nadvládu nad americkým zriadením. Niet preto divu, keď si Ariel Šaron dovoľí povedať Šimonovi Perézovi nasledovné tvrdenie, ktorý povedal, že Izrael môže stratiť americkú pomoc, ak sa nestiahne nedávne vpády zo západného brehu Jordánu. Šaron odpovedal:

"Vždy, keď niečo urobíme, vravíš mi Amerika urobí toto a tamto... Chcem ti povedať čosi veľmi jasné: Neboj sa o americký tlak na Izrael. My, židovský národ, kontrolujeme Ameriku a Američania to vedia." - Ariel Šaron, 3. október 2001⁵¹⁷

Jonathan Pollard nie je jediný, ktorý zradil Ameriku. Všetci tí v americkej vláde, ktorí pokračujú vo finančnej a vojenskej podpore cudzieho národa, ktorý vykonáva u nás špionážnu činnosť, zrádzajú Spojené štáty americké. Skutočne vlastenecká vláda by aspoň prestala podporovať Izrael.

Židovská zrada pri útokoch z 11. septembra

Preskúmanie reakcií médií a vlády na útoky 11. septembra poukazuje na fakt, akú vládu nad nimi Židia majú. Oheň na WTC ešte nevyhasol a židovskí agitátori v médiách začali opatrne formovať myseľ amerických ľudí tak, aby tieto útoky pomohli izraelskej veci. Najväčšie mediálne spoločnosti vysielali záber, na ktorom sa malá skupina palestínskych detí teší z toho, že Amerika bola napadnutá. Tento videozáznam potom vysielali každých päť alebo desať minút spolu so zábermi na horiace WTC a plačúcich Američanov. V skutočnosti každá väčšia palestínska organizácia útoky odsúdila a ani jeden jediný Palestínčan nebol do útokov zapletený.

Čo je zaujímavé, noviny *Jerusalem Post* oznámili, že FBI zadržala Izraelčanov, ktorí na streche neďaleko WTC v New Yorku natáčali útok na kameru a "škodoradosne poskakovali, keď WTC horeli".⁵¹⁸ Opakované zábery niekoľkých Palestínčanov boli obzvlášť nevhodné a zanechali v miliónoch traumatizovaných Američanov, ktorí videli hrozné televízne ničivé scény silný proti-palestínsky dojem, ktorý sa im vryl do pamäti.

Veľká lož

Takmer ihneď po útoku začali médiá papagájovať obrovskú lož o tom, prečo sa to všetko stalo, za účelom ochrániť imidž Izraela a maximalizovať nenávisť voči izraelským nepriateľom. Táto lož sa skladala z dvoch hlavných častí. Médiá začali hlásať, že útok nemá nič spoločné s americkou podporou teroristického štátu Izrael. Pre židovských rasistov je mimoriadne dôležité, aby si americký ľud plne neuvedomil obrovské národné a osobné straty, vyplývajúce z toho, že naša zahraničná politika je kontrolovaná Izraelom. Američania by sa mohli začať pýtať, prečo naša politika ubližuje Amerike a dokonca prináša k našim brehom terorizmus. Médiá si nemôžu dovoliť, aby sa ľudia spýtali takéto logické otázky, a tak musia na zdôvodnenie útokov vysvetlenie vyrobiť.

Židovský ultra-rasista Benjamin Netanjahu mal dokonca tú drzosť, že sa po útokoch objavil pred kongresom a tvrdil, že arabský svet nenávidí Ameriku tak veľmi, že je to Izrael, ktorý trpí spojenectvom so Spojenými štátmi!

A tak vojaci militantného Islamu nemajú radi západ nie kvôli Izraelu, ale nenávidia Izrael kvôli západu...⁵¹⁹

Netanjahu povedal Amerike, aby sa nebála, pretože malý lojálny Izrael bude stáť po boku Ameriky aj keď spojenectvom s nami si ničí svoju vynikajúcu reputáciu u Arabov. Prezident Bush mal okamžite reagovať tým, že nám je veľmi ľúto faktu, že Izrael ubližuje svojmu imidžu medzi Arabmi a problém vyrieši rýchlo tak, že Amerika prestane Izrael podporovať.

Druhá časť bola tá, že médiá opakovane tvrdili, že sme boli napadnutí jednoducho preto, lebo útočníci nenávidia americkú "slobodu". Útok na slobodu bol v médiách opakovane zdôrazňovaný. Dokonca aj prezident Bush v prejave pred kongresom zopakoval, že:

Američania sa pýtajú "Prečo nás nenávidia?"

Nenávidia to, čo vidia v tejto samotnej miestnosti: demokraticky zvolenú vládu. Ich vodcovia sú samozvolení. Nenávidia naše slobody: našu slobodu náboženstva, našu slobodu prejavu, našu slobodu volebného práva a zhromažďovania a vyjadrenia nesúhlasu.

Médiá sa neobťažovali, aby ľudom povedali, že útok sa uskutočnil na výročie Vyhlásenia Ligy národov britského mandátu, ktorý učinil prvý krok k uskutočneniu Balfourovej deklarácie; založeniu židovského štátu, ktorý je dnes známy ako Izrael. Jedenásty september je pre Palestínčanov neslávny deň a rovnaký zrejme chceli aj pre Ameriku.

Majitelia médií museli o tomto dátume vedieť, avšak ani jeden z veľkých mediálnych koncernov ho nespomenul. Dátum môžeme nájsť v mnohých historických príručkách, vrátane *Important Dates in History*.

Zároveň s týmto médiá obvinili z organizovania útokov Bin Láďina, pretože "nenávidí americké slobody". Médiá vedeli, že toto táranie je lož. Každá mediálna spoločnosť má prístup k jeho minulým interviam. Bin Láďin v nich nikdy nespomenul nič proti demokracii alebo slobode. V roku 1988 stanica ABC vysielala s ním interview a spýtala sa ho na predchádzajúce útoky na World Trade Center. Pochválil útočníkov a povedal, prečo nenávidí Ameriku. Tu sú niektoré útržky z vysielania ABC pred niekoľkými rokmi:

"Povedal som im (Američanom), že sa odovzdali na milosť nelojálnej vláde a toto je najevidentnejšie v Clintonovej administratíve... Sme presvedčení, že vo vnútri Ameriky je Izrael. Zoberte si napríklad tak citlivé ministerstvá ako ministerstvo zahraničia, ministerstvo obrany a CIA a zistíte, že všetky vedú Židia. Používajú Ameriku na svoje budúce plány vo svete..."

"Viac ako polstoročia sú Moslimovia v Palestíne (Židmi) vraždení, napádani a okrádani o svoj majetok. Ich domy sú rovnané so zemou, ich úroda ničená..."

Židovské médiá vedia od začiatku, prečo bola Amerika napadnutá. Vedia, že sa tak stalo kvôli našej zahraničnej politike. Mediálni riaditelia sa na stretnutí dohodli, že nebudú viac vysielать rozhovory s Bin Láďinom (okrem vládou schválených častí), aby mohli obhájiť svoje lži o jeho motivácii. Vedeli, že útočníci sa pozerajú na Ameriku ako krajinu, ktorú majú pod kontrolou Židia a

ktorú používajú na podporu izraelského terorizmu a vraždenia izraelských nepriateľov. Tvrdenie, že Amerika bola napadnutá kvôli tomu, že nenávidia našu demokraciu je také smiešne, ako tvrdenie, že vlk žerie zajace preto, lebo poskakujú. Pravdou je, že vlk žerie zajace preto, lebo znamenajú pre neho jedlo. Arabskí teroristi nenapadli Ameriku preto, že je demokraciou, ale preto, lebo veria že terorizmus proti nám je ospravedlniteľný za našu podporu izraelského terorizmu proti nim. Svet nepočul, žeby niektoré z lietadiel napadlo Švajčiarsko alebo Island, dve dlhotrvajúce demokracie.

Absolútne absurdná lož o napadnutí demokracie bola podporovaná na zakrytie zrejmej pravdy, americkej podpory teroristického štátu Izrael a jeho vodcu, ktorý je jedným z najväčších teroristov, Ariela Šarona. Židovské médiá pocítovali nutnosť klamať a odvrátiť pozornosť ľudí na vymyslenú príčinu útokov. Ak by Američania jasne rozumeli faktu, že skutočnou príčinou týchto útokov bola naša zahraničná politika voči Izraelu, spýtali by sa zrejmú otázku:

Stojí americká podpora Izraela skutočne za to?

- **je hodná 4000 amerických životov z 11. septembra?**
- **Je hodná bilióna dolárov škôd, ktoré utrpela naša ekonomika?**
- **je hodná 200 miliárd dolárov z daní amerických daňových poplatníkov, ktoré sú posielané do Izraela od jeho vzniku?**
- **je hodná ďalšie miliardy dolárov, ktoré sme minuli za vyššie ceny nafty? (arabská odozva na našu pro-izraelskú politiku)**
- **je hodná ohromného nebezpečenstva hrozby biologického, chemického a nukleárneho terorizmu voči americkým občanom?**
- **je hodná straty našich vzácnych ústavných práv a slobôd?**
- **je hodná toho, že 99 percent obyvateľov Stredného východu nás nenávidí ako krajinu, ktorá podporuje štát, ktorý voči nim pácha teror?**
- **je hodná podpory národa, ktorý bol stvorený terorizmom a etnickým vyhladzovaním a ktorého vodca je terorista zodpovedný za smrť 1500 mužov, žien a detí v utečeneckých táboroch Libanonu?**
- **je hodná podpory národa, ktorý spáchal teroristické činy voči Spojeným štátom? (ako Lavonová aféra a útok na loď *Liberty*)**
- **je hodná podpory národa, ktorý nás okráda? (krádež obohateného uránu na izraelské atómové bomby)**
- **je hodná podpory národa, ktorý predáva naše najtajnejšie obranné technológie našim nepriateľom?**
- **je hodná dovoľenia cudzej krajine mať v našej vláde najsilnejšiu loby?**
- **je hodná toho, že izraelskí agenti podplácajú amerických politických kandidátov ohromnými sumami peňazí, aby kládli na prvé miesto záujmy Izraela a nie Ameriky?**

Fakt, že médiá dokázali tak účinne maskovať skutočnú príčinu útoku je jasný dôkaz židovskej kontroly nad nimi. Skutočná pravda je samozrejme tá, že Amerika bola napadnutá nie kvôli tomu, žeby sme mali skutočne slobodnú tlač, ale preto, že je kontrolovaná židovskými rasistami. Boli sme napadnutí nie preto, žeby naša vláda bola slobodná, ale preto, že je, tak ako to povedal senátor William Fulbright, kontrolovaná Izraelom a koná proti najdôležitejším záujmom amerických ľudí.

Pred 11. septembrom médiá denne charakterizovali Georgea Busha ako dedinského idiota, ktorý sa dopotácal k úradu prezidenta. Po tom, čo Bush obhajoval izraelskú svätú vojnu proti Palestínčanom a ich spojencom, stal sa odrazu významným vodcom, ktorý nám zaručí víťazstvo v úžasnej vojne, ktorá je pred nami. Teda aspoň kým bude slúžiť záujmom Židov.

Rovnakí ľavičiarски židovskí páni, ktorí za posledných 50 rokov prevracali skutočné vlastenecké pocity každého Američana na izraelskú propagandu a ktorí pravidelne zobrazovali tých, ktorí mávali americkou zástavou ako ignorantských, dedinských hlupákov, ju teraz všade vystavili a urobili z toho módu.

Izraelská zrada v Septembrových útokoch

Takže dôkazy sú jasné. Izrael je najhorší teroristický štát na Zemi. Izrael a jeho teroristickí vodcovia, vrátane Bena Guriona, Begina, Shamira, Baraka a Šarona napáchali pol storočia nepretržitých etnických čistiek, bombardovania, mučenia a vraždenia Palestínčanov. Izrael sa dopustil aj početných zradných činov a terorizmu proti Spojeným Štátom Americkým ako som názorne ukázal v zdokumentovaní Lavonovej aféry, útoku na *USS Liberty*, Pollardovom špionážnom prípade a rozsiahlej špionáži, ktorá neustále pokračuje.

Vďaka nesmiernej izraelskej moci v médiách a vláde zradcovia Spojených štátov pokračujú vo vlastizrade Ameriky s malým strachom z trestu. Prostredníctvom snáh židovských aj nežidovských zradcov v službách židovského rasizmu, sa americká vláda angažuje v zahraničnej politike, ktorá opakovane zrádza skutočné záujmy Ameriky.

Masívna Americká vojenská a finančná pomoc umožnila Izraelu pokračovať v nemilosrdnom terorizme voči Palestínčanom a následne vyprovokovala ohromnú nenávisť voči Spojeným štátom. Značne ublížila americkým strategickým a ekonomickým záujmom a spustila vlnu terorizmu, ktorá sa teraz proti Amerike dvíha.

Zradcovia, ktorí toto urobili sú zodpovední za smrť 2800 amerických životov práve tak, ako tí, ktorí uniesli lietadlá a narazili do WTC a Pentagónu. Poznajúc však izraelský záznam útokov voči Amerike, od začiatku som bol podozrivý k úlohe Izraela na týchto útokoch, z ktorých on vlastne ťažil.

Od začiatku nového storočia po 11. september Izrael utrpel pred svetovou verejnosťou najhoršiu ranu. Zvolenie masového vraha Ariela Šarona za ministerského predsedu bolo poslednou kvapkou pre milióny slušných ľudí na celom svete. Konferencia OSN o rasizme, ktorá označila Izrael ako "štát apartheidu", zároveň signalizovala rýchlo rastúci nesúhlas s Izraelom.

Potom odrazu útok na WTC zmenil všetko. Za niekoľko minút sa svet opäť naklonil na stranu Izraela a povolil tým bombardovanie a vraždenie Palestínčanov. Bolo toto všetko pre Izrael len šťastná zhoda náhod?

Ako som už spomenul, Izrael má dlhú históriu zrady voči Spojeným štátom. Je si veľmi dobre vedomý faktu, že akýkoľvek arabský útok na Ameriku by značne posunul izraelské zámery; čím väčší útok na Ameriku; čím viac krviprelievania, tým lepšie pre Izrael.

10 septembra 2001, deň pred útokom uverejnili noviny *The Washington Post* článok o 68 stranovej štúdií od U.S. Army School for Advanced Military Studies (SAMS). Štúdia sa zaoberala detailmi nebezpečenstva o možných amerických útokoch na Strednom východe. Článok nasledovne komentoval izraelský Mossad:

O Mossade, izraelskej tajnej službe, sa zástupcovia SAMS vyjadrili: "Divoký. Bezohľadný a ľstivý. Má možnosti zacieliť ktorékoľvek americké sily a zamaskovať to tak, aby to vyzeralo ako palestínsky/arabský čin."

Ironicky, 24 hodín po publikovaní tohto článku bolo WTC a Pentagon v plameňoch. Mohol byť "bezohľadný a ľstivý Mossad", ako ho americkí dôstojníci opísali, za týmto útokom?

Mossad je bezpochyby jednou z najbezohľadnejších teroristických organizácií na svete. Je zároveň jednou z najväčších a najprepracovanejších organizácií. Žiadna iná krajina na svete sa nemôže ani priblížiť k jeho stupňu infiltrácie arabských organizácií. Sám sa pýši tým, že sa infiltroval do každej väčšej militantnej palestínskej a arabskej organizácie. Vďaka tieto fakty, je takmer nemožné, že by sa mu nepodarilo infiltrovať do organizácie, ktorá je považovaná za najznámejšiu, najnebezpečnejšiu arabskú teroristickú organizáciu na svete - Bin Ladínova al Quaida. FBI a CIA jasne uviedli, že útok na WTC a Pentagón bol obrovskou tajnou operáciou s použitím medzinárodnej siete stoviek teroristov na minimálne troch kontinentoch. Je možné že by sa agenti Mossadu v al Quaide, rovnako ako ďalšie tisíce mosadských infiltrátorov a informátorov nedozvedeli o najrozsiahlejšej a najväčšej arabskej operácii v dejinách?

Je samozrejme mimoriadne ťažké dokázať presnú úlohu tajnej zahraničnej služby akou je Mossad pri teroristickom čine. Existujú však silné dôkazy o tom, že Izraelčania vedeli o útokoch dopredu. Ak je to tak a vedeli o týchto teroristických útokoch - ukázali mrazivú mentalitu a nevarovali Spojené

štáty, pretože považovali masaker tisícok ľudí za dobrú pre Izrael - necítili by morálne zábrany ani pred podnecovaním a tajnou pomocou tohto teroristického plánu cez sieť svojich provokatérov. Pozrime sa teraz bližšie na nezvratné dôkazy, ktoré naznačujú, že Mossad vedel o útokoch dopredu.

Žiadna izraelská obeť vo WTC

Deň po útoku na WTC najváženejšie a najznámejšie izraelské noviny *Jerusalem Post* oznamovali, že 4000 Izraelčanov je nezvestných. Ministerstvo zahraničných vecí zhromaždilo oznámenia od príbuzných len niekoľko hodín po útoku a kontaktovalo izraelské ministerstvo, aby predalo mená izraelských priateľov a príbuzných, ktorí pracovali vo WTC alebo tam mali mať obchodné rokovania.

Aj bez článku v *Jerusalem Post* logika vraví, že v čase útoku by malo byť vo WTC stovky, ak nie tisíce Izraelčanov. Medzinárodná židovská nadvláda v bankovom finančníctve a obchode je legendárna. Napríklad dve najbohatšie firmy v New Yorku sú Goldman-Sachs a Solomon Brothers a obe mali svoje kancelárie vo World Trade Center. Riaditelia mnohých iných firiem pravidelne cestovali medzi WTC a Izraelom. New York je centrum celosvetovej židovskej finančnej moci a WTC jej epicentrum. Je teda logické predpokladať, že počet izraelských obetí by bol katastrofický. Noviny *Jerusalem Post* si to 12. septembra určite mysleli. Tu je začiatok článku:

Tisíce Izraelčanov nezvestných neďaleko WTC a Pentagonu

Ministerstvo zahraničných vecí Izraela dostalo doposiaľ mená 4000 Izraelčanov, ktorí sa v čase útokov pravdepodobne zdržiavali v oblasti WTC a Pentagonu. (Nadpis a prvá veta článku z *Jerusalem Post*)⁵²⁰

Pri Bushovom prejave pred kongresom sa ukázalo, že urobil zásadnú numerickú chybu a k tomu vydal absurdné tvrdenie, že nás napadli preto, že "nenávidia slobodu." Bush zdôraznil, že okrem tisícov životov Američanov pri WTC zahynulo aj 130 Izraelčanov. Implikácia bola tá, že Izrael zdieľa naše utrpenie a sme v tomto spolu s Izraelom. Keď som počul číslo 130, zdalo sa mi hneď podozrivo nízke. Ak 4000 Izraelčanov bolo vo WTC a celkový počet obetí je takmer 3000 (asi 7.5% zo 40 000 ľudí, ktorí sú normálne v budovách o takom čase) počet izraelských obetí by mal štatisticky byť okolo 300. Ako centrum medzinárodného obchodu, WTC bolo veľmi dobre plateným miestom, ktoré malo tisíce vysoko platených, technologicky špičkových pozícií hlavne v medzinárodnom finančníctve, bankovníctve a burzovom obchode. Populácia Izraela je jedna z najprezentovanejších národov na svete, ktoré sú zastúpené v tomto type obchodu vo WTC. Spýtal som sa ako je možné, že zomrelo len 130 Izraelčanov, kým odhadovaných obetí z Kolumbie je 199 a asi 100 obetí z jedného z najchudobnejších národov na svete - Equádoru. Odvážil by sa niekto tvrdiť, že Equádorčania majú zhruba rovnaké zastúpenie v medzinárodnom obchode a financiách ako Izraelčania?

Prečítal som stovky článkov, pokúšajúc sa zistiť skutočný počet obetí Izraelčanov a nakoniec som našiel v *New York Times* článok, ktorý vyjasňoval presné číslo izraelských obetí, ktoré zomreli pri útoku na WTC. Ukázalo sa, že zo 130 Izraelčanov, o ktorých prezident Bush tvrdil, že sú mŕtvi, 129 je stále nažive! Nechcelo sa mi tomu veriť. "Bože môj", povedal som si, "len jeden Izraelčan!" Tu je neuveriteľný výňatok, ktorý som našiel v *New York Times*:

Rozhovory s mnohými konzulárnymi predstaviteľmi v piatok ukázali, že zoznamy ľudí, ktoré zozbierali, sa vo svojej užitočnosti značne líšili. Mesto napríklad dostalo správu o mnohých Izraelčanoch, o ktorých sa predpokladalo, že budú v čase útoku na tom mieste a prezident Bush v jeho príhovore obyvateľom vo štvrtok v noci spomenul fakt, že pri útoku zahynulo asi 130 Izraelčanov.

Izraelský konzul Alon Pinkas v piatok však uviedol, že zoznamy obsahovali aj oznámenia od ľudí, ktorí sem zavolali, pretože napríklad ich príbuzní v New Yorku sa telefonicky neozývali do Izraela. V skutočnosti exitovali len traja Izraelčania, o ktorých sa potvrdilo, že sú mŕtvi: dvaja v lietadle a jeden, ktorý obchodne navštívil WTC a ktorý bol identifikovaný a pochovaný. (*New York Times*, 22. septembra)⁵²¹

Už počet 130 ukazoval, že určitý počet Izraelčanov bolo varovaných pred útokom. Keď som zistil, pravdu, že pri útokoch zahynul len jeden Izraelčan, všetky pochybnosti o možnom včasnom varovaní sa rozplynuli. Fakt, že medzi 3000 obeťami bol len jeden Izraelčan je štatistická nemožnosť. Na palube dvoch unesených lietadiel boli napríklad len dve izraelské obete. Toto číslo by rozhodne muselo byť vzhľadom na celkový počet obetí pri WTC určite vyššie.

Aj keby izraelské Ministerstvo zahraničných vecí a *Jerusalem Post* čísla nadsadili desaťnásobne, stále by bolo na mieste útoku 400 Izraelčanov. Aj keby bolo prítomných len niekoľko sto Izraelčanov, jedna obeť je štatistickou absurditou. Alebo by 11. september musel byť veľkým židovským sviatkom, alebo boli Izraelčania vopred o útokoch varovaní.

Včasné varovanie Izraelčanov

Ďalšia vec, ktorú som preskúmal bola tá, či existovalo nejaké včasné varovanie Izraelčanov pred útokom a čoskoro som v Newsbytes, sekcii Washington Post našiel článok s nadpisom "Oznamy Izraela, ktoré varovali pred útokom na WTC".⁵²² Izraelský denník Ha'aretz včasné varovanie Izraela tiež potvrdil a FBI vraj tieto varovania vyšetruje.⁵²³ Články detailne opisujú fakty, ako firma Odigo, ktorej kancelárie sú vo WTC a tiež v Izraeli, dostala niekoľko varovaní len dve hodiny pred útokom.

Správy, ktoré varovali Izrael o útokoch na WTC

Predstavitelia firmy Odigo dnes potvrdili, že dvaja zamestnanci dostali textové správy varujúce pre útokom na World Trade Center dve hodiny pred tým, ako teroristi zamierili lietadlá do newyorských dvojčiek.

Viceprezident predaja a marketingu Alex Diamandis však potvrdil, že zamestnanci v kanceláriách výskumu a medzinárodného predaja firmy Odigo v Izraeli dostali včasné varovanie od ďalšieho používateľa Odiga asi dve hodiny pred prvým útokom. (Z Washington Post – Newsbytes)⁵²⁴

Našiel som teda silný a presvedčivý dôkaz, ktorý ukazuje, že niektorí Izraelčania boli pred útokom dopredu varovaní. Bez predchádzajúceho varovania nie je možné, že by bola pri WTC len jedna izraelská obeť. Ďalej existuje jasné potvrdenie, že izraelská firma so zastúpeniami v Izraeli a vo WTC dostala varovania dve hodiny pred útokom. Kto by Izraelčanov varoval, ak nie Mossad? Fakt, že izraelská vláda vedela o tomto obrovskom útoku a varovala potenciálne izraelské obete, avšak naschvál nechala tisíce Američanov zomrieť - robí Izraelčanov rovnako zodpovedných ako arabských kamikadze. S pokračovaním výskumu som zistil, že to bola len otázka času kedy unikne informácia, ktorá by označovala fakt, že Izraelčania vedeli o útoku dopredu.

Médiá uverejňovali hneď po útoku príbehy o tom, že FBI vyšetruje masívny predaj akcií aerolínií priamo pred útokom. Zdôrazňovali, že takýto predaj naznačuje angažovanie a predchádzajúce vedomosti o útokoch, pretože predaj týchto akcií bol 1000 násobne vyšší ako pri normálnom obchodovaní. Čistý výnos z týchto obchodov boli desiatky miliónov dolárov na niekoľkých burzách v Amerike a Európe. Američanom vláda povedala, že tieto obchody by nás zaviedli k tým, ktorí za týmito útokmi sú. Vraj za nimi sú spolupracovníci Bin Ládina. Avšak po úvodnej vlne týchto článkov, nebolo vytlačené nič, čo by naznačovalo identitu ľudí, ktorí stáli za týmito transakciami. Podozrievam médiá, že tieto príbehy umlčali, pretože sa ukázalo, že tí, ktorí profitovali neboli arabskí teroristi, ale židovskí rasisti.

Nakoniec 12. decembra veľký spravodajský zdroj uverejnil článok, v ktorom zdôrazňoval, že FBI má dôkaz o tom, že Izrael o útokoch vedel dopredu. Tu je výňatok z článku z Fox Network News:

BRIT HUME, HOSTITEL: Je to už viac ako 15 rokov odvtedy, čo bol civilista pracujúci pre námorníctvo obžalovaný z predávania tajomstiev Izraelu. Jonathan Pollard bol obžalovaný zo spiknutia a páchania špionáže a dnes si odkrúca doživotný žalár. Izraelskí predstavitelia najprv tvrdili, že Pollard bol súčasťou gangy, neskôr však za jeho činy prijali zodpovednosť.

Fow News sa teraz dozvedel, že niektorí americkí vyšetrovatelia sa domnievajú, že sú to opäť Izraelčania zapojení do špionáže, ktorí mohli vedieť o veciach, ktoré nám pred 11. septembrom nepovedali.

...CARL CAMERON, FOX NEWS KOREŠPONDENT: Od 11. septembra bolo zatknutých viac ako 60 Izraelčanov, buď na základe nového Patriot zákona alebo za imigračné priestupky. Vyšetrovatelia vravia, že medzi nimi bolo niekoľko izraelských vojenských predstaviteľov, ktorí pri otázke na ich špionážnu činnosť proti Spojeným štátom americkým neprešli detektorom lži.

Neexistuje náznak že by v útokoch boli zapletení Izraelčania, vyšetrovatelia však majú podozrenie, že Izraelčania mohli o útokoch vedieť dopredu a túto informáciu Spojeným štátom nepredali.

...HUME: Carl, a čo otázka znalostí o tom, čo sa stane 11. septembra? Do akej miery vyšetrovatelia vedia, že izraelskí agenti mohli niečo vedieť?

CAMERON: Je to veľmi expozívna informácia a zrejme existuje množstvo dôkazov, ktoré vraj zozbierali - žiadny z nich nevyhnutne presvedčivý. Keď to poskladajú, dozvieme sa viac. Väčšou otázkou je, vravia, ako to mohli vedieť dopredu? Takmer presný citát.

Zdalo by sa, že takáto informácia o rozsiahlej špionážnej izraelskej sieti v Spojených štátoch a o tom, že Izrael nechal úmyselne zahynúť tisíce Američanom by mala tvoriť titulky predných strán každých novín v Amerike. Mala by byť vedúcim príbehom každého spravodajstva. George Bush mal prerušiť akúkoľvek pomoc a diplomatické vzťahy s Izraelom. Židovská tlač však o týchto odhaleniach židovskej zrady naďalej mlčí. A prezident Bush, ktorý povedal, že napadne každého, kto sa podieľal na útokoch ostáva ticho o fakte, že Izrael bol spolupáchateľom najväčšieho teroristického aktu, aký bol kedy voči Spojeným štátom spáchaný. Úmyselným nevarovaním Ameriky Izrael tomuto hroznému teroru napomáhal. Prezident Bush musí dnes o izraelskej účasti na septembrových útokoch vedieť. Ak ostáva naďalej ticho, stáva sa tiež spolupáchateľom vraždy a zradcom, ktorý zakrýva zločiny cudzieho nepriateľa. Viem, že tieto slová sú drsné a bolí ma srdce, že musím písať o tom, že moju krajinu zradili jej najvyšší predstavitelia.

Môžete si byť istý radosťou, ktorú pociťovali izraelskí šovinisti, keď sa pozerali na dym stúpajúci z dvojčiek. Ako som už spomenul FBI zatkla piatich Izraelčanov na streche neďaleko WTC, ktorí natáčali celú udalosť na kameru a tešili sa pritom.⁵²⁵ Vedeli, že americký a svetový odpor voči izraelskému rasizmu a terorizmu sa zrútil spolu s dvojičkami. Ukázalo sa, že títo Izraelčania boli agenti Mossadu a majiteľ Mossad business front ušiel do Izraela.

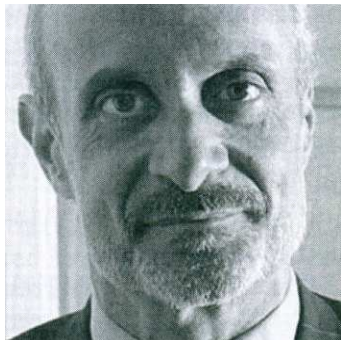
Na začiatku roku 2002 zverejnili francúzske noviny *Le Monde* kópiu DEA memoranda (Drug Enforcement Administration) ktoré prinieslo podrobnosti o masívnej židovskej špionážnej operácii v Amerike.⁵²⁶ Medzi niektorými odhalenými vecami boli mená a adresy agentov Mossadu, ktorí sledovali únoscov v posledných dňoch pred útokmi z 911. Päť izraelských agentov Mossadu žilo v tom čase na rovnakej ulici v Hollywoode na Floride, keď podrobne monitorovali vodcu útokov Mohammeda Atta!⁵²⁷

Sionistický agent oslobodzuje izraelskú špionážnu skupinu

Jeden z najvyššie postavených sionistov vo federálnej vláde, Michael Chertoff, spáchal najhorší čin zrady v spojení so zatknutím izraelskej špionážnej skupiny. Chertoff bol hlavou protiteroristickej jednotky ministerstva spravodlivosti, rovnako ako aj hlavou jej oddelenia na boj s kriminalitou. Bolo v jeho právomoci trestne stíhať túto izraelskú špionážnu skupinu, najväčšiu špionážnu skupinu, aká kedy bola zatknutá v Spojených štátoch. Medzi zatknutými sa nachádzali aj piati izraelskí agenti Mosadu, ktorí boli prichytení ako filmujú a oslavujú prvé minúty útokov na WTC. Títo 140 zatknutí izraelskí špióni nielenže spáchali jednoducho dokázateľné ťažké zločiny sprisahania za účelom špionáže, ale zároveň mali veľa dôležitých informácií o teroristoch, neoceniteľných pre plánované kongresové vyšetrovanie.

Stíhanie týchto izraelských špiónov za vážne, na doživotie odsudzované špionážne obvinenia by viedlo k súdnym procesom, vďaka ktorým by bola odhalená celá špionážna skupina. Ich trestné

stíhanie a sudy by boli nočnou morou pre verejné vzťahy s Izraelom a spôsobili by ešte viac škody než Polardová aféra. Viedlo by to zároveň k tomu, že verejnosť by sa dozvedela o izraelskej zrade v spojení s útokmi z 11. septembra. Spočívala zrada Izraela v neinformovaní nás o plánovaných útokoch, alebo izraelskí agenti Mosadu a infiltrátori v Al-Kaide v skutočnosti podnietili a pomohli v útokoch? Ako ukazujú Lavonová aféra a útok na Liberty, Izrael by sa nebol vyhol tajnému sponzorovaniu teroristických útokov proti Spojeným štátom, ak by ich považoval za strategicky výhodné.

Sionista
Michael Chertoff

V jednom z najnehanebných činov zrady v amerických dejinách Michael Chertoff v tichosti zastavil obvinenia proti zatknutým izraelským špiónom a dovolil im vrátiť sa do Izraela, kde budú úplne mimo dosahu neskorších vyšetrovaní. Z Európy som sa na začiatku roka 2002 objavil v živom vysielaní programu *Foxwire* s Ritou Crosby na Fox News a odsúdil izraelskú špiónážnu skupinu. Po ich prepustení som ostro vystúpil proti vlastizrade, ktorá ich oslobodila.

V novembri 2002 som pricestoval do Qataru a v hlavnom vysielacom čase som urobil interview s Al-Jazeerou odhaľujúc židovský rasizmus a vlastizradu, ktorá je nasmerovaná proti Amerike. Časopis *Newsweek* oznamoval, že Židmi ovládané Ministerstvo zahraničných vecí sa fakticky vyhrážalo sieti v snahe zabrániť môjmu vystúpeniu.⁵²⁸

Newsweek Periscope

25 November 2002

Mark Hosenbal

Ale americkí štátni úradníci dávajú pozor na programy Al-Jazeery... Jeden príklad: 13. Novembra vystúpil v jednej z talk šou... **David Duke**, ktorý bol označený ako bývalý poslanec z Louisiany (Duke kedysi slúžil v Louisianskej Snemovni Reprezentantov). Duke využil čas strávený v étery vylieváním zmesi antisemitských nezmyslov, hovoriac, že Izrael nevaroval pred útokmi z 11. septembra a že Izraelčania v dvojčkách boli 2 hodiny pred útokmi upozornení, aby opustili budovy. Ministerstvo zahraničia vzneslo protest proti Al-Jazeere kvôli Dukovmu vysielaniu. Jeden administratívny úradník povedal, že Al-Jazeera sa podrobí rovnakému druhu "potrestania za myšlienky" – obmedzenému prístupu za nepriaznivé spravodajstvo – ktorú Biely Dom používa na popudzovanie amerických mediálnych podnikov.

V Amerike nemôžu byť použité žiadne "zákony z nenávisti" na potlačenie tých disidentov, ktorí sa odvažujú odhaľovať židovských rasistov, takže používanie zložitých finančných a daňových zákonov je ich obvyklá zbraň k zdiskreditovaniu a brzdeniu svojich nepriateľov. O niekoľko mesiacov neskôr sa jeden z vládnych federálnych činiteľov rozhodol zažalovať ma. Nechávam na čitateľovi, aby rozhodol, či bolo Chertoffové stíhanie voči mne náhodné.

911 . . . "Dobré pre Izrael"

Snád' najvýrečnejším tvrdením bolo, keď reportér NY Times kládol otázky Benjaminovi Netanyahu, mužovi rovnako radikálnemu ako Ariel Šaron. Tu sú slová bývalého izraelského ministerského predsedu:

Na otázku, čo znamená útok pre vzťahy medzi Spojenými štátmi a Izraelom Benjamin Netanyahu odpovedal: "Je to veľmi dobré." Vzápätí sa opravil: "Nuž, nie veľmi dobré, vytvorí to ale okamžité sympatie."⁵²⁹

Šaron a jeho kolegovia, židovskí rasisti, nevarovali Ameriku a nezachránili tisíce Američanov pretože vedeli, že táto hrozná udalosť zvráti všetky nedávne izraelské straty. 11. september je Pearl Harbor 21. storočia, povzbudzujúci amerických ľudí do vojny, ich vojny! Nevarovanie Ameriky robí

samozrejme z Izraela vražedného spolupáchateľa masovej vraždy a teroru. Povedzte mi ale, kedy sa Izrael alebo Ariel Šaron zdráhali čosi také urobiť?

Sionisti sa nikdy nestarali o straty tisícok nevinných životov, aby dosiahli svoj cieľ. Izraelský štát bol založený na terore, aký bol páchaný pri Deir Yassin, keď banda Menachema Begin brutálne zavraždila vyše 250 mužov, žien a detí. Len židovskí rasisti majú tú drzosť, aby neskôr verejne vykrikovali o násilí, aby Palestínčania v strachu ušli z domovov a svojej krajiny. Ako som to už spomenul, Ben Gurion zámerne vyhodil do povetria loď so svojimi vlastnými ľuďmi (na Štedrý deň) za účelom dosiahnutia svojich cieľov.

Jeden fakt je nezvratný; sionisti sú za útoky na Ameriku rovnako zodpovední, ako keby sami riadili lietadlá, ktoré narazili do WTC a Pentagonu. Spôsobila to židovská kontrola médií a kongresu a jeho 50 ročná slepá kontrola izraelského terorizmu a vraždenia Palestínčanov a iných národov na Strednom východe. Ich nadvláda nad Amerikou je ilustrovaná na fakte, že americká vláda pokračuje vo finančnej a vojenskej podpore Izraela aj napriek tomu, že spáchal priame teroristické činy voči Amerike - ako napríklad Lavonova aféra; útok na loď Liberty a pokračujúca špionáž a sabotáž amerických záujmov.

Pravdou je, že sionisti nechcú vládnuť len nad nešťastnými Palestínčanmi; chcú nám vládnuť všetkým bez ohľadu na rasu alebo národnosť. Nie je to len Amerika, nad ktorou chcú uplatniť svoju nadvládu, je to aj Kanada, Francúzsko, Nemecko, Rusko a každý národ na svete. Židovskí rasisti kontrolujú Hollywood a televíznu produkciu, hudbu a médiá spôsobom, ktorým ovplyvňujú celý svet. Sú najsilnejšou hybnou silou, ohromnou silou vo vláde Spojených štátov. Cez túto kontrolu usmerňujú zároveň najsilnejšiu vojenskú mašineriu, akú svet kedy poznal a teda rozširujú svoju nadvládu na národy, kde ich sila nie je ešte tak všadeprítomná ako v Spojených štátoch.

Židovskí rasisti zámerne organizujú neeurópsku imigráciu, ktorá oslabí európskych Američanov rovnako účinne ako židovská emigrácia do Palestíny oslabil Palestínčanov. Stáli v čele úsilií urobiť z európskych Američanov menšinu vo svojej vlastnej krajine, rovnako ako urobili z Palestínčanov menšinu v Palestíne. Chcú zničiť našu genetickú, kultúrnu a národnú identitu a všetkých národov okrem ich samotných. Kým pre nás hlásajú otvorenie hraníc, pre svoju krajinu hlásajú ultranacionalizmus a podporujú Izrael, ktorý kladie ako podmienku imigrácie nie náboženské požiadavky, ale požiadavky genetické.

Nevyvrátenou pravdou je, že židovskí rasisti nenávidia európske národy a kresťanov, rovnako ako nenávidia moslimských arabov a Palestínčanov. Svoje deti učia strachu a nenávisti voči všetkým nežidom a donekonečna opakujú kresťanské a moslimské útoky proti nim. Ich médiá učia nenávisť ich nežidovských nepriateľov od Faraóna a Hamana až po Hitlera a Husajna; ich propaganda nenávisti je stará ako Talmud a moderná ako filmy typu Šindlerov zoznam.

Najpopulárnejšia internetová stránka v celom Izraeli znázorňuje zlomyseľnú proti-európsku zaujatosť židovského rasizmu. Volá sa *Gamla News and Views* a v izraelských voľbách v roku 1996 poslúžila ako nástroj, ktorý priviedol k moci Likud a Netanjahu. Články vychádzajú v Hebrejčine a Angličtine. Ako býva zvykom, články vo všetkých hebrejských publikáciách sú zďaleka ráznejšie proti nežidom než tie, ktoré sa prekladajú do Angličtiny. Nasledujúci článok sa však na ich stránke objavil v Angličtine a je napísaný ich najpopulárnejším reportérom: Emanuelom Winstonom. V hneve nad Američanmi a Európanmi, naliehajúcimi na Izrael, aby uzavrel mier s Palestínčanmi, zo seba Winston vypustil skutočné pocity židovskej rasistickej nenávisti voči Európanom a Američanom. Pravdepodobne nič lepšie nedokazuje, že sú to nielen Palestínčania, ktorých sa snažia etnicky vyhladiť, ale aj Európania a Američania.

Ako vám to môže povedať každá prostitútka, za peniaze budú súhlasiť a urobiť čokoľvek, čo budete chcieť. Európania sú skutočne podradní a nemorálni ľudia, ktorí by predali aj vlastnú matku a potom aj doručili.

...Ako ľahko sa akýkoľvek zmysel civilizácie ľudstva stráca z ich tváre, zanechávajú iba beštii. Táto beštia má mnoho tvárí a mien. Niekedy sa nazýva Nemcami, Poliakmi, Chorvátmi, Ukrajincami . . . kým inokedy sa stáva Cirkvou, Červeným krížom, alebo ministerskými predsedami, Kráľmi, Führerom. Potom rýchlym obratom vidíme nejakých Američanov, Francúzov, Angličanov a nakoniec sa objaví infikovaný Žid, nazývaný ľavičiar. Na tom skutočne nezáleží, také meno či iné. Vnútri spočíva určitý prvok, puto, kde spoločnosť učí deti, aby

nenávideli "iných" – odlišných. Toto sú ľudia najhoršieho zla, kde beštia zostáva tesne pod povrchom, pripravená napadnúť, pripravená zabiť Žida.

Okamžite po tom, ako tento hrubo nenávisťný Žid nazýva Európanov prostitutkami a beštiami, Winston pokrytecky tvrdí, že Európania učia deti nenávidieť "iných" – odlišných, ktorí sú podľa neho Židia. Pravdou je samozrejme, že samotná podstata Judaizmu učí nenávisť voči nežidom.

Winston pokračuje nehanebným nabádaním ku genocíde Európanov.

Na naše planéte by bolo lepšie ak by sme sa zbavili Európskeho predátora. Možno sa nám pošťastí žiť v takých zaujímavých časoch keď uvidíme úpadok a zmiznutie cintorína zvaného Európa. Európania, Angličania a americkí Arabisti sa opäť spájajú a praskajú bičom nad Židmi.

Teraz mi dovoľte, aby som vám zopakoval, že Gamla je najpopulárnejšia webová stránka v Izraeli a je podporovaná hlavnými židovskými politikmi ako napr. Benjaminom Netanjahuom. Winston sa dožaduje toho, aby sa planéta zbavila Európanov. Článok nie je ničím iným než volaním po genocíde.

Predstavte si na moment, že ktorýkoľvek z hlavných reportérov v Amerike by nazval Židov prostitutkami a beštiami a povedal:

Na naše planéte by bolo lepšie ak by sme sa zbavili židovského predátora. Možno sa nám pošťastí žiť v takých zaujímavých časoch keď uvidíme úpadok a zmiznutie cintorína zvaného Izrael.

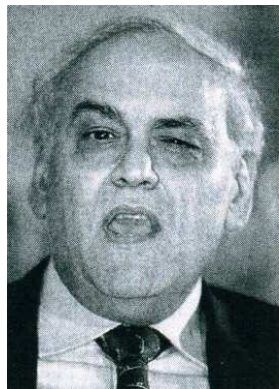
Viete si predstaviť pobúrenie, ak by nejaký kresťanský reportér vyhlásil niečo podobné o Židoch? Vo väčšine európskych krajín by bol páchatel' obvinený zo "zločinu z nenávisťi" a poslaný do väzenia. Dokonca aj americkí aktivisti, ktorí na akademickej pôde namietali proti niektorým aspektom Holokaustu, boli uväznení, akonáhle pristáli na európskej pôde, napr. v Nemecku. Myslíte si, že pán Emanuel Winston čelí tejto možnosti? S tým veľmi nerátajte.

Tento paranoidný židovský rasista obviňuje presne tých istých ľudí, ktorí najviac podporovali Izrael a všetok jeho strašný útlak Palestínčanov. Potom čo nazval Európanov beštiami a prostitutkami a horlivo dúfal v našu genocídu, tvrdí, že sú to Európania, ktorí sú tí nenávisťní. To je typické u židovského rasistického pokrytectva, ktoré zaplavuje Západný svet.

Židovskí rasisti sú tiež stromcovia globalizmu, ktorý zmieta americkú suverenitu a slobodu, ekonomickú nezávislosť a kultúrne hodnoty všetkých národov. Sú architektmi tzv. "hate laws", ktoré sú moderným ekvivalentom stredovekých zákonov proti rúhaniu a kacírstvu. Dnes sú to však židovskí rasisti, ktorí nedovoľujú ich spytovanie. Teraz, v prebudení sa po septembrových útokoch a možnej globálnej vojne, organizujú najmasívnejšie obmedzenie práv a slobôd v ľudských dejinách. Pripravujú svetovú vládu a svetový policajný štát, ktorý robí z vyslovenia sa proti ich nadvláde vážny zločin. Sú to noví Bohovia a tí, ktorí milujú slobodu sú noví kacíri.

Pripravujú nás tiež na stredoveké žaláre a mučiace izby. Židia a ich zástancovia "ľudských práv" ako Alan Dershowitz volajú dnes po legalizácii mučenia.

Som snád' panikár? Boli prví palestínski bojovníci odporu "panikári" keď vraveli, že židovskí osadníci, ktorí prichádzali do Palestíny v 40-tych rokoch neprichádzajú ako dobrí susedia, ale prichádzajú im vziať krajinu a zotročiť jej obyvateľov? Boli biely Rusi "panikári", keď varovali, že židovskí bolševici zmätú slobodu a uvrhnú Matku Rus do mora krvi? Avšak pravá tvár židovského bolševizmu bola v skutočnosti ešte ďaleko horšia, než čokoľvek, čo predpovedali aj tí najväčší kritici židovského rasizmu.

Richard Perle

Boli sme my, politickí oponenti ako Patrick Buchanan a ja, "panikári", keď sme varovali, že Američania budú trpieť medzinárodnými činmi terorizmu a vražd za podporovanie sionistického štátu? Mýlili sme sa snád' v predpovedaní toho, že za cenu amerických životov a miliárd amerických dolárov bude Amerika použitá na bojovanie vo vojnách za Izrael – bez ohľadu na to, ako poškodí americké záujmy doma a v zahraničí?

Uznávaný, hlavný zástanca a pôvodca Irackej vojny z roku 1993 bol Richard

Perle, extrémny sionista z poradenskej rady politiky Pentagónu. Existuje väčšia zrada, než keď židovskí rasisti zatáhujú Ameriku do vojen proti záujmom nášho vlastného národa? Koľko vojen musíme ešte bojovať za Izrael, a aká bude konečná cena a definitívny koniec?

Vo svojom úvode som citoval predstavu budúcnosti Bena Guriona, ktorú poskytol pre časopis *Look* v roku 1962.

V Jeruzaleme vybudujú Spojené Národy (skutočné Spojené Národy) svätyňu prorokov, aby slúžila ako federatívna únia pre všetky kontinenty; toto bude miesto Najvyššieho súdu pre ľudstvo.⁵³⁰

Premýšľam, či ty, drahý čitateľ po tom, čo si prešiel stránkami tejto knihy zdieľáš dnes môj strach, že Ben Gurionova temná poznámka je nebezpečne blízko vyplnenia. Je môj strach len nejaká antisemitská nočná mora alebo ho bude čitateľ považovať za normálnu reakciu na židovskú nadvládu?

Židovský rasizmus je zďaleka najkritickejším problémom sveta 21. storočia. Židovský rasizmus je termín zhodný s terorom. Útočí na jadro dvoch najdôležitejších vecí pre každý národ na Zemi: *prežitie* a *slobodu*.

SKÚMANIE HOLOKAUSTU

Veľké množstvo literatúry o Hitlerovom “konečnom riešení” je pre vzdelávanie bezcenné. Skutočne, pole holokaustových štúdií je presýtené nezmyslami, ak nie čistým podvodom. Pri takom nezmysle, ktorý je denne vyprodukovaný holokaustovým priemyslom, je divné, že je len tak málo skeptikov

– Dr. Norman Filkenstein, židovský výskumník a autor knihy Holokaustový Priemysel.

Po tom, čo som si uvedomil etnocentrizmus, ktorý judaizmom a sionizmom prenikol, a všadeprenikajúcu židovskú prítomnosť v médiách, prečítal som si zopár kníh a článkov, ktoré naznačovali, že tvrdenia o nemeckých krutostiach počas 2. svetovej vojny boli zveličené a nesprávne interpretované. Niektorí tvrdili, že trvalé presýtenie médií tým, čo sa dnes nazýva Holokaust, desaťročia po vojne, bolo motivované strategickými záujmami Izraela. Najprv som myšlienku, že niektoré z obvinení proti Nemcom by mohli byť falošné odmietol, pretože som videl hrôzostrašné fotografie a filmy, ktoré vyvolávali dojem, že nemecké krutosti sú evidentné. Nasleduje vysvetlenie toho, ako som sa dostal k spochybňovaniu niektorých aspektov tejto temnej epizódy európskej histórie.

Na hodinu anglického jazyka na Louisiana State University som napísal písomnú prácu s témou liberalizácie americkej sexuálnej morálky. Popísal som, ako som nevidel fotografiu úplne nahej ženy snímanej spredu, až kým som nebol nováčikom na strednej škole. Táto spomienka môže pre dnešnú mládež vyznieť zvlášť, no dokonca aj magazín Playboy do polovice 60-tých rokov najintímnejšiu sexuálnu oblasť vynechával. Po napísaní tejto písomnej práce mi pravicovo orientovaný priateľ, ktorý ju čítal, povedal, že som sa ohľadom toho, že som v detstve nevidel úplnú nahotu, mýlil.

„Úplne nahé ženy si videl,“ povedal, „obrázky nahých mužov a žien, často vychudnutých, v strašných scénach smrti. Videl si mnoho fotografií a filmov so židovskými obeťami nacistického besnenia.“

Po premýšľaní som musel priznať, že má pravdu. Televízia a tlačéné médiá konca 50-tých a začiatku 60-tých rokov boli oveľa prudérnejšie ako sú dnes, no počas rokov môjho detstva médiá často prinášali hrôzostrašné fotografie a dokumenty zobrazujúce scény zmrzačených a vychudnutých židovských obetí 2. svetovej vojny. Tieto obrázky zaplňali stránky časopisov typu *Look* a *Life*, nikdy nechýbali v televíznych dokumentoch o vojne a uverejňovali ich dokonca aj denníky – vrátane nášho miestneho, Židmi vlastneného, *Times-Picayune*.

V čase nevinnosti, keď sme s priateľmi nikdy nevideli fotografiu úplne vyzlečenej ženy, médiá nám ukazovali mŕtvol, často nahých žien či malých tiel detí, nakopených na hromade ako siahovice, tlačéné buldozérmi Spojencov do masových hrobov. Tieto fotografie boli silným zážitkom, pretože aj dnes tieto obrazy zostávajú živé, vykreslené emóciami v nich.

Môj priateľ tvrdil, že za opakovaným znázorňovaním židovských obetí 2. svetovej vojny sú politické dôvody. „Bolo to náhodné?“ pýtal sa rétoricky. „Ak by to bolo len pre senzáciu z nahoty a smrti, prečo sú zobrazované iba židovské obeť?“

Keď sa do kín po celej Amerike dostal v roku 1974 film *The Faces of Death*⁵³¹, milióny ľudí sa hrnuli vidieť skutočné zábery skutočných ľudí v mukách smrti. V ťažkopádnej póze smrti je snáď najfascinujúcejší pohľad, ktorého môže byť ľudská bytosť svedkom. Rodičia chránia deti pred takýmito scénami a televízne správy nám len zriedka ukazujú najpríšernejšie zábery vražd. Napriek častému používaniu senzacionalizmu médiami na zvýšenie sledovanosti, dokonca aj po páde dopravného lietadla zvyčajne ukazujú skôr všeobecné zábery scény, než odtrhnuté hlavy a torzá.

V 90-tých rokoch mnohí prejavujú starosť, že televízne programy a filmy sú pre deti a mládež príliš násilné a krvavé, no strašné scény Holokaustu sa pre školákov stali zo zákona povinnou projekciou. Židovské skupiny lobovali za prijatie zákonov, ktoré by vo verejných školách vyžadovali

„štúdie o Holokauste“ a mnohé tisíce miestnych školských systémov takéto štúdie na židovské naliehajú jednoducho nariadili. Krvavé násilie najskazenejších filmov či televíznych programov by asi nemohlo byť názornejšie než krvavé scény Holokaustu. Premietali by tie isté školy školákovi filmy o krvavých obetiach dopravných lietadiel? Ukazovali by 9-ročným masaker palestínskych žien a detí zmasakrovaných v táboroch Sabra a Shatila v Izraelom okupovanom Libanone alebo zmasakrované obete komunistov v Kambodži? *Z akého dôvodu* – pýtal som sa sám seba – *musia ukazovať týmto malým deťom strašné scény židovských obetí pred polstoročím?*

Zástancovia „štúdií o Holokauste“ pre školopovinné deti hovoria, že táto trauma je potrebná, aby ich poučila o nebezpečenstvách rasizmu a antisemitizmu. Napriek tomu im neukazujú žiadne obete s vystreleným mozgom, aby ich poučili o hrôzach páchania ozbrojenej lúpeže, žiadne scény miliónov mŕtvov vyhladovaných či zmasakrovaných Sovietmi, aby ich poučili o nebezpečenstvách komunizmu. Žiadne univerzity nemajú „Katedru štúdií gulagov“ a žiadne verejné vysoké školy nevyžadujú k postupu štúdie o gulagoch.

Jedným z argumentov používaných tými, ktorí propagujú štúdie o Holokauste pre naše malé deti, je to, že Holokaust zobrazuje zlo rasizmu. Odhaľuje, hovoria, že masové vraždenie je konečným následkom rasového vedomia. Nie sú však schopní poukázať na to, že oveľa viac ľudských bytostí bolo zavraždených v mene rovnosti, než v mene rasizmu. Odo dní krvavých ukrutností francúzskej revolúcie, až po milióny zmasakrovaných Sovietmi v ich gulagoch, vražedných Červených gárd v Číne a smrtonosných oblastiach Kambodže, žiadna doktrína nezabila viac ľudí ako komunizmus – a jeho srdce je venované fanatickému oddaniu sa rovnostárstvu.

Príšerné scény židovského utrpenia a smrti sa ma ako mladíka dotkli, a stále dotýkajú. Vzbudzujú odpor voči neľudskosti, ktorá takéto hrôzy stvorila. Naozaj, vzbudzuje hnev vo všetkých z nás proti tým, ktorí sú za masaker zodpovední. A predsa, ako rástlo moje povedomie ohľadom počiatkovej židovskej dominancie v medzinárodnom komunistickom hnutí, čudoval som sa, prečo bolo sústredenie médií venované výhradne židovskému utrpeniu, pričom ostatným obetiam masového vraždenia sa venovalo len málo pozornosti.

Jediné obete, ktoré som si skutočne uvedomoval, boli Židia. Títo boli obeťami, o ktorých som čítal, obeťami, ktoré som videl v televíznych drámach, obeťami, ktoré som videl na fotografiách a vo filmových dokumentoch.

Neexistuje žiaden väčší ľudských zločin ako masaker nevinných. Britský historik David Irving to označuje ako „innocenticide“ (vraždenie nevinných). No nakoniec som sa dozvedel o zďaleka väčšom vraždení nevinných, prekonajúcom dokonca aj hrozné zločiny nacistov. Toto poznanie nepochádzalo z televíznych dokumentov či dokumentárnych drám, alebo z podrobne zaznamenávaných procesov s vojnovými zločincami či z ich hľadania, ale z tichých stránok kníh a dokumentov, o ktorých sa národné médiá zmieňujú len minimálne.

Komunisti v Rusku, východnej Európe a Číne zavraždili prinajmenšom 10-krát viac nevinných ľudí než nacisti. Keď som bol mladý teenager, tieto obete komunizmu boli mimo môjho povedomia. Počul som občasné poznámky o krutostiach komunistov, no nevidel som žiadne dokumenty, alebo fotografie obetí komunizmu. Nespomínam si ani na jednu. Nevidel som žiadne dokumenty, nečítal som žiadne denníky mladých dievčat (vlastne ani nikoho iného), ktoré by trpeli v rukách komunistov. Nemal som preto žiadny emocionálny vzťah ku kresťanským obetiam komunistov, no mal som silné emocionálne putá k židovským obetiam 2. svetovej vojny.

Podnietený mojím anti-komunizmom som čítal o najväčšom ľudskom masakri v svetových dejinách: vraždení desiatok miliónov kresťanov v komunistickom Rusku. Fascinovane som čítal o strašnej vražde cára Mikuláša a jeho rodiny židovskými Bolševikmi a o masových vraždách, začatých Leninom a vyvrcholiacich v bezpríkladnom vraždení Stalina. Klasický Leninov výrok o vraždení v sovietskom štáte ilustroval chladnokrvnú povahu tohto zabíjania. Lenin povedal: „Nemôžete spraviť omeletu bez toho, aby ste pár vajec nerozbili“. Začiatkom 60-tých rokov publikované informácie z Kremľa samé priznali, že raný vodcovia komunizmu organizovali likvidácie, podľa vlastných odhadov komunistickej strany, 25 až 40 miliónov ľudí. Počas tohto obdobia bol systém stále sústredený na utrpenie Židov, len málo sympatií či pozornosti sa venovalo obetiam totalitarizmu.

Prekvapilo ma, že médiá prekypujú nadmernou pozornosťou voči Židom, kým voči masovému vraždeniu miliónov kresťanov židovskými komisármi v sovietskom štáte zostávajú ľahostajné.

Mlčanlivá odpoveď na sovietske besnenie sa zdala byť nevysvetliteľná, zväčiac fakt, že v tom čase sa Amerika nachádzala v „studenej vojne“ proti komunistom. Aká psychologická zbraň by mohla byť v tomto celosvetovom ideologickom boji lepšie využitá proti komunistom, než odhalenie historickej pravdy o ich masakrovaní desiatok miliónov ľudských bytostí?

Západná tlač udržiavala väčšinou ticho ohľadom sovietskych masových vražd, dokonca aj kým milióny naďalej trpeli v komunistických koncentračných táboroch. Ďalšie milióny boli zabité počas „kultúrnej revolúcie“ v Číne, v mnohých afrických národoch, v kubánskych väzniciach, na vražedných poliach Kambodže a v „prevýchovných táboroch“ Vietnamu. Počas tohto obdobia, keď marxisti likvidovali milióny ľudí, sme však videli len nekonečnú prehliadku príbehov o židovskom utrpení pred desaťročí.

V tom istom momente, kedy židovskí učitelia kričali „Nikdy viac!“ ohľadom ukrutností spáchaných jediným režimom desaťročia úplne mŕtvym, milióny nevinných ľudí čelilo mučeniu a smrti v desiatkach komunistických tyraníí po celom svete. Kým toto vraždenie pokračovalo, počuli sme o ňom len málo, no krik o roku 1945 pokračuje dodnes. Koncom 60-tých a začiatkom 70-tých rokov som sa zúčastňoval mítingov anti-komunistických Kubáncov a mnohých východoeurópskych národností, ktoré bolestivo trpeli v rukách komunistov. Lotyši, Estónci, Litovci, Ukrajinci, Bielorusi, Rumuni, Maďari, Česi, Poliaci, Chorváti, Srbi a mnoho ďalších utečencov rozprávalo o útlaku, mučení a vraždách, ktorým sa dostalo len zlomku mediálneho pokrytia venovaného Holokaustu – no týkalo sa utrpenia oveľa väčšieho počtu ľudí.

Zatiaľ čo médiá vytrubovali o hľadaní, zatknutí a procesoch s nemeckými vojnovými zločincami, komunistickí vojnoví zločinci modernej doby pokračovali vo väznení, mučení a vraždení miliónov v koncentračných táboroch po celom svete. Židmi ovládané médiá neučinili žiadnu snahu zabrániť zničeniu životov, ktoré mohli byť zachránené, nevydali ani oprávnené volanie po prenasledovaní komunistických vojnových zločincov z minulosti alebo súčasnosti.

Po tom, čo som sa dozvedel o obrovských masakroch organizovaných židovskými Bolševikmi v Sovietskom Zväze, divil som sa, prečo som si vyhradil takú zvláštnu nevraživosť voči nacistickým vykonávateľom vojnových zločinov. *Prečo, čudoval som sa, som si vyhradil zvláštne nepriateľstvo voči jednému masovému vrahovi pred druhým?* Či to je komisár vraždiaci cára a jeho deti, veliteľ SS likvidujúci Židov vo vojnu zmietanej Východnej Európe, čínsky maoistický červený vojak vraždiaci tisíce v tzv. kultúrnej revolúcii, židovský člen Sternovho gangu masakrujúci Palestínčanov v Deir Yassin či arabský terorista vyhadzujúci do vzduchu trhovisko v Tel Avive, nie sú snáď všetci masoví vrahovia rovnako zvrátení? Najväčšiu empatiu som však nepopierateľne pociťoval voči židovským obetiam, a voči ich antisemitským prenasledovateľom som mal najväčší odpor a hnev. Sám seba som sa spýtal, *čo to vyvolalo?*

V tomto momente som začal rozumieť tomu, ako som bol manipulovaný. Kvôli židovskému vplyvu v oznamovacích a zábavných médiách som v televízii a vo filmoch videl ich tvrdenia, bol to ich žiaľ, ktorý som zdieľal v knihách, ich zmrzačené telá, ktoré som videl na fotografiách a v dokumentoch, ich hrôza, o ktorej som sa dozvedal od učiteľov a kazateľov. Aký silný je dopad prvej nahoty v médiách na 9 alebo 10-ročného, nahoty sprevádzanej autentickými scénami smrti horšej než čokoľvek, čo by si dokázal predstaviť?

Začal som sa pýtať ďalšie politicky nesprávne otázky o Holokauste. Aj keby všetko, čo médiá o Holokauste hovoria, bola pravda, prečo zaberá našu pozornosť tisíckrát viac než masaker omnoho väčšieho množstva ľudí Sovietmi? Komunizmus padol, prečo teda niet žiadneho volania po procesoch norimberského typu proti komunistickým masovým vrahom?

Začali ma zaplavovať ďalšie otázky. Ak bolo stelesnením zla nahnatie židovského civilistu do plynovej komory, bolo letecké bombardovanie zápalnými bombami miliónov nemeckých a japonských civilistov rovnako morálne nesprávne? Existuje nejaká etická odlišnosť medzi vraždením nevinných jedovatým plynom a ich upálením zaživa? Je morálne akceptovateľné, že Amerika bombardovala zápalnými bombami ženy a deti, pretože sme boli vo vojne proti Nemcom a Japoncom? Podľa

takéhoto štandardu – neboli by nemecké krutosti 2. svetovej vojny proti Židom akýmsi spôsobom akceptovateľné, ak sa Nemci cítili byť vo vojne proti Židom?

Čítal som knihu Davida Irvinga nazvanú *Zničenie Drážďan*.⁵³² Odhaľovala vražedné bombardovanie Drážďan zápalnými bombami v posledných dňoch 2. svetovej vojny. Väčšina Američanov počula o bombardovaní Nagasaki a Hirošimy, no len pár z nich vie, že v Drážďanoch zahynulo viac ľudí, než v jednom či druhom z týchto miest vyhladených atómovými bombami. Drážďany boli spojeneckým „experimentom“. Spojenci chceli zistiť, či môžu vytvoriť „ohnivú búrku“ zhodením ton zápalných bômb na centrum mesta. Drážďany boli mestom neoceniteľného umeleckého a kultúrneho bohatstva, ktoré bolo dovtedy vojnou nedotknuté. Bombardovanie zapálilo celé vnútorné mesto, vytvorilac vietor podobný hurikánu, ktorý plamene podporoval. Asfalt sa varil a tiekol ako láva po uliciach.

Po skončení leteckého útoku bolo mŕtvych najmenej 100 tisíc ľudí. Kvôli zamedzeniu šírenia chorôb, úrady spálili strašné pozostatky desiatok tisíc ľudí na bizarných pohrebných hraniciach. Drážďany nemali žiaden vojenský význam a v čase bombardovania bola vojna prakticky vyhraná. Bombardovanie len zvýšilo nemecký odpor a stálo viac spojeneckých životov. Úprimne som sa pýtal, *bolo bombardovanie Drážďan vojnovým zločinom?* Bol to zločin proti ľudskosti? Boli deti, ktoré zažili najkrutejšiu smrť zo všetkých, upálené zaživa, nejakým spôsobom nespravodlivejšie než, povedzme, Anna Franková, ktorá bola nespravodlivo zavretá do koncentračného tábora, kde nakoniec zomrela na chorobu?

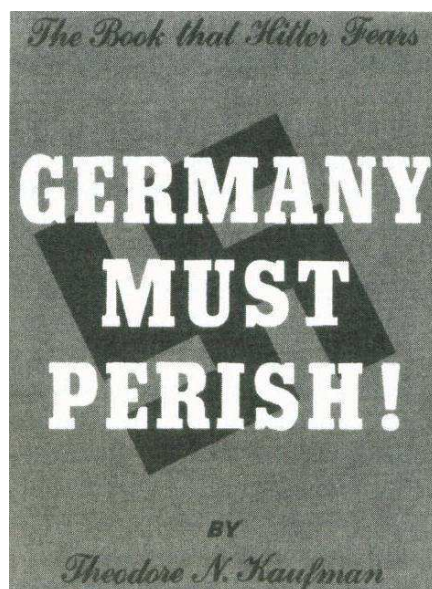
Britská vláda dnes priznáva, že jej ministerstvo letectva sa od februára 1942 angažovalo v politike bombardovania nemeckých civilistov. Ako ukazuje *Barnes Review* Willisa Carta, viac než 600 tisíc mužov, žien a detí zahynulo počas bombardovania, ktoré malo za cieľ zabiť toľko civilistov, koľko len bolo možné.⁵³³

OSN dnes definuje zámerné bombardovanie civilistov ako zločin proti ľudskosti. Zdá sa, že v ponímaní 2. svetovej vojny existoval dvojité štandard, ktorý trápil môj zmysel pre čestnú hru. Príkladom morálky médií je ponímanie útoku v Oklahoma City v porovnaní s ohromným bombardovaním civilistov v 2. svetovej vojne. Stále sa pamätám na opakovanie po masakre v Oklahoma City a nedôvera, ktorá sa odrážala v procese s Timothy McVeighom. V podstate šlo o to: „Aký druh monštra mohol bombardovať a upáliť nevinné deti?“

Je upálenie desiatok tisíc nevinných detí zaživa zámerným bombardovaním civilistov z lietadiel menej strašné a menej morálne nesprávne než vražda dvoch tuctov detí Timothy McVeighom? Jednému dáme medailu, druhému trest smrti. Pokiaľ ide o mňa, vnímam zámerné masové vraždenie žien a detí hocikým, z akéhokoľvek dôvodu, akoukoľvek vládou ako neospravedlniteľné.

Dokonca aj po skončení vojny stanovovali Spojenci po mnohé mesiace pre každého nemeckého civilistu oficiálny prísun kalórií, ktorý bol ďaleko menší, než je potrebné pre život. *Barnes Review* poukazuje na to, že počas týchto mesiacov zomreli státisíce civilistov hladom, chladom a na choroby. Sovieti odsunuli na východ milióny ľudí z ich domovov v nemeckej krajine.⁵³⁴ Porušovaním Ženevskej konvencie a dlhodobých pravidiel vojny boli milióny nemeckých vojakov zadržiavaných po konci vojny a tisíce zahynuli na vyhladovanie, chlad a choroby v Spojencami vedených táboroch. Tieto úmrtia nastali po ukončení zúrivosti vojny, zatiaľ čo zásoby jedla a liekov boli neďaleko, zhromaždené v spojeneckých skladoch.⁵³⁵

Dokonálny príklad dvojitého štandardu „my a oni“ som našiel v knihe, o ktorej som sa dozvedel na univerzite, s názvom *Germany Must Perish!* (*Nemecko musí zomrieť*)⁵³⁶ od amerického Žida Theodore N. Kaufmana. Vydaná v roku 1941 pred zapojením sa Ameriky do vojny a pred tvrdením o akomkoľvek nemeckom vyhladzovacom programe proti Židom, jej úvod uvádza:

Toto dynamické dielo načrtáva komplexný plán na vyhladenie nemeckého národa a úplné vymazanie všetkých jeho obyvateľov z povrchu zeme. Taktiež obsahuje mapu ilustrujúcu možné rozdelenie Nemecka a delenie jeho územia.

Časopis *Time* a *The New York Times* túto knihu namiesto jednoduchého odmietnutia recenzovali, a ani jedna publikácia sa nezdala byť pobúrená jej otvoreným volaním po genocíde. Ako by dnešní moralisti reagovali, ak by nacisti publikovali knihu nazvanú *Židia musia zomrieť*, a veľké časopisy a denníky v predvojnovom Nemecku by propagovali knihu, požadujúcu „totálne vyhladenie všetkých Židov z povrchu zeme“? Nepodávali by to ako dôkaz morálnej skazenosti Nemecka?

Ako teenager, hoci som bol silne vlastenecký a pro-americký, som si začínal všímať, že vo vojne nemá žiadna strana monopol na mravnosť. A v totálnej vojne, v ktorej jedna strana vyhladzuje politický a kultúrny systém druhej strany, píšú históriu iba víťazi. Platí príslovie, že „vo vojne je prvou obeťou pravda“. Aká je teda pravda o Holokauste?

Vedel som, že americké masmédiá ma klamali o pôvode a vedúcej sile sovietskeho a medzinárodného komunizmu, a o rozsahu komunistického masového vraždenia. Určite sa zdalo možné, že Židmi ovládané masmédiá budú rovnako lživé aj v otázke tak nesmierne pre nich dôležitej.

V dobe, kedy som bližšie nazrel do podrobností o Holokauste som už vedel, že médiami vytváraný obraz vždy nevinného židovského náboženstva a ľudu je falošný. Stále som však považoval za zložité pozrieť sa na Holokaust objektívne, pretože pár rokov predtým som mal oči zaliate slzami pri čítaní *Anny Frankovej: Denník mladého dievčaťa*.⁵³⁷ Bol som – a stále som – hlboko zasiahnutý scénami ľudského masaku 2. svetovej vojny.

Na povrchu sa zdalo, že dôkazy o Holokauste sú presvedčivé. Hory kníh, článkov v novinách a časopisoch, filmy, kázne, prejavy a dokumentárne programy ho hlásali bez akéhokoľvek rozporu. Okrem toho, ako presvedčený hrdý mladý Američan, s hrdou vojenskou históriou v našej rodine, som bol náchylný veriť vojnovnej propagande o nepriateľoch mojej krajiny. Môj otec, plukovník, ktorý bol stále činný v zálohe, považoval svoju účasť v 2. svetovej vojne za najzmysluplnejšie obdobie svojho života. Nepočúval by žiadne zľahčovanie nemeckej viny.

Holokaust bol časťou názorov môjho otca a stal sa aj časťou tých mojich. Objavil som však, že mnoho uznávaných Američanov sa vyjadrovalo trochu inak, než ako znela zaužívaná verzia histórie 2. svetovej vojny. Medzi nimi boli ľudia ako senátor Robert Taft, Charles Lindbergh, General George Patton, a bývalý predseda Najvyššieho súdu Harlan Fiske Stone.

Čítal som zaujímavé názory Paula Rassiniera, človeka, ktorý prežil Holokaust, ktorý vystupoval proti tomu, čo nazýval lžami o Holokauste. Francúzsky politický protivník nacistov, Rassinier, počas vojny značne trpel.

V koncentračných táboroch počas vojny nevidel žiadne dôkazy o ľudských plynových komorách či o nejakom programe na vyhladzovanie Židov. Po svojom oslobodení čítal senzačné príbehy, o ktorých vedel, že sú falošné. Napriek tomu, že nemal veľa rešpektu pre svojich nemeckých väzňov, považoval za svoju etickú povinnosť povedať pravdu o táboroch a vyvrátiť nadnesené a falošné tvrdenia vo svetovej tlači.

Okrem dojemného podania jeho vlastných zážitkov a pozorovaní začal po vojne skúmať celý tento problém. Rassinier tvrdil, že miera úmrtnosti v táboroch bola oveľa nižšia, než sa tvrdilo, a že úmrtia boli spôsobené hlavne strašnými podmienkami v táboroch – neúmyselný dôsledok straty a devastácie národa drveného katastrofickou vojnou. Tvrdenia o plynových komorách taktiež nazýval „klasickými prípadmi vojnovnej propagandy, ktoré neboli žiadnym spôsobom založené na skutočnosti“. Rassinier nemal v povojnovom Francúzsku zastávaním takéhoto nepopulárneho stanoviska čo získať. Stratíť mohol veľa, a po prežití všetkých tých útrap a biedy v nemeckých koncentračných táboroch, trpel za svoje odvážne diela tvrdým prenasledovaním.

**Paul Rassinier,
revizionista a
človek, ktorý
prežil holokaust**

Tri slávne obete Holokaustu

Po rokoch som čítal brožúru, načrtávajúcu rozpory a nepravdepodobný obsah knihy *Anna Franková: Denník mladého dievčaťa*.⁵³⁸ Dr. Robert Faurisson, liberálny profesor, ktorý sa špecializuje na autentifikáciu literatúry na francúzskej univerzite v Lyon, zaujal pevné stanovisko, že forma a obsah tejto knihy so všetkou pravdepodobnosťou nezodpovedá štýlu mladého dievčaťa, prinajmenšom nie v jej publikovanej forme. Tiež ma udivilo, že toto dievča, najslávnejšia obeť Holokaustu – ktorá strávila väčšinu vojny v Osvienčime – nezahynula v plynovej komore. S blížiacim sa koncom vojny ju Nemci, spolu s mnohými ďalšími, evakovali do Bergen-Belsenu. V posledných mesiacoch vojny podľahla týfusu. Ani sestra Anny Frankovej, Margot, a ich matka neboli splynované, ale taktiež zahynuli na týfus. Jej otec, Otto, ochorel počas pobytu v Osvienčime a bol liečený v táborovej nemocnici. Ku koncu vojny ho Nemci evakovali do Mauthausenu a tam bol oslobodený. Sám Otto Frank tieto fakty dosvedčuje.

Tieto fakty sa mi zdali byť v rozpore s príbehmi, ktoré som o Osvienčime čítal. Knihy a filmy zobrazovali tábor ako pásovú výrobu na smrť. Miesto, kde celé vozne Židov boli presúvané priamo zo stanice do plynových komôr. Nacisti údajne prezreli nových prichodiacich a schopných poslali pracovať, deti a chorých do plynových komôr. Ak boli tieto tvrdenia pravdivé, prečo mladá Anna a jej sestra, ktoré dorazili do Osvienčimu v údajne najväčšej vlne zabíjania, neboli splynované?

Ďalším slávnym, ktorý prežil Osvienčim, je veľkňaz Holokaustu, Elie Wiesel, muž, ktorý získal Nobelovu cenu za svoje literárne diela o ňom. Wiesel, podobne ako otec Anny Frankovej, sa ku koncu vojny taktiež zdržiaval v nemocnici. Vo svojej autobiografickej práci *Night (Noc)* Wiesel uvádza, že v januári 1945, v časti Birkenau, podstúpil chirurgickú operáciu chodidla v táborovej nemocnici. Jeho lekár odporúčal dva týždne oddychu, no Rusi mali čoskoro tábor oslobodiť. Nemocničným pacientom a všetkým tým, ktorí boli považovaní za neschopných pochodu, bola nemeckým vedením daná možnosť zostať v táboře a byť oslobodení Rusmi, alebo byť evakuovaní Nemcami. Po diskusii sa Wiesel so svojim otcom rozhodli pre evakuáciu so svojimi údajnými „vrahmi“.^{539 540}

Mal by som ešte poznamenať, že tretím najslávnejším prežijúcim Holokaustu je Simon Wiesenthal, ktorý sa stal slávnym svojím bojom proti tým, ktorí sa opovážili mať námietky voči niektorým aspektom Holokaustu. Podobne ako otec Anny Frankovej a Elie Wiesel, Wiesenthal taktiež pobýval v nemocniciach nacistického tábora. Wiesenthal uviedol, že počas svojho väznenia nacistami sa pokúsil o samovraždu, podrežúc si žily.⁵⁴¹ Nacisti – ktorí, ako uvádza, sa snažili zavraždiť všetkých európskych Židov – ho nenechali zomrieť, namiesto toho ho poslali do nemocnice, kde ho so všetkou starostlivosťou uzdravili.

Ak boli Nemci také diabolské beštie, ako udáva Wiesel vo svojich knihách, a ak boli skutočne odhodlaní vyvraždiť všetkých Židov, prečo by sa so svojim otcom rozhodol odísť s Nemcami, namiesto čakania na Sovietov? Keď som čítal o tomto Wieselovom priznaní, bol som skeptický. Prečo by posielali otca Anny Frankovej do nemocnice, a prečo by sa snažili zachrániť život Žida, ktorý sa pokúsil o samovraždu? Po dozvedení sa o týchto veciach som si uvedomil, že boli úplne protirečivé k tvrdeniam o Holokauste, takom, aký je normálne prezentovaný.

Zaujímalo ma, či sa počas rokov príbeh o Holokauste menil. A tak prvé, čo som urobil, bolo to, že som vytiahol staré zväzky *Encyclopedia Britannica* z roku 1956.⁵⁴² Obsahovali iba jednu zmienku o nacistických ukrutnostiach voči Židom. Rozsiahly článok o 2. svetovej vojne neuvádzal žiadnu zmienku o nacistických pogromoch proti Židom. Toto vydanie taktiež neobsahovalo žiadne články venované „Holokaustu“. V článku nazvanom „Židia“ bola krátka časť, týkajúca sa Židov v Európe počas vojny. Tento článok, napísaný Jacobom Marcusom, snád najdôležitejším židovským historikom tej doby, citoval ako zdroje mnohých židovských autorov a authority, vrátane *Encyclopedia Judaica*, *Judische Lexicon*, *The Jewish Encyclopedia* a *The Universal Jewish Encyclopedia*. Článku dominovalo pro-židovské stanovisko a Marcus opísal židovskú situáciu pod vládou nacistov týmito slovami:

Na uskutočnenie riešenia židovského problému v súlade so svojimi teóriami, nacisti vykonali niekoľko vyhnaní a deportácií Židov, prevažne východoeurópskeho pôvodu, z takmer všetkých európskych štátov..

Muži, často oddelení od svojich žien, a tie zase od svojich detí, boli po tisícoch posielaní do Poľska a západného Ruska. Tam boli umiestnení do koncentračných táborov, veľkých rezervácií, zahnaní do močiarov, alebo na cesty ako pracovné skupiny. V neľudských podmienkach, v ktorých pracovali, zahynulo množstvo z nich. Zatiaľ čo každé iné veľké židovské centrum bolo vtiahnuté do vojny, americké židovstvo postupne preberalo vedúcu pozíciu vo svetovom židovstve.⁵⁴³ [nachádza sa vo vydaniach z roku 1947, 1952 a 1956]

Predstavte si moje prekvapenie, keď som našiel tento popis toho, čo sa dnes nazýva Holokaust, vo vydaní *Encyclopedia Britannica* z roku 1956, vydané 11 rokov po konci vojny a po najdôležitejších s norimberských procesov s vojnovými zločincami. Očakával som, že budem čítať podrobný článok o „najväčšom krviprelievaní v dejinách“. Článok iste vykresľoval chmúrný obraz ľudského utrpenia, no – čo je dôležité – nespomína slávnu šesťmilionovú cifru, plynové komory či výraz Holokaust. Namiesto toho *Encyclopedia Britannica* jednoducho uvádza, že nacisti umiestňovali Židov do koncentračných táborov a nútili ich pracovať v pracovných skupinách, kde mnohí v hrozných podmienkach zahynuli. Pomyslel som si – aké vzdialené od dnešného obrazu Holokaustu.

Bol som zvedavý, prečo najslávnejšia a najrešpektovanejšia encyklopédia na svete takto podáva židovské utrpenie. To zažalo prvý záblesk pochybnosti nad celou touto otázkou a začal som v mysli premýšľať nad novými otázkami. V roku 1970 som zašiel do knižnice a znova som vyhľadal výraz „Židia“ vo vydaní *Encyclopedia Britannica* z roku 1967.⁵⁴⁴ V úplnom kontraste k vydaniom z 50-tych rokov toto vydanie jednoznačne uvádzalo, že Nemci sa pokúšali vyhladiť celé európske židovstvo a zaviedli metódu, ktorá bola „účinnnejšia a ekonomickejšia než strieľanie či vešanie: jedovatý plyn.“ Čo vedela Britannica v roku 1967, a nevedela v roku 1956?

Prečo zmena z predchádzajúcich vydaní?, pýtal som sa sám seba. Objavili sa snád desaťročia po vojne nové dôkazy? Ak účinná nacistická vojnová mašinéria kontrolovala Židov Európy a mala v úmysle ich pozabíjať, ako mohlo toľko z nich prežiť? O kompenzácie zo strany nemeckej vlády sa prihlásili milióny Židov. Ako všetci títo prežili? Taktiež som si všimol, že vo Wieselovej slávnej autobiografii, vydané v roku 1956, v rovnakom roku, z akého pochádza článok v Britannice, hoci spomína krematória v Osvienčime, ani raz nespomína plynové komory. V skutočnosti píše, že Židia boli masovo zabíjaní upaľovaním zaživa v horiacich jamách, čo je iste strašné tvrdenie, ale ďaleko od moderných tvrdení.

Wiesel taktiež cituje tvrdenia o vraždení Židov v Babom Jare, kde sa „mesiac za mesiacom zem neprestávala chvieť“ a „čas od času z nej vytryskovali gejzíry krvi.“⁵⁴⁵ Pomyslel som si: Toto tvrdí človek, ktorý mi hovorí pravdu o Holokauste?

Napadali ma ďalšie drzé otázky. Skutočne nacisti, uprostred vojnových snáh, skonštruovali obrovské a komplexné plynové komory, transportovali do táborov milióny Židov a vyvraždili svoje obete týmto spôsobom? Ak bolo ich zámerom zavraždiť ich, prečo by ich účinnejšie nezabíjali guľkami, s nákladom pár centov za kus, čo by im ušetrilo výdavky za prepravu, ubytovanie, potraviny a lekársku starostlivosť? Pýtal som sa sám seba: ak nacisti skutočne zamýšľali povraždiť všetkých Židov, prečo vôbec potrebovali budovať koncentračné tábory?

Pri kladení si týchto otázok som sa cítil nesvoj. Premýšľal som, či spochybňovaním toho, či tvrdenia o krutostiach neboli nadsadené, nejakým spôsobom neobhajujem masového vraha. V televízii som videl prežijúcich, rozprávajúcich príbehy o koži zo židovských obetí, používanej na výrobu tienidiel lúč a ich tiel na výrobu mydla. Niekedy sa vynorila vlna sympatií, čo ma prinútilo na chvíľu prestať s týmto vypytovaním.

Napokon som sa rozhodol v čítaní pokračovať a premýšľať nad touto otázkou. Hľadanie pravdy nie je nikdy nesprávne. Jediným hriechom je nedostatok odvahy na sledovanie smeru, ktorým pravda vedie. Svoje skúmanie Holokaustu som začal pohľadom na norimberské procesy, medzinárodné procesy, ktoré údajne dokazovali povahu a rozsah Holokaustu.

Norimberské procesy

Môj otec bol tradičným republikánom, obdivujúcim senátora Roberta Tafta zo štátu Ohio. Taft súhlasil s mnohými americkými vojenskými predstaviteľmi, že norimberské procesy stanovili

nebezpečný precedens, ktorý môže ohroziť amerických vojakov zajatých v budúcich konfliktoch. Ak víťazné armády 2. svetovej vojny mohli stíhať svojho porazeného nepriateľa za vojnové zločiny, Taft sa domnieval, že to isté sa niekedy môže stať zajatým americkým vojakom. Videl som ocenený film *Judgment at Nuremberg* a prečítal som si knihu, ktorá opisovala procesy ako výkon spravodlivosti voči vojnovým zločincovi, ktorí si šibenicu či popravicu čatu zaslúžili.

Čo je zaujímavé, prvý alternatívny názor, ktorý som o Medzinárodnom súdnom tribunály v Norimbergu čítal, pochádzal od človeka, ktorého som vnímal ako nepriateľa Juhu: prezidenta Johna F. Kennedyho. Na stránkach svojej Pulitzerovou cenou ocenej knihy *Profiles in Courage*⁵⁴⁶ Kennedy písal o politickom hrdinstve senátora Tafta, ktorého osobný zákon cti od neho požadoval, aby verejne odsúdil Norimberský proces napriek riziku ohrozenia jeho celoživotnej kampane za zvolenie do úradu prezidenta. Napriek hlučnej opozícii a bezprecedentnej kampani osočovania voči nemu zo strany Židmi ovplyvňovaných médií, Taft spochybňoval nestrannosť norimberských procesov.

Taft tvrdil, že tieto procesy neboli žiarivým príkladom Západného práva, ako to prezentovali masmédiá. Taft uskutočnil senátne vyšetrovanie, v ktorom mnoho amerických svedkov odhalilo rozsiahle mučenie nemeckých obvinených. Takéto správanie senátora Tafta vydesilo a odvážil sa namietiť, že nikto by takýmto priznaniam nemal veriť. Pokračoval so spochybňovaním samotného základu týchto procesov a obrazu justície, ktoré mali reprezentovať.

V knihe *Profiles in Courage* Kennedy cituje Tafta v prejave na Kenyon College v štáte Ohio. Na strane 238 Kennedy píše,

„Súd víťazov s porazenými,“ povedal [Taft] pozornému, no trochu zarazenému obecnstvu, „nemôže byť objektívny, bez ohľadu na jeho zaistenie justičnými formulami.“⁵⁴⁷

Kennedy ďalej cituje veľkú časť Taftovho prejavu.

Okolo celého tohto súdu je duch pomsty, a pomsta je len zriedkakedy spravodlivosťou. Obesenie jedenástich usvedčených mužov bude škvrnou na americkej spomienke, ktorú budeme dlho ťuťovať.

V týchto procesoch sme akceptovali ruskú ideu cieľov procesov – vládna politika a nie spravodlivosť – s minimálnym vzťahom k anglosaskému dedičstvu. Zaodieváním politiky do formúl legálnej procedúry sme diskreditovali celkovú myšlienku spravodlivosti v Európe na dlhé roky dopredu.⁵⁴⁸

Kennedy k tomuto dodáva,

Norimberg, tvrdí senátor z Ohia, bol škvrnou v americkej ústavnej histórii a vážnym odklonom od nášho anglosaského dedičstva spravodlivého a nestranného zaobchádzania, dedičstva, ktoré plným právom prinieslo našej krajine rešpekt po celom svete. „Nemôžeme ani vyučovať náš vlastný ľud o zdravých princípoch slobody a spravodlivosti,“ zakončuje Taft. „Nemôžeme ich učiť vládu v Nemecku potlačením slobody a spravodlivosti...“⁵⁴⁹

Taftov argument bol, že spravodlivosť víťaza nie je vôbec žiadna spravodlivosť. Aj keď médiá dodávali médiám zjav spravodlivosti, bol to zjav umelý. Dá sa nájsť skutočná spravodlivosť, ak žalobcovia kontrolujú sudcov, prokurátorov a obhajobu? Náš západný koncept práva spočíva na myšlienke nestrannej, objektívnej spravodlivosti. Je toto možné, keď sudcovia sú politickými nepriateľmi obvinených? Je toto možné, keď ľudia čelia prenasledovaniu za vojnové činy, ktoré páchali aj samotní Spojenci? Keď súdy umožňujú rozsiahle svedectvá bez krížového výsluchu svedkov? Keď tzv. dôkazy pozostávajú z priznaní vynútených mučením? Keď svedkovia obhajoby čelia zatknutiu, ak sa na súde ukážu? Keď ľudia súdia za porušenie zákona, ktorý v čase ich údajného spáchania neexistoval?

Sudca Edward Van Roden bol členom Simpsonovej armádnej komisie, ktorá vyšetrovala metódy používané v koncentračnom tábore Dachau. 9. januára 1949 vo *Washington Daily News* a 23. januára 1949 v Londýnskych *Sunday Pictorial* hovoril o niekoľkých príkladoch používania mučenia.

„Vyšetrovatelia,“ povedal, „natiahli na hlavu obvineného čiernu kapucňu a potom ho udierali do tváre boxerom, kopali ho a bili gumenými hadicami... V 139 prípadoch, ktoré sme vyšetrovali, až na dvoch Nemcov, mali všetci trvale poškodené semenníky.“^{550 551}

Väčšina „dôkazov o Holokauste“, dnes ponúkaných historikmi, sú „priznania“ získané na procesoch s vojnovými zločincami. Pomyslel som si – môžeme veriť „priznaniám“ tých, ktorých pohlavné orgány boli počas vyšetrovania trvale poškodené? Bol som taktiež šokovaný, keď som sa dozvedel, že predstavitelia ruskej KGB, ktorí sami páchali rozsiahle zločiny proti ľudskosti, zasadali ako sudcovia.

Jeden z mojich priateľov v Citizens Council mi povedal, že americký sudca, ktorý predsedal jednému z tribunálov, odhalil nespravodlivosti norimberských procesov. Zistil som, že sudca Najvyššieho súdu štátu Iowa rezignoval na svoju funkciu kvôli odporu voči právnym postupom. Obvinil žalujúce strany, že bránili obhajobe získavať dôkazy a pripravovať sa na svoj prípad, a že procesy sa nesnažili vytvoriť nový právny princíp, ale boli motivované výlučne nenávisťou voči Nemcom. Okrem toho uviedol, že norimberský súd pozostával z 90 percent z osadenstva, majúceho predsudky voči obžalovaným. Tvrdil, že norimberským súdom dominovali Židia, z ktorých mnohí boli utečenci z Nemecka a čerství „naturalizovaní“ americkí občania, ktorých viac ako spravodlivosť zaujímala pomsta.

Celková atmosféra je nezdravá... Zamestnaní boli právnici, úradníci, tlmočníci a výskumníci, ktorí sa stali Američanmi len v posledných rokoch, a ktorých minulosť bola zapustená v európskej nenávisti a predsudkoch.⁵⁵²

Zistil som taktiež, že môj vojenský idol, generál George S. Patton, ktorý bol proti procesom s vojnovými zločincami, v liste svojej žene napísal:

Som otvorene proti tejto záležitosti s vojnovými zločincami. Nie je to čestné a je to semitské. Taktiež som proti posielaniu vojnových zajatcov na otrockú prácu do cudzích krajín, kde budú mnohí vyhladovaní na smrť.⁵⁵³

Armády nášho spojenca, Sovietskeho Zväzu, znásilnili v ním okupovaných oblastiach takmer všetky nemecké ženy – od detí po staré ženy. Zavraždili milióny a ďalšie milióny prinútili odísť v zime 1945 zo svojich domovov. Celá populácia východného Pruska, po stáročia nemeckého územia, bola Sovietmi vyhnaná alebo povraždená.. V 90-tych rokoch židovský výskumník John Sack dokumentoval židovské masové vraždenie desiatok tisíc Nemcov počas prvých mesiacoch po vojne.⁵⁵⁴

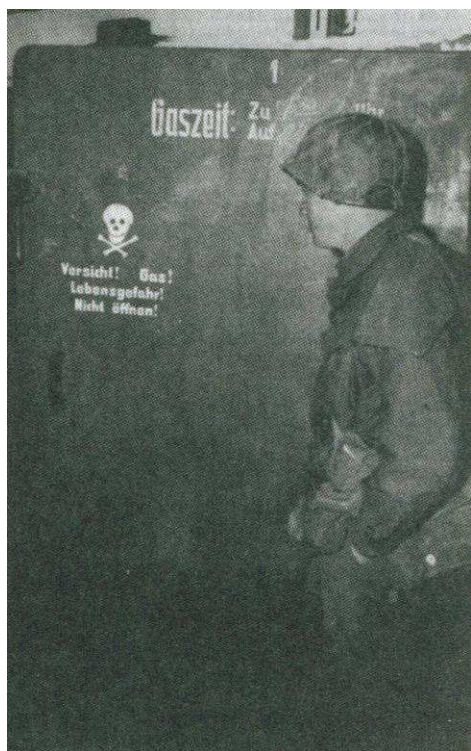
Vojnové zločiny však nepáchali iba Sovieti a Židia. Západní spojenci mali na nich taktiež svoju účasť. Jedným z nich bola Operácia Keel Haul (Ťah kýlu), v ktorej boli státisíce ruských a východoeurópskych anti-komunistov deportovaní na mučenie, otrockú prácu a masové vraždenie v Sovietskom Zväze. Keď sa dozvedeli o nútenom návrate do vlasti, plánovanej Spojencami, mnohí z nich spáchali samovraždu. Ďalším bol Morgenthauov plán, ktorý Spojenci istý čas po vojne realizovali. Tento plán prisudzoval každému nemeckému obyvateľovi porciu potravín, ktorá bola menšia než tá, ktorú dostávali väzni v nemeckých koncentračných táboroch.

Bol som znechutený, čítajúc o nemeckých matkách, nútených k prostitúcii, aby mohli užiť svoje deti. V prvom roku spojeneckej okupácie po skončení vojny zahynuli státisíce nemeckých civilistov a vojakov.⁵⁵⁵ Keď som začal chápať, že tento druh bezprávia vytvorila vojna na oboch stranách, zlomilo to moju predstavu, že za zlo počas 2. svetovej vojny boli zodpovední výlučne Nemci.

Objaviac, že Spojenci tiež páchali zverstvá mi pripomenulo zvrhlú anti-južanskú propagandu, keď Yankeeovia počas občianskej vojny oslobodili zajatecký tábor pri Andersonville. Mnoho zajatcov zo Severu tam zomrelo na choroby a podvýživu. K tomu došlo kvôli tomu, že sily Južanov nemali absolútne nič, s čím by väzňov nasýtili. Mnoho samotných Južanov hrozne trpelo politikou spálenej zeme Williama Tecumseha Shermana, zničenými železničnými traťami a námornou blokádou Juhu. Za takýchto podmienok nie je prekvapením, že zajatecké tábory boli peklom, ku ktorému nebol nutný žiadny plán či sprisahanie. Počas pobytu na univerzite som sa dozvedel, že hoci Sever netrpel núdzou o potraviny, podmienky v severanských zajateckých táboroch boli iba o trochu lepšie ako v táboroch Južanov.⁵⁵⁶ Keď som čítal o Lincolnovom priamom rozkaze zakazujúcom prideľovať zajatým

Južanom potravinové balíčky a ošatenie zaslané zo strany príbuzných, dozvedel som sa trpkú pravdu, že víťazi samých seba vždy predstavujú ako spravodlivých, porazených ako nespravodlivých.

Keď som zvážil jasnú nespravodlivosť norimberských procesov, bolo pre mňa ľahšie vnímať Holokaust objektívne, pretože jeho základ spočíva na tvrdeniach Medzinárodného vojenského tribunálu v Norimbergu.

Fotografia slávnych dverí do plynovej komory v Dachau, ukazovaná svetu. Ukázalo sa, že sa jedná o dezinfekčnú komoru na vši.

Jedným z príkladov úbohých norimberských dôkazov je údajné priznanie Rudolfa Hössa, bývalého nacistického veliteľa koncentračného tábora Osvienčim. Historici po dlhé roky citovali Hössovo „priznanie“ ako dôkaz, že nacisti zámerne vyhladzovali Židov. Toto tvrdenie vlastne sformovalo základ tvrdení o masovom splynovaní v Osvienčime. Jeden z hlavných historikov Holokaustu, Raul Hilberg, sa o toto priznanie značne opieral, no keď sa v 60-tych rokoch dostal na verejnosť jeho neupravený obsah, mnoho expertov na Holokaust ním bolo uvedených do rozpakov, a v 90-tych rokoch niektorí pripustili jeho zrejmú nespoľahlivosť. Historik Christopher Browning v článku vo *Vanity Fair* uviedol, že:

Höss bol vždy veľmi slabým a zmäteným svedkom. Z tohto dôvodu ho po celý čas využívajú revizionisti, v pokuse zdiskreditovať pamiatku Osvienčimu ako celku.⁵⁵⁷

Prvý problém spočíva v číslach. Vo svojom údajnom priznaní Höss uviedol, že v Osvienčime splynovali viac ako 2.5 milióna Židov. Takmer všetky tzv. authority na Holokaust, vrátane súčasného riaditeľa múzea a centra v osvienčimskom tábore, Dr. Franciszka Pipera, dnes uvádzajú, že tento počet bol 1.2 milióna. Prečo by mal Höss klamať?

Höss sa priznal aj k veciach, ktoré boli nemožné. Uvádzal napríklad, že potom, čo boli stovky obetí splynované kyanidom draselným, robotníci bez nasadených plynových masiek okamžite vstupovali do nevyvetraných miestností a vynášali telá. Opisoval, ako pri tejto práci fajčili a jedli. Na porovnanie, v dnešnej dobe, štát Kalifornia vetrá svoju plynovú komoru

hodiny po vykonaní popravy. Ani potom nemôžu zamestnanci vstúpiť do komory bez plynovej masky a ochranného odevu na zamedzenie vniknutia toxických látok cez póry. Každý, kto by v tábore vstúpil do miestnosti plnej smrtiaceho kyanidu draselného, ktorý pozabíjal stovky ľudí, by sa rýchlo ocitol medzi obeťami. Vo svojom priznaní Höss taktiež spomínal koncentračný tábor, ktorý ani neexistoval – Wolzek.

Höss napísal svoje pamäte počas čakania na proces a popravu v KGB ovládanom komunistickom väzení v Poľsku, so všetkým čo z toho vyplýva.

Rupert Butler, vo svojej anti-nacistickej a anti-Hössevej knihe *Legions of Death* živo opisuje Hössovo zajatie. Jeho mučenie a zatknutie Butler opisuje takto:

O piatej hodine popoludní, 11. marca 1946, otvorila pani Hössová dvere šiestim špecialistom tajnej služby v britských uniformách, väčšina z nich urastená a pôsobiaca hrozivým dojmom, všetci skúsení v dômyselných technikách trvalého a nemilosrdného vyšetrovania...

Neskôr sme zistili, že svoju kyanidovú pilulku, ktorú väčšina z nich mala, stratil. Nemal by ju ani kedy použiť, pretože sme mu vrazili baterku do úst...

Clarke kričal: „Ako sa voláš?“ S každou odpoveďou „Fritz Lang“ dopadla Clarkova ruka na vážňovú tvár. Po štvrtom údere sa Höss zlomil a priznal, kým je...

Priznanie náhle rozpútalo nenávisť židovských seržantov v zatýkajúcej skupine...

Stiahli ho z vrchnej postele, strhajúc z neho pyžamo. Potom ho nahého tiahli k jednému z stolu, kde sa Clarkovi zdalo, že údery a rev sú nekonečné. Nakoniec zdravotník upozornil kapitána: „Odvolajte ich, pokiaľ nechcete so sebou odvieť mŕtvolu...”

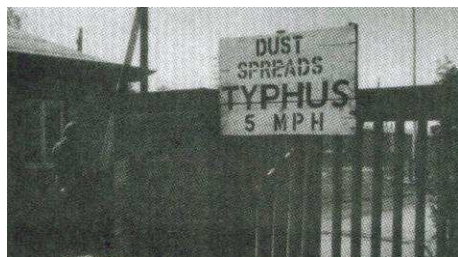
Dotiahli ho ku Clarkovmu autu, kde mu seržant nalial do hrdla poriadnu dávku whiskey. Höss sa nato pokúsil zaspáť. Clarke vrazil svoju palicu pod jeho viečka a nariadil v nemčine: „Maj oči otvorené, ty sviňa...”

Skupina prišla do Heide okolo tretej hodiny rannej. Sneh sa stále vznášal vo vzduchu a Höss, z ktorého strhli plachtu, bol nútený kráčať úplne nahý cez väzenské nádvorie do svojej cely. Dostať z neho súvislé vyjadrenie trvalo tri dni.⁵⁵⁸

Ďalším silným príkladom nepresnosti norimberských procesov bolo to, že Spojenci prezentovali ako fakt, že v koncentračnom tábore Dachau, neďaleko Mníchova, bolo splynovaných 300 tisíc ľudí. Žiadni odborníci na Holokaust dnes netvrdia, že v Dachau Nemci splynovávali čo i len jednu osobu, a oficiálny počet obetí sa znížil na približne 30 tisíc, bez ohľadu na príčinu smrti. Približne polovica úmrtí bola zapríčinená epidémiami chorôb, zúriacimi v táboch, a k mnohým úmrtiam došlo aj po obsadení tábora Spojencami.

Po oslobodení tábora Dachau zomreli tisíce väzňov na týfus, hoci sa Spojenci snažili dostať epidémiu pod kontrolu. Spojenecké fotografie z tej doby ukazujú tabule s obmedzením rýchlosti, ktoré uvádzajú: Obmedzenie rýchlosti na 5 míľ za hodinu. Prach šíri týfus.

Vojnou sužovaná Európa trpela rozsiahlymi a katastrofickými epidémiami týfusu. Nemecké úrady bojovali s inváziou vši používaním dezinfekčných komôr pre odev a osobné potreby, rovnako ako sa v amerických väzniciach bojuje proti všiam dezinfekciou väzňov odšivovacím sprejom. Cyklón B bol používaný iba na šaty a iné predmety a musel byť použitý v špeciálne zhotovenej, dobre vetrateľnej vzduchotesnej komore, aby nikoho neohrozoval.

Keďže som čítal o Holokauste veľa literatúry, staré aj nové materiály, začal som vidieť pukliny v jeho základe, ktoré ohrozovali celú jeho stavbu. Väčšina z nás čítala alebo počula tvrdenia amerických vojakov, ktorí uvádzali, že vedia, čo nacisti robili, pretože „to videli na vlastné oči.”

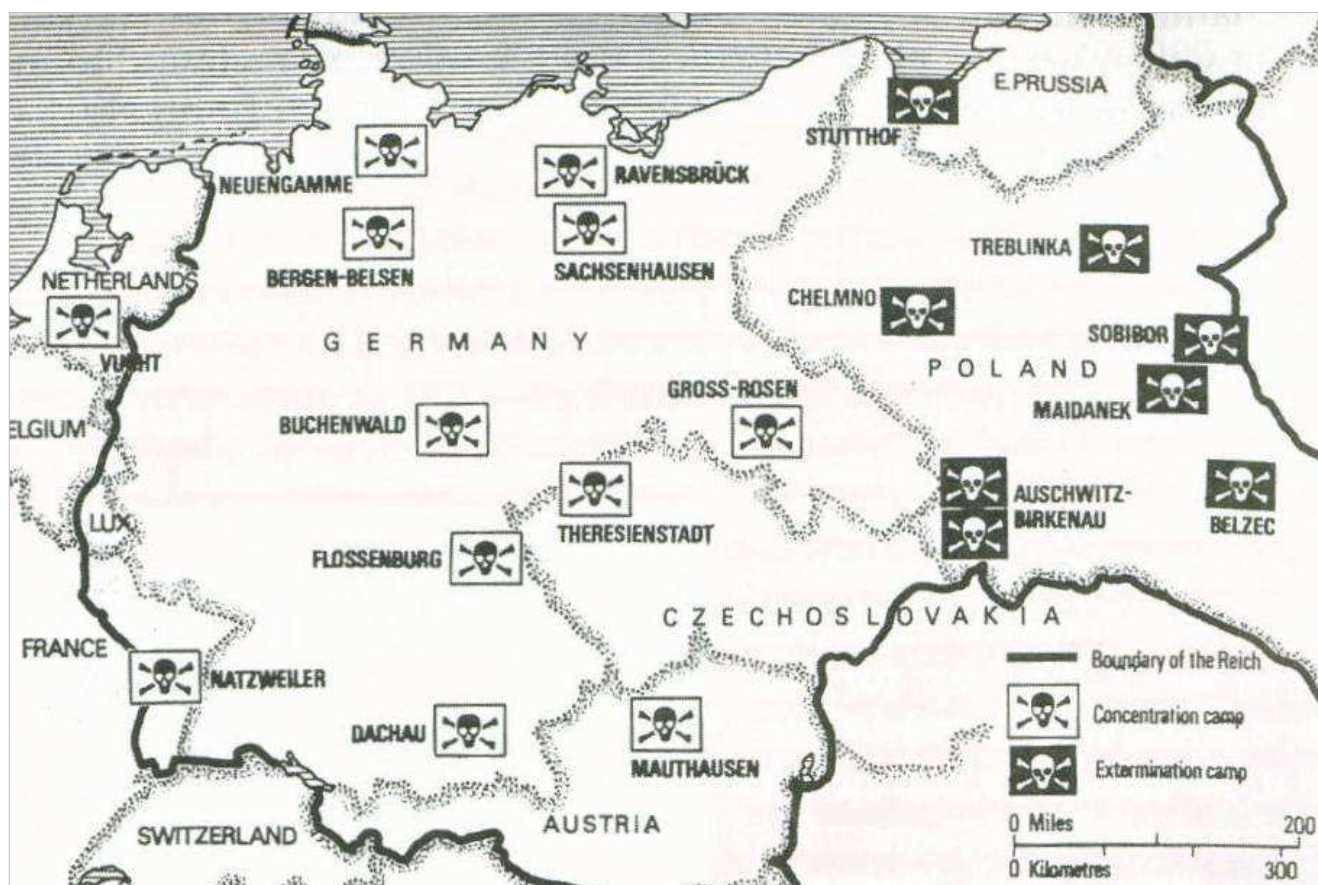
Čo americkí vojaci skutočne videli? Videli otrasné scény ľudského utrpenia a smrti. Videli kopy mŕtvol vychudnutých od hladu a chorôb, to isté, čo jednotky Severu videli v Andersonville počas občianskej vojny. Videli však Američania nejaké plynové komory? Podľa uznávaných autorít na túto otázku, vrátane slávneho lovca nacistov Simona Wiesenthala, Američania v Nemecku nič také nevideli – a ani nemohli, pretože jediné plynové komory použité na Židov boli vo východnej Európe

Jeden klasický obrázok známy celému svetu zobrazuje amerického vojaka v prilbe v Dachau, stojaceho vedľa ťažkých železných dverí s nakreslenou lebkou a skríženými kosťami a nemecky napísaným varovaním OPATRNE, OHROZENIE ŽIVOTA. Popis k obrázku uvádza: „Plynová komora v neslávne známom nacistickom tábore smrti v Dachau.” Nikto od Moskvy po San Francisco nemôže byť obviňovaný z toho, že si myslel, že vidí obrázok plynovej komory, v ktorej nacisti vraždili ľudské bytosti. Keď som po prvýkrát videl túto fotografiu, myslel som si to isté. Po rokoch som zistil, že to bola skutočne plynová komora – používaná na dezinfekciu šiat odstraňovaním vši, hmyzu šíriaceho týfus a iné choroby, na ktoré zomierali väzni v koncentračných táboroch. Na tieto choroby vlastne zomrelo aj mnoho stoviek spojeneckých vojakov počas vojny. Vojak na slávnej fotografii stál pri dezinfekčnej komore, ktorej cieľom bolo životy väzňov zachraňovať, nie ich brať.

Napoleon povedal: „Vo vojne je psychika k telesnému výkonu ako tri ku jednej.” Ku koncu vojny museli spojenecké vlády vykresľovať nemeckého nepriateľa v najhoršom možnom svetle. Šírili sa nezaručené správy, využívali sa zveličovania. Pre vojnovú propagandu nebolo ťažké prezentovať dezinfekčnú odšivovaciu komoru ako plynovú komoru pre ľudí.

Americkí osloboditelia táborov, ktorí čítali a tisíckrát počuli o Nemcoch plynujúcich Židov, začali veriť, že na vlastné oči vidia výsledok splynovania. Je to psychologický fenomén podobný sudcovi a

žurnalistovi. Po zhliadnutí psychologického šoku strašných scén smrti v táboroch nemožno nikoho viniť za vieru v „oficiálne vysvetlenie“ podávané v médiách. Mnoho rokov po vojne, dávno po tom, ako vyšlo najavo, že americkí vojaci nevideli žiadnu splynovanú obeť, média neustále podporovali tento mýtus. Noviny a časopisy často citujú vojakov, ktorí „vedia“, že Nemci plynovali Židov, pretože „tam boli“ a „videli to na vlastné oči.“ No žiaden redaktor tento omyl neopravuje.

**Často publikovaná mapa koncentračných táborov (v bielom) a “táborov smrti” (v čiernom).
Všimnite si, že všetky “tábory smrti” boli obsadené Sovietmi...**

Koncom 60-tych a začiatkom 70-tych rokov som si všimol počiatky významnej revízie tvrdenia o Holokauste. „Tábory smrti“, kde boli údajne splynované státisíce obetí, sa náhle stali „koncentračnými tábormi“, kde neexistovalo žiadne zámerné úsilie na vyhladzovanie väzňov. Tábor ako Dachau, o ktorých sa predtým tvrdilo, že sa v nich plynovali Židia, sa náhle prestali zmieňovať v súvislosti s plynovaním a ich počet obetí bol znížený. Pamätne tabule na bránach tábora, uvádzajúce staré, nadsadené počty, boli v tichosti nahradené novými. Dokonca aj profesionálni „historici Holokaustu“ začali klasifikovať Dachau ako „koncentračný tábor“, nie ako „tábor smrti“.

Pri podrobnom skúmaní sa predošlé tvrdenia o plynovaní ľudí v táboroch na nemeckom území ukazujú ako vojnová propaganda. Veľká časť publikácií ešte stále podporuje tento omyl, aj keď oficiálni kronikári Holokaustu presunuli tvrdenia o plynových komorách výlučne do „komunistami oslobodených“ táborov na východe. Tzv. experti, ktorí dnes hovoria, že všetky tieto tábory smrti boli na Východe, len pár rokov predtým tvrdili to isté o Západe.

Tvrdenie o židovskom mydle

Podivné tvrdenie, že nacisti vyrábali z tiel Židov mydlo, je snáď najprekvapivejším príkladom falošnej povahy dôkazov a vedenia norimberských procesov – ako aj klamstvá, obsiahnuté v tvrdení o Holokauste. Počas norimberských procesov L. N. Smirnov, hlavný prokurátor pre ZSSR, vyhlásil:

Rovnaká základňa, racionálne technické mozgy SS, ktoré stvorili plynové komory a pojazdné smrtiace dodávkové autá, začali vynaliezať také metódy... ako výroba mydla z ľudských tiel a spracovanie ľudskej kože na priemyselné účely...⁵⁵⁹ (Norimberský dôkaz U.S.S.R.-197)

Spojeneckí prokurátori vytvorili miestoprísahné vyhlásenia, ktoré uvádzali, že Dr. Rudolf Spanner, šéf Gdaňského inštitútu, požadoval výrobu mydla z tiel väzňov v koncentračných táboroch. Prezentovaný bol údajný Spannerov recept na ľudské mydlo (dôkaz U.S.S.R.-196), a na Medzinárodnom vojenskom tribunály bolo prezentované skutočné mydlo, údajne vyrobené z ľudského tuku (dôkaz U.S.S.R.-393).

Sir Hartley Shawcross, hlavný britský žalobca, vo svojej záverečnej reči pred súdom uviedol: „Príležitostne využívali aj telá svojich obetí ako náhradu za nedostatok mydla počas vojny.“ Ako časť výroku súdu, sudcovia uviedli: „uskutočnili sa pokusy s využitím tiel obetí v priemyselnej výrobe mydla.“⁵⁶⁰ Toto senzačné tvrdenie sa objavilo v palcových titulkoch po celom svete a ešte aj dnes sa často opakuje.

Po norimberských procesoch silnelo tvrdenie o židovskom mydle s každým opakovaním. Tí čo prežili, spomínali, ako sa umývali židovským mydlom.

O ľudskom mydle písal počas norimberských procesov lovec nacistov Simon Wiesenthal. V roku 1946 v novinách rakúskej židovskej komunity *Der Neue Weg* napísal:

Počas posledných marcových týždňov uviedla rumunská tlač nezvyčajnú správu: V malom rumunskom meste Folticeni bolo na židovskom cintoríne pochovaných dvadsať krabíc mydla, s kompletnými pohrebnými ceremóniami a obradmi. Toto mydlo bolo nedávno nájdené v bývalých nemeckých skladoch. Na krabiciach boli iniciály RIF, „čistý židovský tuk“. Tieto krabice boli určené pre Waffen-SS. Papierový obal s úplnou cynickou objektivitou odhaľoval, že toto mydlo bolo vyrobené z tiel Židov. Na počudovanie, puntičkárski Nemci zabudli popísať, či toto mydlo bolo vyrobené z detí, dievčat, mužov alebo starších osôb.⁵⁶¹

Tvrdenie, že nacisti v posledných rokoch vojny vyrábali zo Židov mydlo, bolo prezentované jednoducho ako pochmúrny fakt neľudskosti Nemcov voči Židom. Objavovalo sa v takých knihách, ako médiami vychvaľovanom diele Williama Shirera *Rise and Fall of the Third Reich (Vzostup a pád tretej ríše)* a v tisíckach článkov, dokumentárnych štúdií či dokonca aj v učebniciach.⁵⁶² V Izraeli sa dokonca konali židovské pohreby kusov mydla, považovaných za zvyšky Židov. Kusy mydla, obalené v pohrebných plátnach, boli pochovávané podľa slávnostného židovského rituálu.

Každý článok, tvrdenie, priznanie a dráma o Nemcoch, vyrábajúcich mydlo z tiel Židov, sa ukázali ako falošné. Po vojne Spojenci iniciovali proces s obvinením voči Dr. Rudolfovi Spannerovi. Po dlhom vyšetrovaní úrad žalobcu nenašiel žiadne dôkazy o tom, že by Danzig Institut vôbec niekedy vyrábali mydlo z ľudských tiel, a tieto obvinenia voči nemu boli stiahnuté.

Vychádza najavo, že iniciály „RIF“, ktoré sa na predmetnom mydle nachádzali, neoznačovali „čistý židovský tuk“, ale oficiálny názov vládnej agentúry, ktorá mydlo a ostatné čistiace prostriedky distribuovala – „Reichsstelle für Industrielle Fettversorgung“, čo znamená „Ríšske centrum pre produkciu priemyselného tuku“. „Čistý židovský tuk“ by v skutočnosti musel byť „RJF“ (Rein Jüdisches Fett), nie „RIF“, no v hysterickej anti-nemeckej atmosfére na konci vojny authority na Holokaust neumožňovali, aby sa jednoduché fakty správne interpretovali. Keď „revizionisti Holokaustu“ konfrontovali šíriteľov tvrdení o krutostiach pravdou, museli buď lož o mydle pripustiť alebo stratiť dôveryhodnosť.

Židovský historik Walter Laqueur, vo svojej knihe z roku 1980, *The Terrible Secret (Strašné tajomstvo)*, uznal, že tvrdenie o ľudskom mydle bol výmysel.⁵⁶³ Gitta Sereny, ďalšia známa židovská historička, vo svojej knihe *Into That Darkness (Do tej temnoty)*⁵⁶⁴ poznamenala, že „všeobecne akceptované tvrdenie, že z mŕtvol sa vyrábalo mydlo a hnojivo, je s konečnou platnosťou vyvrátené všeobecne veľmi spoľahlivým ludwigsburským centrálnym úradom pre vyšetrovanie nacistických zločinov.“ Deborah Lipstadt, profesorka modernej židovskej histórie a štúdií o Holokauste na Emory University, v roku 1981 napísala, že „nacisti nikdy nepoužívali telá Židov, alebo kohokoľvek iného, na výrobu mydla.“⁵⁶⁵

Napokon, v apríly 1990, muž, všeobecne uznávaný ako popredný historik Holokaustu, profesor Yehuda Bauer z izraelskej Hebrew University, ako aj Shmuel Krakowski, riaditeľ archívov v známom centre Holokaustu Yad Vashem, uviedol, že tvrdenia o ľudskom mydle neboli pravdivé. Bauer povedal, že väzni v táboroch „boli pripravení uveriť akýmkoľvek hororovým príbehom o ich prenasledovateľoch.“ Vo svojom zaujímavom vyhlásení zvalil Bauer vinu za celé toto tvrdenie o ľudskom mydle na nacistov. Krakowski to okomentoval takto: „Historici došli k záveru, že mydlo sa z ľudského tuku nevyrábalo. Keď toľko ľudí popiera, že sa Holokaust vôbec odohral, prečo im dávať niečo, čo môžu použiť proti pravde?“⁵⁶⁶

Historik Mark Weber uzatvára svoj článok o židovskom mydle v *The Journal for Historical Review* nasledovne: „Že toľko inteligentných a mysliacich ľudí mohlo vôbec veriť tomu, že Nemci distribuovali kúsky mydla otvorene označených písmenami, ktoré naznačovali, že boli vyrobené z mŕtvol Židov, dokazuje, ako pohotovo môžu byť – a sú – aj tie najabsurdnejšie holokaustové rozprávky akceptované ako fakt.“⁸⁵⁶ Rovnako ako sa „židovské mydlo“ ukázalo ako obrovské klamstvo, existuje dostatok informácií, ktoré protirečia mnohým ďalším domnienkam. Mnoho výskumníkov, priťahovaných protirečeniami a nepravdepodobnými scenármi tvrdenia o Holokauste, prichádzajú nezávisle na sebe s novými nálezmi. Súbor skúmania – „revizionizmus Holokaustu“ – neustále odкрýva nové dôkazy aj v dobe, kedy píšem tieto riadky. (Pozri aj: „*The myth that refuses to die*“ (Mýtus, ktorý odmieta Zomrieť), *Barnes Review*)⁵⁶⁷

Experti na Holokaust čelia revizionistom urážkami a potláčaním. Len pred pár rokmi boli tí, ktorí spochybňovali tvrdenie o židovskom mydle, nazývaní nacistami a šíriteľmi nenávisťi. Dokonca aj dnes je každý, kto spochybňuje akúkoľvek časť holokaustového balíka: jeho povahu, počty, či politiku, odsúdený ako „popierač Holokaustu“ (tento termín bude pravdepodobne označený a písaný s veľkým „P“, rovnako ako je Holokaust písaný s veľkým „H“).

Nazývať niekoho, kto spochybňuje dogmu Holokaustu „popieračom Holokaustu“ je ako naznačovať, že je obmedzeným (zlým) anti-semitským šialencom. Veď ako by niekto mohol popierať niečo také, pýtajú sa „autority“ Holokaustu, keď každý videl na vlastné oči na fotografiách a v dokumentárnych filmoch splynovania, popravy a hromady židovských tiel.

V skutočnosti som objavil, že žiaden zodpovedný revizionista nepopiera, že v rukách Nemcov a ich spojencov počas 2. svetovej vojny zomrelo množstvo nevinných ľudí, vrátane mnohých Židov. Nikto nepopiera, že Nemci zhromažďovali Židov z celej okupovanej Európy a umiestňovali ich do koncentračných táborov. Revizionisti nepopierajú, že nacisti páchali voči Židom mnoho zverstiev, tvrdia však, že počet tých, ktorí boli zavraždení, je značne nadsadený. Čo je dôležitejšie, tvrdia, že neexistoval žiaden centrálny program, plán, taktika či rozkaz nemeckej vlády na vyhladenie židovského ľudu. Revizionisti tvrdia, že nacisti vytvorili tábory na uväznenie Židov, pretože ich považovali za bezpečnostné riziko, rovnako ako americká vláda z bezpečnostných dôvodov zhromažďovala a uväzňovala Japoncov.

Revizionisti tvrdia, že ich stanovisko podporujú vedecké a dokumentárne dôkazy a že zástancovia ortodoxnej verzie Holokaustu musia na jej prežitie nemilosrdne potláčať diskusiu. Okrem toho tvrdia, že pre stvorenie a neustále udržiavanie tvrdenia o Holokauste existujú mocné politické a ekonomické motívy.

Do väzenia s holokaustovými kacírmi – Hod'te ich knihy do ohňa!

V 90-tych rokoch boli stovky jednotlivcov z celého západného sveta, vrátane mnohých učencov a výskumníkov, obťažované, zastrašované, fyzicky napádané, prepúšťané z práce a dokonca aj väzené jednoducho za podávanie dôkazov, ktoré namietali voči častiam ortodoxnosti Holokaustu. Profesori, sudcovia a učelia boli prepúšťaní zo svojich postov. Niektorí boli odsúdení na pokuty desiatok tisíc dolárov, len za vyjadrenie politicky nesprávnych názorov. Napríklad profesor Robert Faurisson z francúzskej Lyonskej univerzity II bol za svoje názory pokutovaný desiatkami tisíc frankov, v brutálnom útoku na jeho osobu mu rozbili tvár a obľiali ho kyselinou. Obete sú často vzdelaní, rešpektovaní ľudia, ktorí neboli nikdy obvinení z antisemitizmu - pokiaľ neskúmali a nepísali o Holokauste.

Primárnym príkladom prenasledovania tých, ktorí kladú otázky o Holokauste, je príbeh historika Davida Irvinga. Jeho knihy sa nachádzajú takmer v každej knižnici na svete. Irving napísal viac ako tridsať diel týkajúcich sa 2. svetovej vojny, ktoré vydalo viac ako pol tucta najprominentnejších vydavateľov Západu, vrátane The Viking Press; Harper & Row; Little, Brown; Simon & Schuster a Avon Books.

Jeho diela chválili najuznávanejší historici sveta, vrátane A. J. P. Taylora, Trevora Ropera, Gordona Craiga a Stephena Ambrosea. Po dobu viac než 30 rokov študoval nemecké štátne archívy, ako aj národné archívy USA, v britskom úrade verejných záznamov, vládne archívy v Austrálii, Francúzsku, Taliansku a Kanade, dokonca aj v niekdajších tajných sovietskych štátnych archívoch. Bol prvým historikom, ktorý spochybnil autenticitu značne medializovaných (a neskôr ako podvrh odhalených) *Hitlerových denníkov*.⁵⁶⁸ Počas svojho ďalekosiahleho výskumu Irving odhalil mnoho dokumentov, ktoré popierajú časti ortodoxnej verzie Holokaustu.

Počas svojho pobytu v Nemecku Irving citoval na videu nahrané priznanie hlavného kurátora osviečimského štátneho múzea, Dr. Francizeka Pipera. Ten priznal, že zariadenie, ukazované svetu (a viac ako 40 miliónom návštevníkov) po dobu 40 rokov ako skutočná nacistami vybudovaná plynová komora, nie je autentická. V skutočnosti ju vybudovali po vojne poľskí komunisti. Len za toto citovanie Piperovho priznania vláda Irvinga obvinila z „hanobenia pamiatky mŕtvych“.

Aj keď mal jasné dôkazy dokazujúce pravdivosť jeho tvrdenia, Irvingovi bolo zakázané prezentovať ich na procese, či zavolať ako svedka Dr. Pipera. Za uvádzanie svojich tvrdení ako historického faktu ho nemecká vláda pokutovala sumou 30 tisíc mariek. V „záujme nemeckého štátu“ mu zakázali prístup do nemeckých štátnych archívov, ktoré navštevoval viac ako 30 rokov a ktorému venoval neoceniteľné zbierky pôvodných dokumentov.

Nemecká vláda ho nakoniec vykázala z krajiny. Kanada, Francúzsko, Rakúsko, Taliansko, Južná Afrika, Austrália a mnoho ďalších národov mu na príkaz Židov taktiež zakázalo vstup. Jeho vydavatelia boli štvaní a zastrašovaní, aby s ním zrušili zmluvy. Irving bol fyzicky napadnutý a jeho prednášky prerušovali ozbrojení výtržníci.

V Kanade, na žiadosť Simon Wiesenthal Center, ho úrady zatkli a v putách deportovali z krajiny. Noviny *The Toronto Globe & Mail* si na svoju rečnícku otázku, prečo mu boli nasadené putá, samé odpovedali: „Myslel si vari niekto, že by mohol použiť svoj písací stroj?“

S americkou tradíciou práv podľa Prvého dodatku len pár ľudí zisťuje, že v tzv. „Slobodnom svete“ je možné uväzniť historika len za vyjadrenie jeho názoru o historickej udalosti pred 50 rokov. Zo svojho domu neďaleko americkej ambasády v Londýne Irving uskutočnil interview s francúzskou televíznou stanicou, opäť zopakujúc fakt, že hlavné plynové komory, ukazované turistom v Osviečime, sú podvrhmi. Za toto vyjadrenie vo svojej vlastnej obývačke v Londýne bol súdený parížskym súdom. Vo Francúzsku je zakázané spochybňovať akýkoľvek zločin proti ľudskosti, uvedený v charte norimberských procesov z roku 1945 – hoci by to človek spravil vo vlastnom dome a v inej krajine.

Sú takí, ktorí vravia, že by sme nemali debatovať o aspektoch Holokaustu o nič viac, než by sme debatovali s tými, ktorí tvrdia, že svet je plochý. No obávala by sa inteligentná osoba debatovať so zástancom teórie plochej Zeme? Nabádala by takáto osoba k prijatiu zákonov, ktoré by zabraňovali advokátovi tejto teórie prednášať, písať či publikovať? Pokúšala by sa zničiť mu živobytie, pokutovať ho mnohotisícдолárovými pokutami, a – ak by to nezabralo – uväzniť ho vo väzení?

Verím v slobodu prejavu, pretože sa nebojím. Verím, že moje názory sú dobre odôvodnené a že ich môžem podložiť logikou a dôkazmi. V atmosfére slobodnej a otvorenej diskusie sa nebojím, pretože niet pravdy, pred ktorou by som sa triasol. Čoho sa vlastne obávajú oponenti Davida Irvinga či všetkých revizionistov?

Naše knižnice a školy sú extrémne dobre zásobené literatúrou o Holokauste. Noviny a časopisy prekypujú nekonečným prúdom podobných príbehov. Divadlo a televízne obrazovky žiaria drámou, komentármi, rozhovormi a obrazmi o Holokauste. Zdalo by sa, že s takouto ničivou silou by nemal ísť strach z Davidov Irvingov po celom svete – pokiaľ si, samozrejme, nemyslia, že jeho dôkazy sú presvedčivé, jeho zdôvodnenie logické a jeho prezentácia výstižná. Aby teda ochránili svoju obľúbenú verziu o Holokauste, naháňajú tohto muža po všetkých kútoch Zeme.

Aký „historický fakt“ je tak slabý, že musí byť chránený terorom, väzením a deportáciou? Čoho sa oponenti Davida Irvinga a ďalších revizionistov boja? Sú revizionistické argumenty tak presvedčivé, že ich oponenti musia na ich umlčanie použiť zjavný politický útlak?

Osvienčim: Centrálna súčasť Holokaustu

Tvrdenie o Holokauste sa sústreďuje na koncentračný tábor Osvienčim v Poľsku. Po celé roky sa svetu prezentoval ako tábor smrti, kde nacisti splynovali tri až štyri milióny Židov, ako aj milióny nežidov. Akékoľvek pochybnosti, ktoré by návštevníci ohľadom enormnosti Holokaustu a vierohodnosti tvrdení o plynových komorách mohli mať, sú vymazané táborovými prehliadkami. Okolo polmilióna turistov každý rok vidí to, čo sprievodcovia vydávajú za skutočné plynové komory, kde bolo zavraždených milióny Židov. Od roku 1945 do roku 1989 pamätná tabuľa na bráne hlásala v mnohých jazykoch, že tam zomrelo 4.1 milióna obetí. Počas návštevy tábora v júni 1979 pápež Ján Pavol II stál pred týmto monumentom a požehnal dušiam štyroch miliónov obetí. Vyšlo najavo, že tri milióny duší boli imaginárne.

Krátko po pápežovej návšteve, bez fanfár či publicity, táboroví historici odstránili pamätnú tabuľu a nahradili ju novou, ktorá odrážala nové oficiálne číslo: 1.2 milióna. Po mnoho rokov oficiálne deklarovaných 6 miliónov židovských obetí Holokaustu zahrňovalo 4 milióny údajne zavraždených v Osvienčime. Je zaujímavé, že keď bol počet mŕtvych v Osvienčime zredukovaný o 3 milióny, nik sa neponáhľal opraviť encyklopédie či nekonečné príbehy citujúce číslo šesť miliónov.

Keď „experti“ vykonali osvienčimské zredukovanie, vykonali niečo, za čo boli revizionisti zatváraní: revidovali počet židovských obetí smerom nadol. Nemali však žiadnu inú voľbu. Museli buď radikálne znížiť svoje čísla alebo stratiť dôveryhodnosť. Bolo jednou vecou tvrdiť fantastické tvrdenia, keď bol Osvienčim málo navštevovaným miestom kontrolovaným komunistickou stranou v 50-tych a 60-tych rokoch, ale s väčším prístupom prišlo viac otázok. Revidovaním počtov táboroví správcovia v skutočnosti priznali, že komunisti a ďalší úradníci táborového múzea si tieto čísla vymysleli a boli príliš veľké na to, aby sa im dalo veriť.

Židovský revizionista David Cole pricestoval do Osvienčimu v septembri 1992. Nosiac jarmulku, uskutočnil rozhovor s kurátorom Dr. Francizekom Piperom, ktorý pripustil, že kým „oficiálni táboroví sprievodcovia“ rozprávajú návštevníkom, že plynová komora je presne v takom stave, ako keď bol tábor oslobodený, ide v skutočnosti o „rekonštrukciu“. Toto odhalenie je iba jedným z presakujúcich trhlín v boku bojovej lode Osvienčim, matky flotily Holokaustu.. Cole bol následne zbitý a jeho život opakovane ohrozovaný.⁵⁶⁹

Ako odpoveď na opakované vyjadrenia, v ktorých boli promotéri prichytení „so spustenými nohavicami“, nové knihy toto tvrdenie prepisovali a priznávali to, za čo boli ľudia ako David Irving odsudzovaní. Je zaujímavé, že v najautoritatívnejšej a najpodrobnejšej knihe o Holokauste, aká bola doteraz publikovaná, *Auschwitz: 1270 to Present (Osvienčim: 1270 až po súčasnosť)* autorov Roberta Jana Van Pelta a Deborah Dwork, títo dvaja židovskí podporovatelia tvrdenia o Holokauste pripúšťajú, že plynová komora v hlavnom osvienčimskom tábore, ktorá sa ukazuje turistom je napodobenina, skonštruovaná poľskými komunistami po vojne.⁵⁷⁰ Autori však tvrdia, že plynové komory boli v inom osvienčimskom tábore.

Zvrhnutie komunizmu v Rusku prinieslo na svetlo mnoho dokumentov, ktoré boli inak západným výskumníkom nedostupné. V moskovských štátnych archívoch boli nedávno nájdené zarážajúce dôkazy. Keď Sovietski „oslobodili“ tábor, Nemci, ktorí ho opustili, za sebou zanechali tony dokumentov. Medzi týmito dokumentami, ktoré komunistické jednotky získali, bol osvienčimský *register úmrtí* – chronologické zväzky úmrtných listov tých, ktorí v tábore zomreli. Celých 45 rokov sa tieto kritické dokumenty nachádzali v tajných zložkách KGB. Ruský prezident Michail Gorbačov autorizoval vydanie tých, ktoré našli výskumníci – 46 zväzkov. Tieto zväzky ukazujú, že lekári a ďalší zdravotnícky personál starostlivo zaznamenávali každé úmrtie v Osvienčime. Záznamy zahŕňajú popis príčiny smrti, ktorá sa pohybovala od popravy (všeobecne zastrelením či obesením) po choroby, infarkt a podobné príčiny. Väčšinou boli príčinou smrti choroby. Nekompletné zväzky *registra úmrtí*

obsahujú záznamy približne o 74 tisíc mŕtvych, z ktorých bolo asi 30 tisíc Židov. Zvyšok boli Poliaci, Rusi a ďalšie národnosti.

Register úmrtí okamžite rozvrátil mnoho otázok. Ak úrady zaznamenávali popravy zastrelením či obesením, prečo nezaznamenávali tých, ktorých splynovávali? Čo je dôležitejšie, prečo boli tieto tak dlho ukryvané? Zadržovali Sovieti tieto knihy preto, lebo vedeli, že sa nezhodujú s ich oficiálnymi KGB verziami o Osvienčime?

Množstvo dôkazov zo spojeneckých zdrojov sa taktiež nachádza v protiklade k fantastickému počtu zavraždených v Osvienčime. V polovici 70-tych rokov vydala americká vláda letecké snímky osviečimského tábora, získané počas vojny. Židovský historik Raul Hilberg vo svojom článku pre *Encyklopédiu Encarta* píše: „V roku 1944 bol tábor fotografovaný spojeneckým prieskumným letectvom, hľadáčím priemyselne ciele. Táborové závody boli zbombardované, no nie jeho plynové komory.“

Vzdušné sily USA fotografovali tábor počas dlhého časového obdobia, a sú tak čisté, že sa na nich dajú rozlíšiť autá aj ľudia. Mnohé z fotografií boli vyfotografované počas údajného vrcholenia vraždenia. Prieskumné lety získali mnoho fotografií počas zvyčajných pracovných dní. Ani na jednej z týchto fotografií sa nenachádzajú obrovské jamy či kopy ľudských tiel, nie sú tam ani zreteľné ohne, naznačujúce ich pálenie či dym z komínov krematórií.

Ak by sa uskutočňovalo vraždenie a kremácia miliónov ľudí, spotrebovalo by sa na to tisíce ton uhlia. No fotografie nezobrazujú žiadne hory uhlia, ani dlhé vlaky plné paliva. Žiadni ľudia nestoja v rade pred dverami údajnej plynovej komory, a na streche, ktorou sa údajne sypal Cyklón B, sa nenachádzajú žiadne otvory.

Ďalší prekvapujúci dôkaz vyšiel na povrch s vydaním britského „tajomstva Enigma“. Použitím počítače, Briti prelomili údajne neprelomiteľný ultra-tajný kód, na ktorý sa Nemci spoliehali pri posielaní správ medzi frontom a najvyšším velením. Prelomenie kódu pomohlo k obratu vo vojne, pretože britské a americké sily poznali nemecké vojenské plány a rozkazy – niekedy dokonca skôr, ako samotní nemeckí poľní velitelia.

Sir Frank H. Hinsley, riaditeľ St. John's College a profesor medzinárodných vzťahov na Cambridge University, publikoval špeciálny dodatok k II zväzku svojej magisterskej práce *British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations* (*Britská rozviedka v 2. svetovej vojne: Jej vplyv na stratégiu a operácie*).⁵⁷¹ V časti nazvanej „Šifry nemeckej polície“ Hinsley odhaľuje, že počas rokov 1942 a 1943 britská rozviedka prelomila denné kódované správy pre Dachau, Buchenwald, Osvienčim, a sedem ďalších táborov. Každodenne tábory oznamovali počet prijatých osôb, počet preložených do iných táborov, počet narodení a úmrtí. Taktiež sa oznamovali popravy zastrelením či obesením.

„Správy z Osvienčimu,“ uvádza Hinsley, „najväčšieho z táborov, s 200 tisíc väzňami, spomínajú ako hlavnú príčinu smrti choroby, no zahŕňajú aj odkazy na zastrelenia a obesenia. Nenachádzajú sa v nich odkazy na splynovanie.“ Počet mŕtvych v dekódovaných správach zodpovedá záznamom v knihách úmrtí a objemu spotrebovaného uhlia. Čo je dôležitejšie, ak by dochádzalo k splynovaniu, prečo sa neoznamovalo rovnako tak ako smrť zastrelením či obesením? Keďže Nemci podozrievavo oznamovali popravy či vraždenie svojich nadriadených, a ich správy boli prenášané prísne tajnými prenosmi, prečo by skrývali použitú metódu popravy?

Je zaujímavé, že britská rozviedka taktiež zachytila správy nemeckých kománd zvaných „einsatzgruppen“, ktoré sa nachádzali v strašnej partizánskej vojne na Východe. V týchto správach sa nachádzajú grafické popisy masového vraždenia židovských partizánov a skupín obyvateľstva. Prečo by tieto tajné správy obsahovali strašné záznamy vražd civilistov, a rozlúštené správy z Osvienčimu nie?

Vedecké dôkazy

V procese týkajúcom sa zločinu, majú zvyčajne najväčšiu váhu vedecké dôkazy, pretože sa dajú overiť objektívnym, vedeckým spôsobom. Neexistuje žiaden vedecký dôkaz naznačujúci masové splynovanie v Osvienčime či inom nemeckom tábore. Toxikologickí experti americkej armády vykonal

pitvy stoviek mŕtvych v nacistických koncentračných táboroch. Aj po rokoch môžu ľudské pozostatky preukázať znaky otravy kyanidom. Žiaden vedecký dôkaz neexistoval ani na potvrdenie toho, že čo i len jedna z obetí bola splynovaná. Dôkazy o plynovaní neobsahujú ani záznamy pitiev ruských doktorov v táboroch vo východnej Európe. Aj keď tieto pitvy boli vykonané, ich výsledky neboli v Norimbergu prezentované. Prečo? Je to preto, že výsledky by neboli poslúžili žalobe, keďže žiadne úmrtie by sa nedalo pripísať otravnému plynu? Nesnaží sa snáď v každom súdnom procese týkajúcom sa vraždy obžaloba ukázať príčinu smrti? V najpropagovanejšom súdnom procese všetkých čias (Medzinárodný súdny tribunál v Norimbergu) dôkaz o príčine smrti podozrivo chýba. Ak nacisti skutočne splynovávali milióny ľudí, nepodala by obžaloba aspoň jednu pitvu, aby dokázala, že príčinou smrti bola otrava kyanidom, ktorý vyprodukoval Cyklón B ?

Guruovia Holokaustu sa snažia tvrdiť, že jedným z „dôkazov“ plynovania ľudských bytostí je veľké množstvo Cyklónu B použitého v Osvienčime počas vojny. V snahe vyvrátiť revizionistické spochybňovanie plynových komôr, Jean-Claude Pressac, francúzsky chemik (farmakológ – pozn. prekl.), vo svojej knihe *Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers*, poskytuje údaje zobrazujúce veľkú spotrebu Cyklónu B v Osvienčime.⁵⁷² Logickým vysvetlením je, že Nemci používali túto chemikáliu v snahe dostať pod kontrolu epidémie, ktoré v táboroch zúrili.

Údaje, publikované samotným Pressacom navyše ukazujú, že množstvo Cyklónu B použitého na osobu v koncentračnom tábore Osvienčim bol podobný k spotrebe Cyklónu B v nemeckých táboroch, ako bol napr. Oranienburg, kde experti priznávajú, že k plynovaniam nedochádzalo. Ak bol Osvienčim veľkým vyhladzovacím centrom, a ak bol Cyklón B použitým jedom, ako je možné, že záznamy o nákupe chemikálie a jej použití neukazujú väčšiu spotrebu v Osvienčime, než bola spotreba v iných koncentračných táboroch, kde bol Cyklón B používaný výhradne proti všiam a kde nedochádzalo k údajnému plynovaniu? Pressac taktiež nevedomky odhalil, že spotreba uhlia na osobu nebola v Osvienčime väčšia, než v táboroch v Nemecku, kde sa o vyhladzovaní nehovorí.

Vo februári 1988 kanadská vláda obvinila popierača Holokaustu Ernsta Zündela z porušenia zastaralého zákona proti „šíreniu falošných správ“. Obhajcovia v tomto procese poverili amerického konzultanta v otázke väzenských plynových komôr, Freda Leuchtera, aby vykonal vedecké preskúmanie údajných vražedných plynových komôr v Osvienčime. Leuchter, apolitická osoba, je azda najväčšou autoritou v USA ohľadom konštrukcie a používania popravovacích zariadení, a bol zodpovedný za návrh a konštrukciu popravovacích zariadení používaných v mnohých amerických väzniciach.

Vo svojom vyšetrovaní Leuchter preskúmal konštrukciu údajných plynových komôr a preskúmal chemické vlastnosti Cyklónu B. Zistil, že Cyklón B je zmes, ktorá pri vystavení na vzduch produkuje smrtiaci plyn kyanid draselný. Ten sa zachytáva na povrchoch a má tendenciu chemicky reagovať na materiály obsahujúce železo (železité zmesi), vytvárajú jeden z kyanidov železa. Ak sa Cyklón B používa v železných stavbách alebo v stavbách z červených tehál, reaguje so železným materiálom a produkuje modré zafarbenie povrchu. Priemyselné odvetvie produkujúce tlačiarensky atrament používa túto chemickú reakciu po mnoho desaťročí na vytvorenie charakteristickej farby nazvanej Pruská modrá. *Random House Webster's Electronic Dictionary*, vydanie z roku 1992, to definuje nasledovne:

Pruská modrá 1. stredne až hlboko zelenkavo-modrá. 2. tmavo modrý, jasný, vodou nezmývateľný železokyanidový pigment, používaný pri maľovaní, továrenskej tlači a farbení textílií.

Leuchter nielenže zistil, že údajne vražedné plynové komory v Osvienčime boli stavbou nevyhovujúcou na plynovanie, ale odobral taktiež vzorky zo stien a nechal ich podrobiť chemickej analýze. Nezávislé laboratóriá v USA nenašli v týchto vzorkách žiadne stopy zmesi kyanidu železa. No keď Leuchter preskúmaval miestnosti používané ako dezinfekčné miestnosti pre odevy a batožinu, pozoroval jasné modré zafarbenie, ktoré sa spája s kyanidom železa. Po ďalšej chemickej analýze vzoriek dokázal, že steny dezinfekčných miestností obsahovali obrovské koncentrácie kyanidu železa, čo bolo spôsobené vystavením pôsobeniu kyanidu.

Leuchter taktiež poukázal na to, že dezinfekčné miestnosti používané na odvíšivovanie šiat boli dokonale vystavané, vzduchotesné a navrhnuté s ohľadom na bezpečnosť. Na strane druhej, údajné vražedné plynové komory boli postavené nedbanlivo. Kládol si preto otázku, prečo plynové komory na ničenie vší boli postavené správnym spôsobom, zatiaľ čo komory pre údajné zavraždenie miliónov ľudí by boli navrhnuté a skonštruované nedbalo – a nebezpečné pre ich prevádzkovateľov.

Boj proti revizionizmu

Keď Leuchter svoju správu publikoval, authority Holokaustu reagovali predvídateľne – ohováraním, potláčaním, zastrašovaním a dokonca aj uväznením. Leuchter sa stal obeťou intenzívnej medzinárodnej kampane s cieľom zdiskreditovať ho a finančne ho zruinovať. Židovské skupiny písali ohováračské listy všetkým jeho klientom z radov štátnych väzenských zariadení a snažili sa ich primäť k zrušeniu jeho kontraktov. V jeho domovskom štáte, Massachusetts, sa im podarilo prinútiť úrady, aby ho stíhali, napriek jeho jasnej expertíze a jeho patentom, na základe tajomného nariadenia o praktizovaní strojárstva bez licencie.

Nemecká vláda uväznila Leuchtera na 6 týždňov len za to, že v prednáške v novembri 1991, v meste Weissheim, svoje nálezy popísal. Za preklad a komentár Leuchterovej prednášky bol podmiennečne odsúdený na rok väzenia pán Günter Deckert, niekdajší učiteľ na vysokej škole s čistým trestným registrom. Vo svojom rozsudku sudcovia - Dr. Orlet and Dr. Muller – poukázali na to, že Deckert bol členom mestského zastupiteľstva, s právnym vzdelaním zo štúdia na univerzite v Heidelbergu a mal vysoký morálny charakter. Pretože podľa medzinárodnej tlače Deckerta nepotrestali dostatočne prísne, samotní sudcovia čelili zastrašovaniu a snahám zvrátiť ich rozsudok.

Pani Saline Leutheusser-Schnarrenberger, nemecká ministerka spravodlivosti, nazvala verdikt fackou každej obeti Holokaustu, nechala oboch sudcov suspendovať a umiestnila ich na zoznam „odchádzajúcich pre chorobu“. Mannheimský prokurátor Hans Klein sa voči rozsudku odvolal, čoho výsledok bolo dvojročné väzenie pre Deckerta. Klein taktiež prisľúbil preskúmanie predchádzajúceho rozsudku v snahe nájsť niečo, čo by bolo základom na stíhanie spomínaných sudcov. Je jasné, že systém, v ktorom sudca môže čeliť zrušeniu svojho úradu, či dokonca byť trestne stíhaný za zhovievavosť v rámci svojej autority, nie je slobodný.

Zdá sa, že v Nemecku sa počas tohto (20.) storočia zmenilo len málo. V Amerike ja ťažké si predstaviť, že niekto pôjde do väzenia len za preklad vedeckej prednášky, alebo že sudcovia budú suspendovaní a ohrozovaní uväznením za verdikt, ktorý sa zdá byť politicky nekorektný. Takéto sú však metódy ochrany tvrdenia o Holokauste. Nemecko nie je v tomto ohľade jediným porušovateľom slobody prejavu. O čosi neskôr bol útlý, okuliare nosiaci Fred Leuchter uväznený a násilne deportovaný z Veľkej Británie.

Rok po Leuchterovej kontroverzii samotné osviečimské múzeum v tajnosti zopakovalo Leuchterove testy a došlo k rovnakým vedeckým výsledkom. Tieto vedecké fakty však vo svojich knižných sprievodcoch nepreberajú. Ich chabé vysvetlenie nedostatku kyanidu železa v plynových komorách pre ľudí tým, že sa časom stráca je chemicky nemožné. Neponúkajú žiadne vysvetlenie, prečo tento kyanid nemizne v dezinfekčných miestnostiach. Ďalší expert na Holokaust tvrdil, že na zabitie ľudí je potrebné menej kyanidu než na usmrtenie vší, preto ho je v plynových komorách menej než v dezinfekčných miestnostiach. No napriek tomu uvádzajú, že na zabíjanie státisícov ľudí v skutočnej „továrni na smrť“ sa použilo obrovské množstvo Cyklónu B.

Revizionisti Holokaustu, takmer bez pomoci zo strany tlače, Leuchterovou správou a publikovaním detailov o vlastnej chemickej štúdiu moderného Osviečimu vzbudili takú pozornosť, že osadenstvo Osviečimu autorizovalo nové skúmanie, ktoré malo vyvrátiť Leuchtera a ich vlastnú predchádzajúcu štúdiu. Neumožnia však žiadne nezávislé štúdie vedcami a stavebnými expertami, aj keď by získanie vzoriek zo stien plynovej komory a ich analýza boli relatívne jednoduché a rýchle. Opakovane, v štúdiu o Holokauste, tí, ktorí majú osobný záujem na udržaní svojej verzie o udalostiach, oponujú akademickej či vedeckej rozprave. Snažia sa zamedziť fyzickej prehliadke záznamov a vedeckých štúdií týchto miest a za zverejnenie vedeckých či historických skúmaní dokonca hrozia väzením.

Dokonca aj rešpektovaný židovský historik, ktorý verí v existenciu plynových komôr, ponúka trochu revizionistický názor. Vo svojej knihe z roku 1988 *Why Did the Heavens Not Darken?: The "Final Solution" in History*, profesor Arno J. Mayer z Princeton University poukázal na to, že ohľadom Holokaustu existuje mnoho otázok. Mayer, ktorý sám prišiel počas Holokaustu o blízku rodinu, píše:

Otvorených zostáva mnoho otázok. ... Koľko tiel bolo dohromady v Osvienčime spálených? Koľko ich tam vlastne zomrelo? Aké bolo národné, náboženské a etnické členenie v tomto spoločenstve obetí? Koľko z nich bolo odsúdených na „prirodzenú“ smrť a koľko ich bolo zámerne zmasakrovaných... ? V tomto čase na tieto otázky jednoducho nemáme odpovede. (strana. 366)

Od roku 1942 do roku 1945, v Osvienčime určite, no pravdepodobne všade, zomrelo viac Židov z „prirodzených“ príčin než z príčin „neprirodzených“. (strana 365)

Zdrojov pre štúdium plynových komôr je málo a zároveň nie sú spoľahlivé.⁵⁷³

Musím zopakovať, že Mayer verí, že v Osvienčime existovali plynové komory, no poukazuje na to, že „väčšina z toho, čo je známe, je založená na prehlásení nacistických úradníkov a katov na povojnových tribunáloch a na spomienkach preživúcich a divákov. Toto svedectvo musí byť starostlivo preskúmané, keďže môže byť ovplyvnené subjektívnymi faktormi veľkej komplexnosti.“⁵⁷⁴ Mayerove vyhlásenia by boli vo Francúzsku a Nemecku základom pre trestné stíhanie.

Svedkovia Holokaustu

Ako Mayer poukazuje, väčšina z tvrdení o Holokauste je založená na podaniach očitých svedkov. Revizionisti tvrdia, že takéto svedectvo očitého svedka nie je vždy spoľahlivé. Ako príklad uvádzajú prípad Johna Demjanjuka. Demjanjuk, naturalizovaný americký automechanik pôvodom z východnej Európy, bol obvinený, že bol Ivanom Hrozným, strašným strážcom v koncentračnom tábore Treblinka, ktorý údajne zavraždil stovky ľudí.

Demjanjuk tvrdil, že je nevinný, no stovky židovských očitých svedkov svedčili, že on bol týmto Ivanom. Svedkovia kričali, plakali, gestikulovali a rozprávali neuveriteľné príbehy krutosti a sadizmu. Pod prísahou vypovedali, že si jasne spomínajú, že Demjanjuk bol Ivan. Demjanjuk bol nakoniec deportovaný do Izraela, kde sa ho izraelský súd snažil usvedčiť, predovšetkým na základe svedectva „očitých svedkov“. Objavili sa však nové dôkazy, ktoré dokázali, že na Demjanjuka nastrojila pascu sovietska KGB. Dokumenty, ktoré údajne dokazovali, že bol strážcom, sa ukázali ako podvrhy. Čeliac celosvetovému škandálu, dokonca aj izraelský Najvyšší sud musel uznať, že svedectvá očitých svedkov nie sú vždy hodnoverné, a že Demjanjuk bol nevinný.

Tie šialené čísla

Pri skúmaní Holokaustu som zistil, že vo svojich odhadoch zavraždených sa zdroje rôznia, uvádzajúc odhady od 4 do 24 miliónov. Uvádzam tu citát z *Compton's Multimedia Encyclopedia*, 1991, týkajúci sa Holokaustu:

Ako nacistické Nemecko získavalo počas 2. svetovej vojny kontrolu nad jednou krajinou za druhou, dochádzalo k mnohým vraždám civilistov a týraniu zo strany vojakov, ktoré sa dalo klasifikovať ako vojnové zločiny. Tieto zločiny však blednú v porovnaní s masívnym, zámerným a dokonale naplánovaním vyhladenia viac ako 15 miliónov osôb počas udalosti, ktorá sa nazýva Holokaust. Táto genocída zarážajúcich rozmerov bola vykonávaná s úzkostlivou účinnosťou dokonale koordinovanou nemeckou byrokraciou, kde nič nebolo ponechané na náhodu.⁵⁷⁵

V tej istej publikácii, *Compton's Encyclopedia* (pod titulom *Koncentračný tábor*), sa nachádza nasledujúce tvrdenie:

Najstrašnejším rozšírením systému koncentračných táborov bolo založenie vyhladzovacích centier po roku 1940. Primárne boli určené na vraždenie Židov. Tento masaker je známy ako

Holokaust. Verí sa, že počas neho bolo zavraždených od 18 do 26 miliónov ľudí, vrátane 6 miliónov Židov a 400 tisíc cigánov.⁵⁷⁶

Kronikári Holokaustu opisujúci nemecké zločiny zrejme necítia potrebu presnosti či dôslednosti. No bez ohľadu na to, aké čísla sa používajú, tieto cifry sú tak fantastické, že strácajú dôveryhodnosť. Ak vo „vyhladzovacích centrách“ Poľska (väčšinou v Osvienčime) bolo zavraždených a spálených 18 až 25 miliónov ľudí, denne by to museli byť desaťtisíce. Už predtým citovaný expert, ktorého citujú samotní odborníci na Holokaust, Pressac, dnes odhaduje počet mŕtvych v Osvienčime na 600 – 800 tisíc. Ako sa tieto čísla, ktoré môžu byť aj tak nadnesené, vyrovnávajú s divokými počtami pre Osvienčim, ktoré sa nachádzajú v populárno-náučných encyklopédiách? Ak sa národ obviňuje z takýchto strašných zločinov, nemala by sa prinajmenšom požadovať presnosť a dôslednosť? Ak nie, potom môže byť ktokoľvek obvinený z akéhokoľvek zločinu bez obáv z karhania.

Doktor Norman Finkelstein, židovský učenec, ktorého vlastní rodičia trpeli v nemeckom koncentračnom tábore, spôsobil rozruch napísaním knihy *Holokaustový Priemysel*. V jeho prevratnej knihe dokazuje očividné výmysli obhajcov holokaustu. Ukazuje, že ich vlastné čísla robia z holokaustu to, ako ho zobrazujú – nemožný.

V oficiálnej štúdii Leonard Dinnerstein oznamuje: 60 000 Židov vyšlo z koncentračných táborov. V priebehu týždňa z nich viac než 20 000 zomrelo. Keď však prišlo k vyjednávaniam s Nemeckom, [len pred pár rokmi, v roku 1999] holokaustový priemysel požadoval odškodné pre 135 000 stále žijúcich bývalých väzňov.

Ak je 135 000 bývalých židovských otrockých robotníkov dnes stále nažive, okolo 600 000 ich muselo prežiť vojnu. To je aspoň o pol milióna viac než štandardné odhady. . . Ak by Židia tvorili len 20 % z celkového počtu, ktoré tábory prežilo a, ako holokaustový priemysel naznačuje, 600 000 židovských väzňov prežilo vojnu, potom museli prežiť celé 3 milióny väzňov. Podľa výpočtov holokaustového priemyslu, podmienky v koncentračných táboroch vôbec nemohli byť až také tvrdé. Vlastne, človek musí pripustiť pozoruhodne vysokú plodnosť a pozoruhodne nízku úmrtnosť. . . Ak, tak ako holokaustový priemysel naznačuje, mnoho stoviek tisíc Židov prežilo, konečné riešenie predsa nemohlo byť tak účinné – čo je presne to, čo tvrdia popierači holokaustu.(pp 127-8).⁵⁷⁷

Približne v čase, kedy som si všimol nezrovnalosti v počtoch Holokaustu, sledoval som televízne interview so sionistom, ktorý napádal revizionizmus Holokaustu, tvrdiac, že „Či to bolo desať miliónov alebo jeden milión, sto tisíc či tisíc, tento zločin nie je nijako menej ohavnejší!“ Pravdou je, že ak by to boli státisíce namiesto 26 miliónov, a ak by väčšina týchto úmrtí bola zapríčinená očakávanými krutosťami vojny, než kalkulovaným plánom vyhladzovania, potom by bola prevládajúca verzia tvrdenia o Holokauste značne nepresná.

Ďalšie otázky o Holokauste

Hlavnou časťou tvrdenia o Holokauste je to, že nacisti mali plán, resp. program na vyhladenie Židov. No napriek tomu, že Spojenci obsadili ústredie nemeckej vlády a armády a väčšinu koncentračných táborov s neporušenými záznamami, nenašiel sa jediný rozkaz alebo inštrukcie, ktoré by požadovali plynovanie Židov či niečo, čo by naznačovalo plán na vyhladenie celého európskeho Židovstva. Nenašiel sa žiaden plán pre konštrukciu ľudskej plynovej komory alebo inštrukcie pre plynovanie ľudských bytostí.

V tejto téme, ako aj v ďalších, prešiel Holokaust revíziou. Experti už viac netvrdia, že nacisti vydávali priame rozkazy na vyhladzovanie Židov. Raul Hilberg v prvom vydaní svojej práce o Holokauste (z roku 1961), *The Destruction of the European Jews*, uviedol, že v roku 1941 vydal Hitler dva rozkazy na vyhladenie Židov. V Hilbergovej revidovanej edícii tejto knihy, vydané v roku 1985, boli všetky odkazy na tieto rozkazy odstránené.⁵⁷⁸ V recenzii na toto revidované Hilbergovo vydanie, historik Christopher Browning – sám „exterminacionistický historik“ (veriaci vyhladzovaniu Židov), napísal:

V tomto novom vydaní boli všetky odkazy v texte na Hitlerovo rozhodnutie či jeho rozkaz na „Konečné riešenie“ systematicky odstránené. V jednej jedinej poznámke pod čiarou sa nachádza osamelý odkaz: „Chronológia a okolnosti poukazujú na Hitlerovo rozhodnutie pred koncom leta“ V novom vydaní sa rozhodnutia neučinili a rozkazy nevydávali.⁵⁷⁹

Holokaust pod nosom Červeného Kríža?

Židovskí vodcovia nedávno namierili svoj hnev voči Medzinárodnému Červenému Krížu kvôli tomu, že neodhalil a neučinil nič, aby Holokaust zastavil. Poukazujú na to, že skupiny inšpektorov Červeného Kríža navštevovali a skúmali všetky hlavné nemecké koncentračné tábory, vrátane Osvienčimu, až do skončenia vojny. Na jednej strane od nás promotéri Holokaustu očakávajú, aby sme verili, že Nemci vraždili desaťtisíce ľudí denne v supertajnom pláne, o ktorom sa neodvážili zmieniť ani vo svojich prísne tajných rozkazoch. Na strane druhej očakávajú, že budeme veriť, že nacisti nechali Medzinárodný Červený Kríž v tom istom čase kontrolovať tábory, kde každodenne dochádzalo k vraždeniu tisícov ľudí. Toto sú výňatky z pôsobivého článku v *U.S.A. Today*:

Mnoho židovských vodcov a expertov na Holokaust dlhý čas tvrdilo, že Červený Kríž obzvlášť zlyhal počas 2. svetovej vojny, hlavne kvôli neupozorňovaniu na nacistické zverstvá a neskôr k tomu pripájajúc odmietnutie toto zlyhanie uznať...

Naozaj, v liste úradníkom amerického ministerstva o návšteve z 22. novembra 1944 Červený Kríž uvádza: „Neboli sme schopní objaviť žiadnu stopu po zariadeniach na vyhľadzovanie civilných väzňov...“

V tomto prípade, ako ukazujú dokumenty, Červený Kríž zlyhal v každom možnom ohľade. Úradníci Červeného Kríža nielenže zanedbali celú situáciu, ale Spojencom podávali nesprávne informácie.

TENDENCIA SPOCHYBŇOVAŤ TVRDENIA O KRUTOSTIACH

Niekoľko dokumentov Červeného Kríža naznačuje, že táto organizácia váhala, prinajmenšom zo začiatku, uveriť tvrdeniam a príbehom o nacistických krutostiach. Podobne ako bežná verejnosť, ani úradníci Červeného Kríža nepochopili skutočný rozsah nacistických zločinov...

„Niet pochýb, že Červený Kríž sa nechal ovládať nacistami,“ hovorí Radu Ioanid, riaditeľ Holocaust Survivors Registry v U.S. Holocaust Memorial Museum. „Niet pochýb, že boli oklamaní.“⁵⁸⁰

Zrejme, ak bol tento hrozivo vysoký počet mŕtvych spôsobený nedostatkom liekov, nedostatkom insekticídov (na zabíjanie vší prenášajúcich choroby), a nedostatkom jedla – kvôli ničeniu a rozvratu počas vojny – nacisti nemali mať prečo strach pustiť inšpektorov a dobrovoľníkov Medzinárodného Červeného Kríža do táborov o nič viac než ako by sa ich pomoci báli Briti v ruinách východného Londýna po leteckom nálete. Veria promotéri Holokaustu, že členovia Medzinárodného Červeného Kríža boli časťou antisemitského, nacistického sprisahania? Alebo jeho členovia, napriek návštevám táborov počas vojny a doručeniu 973,000 balíkov a zásielok väzňom (ako ukazujú ich vlastné záznamy), jednoducho nenachádzali žiadne dôkazy o masovom plynovaní, spaľovaní, „vyhladzovacích zariadeniach“, alebo vlastne akúkoľvek snahu zo strany nacistov úmyselne vyhladiť židovský ľud?

Pri pomoci státisícim utečencov dobrovoľníci Červeného Kríža bezpochyby počuli príbehy o nastickej brutalite a zvesti o masových plynovaniach, a kvôli tomu sa snažili nájsť nejaký dôkaz, že k nim dochádzalo, ale nenachádzali nič, čo by naznačovalo, že tieto zvesti sú pravdivé. Na konci vojny, v táboroch ako Buchenwald, videli veľké množstvá tiel, ale ich vlastné správy označujú za pôvodcu epidémie chorôb, ktoré mali problém zvládnuť aj samotní britskí vojaci a Červený Kríž. Briti, napríklad, odhadovali, že v Bergen-Belsene zomrelo viac ľudí po ich prevzatí vedenia tábora, než pred jeho oslobodením.

Židovské sily odsudzujú revizionistov, ktorí kladú normálne otázky o Holokauste, ako napr. „Ako mohlo dochádzať k Holokaustu priamo pod nosom Medzinárodného Červeného Kríža?“ Niet divu, že chcú tieto otázky potlačiť a tých, ktorí ich kladú, uväzniť. Ich verzia tvrdení o Holokauste si nemôže takéto otázky dovoliť.

Prečo žiadna debata?

Oficiálni udržovatelia Holokaustu vedú medzinárodnú kampaň na umlčanie nepríjemných otázok. Väčšina ľudí nikdy o revizionistickom stanovisku nepočula, pretože židovské sily ovládajú médiá a blokujú prístup k materiálom, ktoré spochybňujú ortodoxnosť Holokaustu.

Medzi najsilnejšími z nich je celosvetová „Liga proti ohováraniu B'nai B'rith“, s ročným rozpočtom 37 miliónov dolárov v USA, venovaným na hanobenie tých, ktorí kritizujú Izrael či spochybňujú časti príbehu o Holokauste. ADL dáva svojim hovorcom inštrukcie nikdy nediskutovať o nijakom aspekte Holokaustu. Ak je ich verzia tak zdokumentovaná, prečo sa boja slobodnej a otvorenej diskusie?

Úprimná debata medzi veľkňazmi Holokaustu a spochybňovateľmi Holokaustu by odhalila, že posledne menovaní nie sú blázni ani šíritelia nenávisti, ale ľudia s legitímnymi otázkami a argumentami založenými na dôkazoch. Takáto debata by odhalila, že revizionisti nepopierajú, že Židia – podobne ako Japonci v Amerike počas 2. svetovej vojny – boli nespravodlivo uväzňovaní v koncentračných táboroch. Revizionisti uznávajú, že podmienky v európskych táboroch boli s blížiacim sa koncom vojny strašné, a tvrdia, že v táboroch zahynuli desiatky tisíc Židov, predovšetkým na podvýživu a choroby. Revizionisti nakoniec slobodne pripúšťajú, že dochádzalo aj k masakrom nevinných civilistov, a že takéto hrôzy majú byť odsúdené.

Revizionisti tvrdia, že kým určite existovali Nemci, ktorí páchali to, čo sa dnes definuje ako „vojnové zločiny“, samotní Spojenci, vrátane Sovietov, boli z ich páchania minimálne rovnako tak vinní. Revizionisti poukazujú na zámerné spojenecké zápalné bombardovanie obyvateľstva, ako aj na masové znásilňovanie, vyháňanie a vraždenie miliónov Nemcov a iných národov východnej Európy zo strany Sovietov. (*Barnes Review Willisa Carta*)⁵⁸¹ Taktiež poukazujú na to, že mnoho úmrtí v koncentračných táboroch počas posledných rokov vojny zapríčinilo spojenecké bombardovanie železničných spojení, ktoré boli životne dôležité pre transport potravín a liekov. Poukazujú na to, že špeciálne zacielenie a ničenie farmaceutických tovární, ktoré vyrábali lieky a zdravotné potreby zvýšili úmrtnosť medzi nemeckými obyvateľmi, vojakmi a taktiež tými, ktorí boli v táboroch.

Spochybňovať všeobecné vnímanie Holokaustu zrejme neznamenať prehliadať masové vraždenie. Tí, ktorí vyvracajú všeobecnú predstavu o Holokauste jasne uvádzajú, že vnímajú zverstvá voči nevinným Židom či iným ľuďom ako zločiny proti morálnym hodnotám západnej civilizácie. Revizionisti jednoducho tvrdia, že Židia neboli jedinými obeťami najstrašnejšej vojny sveta. Mnoho revizionistov taktiež tvrdí, že motívom hrozného tvrdenia o Holokauste je podpora ekonomických a politických cieľov Izraela a židovských organizácií.

Keď som sa začal dozvedať mnohé znepokojujúce fakty, ktoré ovplyvňovali moje vnímanie Holokaustu, pýtal som sa sám seba, aký bol začiatok tvrdenia o Holokauste a prečo je tak všadeprítomný aj viac ako 50 rokov po skončení 2. svetovej vojny. Na konci vojny je zvyčajne mnoho zatrpknutosti a nenávisti, ale postupom času hystéria slabne a prevládnu chladné hlavy. No ohľadom nemeckých vojnových zločinov sa zdá, že aj dnes existuje rovnaká hystéria, ako bezprostredne po vojne. Len pár mesiacov po skončení vojny Robert Taft, líder amerického Senátu, odsúdil Medzinárodný vojenský tribunál ako „škvrnu v americkej histórii, ktorú budeme dlho ľutovať.“⁵⁸² Predseda Najvyššieho súdu USA, Harlan Fiske Stone, povedal o sudcovi Jacksonovi, ktorý odišiel zo súdu, aby viedol tribunál:

Jackson je preč, vedúc svoje lynčovanie na vysokej úrovni v Norimbergu. Nestarám sa, ako naloží s nacistami, ale nenávidím predstieranie, že vedie súd a procedúry podľa zvykového práva. To je trochu príliš pokrytecký podvod voči mojim staromódnym predstavám.⁵⁸³

50 rokov neskôr by človek ťažko hľadal jediného amerického kongresmana, ktorý by sa odvážil odsúdiť vojnové tribunály, aj keby tajne tento názor prechovával. Vedel by, že jeho vyslovenie by na jeho hlavu znieslo taký hnev, že jeho politická kariéra by sa skončila.

Aké sú teda motívy propagátorov Holokaustu, kvôli ktorým sa snažia udržiavať toto tvrdenie tak hlboko zakorenené v našich mysliach a srdciach?

Motívy za príbehom o Holokauste

Na spojenecké mocnosti bol vyvíjaný tlak na založenie trvalého útočiska pre židovských preživúcich v Palestíne. Založenie Izraela tri roky po porážke Nemecka bolo teda výsledkom Holokaustu.⁵⁸⁴ Encyklopédia Encarta, článok Raula Hilberga, vedúceho židovského historika Holokaustu.

V každej vojne existuje vojnová propaganda. V modernej vojne je povýšená na umenie. Je to zbraň, ktorá nemá žiaden nutný vzťah k pravde, pretože je jednoducho nástrojom moci používaným na psychológiu vlastných síl národa – tak, ako sú fyzické zbrane namierené na nepriateľa. Počas 1. svetovej vojny vydával britský vojnový úrad správy, že nemeckí vojaci sa zabávajú nabodávaním belgických nemluvniat na bajonety, a že telá detí varili, aby získali fosfáty pre výrobu munície. Po vojne britský vojnový úrad potvrdil, že tieto tvrdenia boli jasné lži.

Počas 2. svetovej vojny – v rozrastajúcom sa veku rádia, filmov a masovej cirkulácie novín a časopisov – bola propaganda oveľa premyslenejšia a mocnejšia. Židia, ktorí mali v amerických a britských médiách značnú moc, začali šíriť príbehy o nemeckých zverstvách už v 30-tych rokoch a tieto tvrdenia počas vojny naberali na intenzite. Tak, ako boli Nemci obviňovaní z varenia nemluvniat v 1. svetovej vojne, tak boli obviňovaní z výroby mydla z tiel svojich zavraždených obetí v 2. svetovej vojne. (*Barnes Review*)⁵⁸⁵ No tentoraz trvalo takmer polstoročie, kým pravda zmazala lož o mydle, a aj napriek tomu je toto otvorené klamstvo stále často opakované.

Ako študent som v archívoch knižnice Louisiana State University prezeral mnoho časopisov vydaných v rokoch 1945 až 1950, a našiel som zaujímavé dôvody k tomu, prečo sa vojnová propaganda po skončení vojny nezastavila. Hneď ako boli v Európe umlčané zbrane, spustila sa nová vojna, životne dôležitá pre celosvetovú židovskú komunitu. V Palestíne dochádzalo k masívnej židovskej invázii a nasledujúcej vojne za účelom vytvorenia sionistického štátu Izrael. Úspech tejto snahy v značnej časti závisel na tvrdení o Holokauste. Vo svojom článku v encyklopédii Encarta Raul Hilberg správne opisuje založenie Izraela ako „dôsledok Holokaustu“. Založenie Izraela v skutočnosti nebolo ani tak dôsledkom Holokaustu ako dôsledkom tvrdenia o Holokauste. Realita Holokaustu neboli dôležitá – kritické bolo vnímanie, že k Holokaustu došlo.

Dnes sa objavujú dôležité historické otázky týkajúce sa potopenia lode *Maine*, ktoré predchádzalo španielsko-americkej vojne, o incidente v zálive Tonkin, ktorý predchádzal masívnemu americkému zapojeniu sa vo Vietname, a či *Lusitania*, ktorú počas 1. svetovej vojny potopili Nemci, ilegálne prevážala muníciu. Ich dôležitosťou vo svojej dobe nebola pravda o týchto udalostiach, ale ich verejné ponímanie. To isté platí o Holokauste. Sionistický sen o Izraeli potreboval „Holokaust“ – najstrašnejší Holokaust, aký sa dá predstaviť – pre podporu svojich národných cieľov.

Izrael sa nemohol zrodiť bez tvrdenia o „šiestich miliónoch“. Vytvorenie židovského štátu spočívalo na masívnej invázii Židov z celého sveta do Palestíny, úspešnej vojne teroru proti Britom, ktorí tento región pod mandátom Ligy Národov spravovali a proti domácomu obyvateľstvu. Presúvaná židovská populácia Európy bola ohromným zdrojom prisťahovalectva do Palestíny. Bez tohto prisťahovalectva je pochybné, že relatívne malá predvojnová židovská populácia by mohla získať kontrolu z rúk Britov a domácich Palestínčanov.

Sionistické vojenské prevzatie Palestíny vyžadovalo obrovskú ekonomickú, vojenskú a politickú podporu z celého sveta. Znamenalo to terorizovanie palestínskej väčšiny, vyhánanie ich z domov a zeme a odopieranie ich občianskych a politických práv. Iba opakovanie tvrdenia o Holokauste mohlo spôsobiť, že svetová mienka tieto zločiny tolerovala. Sympatie voči Židom, rozhybané spomienkami na Holokaust, robia z akýchkoľvek zločinov spáchaných voči Palestínčanom – bez ohľadu na ich nespravodlivosť – obyčajné banality.

Tvrdenie o Holokauste prinieslo desiatky miliárd dolárov pomoci zo strany USA a ešte väčšie čiastky v reparáciách z Nemecka. Čo je najdôležitejšie, Holokaust bol palivom, ktoré po celom svete rozdúchalo plameň židovského sionizmu. Recitál Holokaustu zjednotil Židov po celom svete a vylákal

obrovskú finančnú a politickú podporu nutnú na založenie a udržiavanie Izraela. Po 50 rokoch takmer neprerušeného konfliktu s Palestínčanmi a svojimi arabskými susedmi, je Izrael stále úplne závislý na americkej a nemeckej podpore. Izrael zostáva najväčším ročným prijímateľom americkej zahraničnej pomoci, a to od svojho začiatku. Neustále omieľanie Holokaustu udržiava prísun peňazí od Židov aj nežidov a vytvára rafinované ospravedlnenie pre každú nespravodlivosť spáchanú voči Arabom.

Nahum Goldmann, prezident Svetového Židovského Kongresu, napísal knihu s názvom *The Jewish Paradox*, vydanú u Grosset & Dunlap v roku 1978. Goldmann dramaticky opisuje vplyv nemeckých reparácií na Izrael:

Nemci zaplatia celkovú čiastku 80 miliárd...Bez nemeckých reparácií, ktoré začali prichádzať počas prvých rokov štátu by Izrael nemal polovicu svojej súčasnej infraštruktúry: všetky vlaky v Izraeli sú nemecké, lode sú nemecké a to isté platí pre elektrické rozvody a veľkú časť izraelského priemyslu... a to ešte nepočítame individuálne dôchodky vyplácané prežijúcim. Izrael dnes dostáva každý rok stovky miliónov dolárov v nemeckej mene.... Za pár rokov bol objem peňazí, získaných Izraelom od Nemecka dvoj až trojnásobne väčší než príspevok zo zbierok medzinárodného Židovstva.⁵⁸⁶

V tejto ohromujúcej knihe Goldmann pripúšťa, že už počas vojny sionisti plánovali procesy s vojnovými zločincami a reparácie zo strany Nemecka.

WJC (Svetový Židovský Kongres) vytvoril počas vojny Inštitút Židovských Záležitostí v New Yorku (jeho ústredie je dnes v Londýne). Riaditeľmi boli dvaja veľkí litovskí židovskí právnici, Jacob a Nehemiah Robinsonovci. Vďaka nim Inštitút vypracoval dve úplne revolučné myšlienky: Norimberský tribunál a nemecké reparácie.

Myšlienkou Inštitútu bolo, že nacistické Nemecko malo po svojej porážke platiť, ...Nemecké reparácie mali byť najprv vyplatené ľuďom, ktorí kvôli nacizmu stratili svoje majetky. Ďalej, ako sme dúfali, by mal byť vytvorený židovský štát, Nemci by platili kompenzácie, aby bolo umožnené prežijúcim usadiť sa v ňom. Táto myšlienka bola po prvý raz predstavená počas vojny v priebehu konferencie v Baltimore.⁵⁸⁷

Norimberské procesy boli verejnosti prezentované ako snaha Spojencov spravodlivo potrestať vojnových zločincov. V knihe *The Jewish Paradox* Goldmann pripúšťa, že Norimberské procesy a myšlienka nemeckých reparácií nevznikli u Spojencov, ale u sionistov, ešte pred akýmkoľvek dôkazom o Holokauste, a že táto kompenzácia bude životne dôležitá pre založenie Izraela.

Od 2. svetovej vojny vynieslo tvrdenie o Holokauste desiatky miliárd dolárov zo strany USA a ešte väčší objem financií v reparáciách zo strany Nemecka. Ohromná suma, prekračujúca 150 miliárd dolárov, iste poskytuje silný motív pre Izrael a svetový sionizmus udržiavať senzačné tvrdenie o Holokauste.

Ďalší možný motív pre udržiavanie propagandy pri živote mi začal byť zrejmý pri čítaní kôp časopisov zo 40-tych rokov v knižnici LSU. Opakovane som nachádzal príbehy predpovedajúce znovuzrodenie nacizmu. V týchto príbehoch prevládali tvrdenia o kopách zlata na financovanie neonacistického hnutia v Nemecku a všade vo svete, vrátane Severnej a Južnej Ameriky.

Spojenie Holokaustu s nacizmom bolo iste najúčinnnejším spôsobom kritizovania národno-socialistickej filozofie. Samozrejme, Holokaust nielen karhá nacistov, zároveň pred kritikou izoluje Židov. Je to taktiež psychologická zbraň v rukách Židmi vedeného rovnostárskeho hnutia, pretože sa zdá, že masmédiá nikdy nepremeškajú príležitosť spájať rasové myslenie a vedu s nacistickými zločinmi.

V rozširovaní tvrdenia o Holokauste majú Židmi ovládané médiá ochotného partnera v spojeneckých vláдах. Na konci vojny, s Európou v ruinách, desiatkami miliónmi mŕtvych a polovicou Európy pod komunistickou tyraniou, sa mnohým mohla prepáčiť otázka, či zapletenie sa do pôvodne poľsko-nemeckej vojny za toto všetko stálo. Tvrdenie o Holokauste poskytlo silné emocionálne ospravedlnenie.

Počas štúdia na vysokej škole som rád čítal detektívne príbehy Raymonda Chandlera. Pri štúdiu o Holokauste som si spomenul, že v prípade zločinu obžaloba dokazuje, že obžalovaný mal motív a

príležitosť na jeho spáchanie. Dôležité židovské záujmy majú iste motív pre stvorenie a propagáciu tvrdenia o Holokauste v jeho najextrémnejšej verzii, a pri ich ovládaní médií príležitosť celkom iste mali.

Existujú doslova tisíce kníh sústredujúcich sa na rôzne aspekty Holokaustu a nespočetné časopisové články, prejavy, kázne, dokumentárne štúdie, romány a filmy, ktoré nám hovoria o jeho hrôzach. Prevažná väčšina autorov týchto materiálov o Holokauste sú samotní Židia. Je pravdepodobné, že Židia, ktorí nadšene veria v neopísateľné hrôzy Holokaustu, môžu o ňom objektívne písať? Mohol by Elie Wiesel napísať nestrannú históriu nacistického Nemecka či Holokaustu lepšie ako Adolf Hitler, ak by ten - keby bol nažive - písal o Wieselovi a 2. svetovej vojne?

Elie Wiesel píše:

Každý Žid by si mal niekde v sebe vyhradiť oblasť nenávisti – zdravej nenávisti – pre to, čo zosobňuje Nemec a čo v Nemcovi pretrváva. Konat' inak by bolo zradou mŕtvych.⁵⁸⁸

Predstavte si, ak by Rus, prežijúci vražedné gulagy pod vedením židovského boľševizmu, učinil vyjadrenie, že

Každý Rus by si niekde v sebe mal vyhradiť oblasť nenávisti – zdravej nenávisti, pre to, čo zosobňuje Žid a čo v Židovi pretrváva. Konat' inak by bolo zradou mŕtvych.

Neverím, že by bol získal Nobelovu cenu. V skutočnosti by bol v dnešnej Európe uväznený a nazvaný zlým antisemitom.

Skutočná moc tvrdenia o Holokauste sa nachádza v ľudských emóciách, ktoré vyvoláva. Sú to uslzené spomienky starších židovských prežijúcich, koketné slová Anny Frankovej, a fotografie a dokumentárne filmy vychudnutých a zmrzačených tiel, ktoré sú zakorenené v podvedomí nás všetkých. Je to obrazový záznam, ktorý je skutočným „dôkazom“ Holokaustu, pretože všetci sme videli jeho obeť v ich strašných pózach smrti. No podobné obrazy môžeme vidieť v mnohých vojnách. Môžeme vidieť milióny obetí komunizmu Trockého Červenej armády či Stalinových čistiek. Môžeme vidieť ženy a deti, ktoré po tisícoch zomierali v Britmi vedených koncentračných táboroch počas Búrkej vojny. Môžeme vidieť pozostatky desiatícok mužov, žien a detí, ktoré boli zaživa upálené v Drážďanoch či v Hamburgu. Môžeme vidieť mŕtvych na smrtiacich poliach Kambodže či v krvou nasiaknutej džungli Rwandy. No tieto obeť vojny nevidíme každý deň, rok za rokom. Tieto ďalšie obeť vojen nemajú multimiliárdolárový pamätník medzi monumentami vo Washingtone, D.C., žiadnu politickú loby, žiadnych hollywoodskych promotérov. Spomínať na nich nezapadá do agendy tých, ktorí o týchto veciach rozhodujú.

Počas nadchádzajúceho storočia, ako sa budú zrýchľovať a zjednodušovať komunikačné prostriedky, bude čoraz viac ľudí spochybňovať základy a tvrdenia o Holokauste. Chyby a klamstvá padnú pred dôkladným krížovým skúmaním a intelektuálnou výzvou. A každým dňom sa toto tvrdenie stane čoraz menej obhájiteľným, a ako bude neustále omieľané a oslabované, pravda bude silnieť. A keď bude nakoniec možné slobodne si ju vypočuť, pravda zvíťazí. Keď tento deň nastane, pravda nebude potrebovať žiaden teror či potláčanie na svoju ochranu.

Nemôžem s istotou povedať, že Holokaust nenastal tak, ako vedúci „exterminacionisti“ uvádzajú. Môžu mať pravdu a revizionisti sa môžu myliť, ale určite dnes existuje dostatok rozumných dôkazov na otvorenú debatu o niektorých častiach tvrdenia o Holokauste.

Nemôžeme poznať pravdu, kým názor a skúmanie o Holokauste je slobodné. Môže byť mnoho rešpektovaných historikov, ktorí majú pochybnosti o aspektoch tvrdenia o Holokauste, no vedia, k čomu by došlo, ak by o nich otvorene hovorili.. Netúžia po takom zaobchádzaní, akého sa dostalo Davidovi Irvingovi.

Po prečítaní a pochybnostiach o tvrdeniach týkajúcich sa Holokaustu som dospel k zisteniu, že tí, ktorí spochybňovali jeho časti neboli väčšími šialencami než tí, ktorí spochybňovali vládnú verziu o osamelom vrahovi Kennedyho. Rozdiel je v tom, že v odmietnutí nálezov Warrenovej komisie niet veľkých politických, ekonomických, sociálnych či náboženských ohlasov. Len jednoduché otázky o niektorých aspektoch tvrdenia o Holokauste privedú na človeka divoký hnev tých, ktorí dominujú médiám a ktorí podporujú Izrael. Za svoje odpadlictvo som draho platil, a táto kniha bude

pravdepodobne ešte väčšou cenou. V Amerike, ak sa niekto odváži súkromne publikovať a prenajímať si haly k diskusii o tejto otázke, je výsledkom strata živobytia a dokonca aj fyzické ohrozenie. V Kanade a Európe to znamená zrušenie univerzitných titulov a stratu zamestnania, úradu sudcu, dôchodkov, zničenie podnikania, a navyše väzenie a fyzické útoky.

Pri písaní týchto slov ma zastihla správa, že francúzsky nacionalistický vodca Jean-Marie Le Pen bol odsúdený francúzskym súdom a pokutovaný tisíckami dolárov len za to, že v rozhovore s novinárom uviedol, že plynové komory boli v 2. svetovej vojne len „poznámkou pod čiarou“.⁵⁸⁹ Sir Winston Churchill vo svojom monumentálnom 6-zväzkovom diele *Druhá Svetová Vojna*⁵⁹⁰ plynové komory vôbec nespomína. Nevenuje im dokonca ani poznámku pod čiarou. To isté sa dá povedať o Eisenhowerovom diele *Crusade in Europe (Výprava v Európe)*.⁵⁹¹ Možnože sionisti môžu zorganizovať posmrtný súd pre týchto dvoch mužov, ktorí nevzdali svätému Holokaustu dostatočnú poctu.

Po Le Penovej poznámke požadoval európsky riaditeľ Centra Simona Wiesenthala zrušenie imunity Le Pena ako poslanca Európskeho Parlamentu, aby ho bolo možné stíhať a aby sa znemožnila jeho snaha získať volebný úrad.⁵⁹²

Spoločnosť, ktorá neumožňuje slobodnú diskusiu, skúmanie a debatu, nie je slobodná. Vláda či mediálny systém, ktorý potláča určité myšlienky, sa týchto myšlienok obáva, nie preto, že sú slabé, ale preto, že majú silu, nie preto, že sú vyvrátené, ale preto, že sú presvedčivé.

Ak máme poznať skutočný príbeh o Holokauste, musí existovať sloboda skúmania a sloboda pochybnosti. Ak sa historický názor nedokáže ubrániť skúmaniu, potom nie je pravdivý. Tí, ktorí sa snažia potláčať potenciálneho súperu, prezrádzajú vlastnú slabosť. „Pravda“, ktorá sa bojí otázok, sa bojí, že je falošná..

Ak existuje jediná vec, ktorú som sa vo svojom politickom živote naučil, je to „pýtať sa“. Musíme mať slobodu prejavu a tlače, slobodu skúmania a diskusie. Predtým, ako môžeme poznať, čo je pravda a nepravda, fakt či fikcia, musíme si vypočuť obe strany. To platí pre každú otázku pred nami, vrátane historickej udalosti, ktorá produkuje neskutočnú vášeň: Holokaust, s veľkým „H“.

Holokaust postupne naberať rozmery náboženstva. Je to druh témy smrti a vykúpenia, ktorá na seba preberá obraz zmasakrovaných nevinných, ktorí však povstávajú v aure nenapadnuteľnej svätosti. Svoje svätostánky nachádza v renovovaných koncentračných táboroch, svojich pútiach k nim, svojich svätých písomkách plných svätcov a hriešnikov, a vo svojich chrámoch, ako je Múzeum Holokaustu vo Washingtone, D.C. Každý, kto spochybňuje čo i len najmenší detail, je kacírom, ktorý si zasluhuje pohrdanie a výsmech, ale oveľa vhodnejšie je strata živobytia a uväznenie. Diela rúhačov musia byť spálené, ak nie, tak potichu zakázané u našich vydavateľov a distribútorov. Ak si kacírske diela nejakým spôsobom nájdú cestu k verejnosti, musia byť odhalené a z našich kníhkupectiev a knižníc vykorenené.

Holokaust nielenže naberať náboženské dimenzie, stal sa obrovským svetovým priemyslom, zarábajúcim miliardy dolárov. Holokaustový príbeh je zdrojom miliárd dolárov odškodného od Nemecka, miliárd viac americkej podpory a ďalších miliárd na tom, čo sa dá definovať iba ako obrovský a mocný vydieračský obchod. Dr. Norman Finkelstein odhaľuje tento podvod v nedávnom interview s časopisom *Counterpunch*. Celkom odvážne sa otvorene vyjadril, aj napriek tomu, že čelil jedovatým útokom zo strany ADL a iných mocných židovských organizácií.

Hovorca pre Svetový Židovský Kongres naznačil, že by ste mal byť vďačný organizáciám ako napríklad tá ich, za odškodné, ktoré dostali vaši rodičia. Nie je v tom určitá pravda, že nebyť ich kampaní na pozdvihnutie povedomia, tí čo prežili holokaust by neboli dostali vôbec žiadne odškodné?

Tieto organizácie úprimne povedané, mi prinášajú na myseľ postreh mojej nebohej matky, že nie je žiadnou náhodou, že Židia vynášli slovo “chutzpah“. Kradnú, a toto slovo používam úmyselne, 95% peňazí vyčlenených pre obete nacistického prenasledovania a potom vám hodia zopár omrvínok a hovoria vám, aby ste boli vďačný. Je veľmi ťažké klesnúť ešte hlbšie než je obrátenie kolosálneho utrpenia židovských ľudí počas druhej svetovej vojny na vydieračský obchod. Skutočne si myslím, že dokonca ani Julius Streicher (vedúci antisemitský vydavateľ v Nemecku 30-tych rokov) ak by dnes vydával noviny Der Stürmer, by nevyčaril predstavu

Židov, kšeftujúcich so svojou smrťou, avšak to je presne to, čo tento gang mizerných podvodníkov urobil. Zahanbili pamiatku na utrpenie Židov, urobiac z neho vydieračský obchod. Ak by boli naďalej nejaké pochybnosti, chcel by som poukázať na nedávny článok *London Times* nazvaný „Švajčiarské peniaze za holokaust odhalené ako mýtus“, ktorý celý tvrdí, že Švajčiarske banky boli fantastickou zmesou holokaustových podnikavcov. Avšak po tom ako premenili židovské utrpenie na vydieračský obchod, odopierali skutočným obetiam tieto vymámené peniaze. Je veľmi ťažké si predstaviť, ako sa dá po morálnej stránke klesnúť ešte hlbšie. Ak by boli všetci poslaní za mreže, stále by to nebol podľa môjho názoru spravodlivý trest.⁵⁹³

Finkelstein pokračuje v poukazovaní na to, že ak by nebol Židom, jeho kniha by nikdy nebola ani len vydaná

Myslíte si, že kniha Holokaustový priemysel by bola vydaná ak by ste nebol židovský syn holokaustových preživších?

(Smiech) Nie, o tom nemám žiadne pochybnosti. V prvom rade, ledva sa to podarilo vydať aj ako synovy preživších holokaustu. Ak by som nebol, neexistovala by ani tá najmenšia šanca. Bol by som pochovaný zaživa. Len nedávno som sa rozprával s niekym, koho nemôžem pre tento rozhovor menovať, ktorý sa stretol s vysokým vládnyim predstaviteľom v Nemecku, ktorého obaja poznáme. Môj priateľ sa ho spýtal na otázky položené v mojej knihe týkajúce sa počtu prežitých otrockých pracovníkov a či Nemecká vláda vie, že počty boli výrazne prehnané na ospravedlnenie vymáhania obrovských peňažných súm. Jeho odpoveď bola, že „samozrejme sme vedeli to, čo on hovorí že je pravda“, ale bolo prijaté rozhodnutie, že to budeme brať ako očierňovanie, pretože „sme sa báli rozpútania obrovských antisemitských reakcií v Nemecku“.

Legenda o Holokauste žije ďalej, podporujúc intenzívnu etnickú solidaritu medzi Židmi a podozrenie a nenávisť voči nežidom. Chronické opakovanie tvrdenia o Holokauste medzi nežidmi ničí našu najelementárnejšiu obranu voči židovskému rasizmu.

V skutočnosti, najväčší Holokaust, zrodený z etnocentizmu, bolo masové vraždenie desiatok miliónov kresťanov Židmi vedenými boľševikmi v Sovietskom Zväze a východnej Európe. Zdá sa mi smutne ironické, že tak málo sa v dnešnej dobe zameriava na tento Holokaust Holokaustov. V dnešnej dobe sú však udalosti a ich význam definované tak, ako ich definujú Židia. Holokaust zostáva exkluzívnou rezerváciou židovských obetí 2. svetovej vojny. Židovský Holokaust je posvätné udržiavaný mimo iných strát na životoch. Sú Židia a potom zvyšok ľudstva – nežidia sveta s malým „n“.

Matka všetkých holokaustov

Bolo by oveľa vhodnejšie opísať ako Holokaust celú 2. svetovú vojnu, nie iba utrpenie Židov počas nej. Bombardovanie a spálenie najkrajších miest a diel Európy, smrť desiatok miliónov najstatočnejších a najlepších mladých mužov, a nemilosrdné vykorenenie, vyhladovanie, znásilnenie a vyvraždenie desiatok miliónov nevinných civilistov zo všetkých národov a etnických skupín Európy – to bol najväčší Holokaust, aký svet kedy poznal. Civilizovaný svet bude po mnohé nasledujúce generácie pociťovať kultúrne a genetické dôsledky 2. svetovej vojny.

Britský premiér Neville Chamberlain to vystihol, keď povedal, že otázka nemecko-poľských hraníc nebola hodná krvi jediného anglického pešiaka. Všetci tí, ktorí sa narodili počas a od konca konfliktu, vyrastali s katechizmom rodičov a tlače o „dobrej vojne“. Ak je smrť 50 miliónov ľudských bytostí dobrou vojnou, tak čo presne je vojna zlá? Prirodzene, tie isté sily, ktoré propagovali Holokaust nám taktiež nahovárali potrebnosť vojny, a norimberské procesy určili, že konečnú vinu za vojnu nesú Nemci. V snahe ukončiť 20 rokov trvajúce zotročovanie východného nemeckého územia Poliakmi Nemecko Poľsko napadlo. V tomto bode šlo o pohraničnú vojnu, s minimálnymi stratami na životoch a zriedkavým bombardovaním miest a obyvateľov. Vojna sa rozšírila, keď Francúzsko a Británia

vyhlásili Nemecku vojnu, a čoskoro na to prepukla v Svetovú vojnu, napokon najväčšie ľudské krviprelievania v dejinách. (*Barnes Review*)⁵⁹⁴

V mnohých národoch bol niekto, kto chcel vojnu. Boli Nemci, ktorí hľadali na východ kvôli Lebensraum, Poliaci, ktorí si radšej zvolili vojnu, než aby vrátili svoje nemecké územia. Medzi Francúzmi existovali tí, ktorí extrémne žiarlili na svojich nemeckých rivalov a medzi Britmi tí, ktorí sa obávali ekonomickej, politickej a vojenskej moci zjednotenej Európy. Všetky tieto sily stvorili Holokaust 2. svetovej vojny.

A za žiadnu cenu nesmieme zabudnúť na ďalšiu skupinu, ktorá nesie veľkú zodpovednosť za tento Holokaust, celosvetové sily organizovaného Židovstva. V roku 1933, Svetový židovský kongres vyhlásil Nemecku vojnu.⁵⁹⁵ Celých šesť rokov vyvolával národné nepokoje a paranoju. V židovskej tlači sa objavovali poburujúce články o Nemecku. Využívali svoju obrovskú finančnú silu, svoj politický a mediálny vplyv na agitáciu vojny a podporu ohňov nenávisti, ohňov, pod ktoré médiá prikladajú aj 55 rokov po vojne.

My, Američania, spolu s Britmi, Nemcami, Francúzmi, Poliakmi, Rusmi, Talianmi a ďalšími, sme zmasakrovali milióny európskych žien a detí, povraždili či zmrzali našich mladých mužov a v európskej kolíske nášho druhu spálili najposvätnejšie diela krásy. Keď som bol ešte veľmi mladý, rozvinul som u seba pocit viny za otroctvo a Jima Crowa. Tejto viny som sa zbavil, keď som zistil, že naša rasa dala ľudu Zeme viac, ako od neho dostala. Ako som postupne chápal skutočnosti 2. svetovej vojny, opätovne sa ma zmocňovali pocity viny, no tentoraz nie za to, čo naša rasa vykonala iným, ale čo sme si sami spôsobili. Niet napokon nikto iný okrem nás, koho by sme mohli za tento masaker obviňovať.

2. svetová vojna bola najničivejšou a najdevastujúcejšou udalosťou v dlhej histórii európskeho ľudu. Komunizmus znásilnil polovicu Európy a rozšíril sa po celej planéte, vraždiac a zotročujúc ďalšie milióny. Týmto svojim víťazstvom si židovskí rasisti upevnili svoju moc s tým výsledkom, že 20. storočie sa končí sionistickou hegemoniou v najvyšších kruhoch mediálnej a politickej moci. Biely svet zrušil svoje ríše a dnes má svoje vlastné pobrežia napádané Tretím svetom až tak, že dokonca aj domoviny nášho ľudu sú dnes ohrozované demografickou a genetickou katastrofou. Starovekú nenávisť dnes podnecuje ľud, ktorý „nikdy nezabúda a nikdy neodpúšťa.“

A dnes, aj keď sa zdá, že naši židovskí antagonisti sú na prahu svojho úplného víťazstva, usilovne kladúc základy svojho Nového Svetového Poriadku, stále to nie je ich moc, ktorá nás odsudzuje. Tou je naša vlastná slabosť. Našou Achillovou pätou bola vždy naša naivita. Ak sa dozvieme pravdu o Holokauste, takáto naivita skončí a my môžeme zvrátiť plány na odstránenie všetkých jedinečných a rôznorodých prejavov ľudstva.

Norman Finkelstein poukazuje na pokrytectvo *Holokaustového Priemyslu* v ich použití holokaustu ako dokonalého ospravedlnenia za vraždy, väznenie, mučenie a vyvlastnenie majetku stoviek tisíc Palestínčanov. Nie je to však iba Palestína, ktorá vďačí za svoju okupáciu obušku zvanému holokaust, rovnako je to aj s obsadením mnohých kľúčových pozícií moci v Európsko-Americkom svete židovskými rasistami. Palestínčania, Európania a Američania a vskutku všetky národy sveta – nesmú obetovať svoju slobodu a prežitie na oltári Holokaustu.

ŽIDMI VEDENÁ CUDZIA INVÁZIA

**Daj mi svoje unavené, túliace sa masy,
Túžiace slobodne dýchať.
Úbohý odpad tvojho hemžiaceho sa pobrežia.**
- Emma Lazarusová

Nával Európanov do Severnej Ameriky viedol k vyvlastneniu indiánskej populácie a nakoniec k ich umiestneniu do rezervácií. Podobným spôsobom sa konala neúnavná židovská imigrácia do Palestíny proti záujmom palestínskych ľudí, avšak bola nevyhnutná pre židovské ovládnutie oblasti. Položila základy sionistického štátu.

Akýkoľvek kmeň, rasa, alebo národ, túžiaci zachovať si svoju kultúru, skupinové záujmy a suverenitu si musí uchovať svoje väčšinové postavenie v geografickej oblasti, v ktorej prebýva. Väčšina národov chápe základnú podstatu tejto skutočnosti od čias svojich najranejších civilizácií a každý moderný národ si praje prísnu kontrolu svojich hraníc a imigrácie.

Väčšina Američanov sa pozerá na historické udalosti indiánskeho odporu voči európskej kolonizácii ako morálne ospravedlniteľné, avšak v prekrútenej etike dneška považujú niektorí pokusy európskych Američanov na záchranu našich jedinečných génov a kultúry pred neeurópskou imigráciou za morálne odsúdeniahodné. A predsa, aj napriek presvedčivej propagande obhajujúcej multikulturalizmus a médiami podhadzovanej radosti rozmanitosti, prieskumy verejnej mienky v Amerike ukazujú prevládajúcu opozíciu neobmedzenej imigrácie. Podobné zmýšľanie verejnosti platí pre každý európsky národ.

Až po imigračnom zákone z roku 1965 začal americký kongres ignorovať priania väčšiny a zaviedol politiku, ktorá diskriminuje potenciálnych európskych imigrantov a povzbudzuje masívnu neeurópsku imigráciu. Od tých čias preukázala federálna vláda menej ochoty posilniť naše imigračné zákony a kontrolovať naše hranice. Táto politika vyústila do prílevu nebielych imigrantov, legálnych aj nelegálnych. Imigrácia a vyššia nebiela pôrodnosť premenila americkú populáciu z takmer 90% európskej na začiatku 60-tych rokov, do menej ako 70% na konci storočia. Americký úrad pre sčítanie obyvateľstva predpovedal, že v polovici 21. storočia, čoho sa mnohí z tých, ktorí čítajú tieto riadky dožijú, budú európski Američania v Spojených štátoch menšinou. Vo väčšine veľkých amerických miest už menšinou sme a čoskoro budeme prevýšení v Kalifornii a Texase. Politika podobná tejto priviedla veľké množstvá neeurópanov do Kanady; černochoch do Británie; severoafričanov a Aziatov do Francúzska, Turkov do Nemecka a zmes cudzích rás do Škandinávie, Španielska a Talianska.

S rastom môjho rasového povedomia mi začalo byť úplne jasné, že nové imigračné zákony v Spojených štátoch a Európe značne poškodia západné spoločnosti. Len krátko po tom, ako sa zmenila imigračná politika, zločinnosť stúpala vo všetkých postihnutých krajinách. Utrpela kvalita vzdelávania a zvýšili sa sociálne problémy. Ako sa táto plánovaná rasová premena postupne zrýchľuje, tieto problémy dosiahnu katastrofické rozmery.

Aké skupiny môžu z tohto demografického Armagedonu niečo získať? Jednotliví cudzinci, ktorí mohli mať výhody z ekonomických príležitostí, ktoré im poskytovali Západné spoločnosti, zastávali malý politický alebo ekonomický vplyv, kým boli mimo Západných národov. Keď som sa pozrel do amerického boja proti imigračným zákonom za posledných sto rokov, hnacia sila za otváraním amerických hraníc sa stala očividnou: Bolo to organizované židovstvo, zosobnené poetkou Emmou Lazarusovou, ktorej verše som citoval na začiatku tejto kapitoly.

Už na strednej škole som bol presvedčený, že masívna neeurópska imigrácia predstavuje najväčšiu krátko i dlhodobú hrozbu pre Ameriku, ktorú som miloval. Videl som, že Imigračný zákon z roku 1965, ak sa nezruší, bude napokon znamenať umieračik pre moju krajinu. Veľa materiálu, ktorý som čítal, poukazovalo na dlhé dejiny židovských úsilí za radikálnu zmenu amerických imigračných

zákonov. Skontaktoval som sa s Drewom Smithom, starším právnikom z New Orleansu, ktorý bol autorom knihy *The Legacy of the Melting Pot* a ktorý ma už predtým naučil veľa o imigračných otázkach.⁵⁹⁶ Smith a ja sme sa stretli v jeden daždivý deň po škole v kanceláriách Občianskeho združenia. Vysvetlil mi dejiny amerických imigračných zákonov. Po citovaní Lazarusovej veršov z podstavca Sochy Slobody sa ma spýtal, "Koho záujmom by slúžilo, ak by bola Amerika zaplavená 'úbohým odpadom'?" Rýchlo si odpovedal na svoju vlastnú otázku, "Bolo by to v záujme súdržných ľudí, ktorí používajú rasovú solidaritu ako zbraň, zbraň, ktorú chcú len pre seba. Snahy zmeniť americký imigračný zákon a v konečnom dôsledku nahradiť európsku väčšinu sú od začiatku vedené takmer výlučne Židmi."

Smith mi vysvetlil, že Emma Lazarusová, ako mnohí iní imigrační aktivisti, bola židovská aktivistka, ktorá podporovala vytvorenie výlučne židovského sionistického štátu v Palestíne, ale v Amerike podporovala "rozmanitosť". Zdôraznil, ako Židia dokonca zmenili moderný význam Sochy Slobody. Prekrásny nefritovo sfarbený kolos nebol pôvodne nijako spojený s imigráciou a časovo predčil imigračné centrum na ostrove Ellis. Bol to dar od Francúzska na oslavu Americkej revolúcie, nie na počesť príchodu "úbohého odpadu" k americkému pobrežiu.

Emma Lazarusová bola najviac známa svojim hromžením proti ruským pogromom, ktoré nasledovali po zavraždení cára Alexandra II v roku 1881. Ironia je zrejmá: Židovská rasistka, oddaná vytvoreniu elitného židovského štátu v Palestíne, dychtila po tom, aby urobila z Ameriky útočisko pre utečencov celého sveta. Drew Smith vlastnil veľa kníh, ktoré sa zaoberali problémami imigrácie, vrátane niekoľkých, napísaných Židmi, v ktorých mal podčiarknuté dôležité pasáže. Požičal som si ich a s nadšením sa zahĺbil do ich čítania.

Židovské organizácie, ako napríklad Americký židovský kongres, viedli (a stále vedú) úsilie za liberalizáciu americkej imigrácie a zdolanie obmedzujúcej legislatívy. V rokoch 1921, 1924 a 1952 schválil kongres legislatívu, ktorá sa snažila udržať v Amerike rasový status quo. Čo je dosť zaujímavé, napriek tomu, že anglo-američania tvorili značnú väčšinu americkej populácie, rovnako ako aj v Kongrese, nepokúšali sa zvýšiť vlastné percento zastúpenia v americkej populácii, ale jednoducho sa len snažili spravodlivo udržiavať status quo každej skupiny. V raných legislatívnych bojoch boli Židia vedúcimi zástancami otvorenej imigrácie a rázne odmietali legislatívu, ktorá by udržiavala Ameriku ako etnicky európsky, kresťanský národ. V Snemovni reprezentantov viedli Adolph Sabath, Samuel Dickstein a Emanuel Celler boj za neobmedzenú imigráciu, kým v Senáte Herbert Lehman a v neskorších rokoch Jacob Javits toto úsilie koordinovali.

V počiatočných bojoch poslanec Leavitt pred Kongresom jasne popísal židovskú angažovanosť nasledujúcimi poznámkami:

Inštinkt za národnú a rasovú záchranu nie je k odsúdeniu... Nikto by nemal lepšie rozumieť túžbe Američanov po udržaní Ameriky Amerikou, než ten pán z Illinois [Mr. Sabath], ktorý vedie útok v tomto smere, alebo tí páni z New Yorku, pán Dickstein, pán Jacobstein, pán Celler a pán Perlman.

Oni pochádzajú z veľkého historického ľudu, ktorý si zachoval identitu svojej rasy počas stáročí, pretože úprimne veril, že je vyvolený národ s určitými ideálmi, ktoré si treba zachovať a veril, že strata rasovej identity znamená zmenu týchto ideálov. Tento fakt by mal ul'ahčiť im a väčšine najaktívnejších oponentov tohto opatrenia v hovorených debatách, uznať a sympatizovať s našim stanoviskom, ktoré nie je tak extrémne ako stanovisko ich vlastnej rasy, ale len požaduje, aby prímies iných národov nebola takého druhu a v takých proporciách a kvantitách, že zmení rasové charakteristiky rýchlejšie ako môže nastať asimilácia ohľadom myšlienok vlády a zároveň krvi. (Kongresový záznam, 12. Apríl 1924)⁵⁹⁷

Sociológ Edward A. Ross vo svojej vplyvnej knihe z roku 1914, *The Old World and the New: The Significance of Past and Present Immigration to the American People*, cituje známeho proimigračného vodcu Izraela Zangwilla, ako navrhuje, že Amerika je ideálnym miestom na dosiahnutie židovských cieľov. Ross potom otvorene píše o židovskom vplyve:

Židia majú teda silný záujem na imigračnej politike: Preto sú tu snahy Židov kontrolovať imigračnú politiku v Spojených štátoch. Napriek tomu, že ich imigrácia je len sedminou našej,

viedli boj za zákon o imigrácii... Systematická kampaň v novinách a časopisoch na zlomenie všetkých argumentov pre jej obmedzenie a na upokojenie strachu pôvodných obyvateľov je vedená jednou rasou a pre jednu rasu. Hebrejské peniaze sú za Národnou liberálnou imigráciou a jej mnohými publikáciami.⁵⁹⁸

V roku 1924 kongresman Knud Wafad zdôraznil komunistické styky s mnohými židovskými imigrantmi a poznamenal, že mnohí Židia "nemajú žiadne sympatie k našim starým americkým ideálom."

Vedenie nášho intelektuálneho života sa vo svojich mnohých fázach dostalo do rúk týchto šikovných prišielcov, ktorí nemajú žiadne sympatie k našim starým americkým ideálom..., ktorí objavujú naše slabosti, obchodujú s nimi a zbohatnú na nich.

Celý náš systém zábavy bol uchopený do rúk mužmi, ktorí sem prišli z južnej a východnej Európy. Oni vytvárajú naše strašné filmy, píšú mnohé z kníh, ktoré čítame a vydávajú časopisy a noviny. (záznam z kongresu. 12 apríl 1924)⁵⁹⁹

Posledná dôležitá kongresová legislatíva schválená na záchranu status quo v Amerike bol zákon Walter - McCarran z roku 1952. Opozíciu v kongrese viedla židovská trojka Celler, Javits a Lehman. Každá väčšia židovská organizácia (ako aj komunistická strana USA) sa spojili do opozície, vrátane Amerického židovského kongresu, Amerického židovského výboru, ADL, Národnej rady židovských žien a tuctov iných. Počas debát v kongrese Francis Walter poznamenal, že jediná občianska organizácia, ktorá sa postavila proti celému návrhu bol Americký Židovský Kongres. Zástupca Celler poznamenal, že Walter "nemal zdôrazňovať ľudí jednej konkrétnej viery, ktorí sú v opozícii proti zákonom, tak ako to urobil". (záznam z kongresu, 23. Apríl 1952)⁶⁰⁰ Keď židovský sudca Simon Rifkind svedčil proti návrhu, zdôraznil, že podporou prelomenia amerického imigračného zákona reprezentuje "celú náboženskú židovskú skupinu od extrémnej pravice až po extrémnu ľavicu".⁶⁰¹

Nadchlo ma keď som si prečítal odvážne poznámky mississippského kongresmana Johna Rankina počas debaty. Dnes by takéto pravdivé poznámky zvoleného úradníka priniesli na jeho osobu útoky, ktoré by znieslo len pár ľudí.

Horekujú nad diskrimináciou. Viete, kto je diskriminovaný? Bieli americkí kresťania, tí, ktorí vytvorili túto krajinu... Hovorím o všetkých bielych kresťanoch na severe i juhu...

Komunizmus je rasový. Rasová menšina sa chopila moci v Rusku a vo všetkých jeho satelitných krajinách ako Poľsko, Československo a mnohých ďalších krajinách, ktoré by som mohol menovať .

Boli vyhnaní z takmer každej európskej krajiny a ak budú pokračovať v podnecovaní rasového rozruchu v tejto krajine a skúšať nanútiť svoj komunistický program kresťanským ľudom Ameriky, nikto nevie , čo sa im tu stane. (záznam z kongresu, 23. apríl 1952)⁶⁰²

Napokon v roku 1965 prešiel Kongresom Imigračný zákon (Immigration Act), ktorý židovské organizácie po prvý raz predložili už v 80-tych rokoch 19. storočia. Ten mal za následok to, že imigrácia sa stala z 90% neeurópska. Amerika prešla od imigračného programu, ktorý mal zabezpečovať rovnomerné zastúpenie všetkých skupín v Spojených štátoch, k programu, ktorý diskriminoval Európanov. Tak ako v predchádzajúcich pokusoch, aj teraz viedli útok židovskí poslanci a senátori, ako aj mocné židovské lobistické organizácie. Podarilo sa im to, pretože v priebehu 41 rokov od roku 1924 sa židovská moc dramaticky zvýšila v prakticky všetkých sférach amerického života.

V roku 1951 senátor Jacob Javits napísal článok "Otvorme brány",⁶⁰³ ktorý volal po masívnej neobmedzenej imigrácii. Javits a poslanec Celler nápadne figurovali v prijatí zákona z roku 1965. Deväť rokov pred schválením Imigračného zákona z roku 1965, predložil Americký židovský kongres prvotný návrh zákona a chválil prezidenta Eisenhowera za "jeho jasnú opozíciu k národnému podielovému systému". V roku 1956 ho chválili za "odvážne presadzovanie liberálnych zákonov a osvojenie si pozície, o ktorú sa od počiatku usiloval Americký židovský kongres a iné židovské agentúry".⁶⁰⁴

Motivácia Židov za otvorenou imigráciou

Pre židovské organizácie, ktoré tlačili za otvorenie hraníc by bolo hlúpe a neproduktívne priznať, že boli motivovaní záujmami, ktoré sú v konflikte so záujmami nežidovských Európanov. Otvorenú imigráciu propagovali ako "vlasteneckú". Od prvých dní storočia robili verejné prehlásenia, že multikulturalizmus a rozmanitosť budú pre Spojené štáty prospešné, čím šikovne maskovali svoje strategické záujmy.

Po schválení imigračného zákona v roku 1965 sa židovskí autori ako Naomi W. Cohenová cítili oveľa bezpečnejšie pri odhaľovaní niektorých zo skutočných židovských dôvodov za propagovaním takejto politiky. Napísala, že počnúc prenasledovaniami v Rusku v 80-tych rokoch devätnásteho storočia, cez nacistickú okupáciu Európy až po súženie východnej Európy v časoch studenej vojny, slúžila otvorená imigrácia v západných národoch židovským záujmom, pretože "prežitie často diktovalo, že Židia hľadali útočisko v iných krajinách".⁶⁰⁵ Napísala tiež, že americká medzinárodná politika slúži židovským záujmom, pretože "medzinárodne orientovaná Amerika bola citlivejšia k problémom zahraničných Židov".⁶⁰⁶ Čo je možno ešte dôležitejšie, Cohenová naznačila, že Židia videli otvorenú imigráciu ako možnosť zlomenia homogenity a jednoty Ameriky, vytvorením pluralitnej spoločnosti, v ktorej môžu Židia prosperovať.

Vo svojej monumentálnej knihe *A History of the Jews in America* Howard Sachar poznamenáva, že pluralizmus podporuje "legitimizáciu záchranu menšinovej kultúry v strede väčšinovej host'ovskej spoločnosti".⁶⁰⁷ Takže prelomením integrity a súdržnosti Ameriky môžu Židia zvýšiť svoju vlastnú integritu a súdržnosť. Sachar otvorene pokračuje a ukazuje ako pluralizmus zosilňuje židovskú solidaritu:

Kallenov vplyv sa však predlžil na skutočne všetkých vzdelaných Židov: čím legitimoval záchranu menšinovej kultúry v strede väčšinovej host'ovskej spoločnosti, pluralizmus fungoval ako intelektuálna kotva pre druhú generáciu vzdelaných Židov, udržiavajúc si svoju súdržnosť a svoje najtuhšie spoločné snaženia cez zimy depresie a oživeného antisemitizmu, cez šoky nacizmu a holokaustu až k vytvoreniu sionizmu po druhej svetovej vojne, ktorý sa prehnal americkým židovstvom s klimatickou osloboditeľskou vášňou.⁶⁰⁸

Sociálny psychológ Kevin McDonald v knihe *A People That Shall Dwell Alone* zdôrazňuje, že hlavné antisemitské hnutia sú zvyčajne nachádzané v etnicky homogénnych spoločnostiach a že "etnický a náboženský pluralizmus slúži vonkajším židovským záujmom, pretože Židia sa stávajú len jednou z mnohých etnických skupín... a stáva sa zložitým alebo nemožným vytvoriť spojené, súdržné skupiny nežidov, zjednotené v opozícii voči judaizmu".^{609 610}

Vo svojej knihe z roku 1985 *A Certain People: American Jews and Their Lives Today* Charles Silberman píše:

Americkí Židia sú oddaní kultúrnej tolerancii kvôli svojmu presvedčeniu hlboko zakorenenému v dejinách, že Židia sú bezpeční len v spoločnosti, ktorá akceptuje široké rozpätie názorov a správania, ako aj rozmanitosť náboženských a etnických skupín. Je to toto presvedčenie, nie súhlas s homosexualitou, ktoré vedie značnú väčšinu amerických Židov k podpore "práv homosexuálov" a liberálne stanovisko k mnohým ostatným tzv. "sociálnym otázkam".⁶¹¹

John Higham v knihe *Send These to Me: Immigrants in Urban America* uvádza zrozumiteľným spôsobom fakt, že Židmi sponzorované zmeny v imigračných zákonoch boli porážkou politickej a kultúrnej reprezentácie "obyčajných ľudí juhu a západu".⁶¹²

Počas desaťročí vedúcich k otvoreniu hraníc v roku 1965 židovské skupiny zbožne tvrdili, že nebude existovať žiadna diskriminácia a bude to pre Ameriku len prospešné. Richard Arens, riaditeľ štábu pre senátny výbor, ktorý stvoril Walter - McCarranov akt však zdôraznil, že rovnaké židovské sily, ktoré boli najvášnivejšími zástancami otvorenej imigrácie sa pokrytecky stavajú proti imigrácii, ktorú považujú za nevhodnú pre svoje vlastné záujmy.

Jedna zo zvláštnych vecí o tých, ktorí najhlasnejšie tvrdia, že akt z roku 1952 je

"diskriminačný" a neumožňuje miesto pre dostatočný počet utečencov, je, že sa stavajú proti imigrácii asi jedného milióna arabských utečencov, ktorí žijú v táboroch za biednych podmienok po tom, čo boli vyhnaní z Izraela. ⁶¹³

Organizované židovstvo nielenže chce zabrániť arabským utečencom návrat do svojich vlastných domovov v Izraeli, zároveň sa stavia proti tomu, aby prišli do Spojených štátov. Považujú snáď vyvlastnených Palestínčanov za politických oponentov? Židovské skupiny jasne podporujú formy multikulturalizmu, ktorý ničí nežidovskú súdržnosť a tiež tie, ktoré by mohli ohroziť ich vlastnú skupinovú moc.

Židmi ovládané politické a mediálne inštitúcie dlho podporovali demografickú inváziu a rozpad Ameriky. Kým židovské médiá demonizovali ľudí, ktorí sa stavajú proti nebielej masívnej imigrácii do Ameriky, Kanady a ostatných európskych národov ako rasistov, izraelské imigračné zákony zakazujú prisťahovať sa do Izraela nežidom. Milióny Palestínčanov utiekli zo svojich domovov a precitli sa pod izraelskou nadvládou nad Palestínou. Do svojich domov sa vrátiť nemôžu a mnohí sú nútení žiť v utečeneckých táboroch, v ktorých sú len o čosi lepšie podmienky ako v koncentračných táboroch.

A. M. Rosenthal je dlhoročným vydavateľom pravdepodobne najvplyvnejších novín v Amerike – Židmi vlastnených *The New York Times*. Tento zástanca Izraela sa sťažuje na sionsitický štát len vtedy, keď nie je pre neho dostatočne sionistický. Napriek tomu v roku 1992 cítil povinnosť kritizovať inú krajinu, ktorá si želá uchovať svoju rasovú identitu a kultúrne dedičstvo:

Mali by zmeniť imigračné zákony a oživiť pluralistickejšiu spoločnosť osvojením si receptu na občianstvo na základe pobytu a nie krvných pút.

Rovnako zarmucujúce je zlyhanie Bonu oživiť staré naturalizačné zákony zakorenené v etnicite. Podľa súčasných zákonov by sa turecký robotník, ktorý žije v Nemecku 30 rokov a hovorí plynulou nemčinou nemohol uchádzať o občianstvo, ktoré je pridelené ruský hovoriacemu imigrantovi, ktorý môže dokázať svoj nemecký pôvod. ⁶¹⁴

Rosenthal spája súčasné nemecké imigračné zákony s nacistickými. Je však imigračný zákon Izraela odlišný?

Nielen Nemecko, ale každá biela krajina je terčom Rosenthalovej obhajoby otvorenej imigrácie. Len imigrácia izraelská - najprísnejšia zo všetkých - je voči kritike imúnna. V Amerike sa Rosenthal považuje za potomka nelegálneho imigranta (jeho otec) a dokonca chváli imigráciu Hait'anov, z ktorých mnohí požívajú drogy a sú HIV pozitívni.

Takmer vždy, keď čítam o Hait'anoch, ktorí sa po mori vydajú do tejto krajiny a skončia na ostnatom drôte, si pomyslím na nelegálneho imigranta, ktorého náhodou sám poznám a tiež jeho dcéry a syna [on sám]...

Napriek tomu, že uznávam určité ekonomické obmedzenia, táto krajina by mala mať morálnu eleganciu a akceptovať susedov, ktorí ušli z krajín, kde žili život v terore a hlade a boli vyhnaní vražednými gangmi...

Ak by toto bola kvalifikácia na vstup do našej zlatej krajiny, mali by byť Hait'ania privítaní s piesňou, objatím a spomienkami. ⁶¹⁵

Ako pravidelný čitateľ *The New York Times* dúfam, že si ešte len prečítam Rosenthalov článok volajúci po prijatí milióna a viac Palestínčanov do Izraela, ktorí žijú v špine a biede utečeneckých táborov. Alebo Rosenthal, ak som to prehliadol, už vyzýval Židov, aby privítali Palestínčanov s "piesňou a objatím?" Rosenthal nie je hlúpy, je však hlboko pokrytecký. Vie, že ak by udelili izraelské občianstvo všetkým Palestínčanom, všetci tí, v utečeneckých táboroch by rýchlo zmietli sionistický politický štát rovnako, ako nebiela imigrácia zmietla bielu Ameriku našich predkov.

Na druhej strane, Rosenthal vie, že Izrael by nebol vytvorený, nebyť ich emigračnej invázie do Palestíny. S ohľadnutím sa na historické záznamy, mali Palestínčania vítať židovských imigrantov s piesňami a objatím?

Rosenthal nemá o nič väčšiu úctu k tradičným Američanom než ju má voči pôvodným obyvateľom toho, čo sa dnes nazýva Izrael. Má len jeden veľký záujem: Židovský rasizmus. Rosenthal je pyšný na to, čo ostatní Židia sú: rovnakí cudzinci ako tí, s ktorými sa stotožňuje. Žije tu, využíva všetky výhody

amerického občianstva, ale nestane sa - a nemôže sa stať - skutočným americkým občanom, ktorý kladie záujmy Ameriky nad sionistickú agendu.

Keď sa Židia stali tvrdšími v uplatňovaní svojej politickej moci, niektorí sa chvália o ich úlohu vyvlastnenia európsko - nežidovských Američanov. Earl Raab, riaditeľ Institute of Jewish Advocacy, spoločník ADL a spisovateľ pre *Jewish Bulletin* v San Franciscu, napísal:

Až po druhej svetovej vojne sa imigračný zákon na eliminovanie diskriminácie drasticky zmenil. Je jedným z prvých dôkazov jeho politickej zrelosti a židovská komunita mala v uplatňovaní týchto zmien vedúcu úlohu.⁶¹⁶

Raab ďalej oslavuje prichádzajúci menšinový stav belochovo v Amerike. Ak sa to stane, teší sa na "konštitučné obmedzenia" (zakázanie slobody prejavu?):

Agentúra na sčítanie obyvateľstva práve oznámila, že polovica populácie Ameriky bude čoskoro nebiela a neeurópska. A všetci budú americkí občania. Prevažili sme sa na stranu, kde nacistické árijské strany už nebudú môcť v tejto krajine vládnuť.

Živili sme americkú klímu opozície k etnickému fanatizmu takmer pol storočia. Klíma ešte nie je perfektná, avšak heterogénna povaha našej populácie smeruje k tomu, aby to urobila nezvratným a učiní naše konštitučné obmedzenia proti fanatizmu praktickejšími ako kedykoľvek predtým.⁶¹⁷

Ako to vraví Raab, sionistickí židovskí aktivisti, ktorí dlho podporovali výlučne židovský národný štát, živili masívnu netradičnú imigráciu do Ameriky a tešia sa na čas, keď demografická volebná základňa v Spojených štátoch odrazí túto transformáciu.

Zaujímalo by ma, či si Israel Zangwill, ktorý vymyslel termín "zmiešaný hrniec", predstavil svoj židovský štát ako zmiešaný hrniec Židov a Arabov, islamu a judaizmu? Vzhľadom na etnocentrickú povahu sionizmu o tom pochybujem. Jeden americký karikaturista napísal, že problém so zmiešaným hrncom je ten, že "dno stále prihorí a špina vypláva na povrch." Je pravda, že Amerika videla miešanie rôznych európskych národností do tradičnej americkej väčšiny, avšak napriek presvedčivej propagande o miešaní rás, nenastalo žiadne značné miešanie medzi belocho a černocho a len čiastočné medzi miešancami a bielymi. Čo sa však týmto sionistom nepodarilo svojou propagáciou miešania plemien zatiaľ dosiahnuť, na tom pracujú vďaka podpory masívnej imigrácii a zvýšenej pôrodnosti menšín.

Židia tiež podporovali cez ich propagáciu "nulovej populácie" menšie rodiny. Židovskí zástancovia ženskej liberalizácie a potratov znížili pôrodnosť amerických najvzdelanejších a najinteligentnejších vrstiev. Ich úsilím je zánik bielej rasy na západe akýmkoľvek nevyhnutnými prostriedkami. Pokračujúca masívna neeurópska imigrácia tieto ciele uspokojuje.

V zhrnutí, nebiela imigrácia je jednou s najúčinnnejších zbraní organizovaného židovstva vo svojej kultúrnej a etnickej vojne proti európskym Američanom. Nemôžeme tento boj na život a smrť vyhrať, kým si naši ľudia neuvedomia, že sme uprostred vojny - a naša strana mala značné straty. Prehra v tejto vojne znamená zničenie našej kultúry, dedičstva a slobody. Znamenala by zánik génov, ktoré vytvorili všetky sociálne, kultúrne a duchovné výtvory, ktoré sú pre našu civilizáciu charakteristické. Naše hlasy sú umlčované masmédiami, ktoré sú v rukách nepriateľa. Príliš mnoho z nás sa ticho pozeralo na genocídu našich ľudí. Už je čas. Musíme prehovoriť teraz a brániť sa. Musíme bojovať za pokračovanie našej krásnej kultúry, ktorú nám predali naši predkovia. Musíme urobiť všetko pre to, aby sme zaistili budúcnosť našich detí a budúcich generácií. Ako to platí pre všetky živé bytosti, musíme bojovať za svoje právo na život.

Amerika je už v mnohých ohľadoch okupovanou krajinou, podobne ako je to s izraelskou okupáciou Palestíny. Židovskí rasisti kontrolujú správy, vydavateľstvo a médiá zábavy, kontrolujú naše voľby a politikov, a teraz organizujú masívnu imigráciu do našej krajiny, ktorá z nás urobí politicky a kultúrne bezmocnú menšinu, rovnako ako tento osud postihol ľud Palestíny. Snažia sa o to, aby našu krajinu pretvorili na Babylonskú vežu, na ktorej budú oni zaberať najvyššie poschodia.

Nielen Európsky Američania sú vďaka imigrácii na ceste do zabudnutia, ale aj mnohé iné národy sú židovskými rasistami hnané v ústrety globalizácii a zničenia akéhokoľvek druhu etnickej a národnej hrdosti a súdržnosti, ktoré by pre ich hegemoniu mohli predstavovať hrozbu. Snažia sa prerobiť svet na

nezaujímavú masu atomistických, vykorenených jedincov, neschopných spoločného odporu.

Ak v tomto rozhodujúcom čase dejín nášho národa zostaneme ticho, naše národy pohasnú a zmĺknu navždy.

Táto zásada platí nielen pre Európanov a Američanov, ale pre všetkých ľudí na Zemi.

ŽIDOVSKÁ EVOLUČNÁ STRATÉGIA A TVRDENIA O ŽIDOVskej NADRADENOSTI

V čase útočného rovnostárstva, na začiatku 70-tych rokov, som čítal knihu *Geography of Intellect*⁶¹⁸ od židovských spisovateľov Nathaniela Weyla a Simona Possonyho a tiež populárnu knihu *The Jewish Mystique*⁶¹⁹ od Ernsta Van Den Haaga. Priamo tvrdili, že Židia sú geneticky, kultúrne a morálne nadradení. Drzo povedali to, čo hlavní židovskí historici naznačovali. V roku 1969 populárny britský vedec - spisovateľ C.P. Snow na prejave na Hebrew Union College tvrdil, že kvôli "kríženiu" boli Židia "nadradení nad všetkými žijúcimi bytosťami".⁶²⁰

Dnes rovnako ako predtým pri vysvetľovaní židovského úspechu, niektorí židovskí autori uvádzajú, že štruktúra judaizmu mala pozitívny genetický dopad na inteligenciu. Tvrdenia o židovskej genetickej nadradenosti sa tešia veľkému prijatiu rovnakých médií, ktoré uštipačne odsudzujú ako nemorálne a zlé to, čo oni volajú "teória bielej genetickej nadradenosti".

Weyl presvedčivo tvrdil, že židovské tradície majú eugenický dopad, citujúc fakt, že najúspešnejší učenci, a teda najinteligentnejší v židovskej komunite - rabíni - boli podporovaní ostatnými Židmi k tomu, aby mali najväčšie rodiny. Porovnával vysokú pôrodnosť rabínov k celibátu katolíckeho kléru, o ktorom si myslel, že mal medzi kresťanmi dysgenický dopad.

Viem pochopiť, že takéto reprodukčné vzory sú prospešné pre židovskú inteligenciu a som ochotný uznať, že Židia sú inteligentní. Čo ma vtedy prekvapilo, bola Weylova téza, že židovské sociálne vzory a praktiky môžu mať dopad na ich inteligenciu. Dlhú som veril, že inteligencia a tendencie správania majú dôležitý genetický komponent, po prvýkrát som sa vážne zamyslel nad základným rozdielom medzi Židmi a nežidmi. Boli nábožní vďaka kultúre alebo genetike? Na odpoveď som sa pozrel do aplikácie evolučnej biológie na vývin židovských ľudí.

Práca Charlesa Darwina *The Origin of Species*⁶²¹ sa zaoberala efektom prirodzenej selekcie individua a selektívnym procesom druhov a poddruhov (rás). Študoval pôvod skupín geneticky príbuzných jedincov a ich vhodnosť na prežitie v ich prostredí. Podtitulok jeho majstorskej práce bol *Or Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life. (alebo záchrana vybraných rás v boji o život)*

Len niektorí chápali mechanizmus skupinového výberu v ľudskej evolúcii. Snáď najlepším jeho výkladom bola kniha Arthura Keitha z roku 1948 *A New Theory of Human Evolution*.⁶²² Keith vysvetlil, že práve tak, ako jednotlivci, aj súperiace skupiny sú vystavené evolučného tlaku. V 60-tych rokoch vedec W.D. Hamilton a iní začali klásť moderné požiadavky na genetický základ sociálneho správania, ktorý sa teraz označuje ako sociobiológia.⁶²³

Princípy sociobiológie, prvýkrát predložené G.C. Williamsom boli vedecky zakotvené v práci Dr. Edwarda Wilsona *Sociobiology: A New Synthesis*.⁶²⁴ Wilsonovu knihu som čítal len niekoľko mesiacov po jej vydaní a pokladal som ju za vynikajúcu. Napriek tomu, že Wilson vo svojich teóriách šikovne obišiel aplikáciu na ľudskú rasu, ponúkol silný dôkaz o tom, že správanie u najzákladnejších stvorení ako mravce a dokonca aj pri samotnom ľudstve má biologický základ a je hnané potrebou zachrániť svoj genotyp. Genetické príbuzenstvo sa ukázalo byť silným faktorom v evolúcii a správaní. V takomto kontexte sa skupinová lojalita a altruizmus stanú z evolučnej perspektívy pochopiteľnými a jedinec si chce zachrániť život a reprodukciu, aby zaistil prežitie tých, ktorí sú mu podobní.

Richard Alexander, J. Phillippe Rushton, D.S. Wilson, Kevin MacDonald, Edward Wilson, Edward Miller a mnohí ďalší v priebehu dvoch desaťročí výskum posunuli dopredu. Ukázali, že ľudské skupiny odlišujúce sa vo svojej genetickej zostave prežívajú podobné sociálne tlaky ako tie pri súperení u zvieracích druhov alebo poddruhov. Nová vedecká disciplína zvaná genetika správania naďalej láme ľady a ukazuje dôverný vzťah dedičnosti a ľudského správania na individuálnej a skupinovej úrovni. Pohľady do sociobiológie a genetiky správania značne zvýšili naše porozumenie vývoja rasových rozdielov.

Je ľahké pochopiť evolučný dopad krutej severskej klímy na viac ako 5000 generácií Európanov a dopad miernej klímy Afriky na čiernu rasu. Sociálne tabu, zvyky a sociálne organizácie ľudských bytostí môžu mať od začiatku civilizácie tiež zrejmy dopad na reprodukčné zvyky a genetické vybavenie. Od relatívne nedávneho skrotenia psa vyprodukovalo ľudstvo prostredníctvom selektívneho kríženia stovky plemien, ktoré sa značne odlišujú. Všetky pochádzajú z jedného pôvodného druhu a všetky sú geneticky schopné kríženia. *Groliersova encyklopédia* charakterizuje druhy psov a ukazuje aký dopad malo selektívne kríženie na vzhľad a temperament nasledovne:

Psy sa líšia viac vonkajším vzhľadom ako anatomickou štruktúrou. Dospelý pes môže vážiť od 2 do 99 kg, v závislosti na plemene a dosahovať výšku od 12.5 do 90 cm pri ramenách. Ostatné rozdiely sú v dĺžke nôh, nosa a tvare uší, ich dĺžke, nosení chvosta, dĺžke, hustote, farbe a tvare srsti. Rôzne plemená boli selektívne krížené za účelom vytvorenia druhu, ktorý najviac vyhovuje úlohám na neho kladeným.⁶²⁵

Rovnakým spôsobom ako môžu ľudia selektívne krížiť psov, určité sociálne štruktúry a pravidlá môžu ovplyvniť ľudskú evolúciu. Sociálne štruktúry, zvlášť tie, ktoré ovplyvňujú vzory manželstiev môžu mať dramatický dopad na prežitie a stupeň reprodukcie. Určite môžu ovplyvniť ľudský temperament a správanie rovnakým spôsobom ako sa podarilo vytvoriť také kľudné plemeno ako bernardín alebo také hyperaktívne ako čínsky pinč. My všetci poznáme ľudí, ktorí sú prirodzene agresívni ako pitbul alebo priateľský ako labradorský retríver.

Sú židovské vzory správania produktom kultúrnej inštitúcie ako judaizmus a jeho potomka, sionizmu alebo existuje niečo v ich genotype, čo ich prikláňa ku konštantnému správaniu, ktoré preukazovali v rozličných kultúrach v priebehu troch tisícročí? Zaujímalo by ma ako štruktúra a povaha judaizmu počas storočí ovplyvnila genetické charakteristiky židovských ľudí.

Práve tak ako dva druhy zvierat žijúcich na určitom geografickom území si prirodzene vyvinú skupinovú evolučnú stratégiu na doplnenie zdrojov, ľudské skupiny robia to isté - aj v civilizovaných spoločnostiach. Môžu si vyvinúť určité rysy správania, ktoré im dajú súperiacu výhodu a väčší reprodukčný úspech. V ľudských spoločnostiach, kde geneticky odlišné skupiny vzájomne na seba pôsobia, môžu asimilovať a stratiť genetickú odlišnosť alebo si môžu vyvinúť etnocentrické ideológie, ktoré podporujú rozdielne charakteristiky ich vlastného génového poľa.

Entocentrická skupina si môže vyvinúť dokonca náboženstvo, ktoré racionalizuje svoje evolučné reakcie k iným skupinám. Zaujímalo by ma tiež, či sa Židia stali geneticky odlišní od ostatných národov Európy a ak áno, do akej miery? Zakorenili sa ich rasistické a etnocentrické tendencie do ich genetického kódu alebo boli jednoducho výsledkom kultúrneho názoru ich vlastného náboženstva a rozdielnych spoločenských, ktoré vytvorili?

Vytvorili genetické impulzy ideológiu judaizmu, ktorý posilnil a zintenzívnil židovský genotyp? Roky neskôr, v 90-tych rokoch, rovnaké, Židmi ovládané médiá, ktoré odmietali dôležitosť európskeho rasového povedomia a zmyslu identity presadzovali židovstvo a "židovskú identitu". V článku *Jews, Multiculturalism and Boasian Anthropology* v časopise *The American Anthropologist* židovská autorka Gelya Franková oslavuje americkú antirasistickú antropológiu ako "židovskú históriu".⁶²⁶ Zdôrazňuje, že centrálna židovská úloha bola zámerne prikrášľovaná zo strachu, že nežidia by mohli zistiť, že to boli Židia, ktorí mali takúto radikálnu agendu.

Vždy existoval živý, niekedy pokojný rozhovor o pôvode americkej antropológie a jej význame. Prevala židovských intelektuálov v raných rokoch boaskej antropológie a židovských osobností v antropológii v nasledujúcich generáciách bola v bežných dejinách tejto disciplíny bagatelizovaná...

Táto práca spája niekoľko generácií amerických antropológov a rôzne vlákna rozdielnych debát Židov v antropológii, obzvlášť tých, ktorí sa zaujímali transformovaním teórií multikulturalizmu do propagačnej agendy...

Vyskytlo sa tiež ospravedlňovanie židovskej etnicity, kvôli strachu z antisemitských reakcií, ktoré mohli zdiskreditovať antropológiu a individuálnych antropológov buď preto, lebo Židia boli považovaní kvôli svojim rasovým predsudkom za nebezpečných alebo preto, že boli spájaní

s radikálnymi záležitosťami. - Gelya Franková

S politickou a kultúrnou nadvládou rasového pluralizmu nad európskou solidaritou Franková odhaľuje, že židovskí antropológovia teraz opäť presadzujú svoju židovskú etnicitu a skupinovú identitu.

Učenci teraz opätovne potvrdzujú svoje židovstvo na školách a zároveň sa pokúšajú objaviť a definovať to, čo židovská identita znamená. Niektoré relevantné príklady z dlhého a rastúceho zoznamu obsahujú: Behar 1996; Boyarian 1992, 1996; Eilberg-Schwartz 1990, 1992; H. Goldberg 1987, 1995; Kleebat 1996; Nochilin a Garb 1995; Prell 1989, 1990, 1996; Robin - Dorsky a Fisher Fishkin 1996; Schneider 1995.

Znovuobjavenie židovských rozdielov zvýšilo záujem židovských antropológov, ktorí sa zaoberali multikulturálnymi témami.⁶²⁷

Článok ma uzemnil. Rovnaká Židmi vedená antropológia, ktorá vraví Európanom, že v skutočnosti neexistuje čosi také ako rasa a že rasová identita je hlúposť a najhoršie morálne zlo, potichu propaguje židovské "rozdiely" a "genetickú identitu". Frankovej článok pokračuje s nepotláčanou chválou židovskej pýchy v spisoch Barbary Meyerhoffovej *Number Our Days*.⁶²⁸

Keď som sa prvýkrát pozrel do problému židovskej genetickej súvislosti, nemal som výhodu prečítania si Frankovej článku. V tom čase som si myslel, že najlepší spôsob ako vyšetriť tento problém je pozrieť sa, čím sú podobné geograficky oddelené židovské populácie a do akej miery sú podobné nežidovským populáciám, medzi ktorými žijú. Líšia sa Židia od Európanov rovnakým spôsobom ako sa napríklad líši Angličan od Francúza alebo Nemec od Rusa? Alebo sú úplne odlišní od všetkých európskych subrás? Na danú tému urobili značný kus práce židovskí vedci, ktorí usilovne študovali genetický makeup svojich ľudí. V priebehu rokov mi poskytli na problém rovnako zaujímavý pohľad, aký som našiel pri štúdiu židovských dejín v židovských kronikách. Prvá vec, na ktorú som narazil bola informácia o geneticky podmienených chorobách, ktoré sa vyskytujú takmer výlučne len u Židov, ako napríklad Tay-Sachs. Ich prítomnosť naznačuje genetické odchýlky špecifické pre židovskú populáciu a ilustruje genetický rozdiel od nežidov. Čoskoro som objavil vedecké práce, ktoré sa zaoberali presne tým, čo som hľadal.^{629 630}

Genetickí vedci Sachs a Bat-Miriam objavili prekvapujúcu podobnosť medzi židovskými populáciami deviatich krajín severnej Afriky, Stredného východu a centrálnej Európy. Naopak však, medzi Židmi a nežidmi zistili v tých istých krajinách ostré rozdiely.⁶³¹

Pri štúdiu rozboru krvi Mourant, Kopec a Domaniewska-Sobczak napísali knihu s názvom *The Genetics of the Jews*:

Pri všeobecných krvných skupinových skúškach môžeme povedať...že podporujú relatívnu homogenitu hlavných historických židovských komunit.⁶³²

Takže, teraz tu máme významných židovských antropológov a genetikov - rovnakú skupinu, ktorá nám chronicky kázala, že neexistujú žiadne rozdiely medzi belochmi a černochochmi - odvážne tvrdiacu, že Židia sú geneticky odlišní a relatívne homogénni. Tvrdia, že určité rozdiely existujú medzi aškenázskou a sefardskou vetvou (dve hlavné etnické skupiny u Židov), ale v podstate sú Židia jednotný národ s limitovanou genetickou podobnosťou k európskym populáciám, medzi ktorými žijú.⁶³³

- Pri rozboroch krvi v dvoch veľkých štúdiách, jednej v 1977 - Bonné-Tamir, Ashbel a Kenett a druhej v 1979 - Bonné-Tamir, Karlin a Kenett, sa zistilo, že pri použití štrnástich polymorfických lokalít, nebol nájdený žiaden významný rozdiel medzi židovskými populáciami z Iraku, Líbie, Nemecka a Poľska. Odhadli, že genetický rozdiel medzi nežidom a Židom, ktorý žijú v rovnakej oblasti je 3 až 5 krát väčší ako medzi Židmi, ktorí žijú v rozdielnych národoch. V štúdiu z roku 1977 vedci poznamenali, že "za posledných 700 rokov sa neudialo veľa miešania medzi aškenazskými Židmi a nežidovskými susedmi".^{634 635}
- Mille a Kobylansky objavili v štúdiách dermatologických údajov, že aškenazskí Židia

(východoeurópski) sú oveľa viac podobní sefardským (stredovýchodným a európskym) Židom ako nežidovským východným Európanom.⁶³⁶

- Kobylansky a Livshits pri používaní skupinovej analýzy na 25 morfológických charakteristikách odhadli, že Židia v Rusku sú 6 krát vzdialenejší Rusom ako sú Rusi Nemcom. Zistili tiež, že sú úplne odlišní od 24 etnických skupín v Rusku, Nemecku a Poľsku.⁶³⁷
- Ďalšia štúdia porovnala moderných Židov k 3000 rokov starým židovským kostrám, ktoré boli objavené na Strednom východe. Sofaer, Smith a Kaye študovali dentálnu morfológiu z Maroka, Kurdistanu, Iraku a krajín východnej Európy. Zistili väčšiu podobu medzi široko roztrúsenými židovskými populáciami ako medzi nežidovskými skupinami, ktoré žijú vedľa nich. Staroveké židovské kostry sa ukázali byť d'aleko podobnejšími trom židovským populáciám ako všetkým nežidovským skupinám okrem jednej, arabskej skupiny Druse z 11. storočia.⁶³⁸

Jeden vedec zhrnul celkové genetické rozdiely do tvrdenia, že existovali pravdepodobne najmenej 3 krát väčšie genetické rozdiely medzi priemerným Židom vo Francúzsku a jeho nežidovským susedom, ako medzi priemerným francúzskym Židom a Židom žijúcim v Rusku alebo na Strednom východe. Židovské výskumy ma prekvapili. Nepredpokladal by som, že Židia sa tak geneticky líšia od všetkých Európanov. Poznal som pár Židov, ktorí boli nerozoznateľní od ostatných európskych Američanov. Z ich vzhladu sa zdalo nemožné povedať, že existoval trikrát väčší genetický rozdiel medzi nami, než medzi Židmi iných regiónov sveta. Vedci však dokázali, že široké genetické rozdiely medzi Židmi a Európanmi existovali. Čudoval som sa, prečo aj ich vzhlad nie je teda dramaticky odlišný?

Fritz Lenz navrhol, že v 30-tych rokoch židovská podobnosť európskym populáciám neznamenalala, že ich gény by boli podobné.⁶³⁹ Tvrdil, že vonkajšia podobnosť mohla byť následok prírodného výberu génov v židovskom génovom poli. Ich gény jednoducho tvorili menšie zoskupenia, ktoré ležali latentné v ich génovom poli alebo vznikli limitovaným miešaním s nežidmi a následne selektívne ovplyvnené sociálnym prostredím.

Gény, ktoré spôsobili väčšiu telesnú podobnosť k nežidom mohli mať priaznivejší vplyv na prijatie, akumuláciu bohatstva a sociálny rozvoj, a teda reprodukčný úspech. Akýmsi podobným procesom sa rozdielne druhy motýľov, ktoré nie sú príbuzné, podobajú jeden druhému bez toho, že by táto podobnosť bola aj genetická. Len malý počet génov ovplyvňuje vzhlad v židovskej populácii k populácii nežidovskej, bez toho, že by sa táto podobnosť premietla i do oblasti genetickej. V procese mnohých generácií sa vonkajšia podobnosť k nežidom mohla zvýšiť, zatiaľ čo časti mozgu, ktoré ovplyvňujú tendencie správania a schopnosti mohli byť nedotknuté.

Podľa evolučnej genetiky je možné, že Židia sa viac podobajú vo svojom vonkajšom vzhlade na svojich hostí a zároveň sa stávajú vzdialenejšími v ich mentálnych charakteristikách. Akýkoľvek je ich vonkajší vzhlad, zdá sa, že niet pochyb, že Židia sa skutočne značne odlišujú od Európanov a túto genetickú rozdielnosť si udržiavajú veľmi dlho.

Objavil som tiež populárne zdroje, ktoré tvrdili, že vysoké miešanie medzi Židmi a nežidmi by skončilo ich genetickú odlišnosť od Európanov. A ako pri mnohých iných otázkach týkajúcich sa Židov, existuje množstvo informácií o realite, ktorá je veľmi odlišná od populárnych vnímaní.

Ukončí medzirasové miešanie židovský rasizmus?

Často sa spomína, že vysoký výskyt medzirasového miešania Židov a nežidov, obzvlášť v Spojených štátoch, zmenší etnocentrizmus a spôsobí asimiláciu židovskej populácie do génového poľa nežidov. Toto spojenie je opisované vo vysoko propagovanej knihe od Ralpha a Jenipher Pataiových *The Myth of the Jewish Race*. Tvrdia, že židovské miešanie je od osvietenstva na vzostupe.⁶⁴⁰

Pravdou je, že mnohé židovské skupiny a vodcovia urobili okolo nebezpečenstva židovského miešania veľa hluku. Vedúce židovské publikácie majú často články a dokonca inzeráty, ktoré odcudzujú miešané manželstvá a prosia Židov, aby si brali len Židov. Steve M. Cohen píše v *The*

Energické úsilie organizovaného židovstva pokúsiť sa zastaviť nedávne demografické zmeny...na získanie veľkého počtu Židov k zmene ich rozhodnutí o rodine - t. j. ženit' sa v mladosti, brat' sa navzájom, zotrvať vo zväzku a mať veľa detí. ⁶⁴¹

Pinches Stolper píše o Union of Orthodox Jewish Congregations of America a silno podporuje židovské manželstvá. V opise nebezpečenstva krásneho nežidovského dievčaťa, ktoré žije len pár domov vedľa, tvrdí:

Miešané manželstvo je tragédia, ktorú židovský národ nemôže tolerovať. Osoba, ktorá sa ožení mimo viery, obrátila svoj chrbát k židovským ľuďom. Naše tradície považujú takúto osobu za duševne mŕtvu a rodina sedí za ňu alebo neho shiva [smútočný obrat].

Takéto manželstvá len zriedka fungujú, aj keď sú doprevádzané tzv. obrátením na židovskú vieru a určite nemôžu fungovať, ak sa jeden z partnerov zaujíma o svoj židovský pôvod. Výsledkom je smútok a tragédia a pre deti, život vo frustrácii, konflikte a ťažkostiach. ⁶⁴²

David Landau ukazuje, že židovský fundamentalizmus sa v diaspore rýchlo zvyšuje. Cituje jedného z oponentov miernej zmeny reformného zákona, ktorý dovoľuje vystopovať pôvod cez otca a nie matku ako "jeden z najhorších zločinov, takmer príbuzných Hilerovým, ktorý ničí integritu židovských ľudí". ⁶⁴³

Zvyšujúci sa fundamentalizmus zároveň znamená nárast pôrodnosti medzi najoddanejšími Židmi. V knihe *The Jewish Family: Myths and Reality* Cohen vraví, že vďaka vysokej pôrodnosti a "používaním izolačných mechanizmov dosiahli hasidskí Židia vysoký úspech vo vyvážení asimilačných tendencií väčších spoločností". ⁶⁴⁴

Môžeme teda jasne vidieť, že organizované židovstvo vyvinulo koncentrované úsilie na povzbudenie Židov k endogámii. Ortodoxné skupiny patria určite k najextrémnejším odporcom miešaných manželstiev, ale aj noviny a časopisy, ktoré vydávajú reformné skupiny toto silno odcudzujú. Židovský vedec Ellman v časopise *Jewish Social Studies* komentuje, že jediná etnická alebo náboženská skupina v Spojených štátoch, ktorá sa pokúša limitovať a odradiť ku konverzii a miešaným manželstvám je organizovaná židovská komunita. Ellman však spolu ďalšími autormi, ktorí silno oponujú takýmto manželstvám, zároveň verí, že navonok vysoký stupeň miešaných manželstiev nepredstavuje pre židovské dedičstvo skutočnú hrozbu. Tvrdí, že to posilňuje tradičnú židovskú kultúru a genotyp eliminovaním tých Židov, ktorí majú asimilačné tendencie. ⁶⁴⁵

Ellman ďalej zdôrazňuje, že takéto manželstvá majú len malý dopad na jadro judaizmu a sú ďaleko častejšie pre druhé a následné manželstvá, v ktorých dvojice nemávajú deti.

Uvádza tiež pri miešaných manželstvách vysoký stupeň rozvodovosti. Viac ako 90 % miešaných manželstiev končí bez obrátenia viery jedného z partnerov, a teda nestávajú sa súčasťou židovskej komunity. Len malé percento detí v takýchto manželstvách sú vychovávané ako Židia a viac ako 90% z nich si nezoberie Žida. Ellman zároveň uvádza, že Židia s vyšším socioekonomickým štatútom si častejšie berú Židov a tak teda komunita bude dominovať čistá židovská elita, kým Židia nižších vrstiev, ktorí nenasledujú želané stopy etnickej solidarity, sa častejšie ženú a vydávajú mimo židovskej komunity.

Barry Kosmin a ostatní židovskí vedci v *Highlights of the CFJ 1990 National Jewish Population Survey* zistili, že 91 % miešaných manželstiev bolo vytvorených z dvojíc, z ktorých ani jeden nezmenil vieru a len 28 % detí takýchto dvojíc boli vychovávané ako Židia a dokonca aj pre toto malé množstvo potomkov je nepravdepodobné, že si zoberú Žida. ⁶⁴⁶

Nielenže takýto Židia častejšie opúšťajú židovský kruh, dôkazy ukazujú, že sa často stretnú v židovskej spoločnosti s nepriateľstvom. Židovskí autori ako Michael Meyer ⁶⁴⁷ a C. Waxman ⁶⁴⁸ hovoria o "tichom odmietnutí" miešaných manželstiev. Všetky tieto faktory naznačujú, že miešané manželstvá majú na židovské génové pole len malý vplyv, okrem ovplyvnenia celkového počtu Židov.

Vyššie počty medzirasových manželstiev bude mať pravdepodobne dlhotrvajúci dopad na posilnenie židovských genetických charakteristík. Židovské elementy náchylné k asimilácii sú tým odstránené a súčasne s tým sa deje obnova židovskej ortodoxie a vysoká pôrodnosť medzi

najoddanejšími elementami ako hasidim. Nábožní Židia v Izraeli sú takmer všetci ortodoxní a s takmer nulovými miešanými manželstvami.

Snáď najlepším spôsobom opisu židovskej komunity je ten, ktorý použil židovský spisovateľ Daniel Elazar v *Community and Polity: Organizational Dynamics in American Jewry*.⁶⁴⁹ Navrhne model sústredných kruhov. Vnútorý kruh tvorí tvrdé jadro a je to 5 do 10 % Židov, ktorí vedú tzv. "plné židovské životy". Ďalší tvoria od 10 do 12 % a volá ich "účastníci". Títo sú často zamestnávaní v "židovských občianskych službách" a neúnavne pracujú za židovské záujmy. Tretí kruh tvorí 25 až 30 % Židov, ktorých nazýva "prispievatelia a konzumenti". Títo pravidelne prispievajú na židovské ciele a používajú židovskú komunitu na svadby, bar mitzvah a pohreby. Poslednú skupinu Elazar nazýva "okrajoví a odmietaví." Prispievajú na židovské ciele, ale občas ich vnútorný kruh pritiahne do účasti alebo sa oddelia, čím zanechajú židovské jadro v centre oddané viac ako kedykoľvek predtým.⁶⁵⁰

Vďaka bohatej propagácii vysokého stupňa pôrodnosti medzi Židmi sa niektorí nežidia domnievajú, že Židia sa stávajú menej etnocentrickejšími. Pravdou je však presný opak. Tí Židia pri jadre sú menej náchylní k asimilácii. Súčasne Židia, ktorí sa zosobášili mimo rasy a podliehajú hodnotám nežidov slúžia na to, že nežidia majú tendenciu veriť, že židovské skupiny sú im viac podobné ako v skutočnosti sú.

Čo je dôležitejšie, niektorí židovskí vedci vidia určitý stupeň miešaných manželstiev ako funkcionálnu hodnotu v nežidovskom prostredí. Mark Zborowski a Elizabeth Herzogová tvrdia, že to slúži ako most k nežidovskej komunite, avšak most, ktorý neohrozuje židovské jadro.

Periférna oblasť, ktorá slúži ako most k okolitým kultúram vyplňa niekoľko funkcií. Je cestou k invázii, tlmič a zdroj obnovennej vitality. Každý dopad, ktorý sa odštiepuje z vonkajšej hrany slúži zároveň k posilneniu jadra.⁶⁵¹

Lieberman a Weinfeld v článku *Demographic Trends and Jewish Survival* ukazujú relatívne vysoký stupeň miešaných manželstiev ako úspešnú stratégiu v upevnení väčšej podpory od nežidovských spoločností a ich politických cieľov ako napríklad politickej podpory pre Izrael.

Úspešné používanie vplyvu sa najlepšie dosiahne v komunite s veľkým počtom členov, ktorí pôsobia na politikov a mienkotvorných vodcov. Cez miešané manželstvá a ich sociálnu sieť sa môžu židovské záujmy a potreby vyjadriť pred širším a vplyvnejším obecnstvom. V nedávnom rozhovore našiel prezidentský poradca Robert Lipshutz pôvod záujmu Jimmyho Cartera o Izrael v jeho blízkom vzťahu s prvým bratrancom, ortodoxným Židom (Carterova teta si vzala Žida a ich dve deti boli vychovávané ako Židia). Manželstvá so Židmi, zatiaľ čo v jednom riedia židovskú spoločnosť, vykonávajú kompenzačné strategické funkcie.⁶⁵²

Zrejme ak miešané manželstvá slúžia ako "most k nežidovskej komunite", tí, ktorí sú mimo židovskej komunity, ale vedomí si židovskej krvi majú často kladné pocity k dedičstvu a sú používaní k nasledovaniu židovských záujmov. Zároveň prejavujú menej solidarity k európskym problémom a záujmom.

Miešané manželstvá len posilňujú jadro židovského genotypu a živia extrémnejšiu politickú a kultúrnu solidaritu. Posielaním svojich spojencov do našej kultúry a politiky môžu si lepšie zabezpečiť židovské záujmy. Medzi nežidmi majú miešané manželstvá presne opačný efekt. Keďže sú takmer úplne absorbovaní do našej spoločnosti, naša solidarita je oslabená, kým navonok sa zdá, že židovská komunita je menej nepreniknuteľná a etnocentrická. Reálna hrozba židovskému genotypu neexistuje, pretože každou generáciou sa stáva viac židovskou.

Keď som sa dozvedel, že Židia majú rozdielne genetické dedičstvo než Európania a tento rozdiel rastie, chcel som porozumieť, čo to znamená pokiaľ ide o židovské správanie a evolučnú stratégiu.

Historické zhrnutie

Táto kniha doposiaľ ukázala, že židovské dejiny od najstarších čias až po súčasnosť boli dlhými dejinami rasizmu a etnocentrizmu. Židia sa naučili prosperovať ako vzdialená menšina v nežidovských spoločnostiach a naučili sa chrániť si svoje kultúrne a genetické dedičstvo napriek častým tlakom asimilácie zo strany host'ovských spoločností. Aby sa vyhli asimilácii, ktorá pohltila každú druhú

skupinu žijúcu ako menšina v starovekých národoch, smerom dovnútra živili ideológiu intenzívnej skupinovej lojality a lásky a smerom navonok etnocentrizmus a nenávisť.

V čase ich pobytu v Egypte, ako silnej menšiny, vytvorili si stratégiu prežitia a rasovej čistoty. Neskôr v regióne s rôznymi národnosťami si vylepšili svoje etnocentrické pravidlá a vytvorili mytológiu, že tieto pravidlá nariadil Boh. Je to stratégia, ktorá nachádza svoje najčistejšie vyjadrenie v judaizme, v tomto pozemskom náboženstve, ktoré sľubuje Židom nie odmenu posmrtného života ale domináciu a moc. Aby odolali asimilácii v oveľa väčších spoločnostiach, v ktorých žili, vyvinuli si teológiu, ktorá rozvíjala presvedčenie, že sú nadradení ľuďia "vyvolení Bohom" a "odlišní od ostatných" s duchovným poslaním vládnuť svetu, sprevádzaní svätým záväzkom udržať si svoju kultúru a genotyp čisté. Nežidia boli charakterizovaní ako nečistí, podradní a dokonca vražední nepriatelia odhodlaní zničiť ich vyhladením (ako je to pripomínané pri pasoveri alebo purime) alebo asimiláciou (ako je to pripomínané pri hanukah).

Na prežitie v iných krajinách ako menšina - často ako noví prišielci s trochou pôdy alebo celkom bez nej a nábožensko-kultúrnym opovrhnutím k manuálnej práci - potrebovali si vyvinúť zručnosti v iných oblastiach. Stali sa zbehlými v úžerníctve, finančníctve, administratíve a legálnych ako aj kriminálnych formách podnikania. Objavili, že altruistickým tímovým úsilím by mohli dominovať dôležitým oblastiam nežidovskej sociálnej štruktúry.

Stalo sa tiež zrejším, že bolo v ich záujme udržiavať si etnocentrickú "tímovú stratégiu" a zároveň oslabovať solidaritu nežidov. Vyvinuli komplex stratégií na ukrytie svojho nepriateľstva k ich nežidovským hosťom. Do konca babylonského zajatia, po dobu stoviek rokov, počas ktorej prekvitali ako mocná menšina v cudzej zemi, sa ich judaistická stratégia vyvinula do umenia, ktoré kodifikovali do Tanakh (Starého zákona) a nakoniec do Talmudu.

Židia si vyvinuli výrazné kultúrne a rituálne tradície, ktoré ich mali udržať oddelených od nežidov. Na rozdiel od dvoch ďalších svetových náboženstiev si judaizmus nectil konvertov a napriek tomu, že zdanlivo dovoľoval prechod na židovskú vieru, postavil bariéry, ktoré to robili ťažkým. Židovská komunita konvertov plne neakceptovala, dokonca ani ich potomkov. (Mnohí rabíni v židovských písmach tvrdia, že to v židovskej komunite trvá desať generácií alebo viac, aby bol konvert plne akceptovaný a židovský zákon označuje potomka konverta za "bastarda.") Prevažná väčšina Židov, ktorí sa oženili mimo rasy a urobili tak s nekonvertovanými nežidmi boli zo židovskej komunity vylúčení.

Inými slovami bol zbavený občianskych a politických práv, na ktoré má každý Izraelita nárok a dokonca aj bastardi, ktorí boli vážnym poškvrnením.⁶⁵³

Ako súdržná menšina v nežidovských národoch, Židia potrebovali skryť ich skutočné etnocentrické pocity. Jedným spôsobom bolo udržiavanie hebrejského jazyka medzi svojimi učencami a limitované preklady ich textov do jazykov nežidov. (ako som to uviedol v kapitole židovský rasizmus, v moderných časoch si vyvinuli kódové slová na zakrytie najnenávislivejších protikresťanských citátov v Talmude a rituáloch - až tak, že vydávali príručky k Talmudu, ktoré ukazovali židovským študentom skutočný protikresťanský význam zamaskovaných slov).⁶⁵⁴ Naučili sa tiež byť politicky čo najtajomnejší, často dávajúc priame príkazy "spoza opony", aby neprebudili hnev nežidov. V týchto snaženiach často zlyhali v krotení svojej chamtivosti, ktorá niekedy viedla do násilných antisemitských reakcií.

Judaistická komunita historicky zdôrazňovala vzdelanie a vysoko si cenila židovskú učenosť Talmudu, odmeňujúc takúto učenosť prestížou a ekonomickou istotou. Takéto pravidlá mali hlboký dopad na ich genotyp. Práve tak ako najlepší učitelia uprednostňovali tých s najvyšším IQ, tak i ostatné aspekty ich sociálnej štruktúry uprednostňovali ostatné tradičné židovské charakteristiky.

J. Phillippe Rushton vo svojej revolučnej knihe z roku 1995 *Race, Evolution and Behavior*⁶⁵⁵ poukázal na údajoch, ktoré sa zaoberali výskumom dvojčiek, že tendencie voči skupinovému altruizmu a etnocentrizmu majú silné genetické komponenty. Židovský zákon mnoho generácií vylučoval Židov, ktorí sa asimilovali s nežidmi a zmenili tým svoje genetické pole. Takéto pravidlá by určite posilnili akúkoľvek židovskú predispozíciu k etnocentrizmu - odstránením tých, ktorí mali zmierlivejší názor alebo dokonca cítili príťažlivosť k nežidovským etikám a hodnotám.

S vylepšením znalostí úžerníctva, monopolistických obchodných praktík, vyberania daní, kriminálneho podnikania a práce ako utláčateľských vyjednávačov alebo administrátorov okupačných vlád, nežidovské reakcie posilnili mentalitu Židov. Ich antipatia voči nežidovským hosťom povzbudila židovské komunity k podpore zahraničných vojenských vpádov a okupácií národov, v ktorých žili. Takéto činy na oplátku splodili väčšie nepriateľstvo voči Židom, čím sa cyklus, ktorý pokračuje dodnes ešte prehĺbil. Na hrozbu asimilácie Židia reagovali tým, že sa stali etnocentrickejšími. V ostrom kontraste, žijúc medzi homogénnymi komunitami v srdci Európy, si naši predkovia nikdy takúto mentalitu Židov nevyvinuli. So zvýšením obchodu, trhov s otrokmi a cudzej migrácie neboli mnohé európske komunity pripravené na nástup mocných etnocentrických skupín vo vlastných krajinách. Nežidovské spoločnosti starovekého sveta často pripúšťali rôzne náboženské vyjadrenia, vrátane tolerancie pre židovskú vieru, zatiaľ čo Židia vyžadovali prísnu oddanosť svojej viere.

Židovská komunita pokračovala cez storočia ako autoritatívna spoločnosť, ktorá vedome a trvalo podporovala židovskú súdržnosť. V stredoveku boli mnohí Židia, ktorí zradili židovské záujmy odsúdení na smrť. Poprava Krista je výborným príkladom vyhladenia, keď cítili hrozbu svojej homogenity. Inými historickými nástrojmi na udržanie svojej genetickej a ideologickej čistoty boli exkomunikácia a vyhnanstvo. Kým Európania, ktorí pochádzali z menej súperivých a homogénnych spoločností zastávali názor individuálnejšej etiky "ži a nechaj žiť", Židia si udržiavali intenzívny kolektivismus. V moderných časoch Židia posilnili svoju sieť komunikácie a solidarity a zároveň podporili fragmentáciu nežidovských hodnôt a spoločností.

Prosperovať ako malá menšina v cudzej spoločnosti si vyžaduje talent na podvod. V kresťanskom Španielsku Židia v stredoveku odpovedali na kresťanské požiadavky, aby zmenili vieru tým, že sa stali Moriskami, predpokladanými konvertami na kresťanskú vieru a pritom tajne praktizovali judaizmus. Vyvinuli si spletité schémy podvodu, ktoré testovali storočia. Najpresvedčivejším Moriskom sa darilo a prosperovali, kým tí menej nadaní v pretváрке často trpeli alebo zahynuli pri inkvizícii alebo iných prenasledovaniach.

Židia si vyvinuli dvojité morálku: jednu pre seba a jednu pre nežidovských hostiteľov. Nežidovské homogénne spoločnosti v Európe si naopak vyvinuli jednu morálku, ktorá podporovala asimiláciu, keď cudzie populácie imigrovali do ich krajín alebo keď dobyli oni iné krajiny. Starí Gréci boli príkladom tejto tradície, keď na dobytých územiach hlásali doktrínu univerzalizmu. Niektoré z hodnôt altruizmu vo vnútri rasy, ktoré si Židia vyhradili pre seba, existovali aj medzi európskymi populáciami. Nebola však prítomná žiadna neeurópska rasa a nebola potreba vynásť zložité súperivé a podvodné skupinové stratégie, charakteristické pre Židov. V každodennom obchode a sociálnej interakcii Európy bola dôveryhodnosť uctievaná ako štandard pre denný život.

V časoch vojny dvojité morálke rozlišovala a uprednostňovala záujmy svojich ľudí pred záujmami nepriateľa. V normálnych časoch sa však vzájomná výmena konala viac medzi vlastným druhom ako medzi cudzincami. Napriek tomu sa naši ľudia nikdy dobre nenaučili umeniu dvojitej morálky, okrem naliehavých prípadov vojny. Migrácia a prítomnosť cudzích židovských prvkov významne prispela k modernému vývinu európskeho rasového povedomia.

Súčasný stav židovstva

Churchill to stručne vyjadril v roku 1920, keď opísal židovský prevrat v Rusku ako "strhli ruský národ za vlasy a stali sa prakticky nepochybnými pánmi ohromného impéria".⁶⁵⁶ V poslednom desaťročí 20. storočia strhli americký národ rovnakým spôsobom.

Úplne ovládajú médiá v takmer každej civilizovanej krajine, kontrolujú medzinárodný obchod a burzy a žiadna vláda na svete nemôže odporovať ich rozkazom na akýkoľvek problém, ktorý oni považujú za dôležitý. Môžu sa obrátiť proti ktorémukoľvek štátu, ktorý odoláva ich moci ako to dokázali na ekonomickom vydieraní Švajčiarska alebo násilnom bombardovaní Iraku. Súdržnosť Židov je skutočne kontextom nového svetového poriadku a pod jeho záštitou sa pokúšajú predĺžiť svoje totalitárske odopieranie slobody prejavu v Európe a Kanade, až ku krajine, ktorá bola kedysi najslobodnejšou na svete: Spojeným štátom.

Tí, ktorí sa vyslovia k faktom o židovskej moci sú zosmiešňovaní, že veria v "židovské

sprisahanie", akoby si snád' vymýšľali smiešny obraz Židov, ktorí v dlhých kabátoch a vlasoch zatočených okolo uší pri sviečkami osvetlenom glóbose stroja úklady na ovládnutie sveta. Nie sú to však Protokoly sionských mudrcov, čoho sa musíme báť. Sú to tí, ktorí riadia židovskú moc dnes ešte tvrdsím spôsobom. Nie je to sprisahanie, aspoň nie v pravom zmysle slova. Nie je to ani tajomstvo. Židovská moc je všadeprítomná. Každý politik si jej je vedomý a vie, že sa nemôže odvážiť spomenúť ju. Židovské organizácie, židovské médiá a židovskí politickí činitelia nemilosrdne posúvajú svoju agendu vpred. Práve tak, ako kedysi organizovali Ruskú revolúciu, tak koordinujú dnes svoju svetovú moc. Žiaden židovský politik dnes nemusí usmerniť svoje snaženia na získanie moci nad nežidovskými spoločnosťami; robia to tak prirodzene ako kukučka, ktorá kladie vajcia do cudzích hniezd. Židovskí mediálni šéfovia a vládni byrokrati nemusia byť poučení k tomu, aby zničili nežidovskú pýchu, dedičstvo, česť, lojalitu, tradíciu, zatiaľ čo bránia svoju vlastnú. Nie je potrebný plán na korupciu nežidovských sexuálnych návykov, rodinnej štruktúry a náboženských zvykov.

Freud a jeho intelektuálni potomkovia a mediálni zástancovia nepotrebovali určite žiadny plán, robili jednoducho to, čo je pre nich prirodzené. Žiaden sionský mudrc nemusel židovskému byrokratovi povedať, aby otvoril hranice Ameriky a Európy tretiemu svetu; inštinktívne vedeli, že v mnohoročnom národe môžu vládnuť. Vedeli tiež to, že ak sa im podarí zničiť našu genetickú identitu a rasovú solidaritu, nezostane nikto, kto by spochybnil ich nadvládu.

Nie, nie je to sprisahanie. Sú to jednoducho dva celky - Židia a nežidia - v etnickej vojne. Samozrejme väčšina Židov a nežidov si ani neuvedomuje, že vo vojne sme. Avšak zatiaľ čo sme my, nežidia, nevedome vedení ku kultúrnej a politickej samovražde, Židia sú učení vernosti k svojmu vlastnému druhu a nedôvere k nám. Len malá časť Židov je na kultúrnych a politických predných frontoch, cez množstvo židovských organizácií však základňa podporuje čelné oddiely.

Samozrejme existujú Židia, ktorí priznali pokrytectvo rasistov. Niektorí dokonca riskovali životy, aby varovali nežidov o sionistickom nebezpečenstve. Takýmito mužmi sú Noam Chomsky, Benjamin Freedman a Alfred Lilienthal, traja muži židovského pôvodu, ktorí si uvedomili, že sionistický extrémizmus ich môže priviesť ku katastrofe. Mierové hnutie v Izraeli skrýva veľa takýchto mužov. Niektorí Židia si želali zachrániť svoj genotyp, avšak hľadali spôsob mierumilovného oddelenia a koexistencie radšej ako židovského absolutizmu. Uvedomili si, že židovský rasizmus ich môže v konečnom dôsledku zničiť.

Napriek tomu, že poznáme židovský rasistický charakter judaizmu a sionizmu, uznávame, že existujú jednotlivci, ktorí nevyznávajú ani jednu doktrínu a ktorí nie sú zapletení do žiadnych aktivít na zničenie nežidovských spoločností. Dobrým príkladom je Israel Shahak, profesor v Izraeli, ktorý prežil koncentračný tábor a ktorý značne trpel za to, že sa odvážil hovoriť o sionizme a talmudskom judaizme. Vravil svetu o židovskej mizantropii nielen kvôli spravodlivosti pre nežidov, ale tiež aby zachránil svojich ľudí pred následkami ich činov.

Židia ako Israel Shahak ponúkajú nádej obojstranne výhodného východiska židovsko-kresťanského konfliktu. Shahak a Židia ako on ostávajú pohrdaní, veľmi malá menšina medzi ostatnými. Spravodlivé riešenie konfliktu určite nemôže nikdy prísť od židovskej hegemonie. Len ak zvrátime židovskú moc v našich vlastných krajinách, môžeme s nimi úspešne vyjednávať. V tomto štádiu konfliktu by najlepším riešením bola mierová konferencia, dejiny nám však vravia, že toto je veľmi nepravdepodobné. Tyranie ustúpi len väčšej sile.

Ak skutočne reprezentujú vznešených ľudí, možno by teda bolo podľa prírodného poriadku, aby našich ľudí nahradil židovský prototyp. Dejiny však ukazujú, že Židia boli skôr poslovia temnôt, než svetla. Toto je odzrkadlené v realizácii tragických doktrín troch najvplyvnejších Židov 19. a 20. storočia: Marxa, Freuda a Boasa. Títo traja Židia ľudstvo ponížili a nie povzniesli.

Židia majú ohromnú moc - moc zrodenú v talente bezohľadnosti. Silnejú tým, čo nás oslabuje. Naša sila sa môže uplatniť len vďaka odhodlaniu k pravde a spravodlivosti, odvahe a vznešenosti. Ak porušíme vlastnú morálku, staneme sa slabšími a vykorisťovateľnejšími, viac ako sme teraz.

Niekde v našom genotype stále existujú gény bojujúce o naše prežitie, ktoré nachádzajú dnes svoje vyjadrenie v novom prebudení. Toto prebudenie vidím kdekoľvek sú naši ľudia. Je obzvlášť silné v našej mládeži. Ona má víziu árijskej spoločnosti, ktorú chceme vybudovať. Je to predstava, ktorú prenasledovanie a nenávisť nemôže zničiť. Kdesi v tejto chvíli ďalšie dieťa spí vo svojej kolíske,

nevedomé o veľkom boji za jeho práva vyrásť a žiť vo svojej vlastnej krajine a v hodnotách svojich vlastných ľudí.

Sú Židia nadradení?

A čo teda inteligencia? Ako môžeme Židov prirovnať k Európanom ako celku alebo určitým skupinám?

Existuje značné množstvo výskumov o danom probléme, hlavne od židovských vedcov. Ukazujú všeobecne vyššie IQ u Židov. Rozdiely pochádzajú takmer výlučne z verbálnych častí IQ testu. Väčšina štúdií ukazuje, že Židia majú vyššie verbálne IQ, ale Európania bodujú lepšie v abstraktnejších a priestorových častiach IQ testu. Brown zistil, že židovské deti majú vysoké verbálne IQ a škandinávске deti vyššie vizuálno-priestorové IQ. Levinson potvrdil tieto výsledky vo výskumoch z roku 1960 a Backman ukazuje značne vyššie verbálne IQ a značne nižšie IQ u Židov pri vizuálno-priestorovom uvažovaní.^{657 658 659 660 661 662 663}

Zdá sa teda, že Židia sú nadradení pokiaľ ide o verbálne schopnosti, čo je v súlade s ich evolučnou stratégiou. Verbálne schopnosti sú dôležité pre komunikáciu, obchod, tímovú prácu, administratívu a meditácie, z ktorých všetky boli životne dôležité v spoločnostiach, v ktorých prosperovali.

Werner Mosse, oslavovaný historik európskych židovských dejín, dokonca citujúc z nemeckých štúdií zo začiatku storočia, tvrdí, že nemeckí výrobcovia mali tendenciu byť remeselníkmi, zatiaľ čo židovskí pochádzali z obchodných alebo bankových rodín. Tvrdí, že charakter židovskej účasti vo výrobe v 19. storočí v Nemecku bol:

Menej v priamej inovácii alebo invencii a viac v špeciálnych schopnostiach pre ekonomické myslenie vo forme exportu nemeckého tovaru, "druhotnej inovácie", prenosov technológie v Nemecku cez procesy a metódy odpozorované v zahraničí a nových technikách pre stimuláciu dopytu.⁶⁶⁴

Richard tvrdí, že vizuálno-priestorové a verbálne schopnosti sú negatívne korelované a že väčšia časť mozgu je venovaná buď jednej alebo druhej. Ďalší výskumník, Richard Swartzbaugh vo svojej knihe *The Mediator (Sprostredkovateľ)*⁶⁶⁵ navrhuje, že Židia sú prirodzení sprostredkovatelia v multietnických, multináboženských, multinacionálnych prostrediach a prirodzené rozbroje medzi antagonistickými skupinami vytvárajú obrovský dopyt po sprostredkovaní. Toto nájde vyjadrenie v zákone, vyjednávaní, arbitráži, burze a vládnej administratíve - z ktorých sú všetky citlivé k židovským verbálnym schopnostiam a inteligencii.^{666 667 668}

Židia získali neproporcionálne veľké percento vedeckých a kultúrnych cien. Od Oskarov k Pulitzerovej a Nobelovej cene, je značná židovská prítomnosť pozoruhodná.

Neproporcionálny židovský úspech vo vyhrávaní vedeckých a kultúrnych cien je odrazom ich zručností a ich tímovej stratégie. Oskar aj Pulitzerova cena má dlhý zoznam židovských voličov, ktorí boli od raného veku učení uprednostňovať svojich vlastných. Ako som už spomenul, Židia sú obzvlášť naklonení pridávať sa k riadiacim orgánom sociálnych organizácií, na ktorých sa podieľajú a teda majú sklon zvyšovať svoje schopnosti na uznanie a odmeňovanie svojich vlastných v ich príslušných profesiách. K tomu musíme pridať židovské médiá, ktoré neustále svojich vlastných chvália.

Barbara Streisand nie je najlepšou pop speváčkou v krajine, určite však takou ostáva v židovskej tlači. *Schindlerov zoznam* nebol najlepším filmom v roku 1993, výborne však ladil so židovskými a politickými cieľmi. Hrozné menovanie židovského teroristu Menachema Begina na Nobelovu cenu za mier záležalo na prípravných prácach, ktoré začala židovská tlač na celom svete. Dokonca aj vo vedeckej sfére, v dobe ohromného vedeckého pokroku a množstve výborných vedcov, publicita a podpora médií je pre vedeckú prácu a získanie ceny snáď rovnako dôležitá ak práca sama. V tejto oblasti si Židia vybudovali značnú výhodu. Dokonca aj dnes, keď genetika a psychológia rýchlo dokazujú rozhodujúcu úlohu dedičstva a rasy na inteligenciu a správanie, židovské médiá pokračujú vo vychvaľovaní opačného názoru. Média dávajú prednosť egalitariánom ako Lewontin, Kamin a Gould pred tichšími, ale pádnejšími vedcami.

Ako som to už zdôraznil, traja najvplyvnejší Židia 19. a 20. storočia boli Karol Marx, Sigmund

Freud a Franz Boas. Všetci traja boli inteligentní muži, napriek tomu mal každý z nich na európsku spoločnosť katastrofálny dopad. Karol Marx položil základy najdeštruktívnejšieho a najvražednejšieho režimu všetkých čias. Sigmund Freud podkopával základy rodiny a európskych hodnôt. Franz Boas bol antropologickým otcom rovnostárskeho hnutia, ktoré sa nesnaží o nič iné, len o zničenie nášho genotypu.

Konečné posúdenie

Aj tzv. mierne krídlo judaizmu hlása židovskú nadradenosť morálky a intelektu. V článku Relax, It's okay to be Chosen People v Reform Judaism Arthur Hertzberg (vydavateľ) a Aron Hirt - Manheimer diskutujú o tom, ako boli v mladosti kresťanmi prenasledovaní. Presadzujú výnimočnosť Židov, dokonca aj liberálnych Židov, ktorí si to neprípúšťajú. V článku citujú slová zakladateľa izraelského štátu Davida Ben Guriona:

Moja predstava mesiášskeho ideálu nie je metafyzická, ale sociálno-kultúrno-morálna... Verím v našu morálnu a intelektuálnu nadradenosť, v naše kapacity slúžiť ako vzor k spaseniu ľudstva. Toto moje presvedčenie je založené na mojich znalostiach židovských ľudí a nie na akejsi mystickej viere; sláva duchovnej prítomnosti je v nás, v našich srdciach a nie mimo nás.⁶⁶⁹

Bolo by zaujímavé vidieť reakciu, ak by prezident Spojených Štátov urobil vyhlásenie o tom, že verí v morálnu a intelektuálnu nadradenosť bielej rasy. Ben Gurionov citát nielenže ukazuje jeho rasistický názor, zároveň nám predostiera fakt, že tento zmysel židovskej nadradenosti nevznikol len z viery, že sú "vyvolení Bohom", ale jednoducho zo samovyvoleného sebeckva.

Predtým, než sa vážne pozrieme na prehlásenia o vlastnej židovskej nadradenosti, je dôležité si zapamätať, že konečným posúdením je tvorivý úspech a historické činy. Dejiny Európanov sú veľkolepé. Biela rasa položila základy astronómie, fyziky, matematiky, strojárstva, biológie, geológie a medicíny. Boli to naši predkovia, ktorí zostrojili pyramídy, Parthenon a Pantheon. Boli to naši grécki predkovia, ktorí napísali prvé romány ako formu umenia a dali svetu filozofiu Sokrata a Plata.

Bola to naša rasa, ktorá odomkla tajomstvá Koperníkovho vesmíru a naši ľudia, ktorí vybudovali rímsku republiku a napísali Magnu Chartu, Deklaráciu nezávislosti a Konštitúciu Spojených štátov. Naši ľudia vytvorili veľké umenie starého Grécka a objavili krásu renesancie. Michelangelovi prúdila v žilách naša krv, keď siahol k Bohu na strope Sixtínskej kaplnky, v Leonardových rukách prúdila naša krv, keď vytvaroval chladný kameň do teplej krásy *Madony a dieťaťa*.

Z našich génov pochádzajú diela Bacha, Mozarta, Beethovena a Wagnera. Naši ľudia vymysleli automobil, lietadlo, parný stroj, spaľovací motor, letecký motor, elektrické svetlo, telefón, rádio a kameru - a dokonca aj silné nástroje, ktoré sú teraz používané proti nám: film a televíziu. Muži nášho dedičstva dali základy dobe počítačov: semikonduktoru, tranzistoru a integrovanému obvodu. Naši ľudia vyvinuli matematiku a fyziku a chemický pohon, ktorý nám umožnil zanechať stopy na Mesiaci.

Mohol by som pokračovať vo veľkých objavoch a úspechoch nášho európskeho dedičstva. Vo veľkosti Periklovho Grécka, Cézarovho Ríma alebo Shakespearovho Anglicka nebol takmer žiadny židovský vplyv. Západná civilizácia dosiahla tieto výšky bez nich. S nimi sme ale padli do hĺbok marxizmu, freudizmu a boaského rovnostárstva.

Rozdiel medzi Židmi a nami nachádza svoje vyjadrenie v Disneyových filmoch a type, ktorý vytvoril súčasný prezident Disneyových štúdií Michael Eisner. Kým Disney a Eisner robili obaja technicky vyspelé filmy, Disney uctieval u človeka krásu a vznešenosť a divy prírody. Eisner odvrátil toto smerovanie zábavného obchodu smerom k degenerovaným filmom ako *The Crying Game* a *The Priest*, filmom, ktoré zobrazujú sexuálne odchýlky a mravnú spustlosť, filmy, ktoré by Disney ani nepozeral a určite nevyrobil.

Zatiaľ čo Gréci a Európania renesancie vytvorili umenie a sochárstvo ukazujúce krásu ľudského tela, Židia umenie odmietli ako "vytesanú modlu". Dnes sponzorujú a propagujú degenerované umenie, ktoré je beztvaré a podivné a nie umenie vznešené a hrdinské.

Kým európska faustská duša prenikla do najhlbších oceánov a dosiahla najväčšie pohoria a dokonca sa vydala i do vesmíru, Židia boli len zriedka priekopníkmi. Kým my si ctíme pôdu, Zem, prírodný svet, z ktorého väčšina Európanov dostáva denný chlieb, Židia sa zhromaždili okolo zlata bezdúchého a parazitujúceho mestského života.

Kým Freud považoval genitálne a vylučovacie orgány za kľúčové k významu života, Carl Jung odmietol Freuda a vyvinul koncept rasovej duše. Kým Židia stále zastávajú názor oko za oko, Európania si osvojili možno nebezpečné pravidlo, "kto do teba kameňom, ty do neho chlebom".

Čo sa týka inteligencie, židovskí rasisti majú verbálnu obratnosť, ktorou si vyslúžili, že Ježiš Kristus sa o nich vyjadroval ako o otcoch lží. V priestorových zručnostiach, ktoré nám dávajú náš zmysel umenia a prezieravosti, ktoré nám dávajú vyrovnanosť a celistvosť, vynikáme my. Oni sú rýchlo hovoriaci, šikovní ľudia, zbehlí v umení manipulácie a sprostredkovania. Určite však nie sú nadradení v kvalitách charakteru, ktorý tvorí veľkosť a vznešenosť našich ľudí. Židovský genotyp bol určite odolný a prispôsobivý a stále sa im môže podariť, ak to dovolíme, zdediť našu Zem ako svoju dŕžavu. Zápas však ešte nie je na konci. V našich ľuďoch je bohatstvo nádherného genetického materiálu, ktorý ešte dokáže, že je hodný prežitia. Keď sa naši ľudia prebudia a použijú svojho génia, idey a odvahu v boji za naše prežitie, víťazstvo sa stane možným.

Židia sa prispôbili rozmarom svojho prostredia a zároveň si chránili svoj genotyp. Kým sa však oni prispôbovali, my sme vytvárali. Vytvorili sme technológie a umenie. Objavili sme krásu tela a duše. Objali sme Boha aj prírodu; vedu aj náboženstvo. Naučili sme sa vyrovnat' vládu a slobodu.

Konečný spor týchto diametrálne odlišných typov a kultúr sa s novým tisícročím rýchlo približuje. Vôľa židovských rasistov vládnuť ich tlačí k dominancii rovnako, ako to robila 2000 rokov. Ich evolučná stratégia je taká prepracovaná, že Európania a všetky ostatné rasy teraz trpia pod židovskou hegemoniou v celosvetovom meradle. Obsadili pozície veľkej moci v Spojených štátoch a obrátili federálnu vládu proti svojej zakladajúcej väčšine.

Dnes sa Amerika pod ich kontrolou stala jediná svetová supervelmoc a oni neváhajú a používajú ju na presadenie si svojej agendy v celosvetovom merítku.

Musíme uznať ich politickú a sociálnu moc, zároveň však vieme, že táto moc priniesla devolúciu našej civilizácie. Nepostavenie sa tejto moci môže viesť jedine k nášmu vymretiu a tento fakt dáva našej úlohe dôležitosť boja na život a na smrť - boja, ktorý je naliehavý pre našich ľudí a úprimne pre všetkých ľudí a národy na Zemi.

Za posledných 10 rokov som videl veľké prebúdzanie po celom svete. K tomuto prebúdzaniu viedli dve okolnosti. Poprvé, židovskí rasisti sa dopustili svojej odvekej hlúposti, tým, že proste zašli príliš ďaleko. Stali sa takými nápadnými, že milióny ľudí ich začínajú vidieť takých, akými skutočne sú. Podruhé, internet zdemokratizoval informácie. Židovské mediálne koncerny už nemajú monopol na správy, myšlienky a názory. Ľudia teraz môžu sami posúdiť, či dáva argument zmysel alebo nie; či je založený na faktoch alebo hlúposti.

Nepotrebnú žiadnych židovských rasistických vysokých kňazov, aby určovali vývoj ich tlačovín alebo ich názorov. Elektronická pošta a komunikácia šíria informácie takmer rýchlosťou svetla. Webové stránky, ako napríklad moja vlastná, davidduke.com, teraz dosahujú k miliónom ľudí na celom svete s pravdou o židovskom rasizme. Samozrejme, tí, ktorí proti nim otvorene a účinne hovoria môžu očakávať každý druh snáh o potlačanie, s použitím všetkých schopností, ktoré majú k dispozícii. Nesmie sa zabudnúť na to, že sú rovnako bezohľadní ako sú mocní. Poraziť ich si vyžiada veľa sebaobetovania. Sloboda si to však vždy vyžadovala.

Bez ohľadu na to aký osud ma čaká, budem pokračovať v plnení si svojej povinnosti. Budem naďalej hovoriť pravdu o najväčšej hrozbe pre ľudstvo: Židovskom rasizme. Už je tomu dávno, čo som sa rozhodol, že nikdy neodovzdám slobodu mojich ľudí židovským rasistom, aj keby si tento boj vyžiadal moju vlastnú slobodu. Moje rozhodnutie neoslabili ťažkosti, ktoré som podstúpil, alebo ktoré ležia predomnou. Bez ohľadu na osud, ktorý na mňa zošlú moji bezcharakterní protivníci, nenechám sa odstrašiť od Veci dedičstva a slobody, ktorá stále osvetľuje môj život.

Pokým budem dýchať a mať schopnosť, nezostanem mlčať. Budem sa snažiť bojovať za Európanov, Američanov, Palestínčanov a skutočne za základné ľudské práva pre všetkých ľudí na Zemi. Spoločne musíme odvážne čeliť a bojovať so zlou hrozbou židovského rasizmu. Čas je pokročilý, ale vo svojom zápase o slobodu máme superzbraň: meč pravdy.

Nalieham na vás; nedovoľte aby pravda mlčky ležala, použite svoju odvahu, aby ste jej dali hlas. Nech blišťavý meč pravdy osvetlí cestu k vašej slobode.

POZNÁMKY

1. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. Boulder, Colorado. Pluto Press.
2. KJV Deuteronomy 7:6
3. Jub. 32:18 19
4. KJV Joshua 6:21; KJV Joshua 10:37; RSV Deuteronomy 20:16
5. RSV Deuteronomy 20:10-18
6. KJV Leviticus 25:44-46.
7. KJV Deuteronomy 7:2-3; Ezra 9:12
8. RSV John 7:13.
9. RSV 1 Thessalonians 2:14-16.
10. *Universal Jewish Encyclopedia*, "Authority" p. 637.
11. *New Republic*. (1992). May.
12. Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. p.261
13. *The Jewish Press*. (1988). Feb. 19. 10A.
14. *The Jewish Press*. (1988). Feb. 19. 8C.
15. Bermant, C. (1991). Some Carefully And Carelessly Chosen Words, *Jewish Chronicle*. May 17.
16. Frank, Geyla (1997).
17. Steinlight, Stephen. (2001). *Backgrounder*. Center for Immigration Studies. October.
18. Hertzberg, A. & Hirt-Manheimer, A. (1998). Relax. It's Okay to be the Chosen People. *Reform Judaism*. May.
19. *Look Magazine*. (1962). January 16.
20. Begin, M. (1964). *The Revolt: The Story Of The Irgun*. Tel-Aviv: Hadar Pub. p.162.
21. Badi, J. (1960). *Fundamental Laws Of The State Of Israel*. New York. p.156.
22. *Reuters News Service* (1998). *Israelis Now Hold Worship Services at Grave of Their Hero, Baruch Goldstein* June 17
23. *New York Journal American* (1949). February 3.
24. Andelman, M.S. (1974). *To Eliminate the Opiate*. New York-Tel Aviv: Zahavia. Ltd. 26
25. U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, June 9.
26. U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, June 9.
27. Francis, D. R. (1921). *Russia From the American Embassy*. New York: C. Scribner's & Sons.p.214.
28. Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People. *Illustrated Sunday Herald*. February 8.
29. Associated Press Online. (1999). Balfour Author Was a Jew.
30. Steinlight, Stephen. (2001). *Backgrounder*. Center for Immigration Studies. October.
31. Rokach, L. (1980). *Israel's Sacred Terrorism*. Belmont, Mass: Assoc. Arab American University Grads.
32. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. *Maariv*. September 2.
33. Sale, Richard.(2003). Staff Change Means Mideast Policy Shift. UPI article in *Washington Times*. February 28
34. Associated Press. (2003). Moran forced to Quit Democratic Post. March 14.
35. Ford, Henry, (1920-1922). The International Jew: the World's Foremost Problem. *Dearborn Independent*. Dearborn, Michigan.
36. Irving, David. (1994). *Action Report*. Special Edition.
37. Jick Leon A. (1981). *The Holocaust: its Use and Abuse within the American Public*. Yad Vashem Studies, XIV, p. 316. Jerusalem
38. Goldhagen, D. (1996). *Hitler's Willing Executioners: Ordinary Germans And The Holocaust*. New York: Knopf, Random House.

39. *Who's Who In World Jewry*. (1965). New York : Pitman Publishing. Corp.
40. *Who's Who In American Jewry*. (1927-). New York : The Jewish Biographical Bureau, Inc.
41. Goldwater, B. M. (1960). *The Conscience Of A Conservative*. Shepherdsville, Kentucky: Victor Publishing Co.
42. Stormer, J. (1964). *None Dare Call It Treason*. Florissant, Missouri: Liberty Bell Press.
43. Schwarz, F. C. (1960). *You Can Trust The Communists*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
44. Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People. *Illustrated Sunday Herald*. February 8.
45. Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People.
46. U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, June 9.
47. Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs*. New York: George H. Doran Co. p.148.
48. U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, June 9.
49. Francis, D. R. (1921). *Russia From the American Embassy*. New York: C. Scribner's & Sons. p.214.
50. National Archives, Dept. of State Decimal File, 1910-1929, file 861.00/5067
51. Nettl, J. P. (1967). *The Soviet Achievement*. New York: Harcourt, Brace & World.
52. *Encyclopaedia Judaica*. p.791-792.
53. Trotsky, L. (1968). *Stalin: An Appraisal of the Man and His Influence*. ed. trans. Charles Malamuth. London, MacGibbon & Kee.
54. Shub, David. (1961). *Novyi Zhurnal* no. 63.
55. Shub, D. (1966). *Lenin: a Biography*. Harmondsworth, Penguin.
56. *Review de Fonds Social Juif*. (1970). no. 161.
57. Ben-Shlomo, B. Z. (1991). Reporting on Lenin's Jewish Roots. *Jewish Chronicle*. July 26. p.2.
58. Hoffman, Michael. (1997). Campaign for Radical Truth in History. P.O. Box 849. Coeur d' Alene, ID 83816. Ehrenburg won the Order of Lenin and the Stalin Prize and willed his papers to the Israeli Yad Vashem Holocaust Museum.
59. Goldberg, Anatol. (1984). *Ilya Ehrenburg : Revolutionary, novelist, poet, war correspondent, propagandist : the extraordinary epic of a Russian survivor*. New York : Viking.
60. Solzhenitsyn, A. (1974). *The Gulag Archipelago, 1918-1956 : An Experiment in Literary investigation*, I-II. Tran. Thomas P. Whitney. London : Collins: Harvill Press. p.79.
61. Aronson, G. (1949). *Soviet Russia and the Jews*. New York: American Jewish League Against Communism.
62. *The Jewish Voice*. (1942). New York. January.
63. *The Congress Bulletin*. (1940).(New York). American Jewish Congress, January 5.
64. George Bernard Shaw, quoted in *The Jewish Guardian* (1931). said: "I have seen the statement which Stalin gave recently to the Jewish Telegraphic Agency on Anti-Semitism and in which the Soviet leader said that under the Soviet laws militant Anti-Semitism is punishable by death."
65. Joseph Stalin (Note to the Jewish Telegraphic Agency). 12th January 1931, Collected Works, vol. 13.
66. Gregor Aronson. (1949). *Soviet Russia and the Jews*. New York: American Jewish League Against Communism.
67. *Encyclopaedia Britannica*. (1947). Vol. 2. p.76.
68. Latimer, E.W. (1895). *Russia and Turkey in the 19th Century*. A. C. McLury & Co. p. 332.
69. *Jewish Communal Register of New York City*. (1918). p.1018-1019
70. *New York Journal American* (1949). February 3.
71. Andelman, M.S. (1974). *To Eliminate the Opiate*. New York-Tel Aviv: Zahavia. Ltd. 26
72. Nedava, J. (1971). *Trotsky and the Jews*. Philadelphia. Jewish Publication Society.
73. Marx, Karl, (1936). *Das Kapital*. English. New York: The Modern library

74. Marx, Karl, (1932). *Capital, the Communist manifesto and other writings*. New York: The Modern library.
75. *Chicago Jewish Sentinel*. (1975). Inside Judaica.. October 30.
76. *Barnes Review*. (1996). The Racism of Marx and Engles. Oct. vol. 2. 10. p. 3.
77. *The Encyclopedia of Zionism in Israel*. (1971). New York: Herzl Press/McGraw-Hill. p.496-497.
78. Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs*. New York: George H. Doran Co. 148.
79. Rapoport, Louis. (1990). *Stalin's War Against The Jews*. Free Press/Simon & Schuster.
80. Curtis, William Elroy. (1907). *National Geographic Magazine*. The Revolution in Russia. May. p.313.
81. Orwell, George. (1948). 1984.
82. Exodus (1960). dir. Otto Preminger United Artists.
83. Kurtzman, Daniel. (1995). Ousted House Historian Seeks Restitution and a Straight Record. *Jewish Telegraphic Agency*. October 31.
84. Wise (1938). Dr. Wise Urges Jews To Declare Selves As Such. *New York Herald Tribune*. June 13. p.12.
85. Attack. (1976). Goldmann quoted in Zionism I: Theory. No.42. (Hillsboro.WV. www.natvan.com)
86. (*Daily Pilot*, Newport Beach/ Costa Mesa, Feb. 28, 2000, front page)
87. Forward. (2000). March 17, issue
88. ("Project Reminds Young Jews of Heritage," *The Washington Post*, Jan. 17, 2000, p. A19)
89. Bible. King James Version. Ezra chapter 9.
90. KJV Numbers 33:55
91. KJV Joshua 6:21
92. KJV Joshua 10:32-34
93. KJV Joshua 10:37
94. KJV Isaiah 34:2-3
95. RSV Deuteronomy 20:16
96. KJV Deuteronomy 7:2-3
97. KJV Deuteronomy 7:6
98. KJV Ezra 9:12
99. Maimonides, *Mishneh Torah. Laws On Murderers* 2,4,11.
100. KJV Galatians 3:26-29
101. *The Winds of War, War and Remembrance*, and others.
102. *New York Herald Tribune*. (1959). Nov. 17.
103. Dilling, E. (1980). *The Jewish Religion*. Los Angeles: CDL Report (Renamed From The Plot Against Christianity)
104. Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. p.400.
105. Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. p.261
106. *Jewish Encyclopedia*. (1907). Balaam. p.469.
107. Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. 5th footnote on p. 388.
108. *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1905). Min. p.594.
109. *Encyclopedia Judaica*. (1978). Keter Publishing House, Jerusalem, Vol.7 p.411
110. Talmud. (1935). Soncino Edition.
111. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. p.388.
112. *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. p.617.
113. Talmud. (1935). Baba Mezia. Soncino Edition. 114a-114b.
114. *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. p.621.
115. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 58b. p.398.
116. Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. p.211.
117. Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. p.666.
118. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 76a. p.470.
119. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 57a. p.388.
120. Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. 37b.

121. Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. p.664-665.
122. Talmud, Yebamoth. (1936). Soncino Edition. 98a.
123. Talmud, Abodah Zarah. (1935). Soncino Edition. 22a-b.
124. Talmud, Abodah Zarah. (1935). Soncino Edition. 67b.
125. *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile: Discrimination Against Gentiles. p.617-621.
126. *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. p.617.
127. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p.717.
128. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p.726.
129. RSV John 8:13T
130. Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago. Christian Press Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. (1483- 1546). Works. 1883 D. Martin Luthers Werke; Kritische Gesammtausgabe. Weimar, H. Böhlau, (1883-1985).
131. *Random House Websters Unabridged Electronic Dictionary*. (1996). "Purim."
132. Holiday Observances (1997). *Jewish Art In Context*.
133. Goldwasser, Phillip. (1998). *Bon Appetit*. Hosted by the Jewish Communication Network on the Internet.
134. Hess, Moses, (1958). 1812-1875. *Rome And Jerusalem*. Translated By Maurice J. Bloom. New York: Philosophical Library.
135. Dubnow, S. (1906). *Foundation Of National Judaism*. Translated From Die Grundlagen Des Nationaljudentums. S.M. Dubnow. Berlin : Jüdischer Verlag.
136. Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence Of Judaism In Our Time*. New York: Exposition Press
137. Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence Of Judaism In Our Time*. 482-483.
138. *Attack*. (1976). Goldmann quoted in Zionism I: Theory. no.42. (Hillsboro. WV. www.natvan.com).
139. Brandeis, L. at a speech before the Menorah Society at Columbia University.
140. Herzl, T. (1967). *The Jewish State: An Attempt At A Modern Solution Of The Jewish Question*. London, Pordes.
141. Wyman, David S. (1985). *The Abandonment Of The Jews: America And The Holocaust, 1941 1945*. Pantheon.
142. Lazare, Bernard. (1967). *Antisemitism: Its History And Causes*; Translated From The French. London, Britons Publishing Co.
143. Encyclopaedia Judaica. (1994). Decennial Book, 1983-1992 Events Of 1982-1992 Jerusalem : Encyclopaedia Judaica.
144. De Mille, C. B. (1956). *The Ten Commandments*. Hollywood. Paramount.
145. Spielberg, S. (1993). *Schindler's List*. Hollywood. Universal.
146. *Jewish Press*. Brooklyn, NY.
147. *The Jewish Press*. (1988). Feb. 19. 10A.
148. *The Jewish Press*. (1988). Feb. 19. 8C.
149. Bermant, C. (1991). Some Carefully And Carelessly Chosen Words, *Jewish Chronicle*. May 17.
150. *New Republic*. (1992). May.
151. *Who's Who In World Jewry*. (1965). New York : Pitman Pub. Corp.
152. *Who's Who In American Jewry*. (1927-). New York : The Jewish Biographical Bureau,
153. RSV Joshua 6:21
154. KJV Joshua 10:39
155. RSV Deuteronomy 20:10-18
156. KJV Leviticus 19:18
157. KJV Exodus 20:13, 15, and 17
158. RSV Leviticus 19:18
159. TANAKH. (1985). A New Translation of The Holy Scriptures according to the Traditional Hebrew Text. Philadelphia. The Jewish Publication Society.
160. Talmud - Baba Kamma (1935). 113b. p.666. Soncino Edition.
161. *Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1905). Gentile. p.620.

162. Hartung, John. (1995). Love Thy Neighbor: The Evolution of In-Group Morality. *Skeptic*, Vol. 3. No. 4.
163. KJV Leviticus 25:44-46.
164. KJV Deuteronomy 7:2-6.
165. KJV Leviticus 20:24.
166. KJV Nehemiah 13:3.
167. KJV Deuteronomy 7:4.
168. RSV Ezra 9:1.
169. KJV Ezra 9:2.
170. Schonfield, H. J. (1965). *The Passover plot; new light on the history of Jesus*. New York: B. Geis Associates. Random House.
171. KJV Hebrews 8:9.
172. "Judaism." *Encyclopedia Judaica*, p. 396.
173. "Conservative Judaism," Enc. *Encyclopedia Judaica*, p. 906.
174. *Universal Jewish Encyclopedia*, "Authority" p. 637.
175. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p.717.
176. Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. p.261.
177. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p.726.
178. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 52b. p.356.
179. Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p.726.
180. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. Boulder, Colorado. Pluto Press.
181. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. 97-98.
182. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. p.21.
183. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. 23 & 93.
184. "Goy" *Talmudic Encyclopedia* as quoted by Shahak.
185. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. 87.
186. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. p.23.
187. Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago. Christian Press Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. 1483-1546. Works. 1883 D. Martin Luthers Werke; Kritische Gesammtausgabe. Weimar, H. Böhlau, 1883-1985.
188. RSV Deuteronomy 7:6-12.
189. RSV Romans 9:1-3, 6-8, 24-26.
190. KJV Hebrews 8:6-7, 9-10, and 13.
191. KJV Matthew 21:43-45.
192. KJV John 8:42-48.
193. KJV John 1:47.
194. RSV 1 Thessalonians 2:14-16.
195. RSV Titus 1:13-14.
196. BBC News. (2001). Internet transcript. November 26.
197. Board of Deputies of British Jews. (2001). Press Release. Nov. 29.
198. Solzhenitsyn, A. (1974). *The Gulag archipelago, 1918-1956 : an experiment in literary investigation, I-II*. Tran. Thomas P. Whitney. London : Collins : Harvill Press. p.79.
199. RSV John 7:13.
200. KJV Hebrews 8:9.
201. Knight Ridder News Services. (2001). He Wants to Rid Bible of Dark Interpretation of Jews. August 17.
202. Koestler, A. (1976). *The Thirteenth Tribe*. New York: Random House.
203. *Barnes Review*. (1997). The Khazars, Non-Semitic Jews. July. Vol.3. p.9.
204. Chase, G. A., & V. A. McKusick (1972). Founder Effect In Tay-Sachs Disease. *American Journal Of Human Genetics*. 25:p.339-352.
205. *The Encyclopedia of Zionism in Israel*. (1971). New York: Herzl Press/McGraw-Hill.

206. Glazer, Nathan. (1970). *Remembering the Answers: Essays on the American student revolt*. New York: Basic Books
207. Britton, F. (1979). *Behind Communism*. Noontide Press.
208. Cohen, Jacob. (1993). The Rosenberg File. *National Review*. July 19.: p.48-52
209. Neville, John F. (1997). *The Press, the Rosenbergs, and the Cold War*. London: Praeger.
210. Strom, Kevin. (1998). *We Are All Prejudiced*. Internet Article. April 13.
211. Boas, F. (1911). Rev. Ed., (1938). *The Mind of Primitive Man*. New York.
212. Herskovits, Melville J. (1953). *Franz Boas; the science of man in the making*. Clifton, NJ: A. M. Kelley, p. 65.
213. Mead, Margaret. (1961). *Coming of age in Samoa; a psychological study of primitive youth for Western civilization*. Foreword by Franz Boas. New York: Morrow.
214. Freeman, D. (1983). *Margaret Mead and Samoa: The Making and Unmaking of an Anthropological Myth*. Cambridge University Press.
215. Freeman, D. (1990). *The Samoan Reader: Anthropologists Take Stock*. Lanham, Maryland: University Press of America.
216. Freeman, D. (1991). On Franz Boas and the Samoan Researches of Margaret Mead. *Current Anthropology*. p.32, 322-330.
217. Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race*. New York: Columbia University press
218. Pearson, R. (1996). *Heredity and Humanity: Race Eugenics and Modern Science..* Washington, DC: Scott-Townsend Publishers.
219. Gelya, F. (1997). Jews, Multiculturalism, And Boasian Anthropology. *The American Anthropologist*. Vol. 99. #4. p.731-745.
220. *New York Review of Books*. (2000). 13 April, p.61.
221. *Natural History*. (1993). Nov. p.12.
222. Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. p.98.
223. Gay, P. (1988). *Freud: A Life For Our Time*. New York: W. W. Norton.
224. Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. New York: Vintage.
225. Freud, S. (1938). *Totem and Taboo; Resemblances Between the Psychic Lives of Savages and Neurotics*. Harmondsworth, Middlesex: Penguin Books.
226. MacDonald, K. (1996). *A People That Shall Dwell Apart*. Westport, Connecticut: Praeger.
227. Freud, S. (1969). *The Interpretation of Dreams*. Trans. J. Strachey. New York.
228. Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. p.45.
229. Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. p.45.
230. Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. Trans. by K. Jones. New York: Vintage. .p.114-117.
231. Mannoni, O. (1971). *Freud*. Trans. R. Belice. New York. p.168.
232. Friedman, Murray. *What Went Wrong*. (1995). New York: Free Press.
233. Garrow, David.(1983). *The FBI and Martin Luther King*. Penguin Books, New York.
234. Strom, Kevin Alfred. (1994). *The Beast as Saint*. Radio broadcast. Printed transcript available from National Vanguard Books, Box 330, Hillsboro, WV 24946.
235. Pappas, T. (1992). A Houdini of Time. *Chronicles*. November 26-30.
236. Abernathy, R. (1989). *And the Walls Came Tumbling Down*. New York: Harper & Row.
237. *Newsweek*. (1998). Books: The Middle of the Journey, Taylor Branch's Grand Civil-Rights History Rolls On. January 19. p.62. Quoting from *Pillar of Fire: America in the King Years 1963-65*. Taylor Branch. Simon and Schuster.
238. Kaye, Evelyn. (1987). *A Hole in the Sheet: a Modern Woman Looks at Orthodox and Hasidic Judaism*. Secaucus, New Jersey: L. Stuart.
239. Kaye, Evelyn. (1987). *A Hole in the Sheet*.
240. *Jewish Encyclopedia*. (1905). Talmudic prayer. p.617.

241. Talmud. (1936). Kethuboth. Soncino Edition. Kethuboth 11b. p.58.
242. Talmud. (1935). Sanhedrin. 69b. p.469.
243. Talmud. (1936). Yebamoth. Soncino Edition. 57b. p.386
244. *New York Times*. (1992). December 9.
245. *Associated Press*. (2002). Billy Graham Apologizes for 72 Remarks. March 2
246. *Los Angeles Jewish Times*, 'Yes, Virginia, Jews Do Control the Media,' Oct.29-Nov. 11, 1999 p. 14
247. *Network*. (1976). Director: Sidney Lumet. Producer: Howard Gottfried. Screenwriter: Paddy Chayevsky. Editor: Alan Heim. United Artists-MGM.
248. *Thunderbolt*. P. O. Box 1211 Marietta, GA 30061.
249. *Schindler's List*. (1993). Universal. Director: Steven Spielberg. Producers: Gerald R. Molen, Steven Spielberg. Screenwriters: Kurt Luedtke, Steve Zaillian. Cinematographer: Janusz Kaminski. Editor: Ewa Braun.
250. Gabler, N. (1988). *An Empire of Their Own : How the Jews Invented Hollywood*. New York: Crown Publishers.
251. Stein, B. (1979.). *The View From Sunset Boulevard*. New York: Basic Books.
252. Stein, Ben. (1997). Do Jews Run the Media: You Bet they Do — And What of it? *E! online Internet Magazine*.
253. National Vanguard Books, P. O. Box 330 Hillsboro, WV 24946. Or <<http://www.natvan.com>>
254. *Time*. (1962). The Newspaper Collector. July 27. p.56.
255. Robertson, W. (1981). *The Dispossessed Majority*. Cape Canaveral, Florida. Howard Allen Enterprises, Inc. (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32920).
256. Candour. (1984).Vol. 35. No. 6.
257. As it Happens.(2001). CBC Radio. Dec. 7
258. Las Vegas Review-Journal, (1999). Internet version of the "1st Hundred Men Who Shaped Las Vegas". Part. 2.
259. *Birth Of A Nation*. (1915). Director, Composer: D.W. Griffith. Screenwriter: Frank E. Woods, D.W. Griffith. Producer: Frank E. Woods. Cinematographer: Billy Bitzer. Editor: James Smith.
260. *Gone with the Wind*. (1939). Editor: Hal Kern. Producer, Screenwriter: David O. Selznick
261. Dixon, T. (1905). *The Clansman: An Historical Romance Of The Ku Klux Klan*. New York: Grosset & Dunlap,.
262. *Barnes Review*. (1997). Birth of a Nation. July. vol. 3. n. 7 p. 27.
263. Shakespeare, W. (1600). *The Excellent History Of The Merchant Of Venice*: With the extreme cruelty of Shylock the Jew towards the saide merchant, in cutting a just pound of his flesh and the obtaining of Portia by the choyse of three caskets. London: J. Roberts.
264. *Canadian Jewish News*. (1991). January 31. p.33.
265. *Farewell Uncle Tom*. [1972] Cannon Releasing Corporation.
266. Medved, M. (1996). Jews Run Hollywood, So What? *Moment*. August.
267. *Priest*. (1994). Miramax Films.
268. *The Crying Game*. (1992). Miramax Films.
269. *Seven Years In Tibet*. (1997). Sony Pictures Entertainment, TriStar Pictures, Mandalay Entertainment, Reperage & Vanguard Films, Applecross.
270. Brando, Marlon. [with Robert Lindsey] Brando. (1994). *Songs My Mother Taught Me*. Random House of Canada, Toronto. P.107-111
271. *Ibid*. p.111
272. *Ibid*. p.231
273. *Ibid*. p.388
274. *Larry King Live*. (1996). Guest: Marlon Brando. Friday, April 5.
275. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. *Maariv*. September 2.
276. Curtiss, Richard. (1986). quoted in *A Changing Image: Americans' Perceptions of the Arab-Israeli Dispute*, American Educational Trust. p. 267
277. Fulbright, Sen. William. (1973). *Face the Nation*. CBS: New York. April 15.

278. Buckley, William F. (1970). *McCarthy and His Enemies; The Record and Its Meaning*. New Rochelle, New York: Arlington House.
279. *Wall Street Journal*. (1978). American Jews and Jimmy Carter. March 2. p.18.
280. Getler, Michael. (1974). Pentagon Chief Suggests Israel Lobby Has Too Much Influence. *Los Angeles Times*.
281. *San Francisco Chronicle*. (1968). November 23. p.9.
282. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
283. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
284. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
285. Jonathan Broder. (1997). *Salon*. February 17.
286. *The New York Times News Service*. (1997). Albright Upbraids Stubborn Balkan Leaders: Refugees.... June 1.
287. *The Spotlight* The leading anti-Zionist newspaper in the United States. Published by Liberty Lobby 300 Independence Ave. SE Washington, D.C. 20003
288. *Jewish Week*. (1997). March 3.
289. *Jewish Week*. (1997). January 24.
290. *New York Times*. (1997). October 4.
291. Steinlight, Stephen. (2001). *Backgrounder*. Center for Immigration Studies. October.
292. Ibid.
293. Ibid.
294. Ibid
295. Ibid
296. *The Times-Picayune*. (1998). Swiss banks, Holocaust survivors settle war claims. August 13. p.A-13.
297. Findley, Paul. (1989). *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby*. Chicago, Illinois: Lawrence Hill Books.
298. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
299. *Network* (1976). Director: Sidney Lumet. Producer: Howard Gottfried. Screenwriter: Paddy Chayevsky. Editor: Alan Heim. United Artists-MGM.
300. Steinlight, Stephen. (2001). *Backgrounder*. Center for Immigration Studies. October.
301. Kornberg, R. (1993). Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism. Bloomington: Indiana University Press. inner quote from Herzl diary, 161.
302. *Microsoft Encarta 96 Encyclopedia*. (1993-1995). "Anti-Semitism." Microsoft Corporation. Funk & Wagnalls Corporation.
303. *Grolier's Encyclopedia*. Anti-Semitism.
304. Heschel, Susannah. (1993). *Anti-Semites Against Anti-Semitism*. Tikkun, November/December. p.52.
305. Todd Endelman, (1979). *The Jews of Georgian England, 1714-1830*. Philadelphia. p.95.
306. Wisse, Ruth. (1991). The Twentieth Century's Most Successful Ideology. *Commentary*. Vol. 91, #2. February. p.33.
307. *Jerusalem Post*. (1990). Editorial.). September 15. p.24.
308. Hertzberg, A. (1993). *Is Anti-Semitism Dying Out?* New York Review of Books, XL (12), p.51-57.
309. Lewis, N. and Reinhold, M. (1955). *Roman Civilization: Sourcebook II: The Empire*. Harper Torchbooks: New York.
310. Bishop, John. (1964). *Nero: the Man and the Legend*. Robert Hale Limited: London.
311. *The Times-Picayune*. (1998). Study Affirms Genetic Link in Jewish Priestly Class. July 9. p.A11
312. Twain, M. (1899). Concerning the Jews. *Harper's Monthly Magazine*. September.
313. Rose, P. L. (1990). *Revolutionary Antisemitism in Germany, from Kant to Wagner*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press. p.7.
314. KJV. Deut. 23:20.
315. KJV. Deut. 23:21.

316. *The Code of Maimonides*, ed. L. Nemoy. (1965). Yale Judaica Series. New Haven, Connecticut: Yale University Press.
317. Roth, C. (1978). *A History of the Jews in England*, 3rd edition. Oxford: The Clarendon Press.
318. Chazan, R. (1973). *Medieval Jewry in Northern France: A Political and Social History*. Baltimore: The Johns Hopkins University Press.
319. Weinryb, B. D. (1972). *The Jews of Poland: A Social and Economic History of the Jewish Community in Poland from 1100 to 1800*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.
320. Neuman, A. A. (1969). *The Jews in Spain: Their Political and Cultural Life During the Middle Ages*; Vols. I & II. New York: Octagon Books. (Originally published in 1942.)
321. Baldwin, J. W. (1986). *The Government of Philip Augustus: Foundations of French Royal Power in the Middle Ages*. Berkeley: University of California Press.
322. Rabinowitz, L. (1938). *The Social Life of the Jews of Northern France in the XII-XIV Centuries as Reflected in the Rabbinical Literature of the Period*. London: Edward Goldston Ltd.
323. Luchaire, A. (1912). *Social France at the Time of Philip Augustus*. New York: Frederick Ungar.
324. *Encyclopedia Britannica* (1952). Vol. 13. Jews. p.57.
325. Davidson, N. (1987). The Inquisition and the Italian Jews. *Inquisition and Society in Early Modern Europe*. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.
326. Haliczer, S. (1987). *Inquisition and Society in Early Modern Europe* Trans. S. Haliczer. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.
327. Pullan, B. (1983). *The Jews of Europe and the Inquisition of Venice, 1550-1670*. London: Basil Blackwell. p.159.
328. Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. Inner quote from Herzl diary. Bloomington, Indiana: Indiana University Press. p.183.
329. Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. p.161-162.
330. Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. p.183.
331. Aquinas, Thomas. *On the Governance of the Jews*.
332. Finkelstein, L. (1924). *Jewish Self-Government in the Middle Ages*. Westport, Connecticut: Greenwood Press. p.280.
333. Katz, J. (1961). *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York. The Free Press of Glencoe. p.24.
334. KJV. Lev. 25:14.
335. Katz, J. (1961). *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York: The Free Press of Glencoe. p.61.
336. Kaufman, Debbie. (2001). Why American CEOs of Israeli Firms Fail. Ha'aretz. Dec. 6.
337. Ibid.
338. Roth, C. (1974). *A History of the Marranos*, 4th ed. New York: Schocken Books.
339. Random House Unabridged Webster's Electronic Dictionary. Marrano.
340. Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press.
341. Hundert, G. D. (1992). *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteenth Century*. Baltimore: Johns Hopkins University Press..
342. Hundert, G. D. (1992). p.54.
343. Hundert, G. D. (1992). p.57.
344. Liebman, A. (1979). *Jews and the Left*. New York: John Wiley & Sons. p.267-268.
345. *Encyclopaedia Britannica*. (1947). Vol. 2. p.76.
346. Mosse, W. E. (1987). *Jews in the German Economy: The German-Jewish Economic Élite 1820-1935*. Oxford, U.K.: The Clarendon Press.
347. Gordon, S. (1984). *Hitler, Germans, and the "Jewish Question."* Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
348. Birmingham, Stephen (1967). *Our Crowd: The Great Jewish Families of New York*. New York: Harper & Row.

349. Ehrlich, J. and Rehfeld B. (1989). *New Crowd: Changing of the Jewish Guard on Wall Street*. Boston: Little, Brown & Company.
350. Schwartz, M. (1987). Irangate and Boesky Affair Worrisome to Jews. *Palm Beach Jewish World*. January 30.
351. *Newsweek*. (1971). November 17.
352. Anderson, J. (1971). *Israel is Crook's Promised Land*. Washington Post. December 19.
353. Messick, H. (1971). *Lansky*. New York: Putnam. p.276-277.
354. *Bugsy*. (1991). Director: Levinson, B. Screenwriter: Toback, J. Tristar.
355. Messick, H. (1971). *Lansky*. New York: Putnam. p.8-10.
356. Brokhin, Y. (1975). *Hustling on Gorky Street*. Dial Press.
357. Simis, K. (1982). *USSR: The Corrupt Society*. Simon and Schuster.
358. Friedman, R.R. (1998). The Most Dangerous Mobster in the World. *Village Voice*. May 26.
359. Ibid.
360. Luther, M. (1974). Quoted by Leon Poliakov. *The History of Anti-Semitism*. New York. p.233, note 10.
361. Higgins, James V. and Hoover, Barbara. (2001). Work, Play Are All One to Taubman. *The Detroit News*, May 3. p.1, 4A
362. Michaels, James. (1996). Keeping the Old KGB Busy. *Forbes*. Dec. 30. p. 10
363. *Forbes*. (1996). Godfather of the Kremlin? Dec. 30.1996. p. 90-96
364. Mellow, Craig. (1997). Russia's Robber Barons. *Fortune*. March 3. p.120-126
365. RSV. Lev. 25:44.
366. Marcus, J. (1952). Jews. *Encyclopaedia Britannica*. Vol. 13. p.57.
367. Grayzel, S. (1948). *A History of the Jew: From Babylonian Exile to the End of World War II*. Philadelphia Jewish Publication Society of America. p.312.
368. White, W. (1966). *Who Brought the Slaves to America?* White Publishing.
369. *Barnes Review*. (1997). Who Really Engaged in the African Slave Trade. Sept. 92.
370. Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House, Inc. Vol. 14. Raphael is the editor of *American Jewish History*, the journal of the American Jewish Historical Society at Brandeis University in Massachusetts.
371. Platt, Virginia B. (1975). *And Don't Forget the Guinea Voyage: The Slave Trade of Aaron Lopez of Newport*. William and Mary Quarterly. Vol. 32,# 4.
372. Marcus, J. (1970). *The Colonial American Jew: 1492-1776*. Detroit, Michigan: Wayne State University Press.
373. Marcus, J. (1974). *The Jew and the American Revolution*. Cincinnati, American Jewish Archives. 3[3
374. Liebman S. B. (1982). *New World Jewry 1493-1825: Requiem for the Forgotten*. KTAV, New York, p.170, 183. [Liebman is an attorney; LL.B., St. Lawrence University, 1929; M.A. (Latin American history), Mexico City College, 1963; Florida chapter American Jewish Historical Society, 1956-58; Friends of Hebrew University, 1958-59; American Historical Society Contributor to scholarly journals on Jewish history.
375. Wiznitzer, A. (1960). *Jews in Colonial Brazil* .p. 72-3 [Note: Wiznitzer, Arnold Aharon, educator; Born in Austria, December 20, 1899; Ph.D., University of Vienna, 1920; Doctor of Hebrew Literature, Jewish Theological Seminary of America; Emeritus research professor, University of Judaism, Los Angeles; Contributor to historical journals in the United States and Brazil including the Journal of Jewish Social Studies and the Publications of the American Jewish Historical Society. Former president, Brazilian-Jewish Institute of Historical Research.]
376. Marcus, J. (1989 *United States Jewry*). 1776-1985. Detroit: Wayne State University Press, p.586.
377. *The Secret Relationship between Blacks and Jews*. (1991). Prepared by the Historical Research Department of the Nation of Islam. Chicago, Illinois: Latimer Associates.
378. Spielberg, S. (1997). *Amistad*. Los Angeles: Dreamworks.
379. Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House,

380. Bristow, E. J. (1983). *Prostitution and Prejudice*. New York: Shoken books.
381. Bristow, E. (1986). *Studies in Contemporary Jewry, II*. Bloomington, Indiana: Indiana University Press. p.310.
382. Specter, M (1998). Slave traders Lure Slavic Women. *Times-Picayune*. New York Times News Service. January 11.
383. Specter, M (1998).[or]Ibid
384. Specter, M (1998).[or]Ibid
385. Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. *Moment*. April. p.45-78.
386. Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. p.47.
387. Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. p.48.
388. Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. p.49.
389. Josephus, F. (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews*. Complete and unabridged, trans., W. Whiston. Peabody, Massachusetts: Hendrickson Publishers. (12:224).
390. Josephus, F. (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews*. (12:224)
391. Alon, G. (1989). *The Jews on Their Land in the Talmudic Age (70-640 C. E.)*. Trans. G. Levi from Hebrew. Cambridge: Harvard University Press (Originally published in 1980, 1984 by the Magnes Press, Hebrew University, Jerusalem) p.16.
392. Avi-Yonah, M. (1976). *The Jews under Roman and Byzantine Rule: A Political History of Palestine from the Bar Kokhba War to the Arab Conquest*. Jerusalem: The Magnes Press, reprinted 1984. p.261.
393. Parkes, J. (1934). *The Conflict of the Church and the Synagogue: A Study of the Origins of Antisemitism*. London: The Soncino Press. p.263, 257-258.
394. Grant, M. (1973). *The Jews in the Roman World*. New York: Charles Scribner's Sons. p.288.
395. Ibid. p.289.
396. Jones, A. H. M. (1964). *The Later Roman Empire 284-602: A Social Economic and Administrative Survey*, 2 vols. Norman, Oklahoma: University of Oklahoma Press. p.950.
397. Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press. p. 25.
398. Ibid. p.26.
399. Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press. p.77.
400. Amador de los Rios, R. (1875-1876). *Historia Social, Politica y Religiosa de los Judios de España y Portugal*. Madrid. Vol. I.
401. Ballesteros y Beretta, A. (1918-1936). *Historia de España y Su Influencia en la Historia Universal*. Barcelona. Vol. II.
402. Castro, A. (1954). *The Structure of Spanish history*. Trans. E. L. King. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
403. Stillman, N. A. (1979). *The Jews of Arab Lands: A History and Source Book*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.
404. Irving, D. (1981). *Uprising!* London: Hodder and Stoughton.
405. RSV. Genesis 37:6,7.
406. RSV. Genesis 37:26
407. RSV. Genesis 39:7-23
408. RSV. Genesis 41:33.
409. RSV. Genesis 47:14.
410. RJV. for all of above quotes.
411. Weizmann, C. (1949). *Trial and Error: The Autobiography of Chaim Weizmann*. New York: Harper and Brothers. p.90.
412. KJV. Genesis 25:23-33
413. KJV. Genesis: 27: 19-39
414. Patai, R. (1977). *The Jewish Mind*. New York: Scribners. p.234.
415. Aleichem, S. (1937). *Funem Yarid*. New York.

416. Hook, S. (1989). On Being a Jew. *Commentary*. Vol. 88, # 4. October 29.
417. Spitz, L. (1946). Sermon by rabbi Leon Spitz. *American Hebrew*. March 1.
418. Truman, Harry S. (1945). As quoted from the diaries of Henry A. Wallace from his papers at the University of Iowa. Included in Victory Lasky's book, *It Didn't Start Watergate*.
419. Halkin, Hillel. (1998). Here to stay: An Unrepentant Zionist Reflects on his Aliyah. *Moment*. p.5.
420. Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism in Our Time*. New York: Exposition Press, Inc. p.159.
421. Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism in Our Time*. New York: Exposition Press, Inc. p.397.
422. *Encarta Encyclopedia*. (1996). Funk and Wagnalls.
423. Brenner, Lenni. (1984). *The Iron Wall : Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir*. Totowa, New Jersey. : Biblio Distribution Center
424. Jabotinsky, V. (1923). *The Iron Wall: We And The Arabs*.
425. *Look Magazine*. (1962). January 16.
426. *Barnes Review*. (1997). The Balfour Declaration. Jan. vol. 3.
427. Encarta. Balfour Declaration.
428. George, D. L. *Memoirs Of The Peace Conference*. p.726.
429. Landman, S. (1936). *Great Britain, Great Britain:] The Jews And Palestine*. London: New Zionist Press. p.3-6.
430. Grose, P. (1984). *Israel In The Mind Of America*. New York: Knopf. p.64.
431. Associated Press Online. (1999). Balfour Author Was a Jew.
432. Encarta. Balfour Declaration.
433. Trial Of The Major War Criminals Before The International Military Court. Nuremberg : November 14th 1945 Oct. 1 1946. Official French Text. 26th April 1946. Debates, Tome XII. D 321.
434. *Daily Express*. (1933). Judea Declares War on Germany. March 24. p.1.
435. Dawidowicz, L. (1976). Memo Of June 21, 1933, In: *A Holocaust Reader*. New York: Behrman. p.150-155.
436. Nicosia, F. R. (1985). *The Third Reich And The Palestine Question*. Austin: University Of Texas. p.42.
437. Niewyk, D. L. (1980). *The Jews In Weimar Germany*. Baton Rouge. p.94-95,126-131,140-143.
438. Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p.1-15.
439. Prinz, J. (1934). *We Jews. [Wir Juden.]* Berlin: Erich Reiss.
440. Hohne, H. (1971). *The Order Of The Death's Head*. Ballantine. p.376.
441. Herzl, T. (1970). *Jewish State*. New York: Herzl Press. p.33, 35, 36.
442. Weckert, I. (1981). *Feuerzeichen: Die Reichskristallnacht*. Tübingen: Grabert. p.212.
443. Black, E. (1984). *The Transfer Agreement*. New York: MacMillan. p.73.
444. Herzl, T. (1897). *Der Kongress*. Welt. June 4. Reprinted In: Theodor Herzl's *Zionistische Schriften* (Leon Kellner, Ed.), Erster Teil, Berlin: Jüdischer Verlag, 1920, p. 190 (And p. 139).
445. Rundschau. (1935). September 17. Quoted In: Yitzhak Arad, With Y. Gutman and A. Margaliot, Eds. *Documents On The Holocaust* (Jerusalem: Yad Vashem. (1981). p.82-83.
446. Kern, E. (1935). *Verheimlichte Dokumente. Der Angriff*. Munich. (1988). December 23. p.148.
447. Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p.56.
448. Brenner, L. (1983). *Zionism In The Age Of The Dictators*. p.138.
449. Margaliot, A. (1977). The Reaction.... *Yad Vashem Studies* Jerusalem. Vol. 12. p.90-91.
450. Levine, H. (1975). A Jewish Collaborator In Nazi Germany. *Central European History*. Atlanta. September. p.251-281.
451. Wise (1938). Dr. Wise Urges Jews To Declare Selves As Such. *New York Herald Tribune*. June 13. p.12.
452. Nicosia, F. (1935). *Das Schwarze Korps*. September 26. Quoted In: *The Third Reich And The Palestine Question* (1985), p.56-57.
453. Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p.63-64, 105, 219-220.

454. Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p.141-144.
455. Wistrich, R. (1985). *On Hitler's Critical View Of Zionism In Mein Kampf*. See Vol. 1, Chap. 11. Quoted In: *Hitler's Apocalypse*. p.155.
456. Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p.26-28.
457. Kotze, H. V. (1974). *Heeresadjutant Bei Hitler*. Stuttgart. p.65, 95.
458. Arad, Y. (1981). *Documents On The Holocaust*. p.155.
459. *Barnes Review*. (1995). Secrets of the Mossad. Sept. p. 11.
460. Feilchenfeld, W. (1972). *Haavara-Transfer Nach Palästina*. Tübingen: Mohr/Siebeck.
461. Yisraeli, David (1971). *The Third Reich And The Transfer Agreement, Journal Of Contemporary History*. London. No. 2. p.129-148.
462. Encyclopaedia Judaica. (1971). Haavara. Vol. 7. p. 1012-1013.
463. Nicosia, F. (1985). *The Third Reich*. p.44-49.[consistency!]
464. Hilberg, R. (1985). *The Destruction Of The European Jews*. New York: Holmes & Meier, p.140-141.
465. Levy, R. S. (1984). Commentary, Sept. 68-71.32.
466. Original Document In German Auswärtiges Amt Archiv, Bestand 47-59, E 224152 And E 234155-58.
467. Yisraeli, D. (1974). *The Palestine Problem In German Politics 1889-1945*. Israel. p.315-317.
468. Polkhen, K. (1976). The Secret Contacts. *Journal Of Palestine Studies*. Spring-Summer. p.78-80.
469. Yoar-Gelber. (1939-1942).Zionist Policy And The Fate Of European Jewry. *Yad Vashem Studies*. Vol. XII. p.199.
470. Rosenblum, H. (1958). Yediot Aahronot. *Jewish Newsletter*. New York. November.
471. Bar Zohar. (1966). *Le Prophète Armé — : Ben Gourion*. Fayard. Paris. p.146.
472. United Nations General Assembly. (1965). The International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination.
473. Shahak, I. *The Racism Of The State Of Israel*. p.57.
474. Badi, J. (1960). *Fundamental Laws Of The State Of Israel*. New York. p.156.
475. Oz Amos. (1983) Les voix d'Israel, Calmann-Lévy, Paris, translated by Guy Seniak, The interview is on pages 79-91.
476. U.N. Archives. (1948). A. 648. September 16. p.14.
477. U.N. Archives. (1948). A. 648. September 16. p.14.
478. KJV. Joshua 23:12-13.
479. *Exodus* (1960). Director & Producer: Otto Preminger. United Artists.
480. De Reynier, J. (1950). Chief Representative Of The International Committee Of The Red Cross In Jerusalem. (A Jerusalem Un Drapeau Flottait Sur La Ligne De Feu', Geneva.
481. Yediot Ahronot. (1972). April 4.
482. Ankori, Zvi (1982). Davar. April 9.
483. Begin, M. (1964). *The Revolt: The Story Of The Irgun*. Tel-Aviv: Hadar Pub. p.162.
484. Haber, E. (1979). *Menachem Begin, The Man And The Legend*. New York: Delle Book. p385.
485. Erlich, G. (1992). Not Only Deir Yassin. *Hebrew Daily Ha'ir*. May 6.
486. Rokach, L. (1980). *Israel's Sacred Terrorism*. Bellmont, Mass: Assoc. Arab American University Grads.
487. Ibid.
488. Ibid.
489. Israel Kahan Commission.
490. United Press International. (2001) Sharon fears to visit Belgium. Sept. 7.
491. *Ha'aretz*. (2001). As long as he doesn't hurt us again. Feb. 16, 2001
492. *Los Angeles Times*. (1998). Mossad's Checkered Past. Home Edition. pp A- Feb. 27.
493. Fisk, R. (1996). Massacre In Sanctuary: Eyewitness. *The Independent*. April 19. p.1.
494. Le Monde. (1993). September 12. p.118.
495. Phil Reeves. (2001) War On Terrorism: Israel - Assassins kill general. *Independent*. Oct. 18.
496. Phil Reeves. (2001) War On Terrorism: Israel - Assassins kill general. *Independent*. Oct. 18.

497. *The Independent*. (2001) BBC staff are told not to call Israeli killings 'assassination'. August 4.
498. Sami Sockol, Moshe Reinfeld (1998) May 20. the Israeli daily, *Ha'aretz*
499. Joel Greenberg (1993). Israel Rethinks Interrogation of Arabs. *New York Times* Aug. 14
500. Weizman, Steve. (2001). Rights Groups Cite Israel Torture. *AP Online*. Nov. 11
501. Jonathan Alter. (2001). Time To Think About Torture; It's a new world, and survival may well require old techniques that seemed out of the question. *Newsweek*, Nov. 5.
502. *St. Louis Post-Dispatch* (2001). U.S. Now might have to consider what once was unthinkable, Dershowitz says. Nov. 5.
503. Ostrovsky, V. *The Other Side Of Deception*(confessions of a former Jewish MOSSAD agent for Israel) p.188
504. Stahl, Leslie. (1996). Interview on CBS. May 11.
505. Mahnaimi, Uzi and Colvin, Marie. (1998). Israel planning 'ethnic' bomb as Saddam caves in. *The Sunday Times* in the UK. Nov. 15.
506. Ennes, J. (1979). *Assault On The Liberty*. New York: Random House.
507. Bernard Reich. (2001). *Encarta Encyclopedia*. Ben Gurion.
508. Katz, Samuel M. (1998). Israel's covert crisis *Moment*. Oct.1.
509. Weiner, Tim. (1999) U.S. Now Tells of Much Deeper Damage by Pollard. *New York Times*, 11 Jan.
510. Hersh, Seymour. (1999) The Traitor: The Case Against Jonathan Pollard. *The New Yorker Magazine*. January 18.
511. Margolis, Eric. (1999). Jonathan Pollard: No Jewish Patriot. *Toronto Sun*. Jan. 14. Description: From the Toronto Sun, 1999.
512. *Los Angeles Times*. (1997). Engineer Admits Divulging Secrets to Israel. Feb. 20.
513. Fox Network News. (2001). Top Stories. Dec.12
514. Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv.
515. Sale, Richard. (2003). Staff Change Means Mideast Policy Shift. UPI article in *Washington Times*. February 28.
516. PIA (2001). From a monitored news broadcast of Yid Israel radio. Oct. 3. and also reported in *Pravda*.
517. Amotz Asa-El and Dan Williams. (2001). Trading places. *Jerusalem Post*. Sept. 28.
518. Statement of former Israeli Prime Minister Netanyahu before the U.S. Government Reform Committee. (2001). Sept. 20.
519. Jerusalem Post. (2001). Thousands of Israelis missing near WTC, Pentagon. Sept. 12.
520. Lipton, Eric. (2001). Estimates of toll may be too high. *New York Times*. Sept. 22.
521. McWilliams, Brian. (2001) Instant Messages To Israel Warned Of WTC attack. *Newsbytes*. Sept. 27.
522. Dror, Yuval. (2001). Odigo says workers were warned of attack. *Ha'aretz*. Sept 29.
523. Ibid.
524. Melman, Yossi. (2001). 5 Israelis detained for 'puzzling behavior' after WTC tragedy. *Ha'aretz*. Oct. 14
525. *Associated Press*. (2002). U.S. Deports Israelis Amid Warnings of Espionage Activities March 5.
526. *Le Monde*. (2002). March 5.
527. Hosenball, Mark. (2002). *Newsweek*. Periscope. Pg. 8. Nov. 25.
528. Bennet, James. (2001). Spilled Blood Is Seen as Bond That Draws 2 Nations Closer. *NY Times*. International section. Sept. 12.
529. *Look Magazine*. (1962). January 16.
530. Gross, F. B. (1975). Faces of Death. MPI Home.
531. Irving, D. (1964). *Destruction of Dresden*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
532. *Barnes Review*. (1966). Aerial Bombing of German Cities. March/April Vol. 4. p. 2.
533. *Barnes Review*. (1996). The Mass Expulsion of Ethnic Germans. Oct. 96 Vol. 2. 10
534. Bacque, J. (1989). *Other Losses*. Canada: Stoddart Publishing.
535. Kaufman, Theodore N. (1941). *Germany must Perish!* New York: Gordon Press.

536. Frank, Anne. (1952). *Diary of a Young Girl*. Translated from the Dutch by B. M. Mooyaart-Doubleday, with an introduction by Eleanor Roosevelt. Garden City, New York: Doubleday.
537. Ibid.
538. Wiesel, E. (1969). *Night*. New York: Avon Books. p.41-44, 79, 93.
539. D. Calder. (1987). *The Sunday Sun*. [Toronto, Canada. May 31. p.C4.
540. Wiesenthal, S. (1967). *The Murderers Among Us*. New York: McGraw-Hill
541. Encyclopaedia Britannica (1952).
542. Encyclopaedia Britannica (1947),(1952). & (1956).
543. Encyclopaedia Britannica. (1967).
544. Paroles d'étranger (1982). Editions du Seuil. 86.
545. Kennedy, J. F. (1963). *Profiles in Courage*. New York: Pocket Books.
546. Ibid.
547. Ibid.
548. Ibid.
549. *Washington Daily News*. (1949). January 9.
550. *Sunday Pictorial*. (1949). January 23. London.
551. *Chicago Daily Tribune*. (1948). February 23.
552. Blumenson, M. (1972). *The Patton Papers*. Boston: Houghton Mifflin.
553. Sack, J. (1993). *An Eye For An Eye*. New York: Basic Books.
554. Bacque, James (1997). *Crimes and Mercies : The Fate of German Civilians Under Allied Occupation, 1944-1950*. Toronto: Little, Brown and Company, Canada.
555. *Barnes Review*. (1997). Anderson File: The Movie and the Truth. vol. 3. p. 17.
556. *Holocaust Revisionism Source Book*. (1994). Quote from Vanity Fair. pg.1.
557. Butler, R. (1983). *Legions of Death*. England. p.235-237.
558. Nuremberg exhibit, U.S.S.R. p.197.
559. Porter, Carlos. (1988). Made in Russia. Facsimile reprint from (IMT (Blue Series) vol.1. p.252.). p.159.
560. Wiesenthal, S. (1946). *Die Neue Weg*. 17/18 p.4-5
561. Shirer, W. L. (1960). *The Rise and Fall of the Third Reich : A History of Nazi Germany*. New York. p.971
562. Laqueur, W. (1981). *The Terrible Secret : Suppression of the Truth About Hitler's "Final Solution."* Boston: Little, Brown and Company.
563. Sereny, Gitta. (1974). *Into That Darkness: From Mercy Killing to Mass Murder*. New York: McGraw-Hill. p.141.
564. *Los Angeles Times*. (1981).Nazi Soap Rumor During World War II. May 16. p.II/2.
565. *Toronto Globe & Mail*. (1990). April 25.
566. *Barnes Review*. (1998). The Myth that Refuses to Die. Mar/Apr. Vol. 4. P. 63.
567. Hugo, R. (1983). *The Hitler Diaries*. New York: Morrow.
568. After much intimidation Cole later repudiated his revisionist viewpoints, but the tape of Francizek Piper remains.
569. Van Pelt, R. J. & Dwork, D. (1996). *Auschwitz: 1270 to Present*. New Haven and London: W.W. Norton & Company. p.363-364.
570. Hinsley, F. H. (1984). *British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations*. New York: Cambridge University Press.
571. Pressac, J. C. (1989). *Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers*. New York: Beate Klarsfeld Foundation.
572. Mayer, A. J. (1988). *Why Did The Heavens Not Darken?: The "Final Solution" In History*. New York: Pantheon Books. p.365
573. Ibid.]p.362.
574. Compton's Multimedia Encyclopedia. (1991). Miriam Webster.
575. Ibid.
576. Finkelstein. N. (2002) *The Holocaust Industry*. New York. Verso

577. Hilberg, R. (1961). *The Destruction of the European Jews*. New York: Harper & Row.
578. The Revised Hilberg. (1986). *Simon Wiesenthal Annual*. Vol. 3. 294.
579. Kelley, J., Eisler, P., Kelly K. (1997). Silent Witness. *USA Today*. May 2. FINAL Page 13A.
580. *Barnes Review*. (1997). Red Rampage 1945. April. vol. 3.
581. Kennedy, J.F. *Profiles in Courage*.
582. Mason, A. T. (1956). Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law. Viking Press. p.746.
583. Hilberg, R. (1996). *Holocaust*. Encarta Encyclopedia.
584. *Barnes Review*
585. Goldmann, N. (1978). *The Jewish Paradox*. New York: Grosset & Dunlap.
586. *Ibid*. p.122-123.
587. Wiesel, E. (1982). *Legends of Our Time*. (chapter 12: Appointment with Hate.) New York: Schocken Books. p.142.
588. Dina Kyriakidou. (1996). *Le Pen Fights Fine*. Reuters Wire Service. June 21.
589. Churchill, Winston, Sir. (1989). *The Second World War*. Norwalk, Connecticut: Easton Press. Indexes: 1. Gathering storm -- 2. Their finest hour -- 3. Grand Alliance -- 4. Hinge of fate -- 5. Closing the ring -- 6. Triumph and tragedy.
590. Eisenhower, Dwight D. (1997). *Crusade in Europe*. Baltimore, London: Johns Hopkins University Press.
591. Wiesenthal Center Press Release (1997). December 8.
592. *Counterpunch*. (2001). A Conversation with Norman Finklestein. Dec. 3.
593. *Barnes Review*. (1997). Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War. December. Vol. 3. 12.
594. *Daily Express*. (1933). Judea Declares War on Germany. March 24. p.1.
595. Smith, Drew L. (1971). *The Legacy Of The Melting Pot*. North Quincy, Massachusetts. Christopher Publishing House
596. Congressional Record, April 12, 1924. 6,265-6,266.
597. Ross, E. A. (1914). *The Old World And The New: The Significance Of Past And Present Immigration To The American People*. New York: The Century Co. p.144..
598. Congressional Record, April 12, 1924. 6,272.
599. Congressional Record, April 23, 1952. 2,285.
600. Joint Hearings Before The Subcommittees Of The Committees On The Judiciary, 82nd Congress, First Session, On S. 716, H. R. 2379, And H. R. 2816. March 6-April 9, 1951. 563
601. Congressional Record, April 23, 1952. 4,320.
602. Javits, J. (1951). Let's Open Our Gates. *New York Times Magazine*. July 8. p.8, 33.
603. *Congress Weekly*. (1956). Editorial of February 20. p.3
604. Cohen, N. W. (1972). *Not Free To Desist: The American Jewish Committee 1906-1966*. Philadelphia: The Jewish Publication Society Of America.
605. *Ibid*. p.342.
606. Sachar, H. (1992). *A History Of Jews In America*. New York: Alfred A. Knopf.
607. *Ibid*. p.427.
608. MacDonald, K. B. (1994). *A People That Shall Dwell Alone: Judaism As A Group Evolutionary Strategy*. Westport, Connecticut: Praeger.
609. MacDonald, K. B. (1998). *Separation And Its Discontents: Toward An Evolutionary Theory Of Anti-Semitism*. Westport, Connecticut: Praeger.
610. Silberman, C. E. (1985). *A Certain people: American Jews and Their Lives Today*. New York: Summit Books.
611. Higham, J. (1984). *Send These To Me: Immigrants In Urban America*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
612. Bennett, M. T. (1963). *American Immigration Policies: A History*. Washington, DC: Public Affairs Press. p.181.
613. A. M. Rosenthal. (1992). *New York Times*. December 9.
614. A. M. Rosenthal. (1992). *New York Times*. December 9.

615. Jewish Bulletin. (1993). July. 23.
616. Jewish Bulletin. (1993). Feb. 19.
617. Weyl, N. & Possony, S. (1963). *Geography Of Intellect*. Chicago: H. Regnery Co.
618. Van den Haag, E. *The Jewish Mystique*. New York, Stein and Day.
619. *Pittsburgh Post Gazette*. (1969). Apr. 1. p.26.
620. Darwin, C. (1892). *The Origin Of Species By Means Of Natural Selection, Or The Preservation Of Favored Races In The Struggle For Life*. New York, D. Appleton And Company.
621. Keith, Arthur, Sir, (1949). *A New Theory of Human Evolution*. New York. Philosophical Library
622. Hamilton, W. D. (1964). *The Genetical Theory Of Social Behaviour* .Vols. I, II. Journal Of Theoretical Biology. 7:p.1-52.
623. Wilson, E. (1975). *Sociobiology: A New Synthesis*. Cambridge: Harvard U. Press.
624. *Grolier's Electronic Encyclopedia*. (1994). "Dog"
625. Frank, Gelya. (1997). Jews, Multiculturalism, And Boasian Anthropology. *The American Anthropologist*. (99 (4) 731-745.
626. Frank, Gelya (1997).
627. Meyerhoff, B. (1978). *Number Our Days*. E. P. Hutton.
628. Chase, G. A., & V. A. McKusick (1972). Founder Effect In Tay-Sachs Disease. *American Journal Of Human Genetics*. 25:339-352.
629. Fraïkor, A. L. (1977). Tay-Sachs Disease: Genetic Drift Among The Ashkenazi Jews. *Social Biology*. 24:117-134.
630. Sachs, L., & M. Bat-Miriam (1957). The Genetics Of Jewish Populations. *American Journal Of Human Genetics*. 9:117-126.
631. Mourant, A. E., A. C. Kopec, & K. Domaniewska-Sobczak (1978). *The Genetics of the Jews*. Oxford, England: Clarendon Press.
632. Mourant, A. E., Kopec, A. C. & Domaniewska-Sobczak D. (1978). *The Genetics Of The Jews*. Oxford, England: Clarendon Press.
633. Bonné-Tamir, B., Ashbel, S., & Kenett, R. (1977). *Genetic Markers: Benign And Normal Traits Of Ashkenazi Jews In Genetic Diseases Among Ashkenazi Jews*. Ed. R. M. Goodman & A. G. Motulsky. New York: Raven Press.
634. Karlin, S., R. Kenett & Bonné-Tamir, B. (1979). Analysis Of Biochemical Genetic Data On Jewish Populations II. Results And Interpretations Of Heterogeneity Indices And Distance Measures With Respect To Standards. *American Journal Of Human Genetics*. 31:341-365.
635. Mille, S. & Kobylansky, E. (1985). Dermatoglyphic Distances Between Israeli Jewish Population Groups Of Different Geographic Extraction. *Human Biology*. 57: 97-111.
636. Kobylansky, E. & Livshits, G. A. (1985). Morphological Approach To The Problem Of The Biological Similarity Of Jewish And Non-Jewish Populations. *Annals Of Human Biology*. 12:203-212.
637. Sofaer, J. A., Smith, P. & Kaye, E. (1986). Affinities Between Contemporary And Skeletal Jewish And Non-Jewish Groups Based On Tooth Morphology. *American Journal Of Physical Anthropology*. 70:265-275.
638. Lenz, F. (1931). *The Inheritance Of Intellectual Gifts In Human Heredity*, Trans. E. Paul & C. Paul, Ed. E. Baur, E. Fischer, & F. Lenz. New York: Macmillan.
639. Patai, R., & Patai, J. (1989). *The Myth Of The Jewish Race*. Detroit, Wayne State University Press.
640. Cohen, Steven M. (1986). *Vitality And Resilience In The American Jewish Family*. In S. M. Cohen & P. E. Hyman (Eds.), *The Jewish Family: Myths And Reality*. New York Holmes & Meier. 228.
641. Stolper, P. (1984). *Jewish Alternatives In Love, Dating, And Marriage*. NCSY/Orthodox Union/University Press Of America. 64.
642. Landau, D. (1993). *Piety And Power: The World Of Jewish Fundamentalism*. New York: Hill And Wang. 300.
643. Shaffir, W. (1986). *Persistence And Change In The Hasidic Family*. In *The Jewish Family: Myths And Reality*. Ed. S. M. Cohen & P. E. Hyman. New York: Holmes & Meier. p.190.

644. Ellman, Y. (1987). Intermarriage In The United States: A Comparative Study Of Jews And Other Ethnic And Religious Groups. *Jewish Social Studies*. Vol. 49. p.1-26.
645. Kosmin, B. A., Goldstein, S., Waksberg, J., Lerer, N., Keysar, A., & Scheckner, J. (1991). *Highlights Of The CJF 1990 National Jewish Population Survey*. New York: Council Of Jewish Federations.
646. Meyer, M. A. (1988). *Response To Modernity: A History Of The Reform Movement In Judaism*. New York: Oxford University Press.
647. Waxman, C. (1989). *The Emancipation, The Enlightenment, And The Demography Of American Jewry*. *Judaism*. Vol. 38. p.488-501.
648. Elazar, D. J. (1980). *Community And Polity: Organizational Dynamics Of American Jewry*, First Published In 1976. Philadelphia: The Jewish Publication Society Of America.
649. Ibid
650. Zborowski, M., & Herzog, E. (1952). *Life Is With People: The Jewish Little-Town Of Eastern Europe*. New York: International Universities Press.
651. Lieberman, S. & Weinfeld. (1978). Demographic Trends And Jewish Survival. *Midstream*. November.
652. Jeremias, J. (1969). *Jerusalem In The Time Of Jesus: An Investigation Into Economic And Social Conditions During The New Testament Period*. Trans. F. H. Cave & C. H. Cave (Based On An Earlier Draft Of A Translation By M. E. Dahl). Philadelphia: Fortress Press. p.311.
653. Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*.
654. Rushton, J. Philippe. (1995). *Race, Evolution, and Behavior : A Life History Perspective*. New Brunswick, New Jersey. Transaction Publishers.
655. Churchill, W.I. (1920). *Illustrated Sunday Herald*. February 8.
656. Levinson, B.M. (1960). A Comparative Study Of The Verbal And Performance Ability Of Monolingual And Bilingual Native Born Jewish Preschool Children Of Traditional Parentage. *Journal Of Genetic Psychology*. Vol. 97. p.93-112.
657. Brown, F. (1944). A Comparative Study Of The Intelligence Of Jewish And Scandinavian Kindergarten Children. Vol. 64.p.67-92.
658. Backman, M. E. (1972). Patterns Of Mental Abilities: Ethnic, Socio-Economic, And Sex Differences. *American Educational Research Journal*. Vol. 9.p.1-12.
659. Levinson, B. M. (1957). The Intelligence Of Applicants For Admission To Jewish Day Schools. *Jewish Social Studies*. Vol. 19 p.29-140.
660. *Journal Of Genetic Psychology* (1958). Cultural Pressure And WAIS Scatter In A Traditional Jewish Setting. Vol. 93.p.277-286.
661. *Journal Of Genetic Psychology*. (1960). A Comparative Study Of The Verbal And Performance Ability Of Monolingual And Bilingual Native Born Jewish Preschool Children Of Traditional Parentage. Vol. 97.p.93-112.
662. *Journal Of Genetic Psychology*. (1962). Jewish Subculture And WAIS Performance Among Jewish Aged. Vol. 100. p.55-68.
663. Mosse, W. E. (1987). *Jews In The German Economy: The German-Jewish Economic Élite 1820-1935*. Oxford, England: Clarendon Press. p.166.
664. Swartzbaugh, Richard. (1973). *The Mediator; His Strategy for Power*. Cape Canaveral, Florida: Howard Allen.
665. Lynn, R. (1987). The Intelligence Of The Mongoloids: A Psychometric, Evolutionary And Neurological Theory. *Personality And Individual Differences*. Vol. 8.p.813-844.
666. Rushton, J. P. (1991). Race Differences In Intelligence: A Global Perspective. *Mankind Quarterly*. Vol. 31. p.255-296.
667. J. Lynch, C Ed. (1992). *Intelligence: Ethnicity And Culture*. In *Cultural Diversity And The Schools*. Ed.. S. Modgil. London and Washington, D.C.: Falmer Press.
668. Hertzberg, A. & Hirt-Manheimer, A. (1998). Relax. It's Okay to be the Chosen People. *Reform Judaism*. May.